

A GHOST SHIP

DEAD

A SALVAGE CREW

SILENCE

UNSPEAKABLE HORRORS

S. A. BARNES

"The ultimate haunted house story, in space."

—ALMA KATSU, author of *The Deep*

- [С. А. Барнс](#)

-

С. А. Барнс

МЕРТВА ТИША

Моїм мамі й татові, які дозволяли мені читати все, що я хотіла, лише б я не пробуджувала їх кошмарами. Бачите? Я казала вам, що це окупиться. Крім того, ви можете залишати світло у ванній?

1

ЗАРАЗ

Вежа Миру та Реабілітації Верукс, Земля, 2149

Моя голова знову пульсує, розпечена до білого смуга болю тягнеться від задньої частини черепа до правого боку щелепи, і мертвий чоловік сигналізує мені з іншого боку вітальні. Його рука несамовито махає жестом «іди сюди», а очі – шалені від паніки.

Я рішуче відводжу погляд від галюцинації й намагаюся знову зосередити свою увагу на живих відвідувачах, що сидять навпроти мене за пошарпаним і поцарапаним пластиковим столом.

«Вибачте, що ви сказали?» Мій язик здається товстим, громіздким. Це наркотики. Їх і забагато, і замало.

«Я сказав, ти нам збрехала». Рід Дарроу нетерпляче нахиляється вперед. Збоку сидить старший чоловік у чорному костюмі з вінтажним годинником, спостерігаючи за нашою розмовою, з задумливим – і трохи несхвальним – поглядом.

“Щодо чого?” Я збентежена. Сьогодні це зробити неважко, але з Рідом, молодшим дослідником з відділу забезпечення якості у Веруксі, я майже завжди можу порозумітися. Він приходив кожні кілька днів, відколи три тижні тому пошуково-рятувальна команда Ралі доставила мене під опіку Верукса.

Макс Донован, другий відвідувач, голосно відкашлюється. «Верукс хоче вам допомогти. Але нам потрібно, щоб ви допомогли нам допомогти вам». Він підбадьорливо киває мені, його знайоме обличчя вкривається зморшками, до яких я ще не звикла. Коли я бачила його востаннє, він був просто співробітником компанії, але зараз він, очевидно, очолює цілий відділ контролю якості.

«Я розповіла вам все, що пам'ятаю». Мій пролом черепа, за словами лікарів Вежі, зажив. І під час місячної зворотної подорожі на Землю співробітники Raleigh's MedBay перевірили мене на всі віруси, бактерії та паразити, які живуть під цим сонцем. Не кажучи вже про всю «пошукову» діагностику та процедури за останні три тижні у Вежі. Результати завжди однакові: видіння, біль і втрата пам'яті, швидше за все, мають психологічне, а не фізичне походження.

Рід ігнорує мене. «Знаєте, деякі люди думають, що ви вбили свою команду заради більшої частини знахідок, перш ніж сісти в рятувальну капсулу».

Я напружуюсь, стискаючи руки, щоб уникнути бажання вдарити його.

«Тоді ви приїхали сюди автостопом з командою Ралі, зробивши ставку, що ми купимось на всю цю історію про амнезію та психотичний розрив, і ви зможете сховатися у Вежі». Він махає рукою навколо, наче створює образ із повітря.

Вежа Миру та Реабілітації Верукса є звалищем для всіх зламаних і пошкоджених співробітників компанії. Включаючи мене. Верукс має більше кораблів і більше екіпажів, які працюють у космосі, ніж будь-яка інша корпорація. І іноді док-хомути не роз'єднуються. Іноді люди не можуть впоратися з роками ізоляції в космосі. Іноді витік охолоджуючої рідини забруднює кисень, вбиваючи клітини мозку, перш ніж це можна виправити. Лайно трапляється. Іноді навіть з тобою. Іноді навіть якщо ви не пам'ятаєте.

Я важко ковтаю, язик впирається у моє пересохле, як пил, горло. «Моя команда... вони мертві, але я їх не вбивала».

«Ви впевнені, що хочете залишитися з цією історією?» – запитує Рід з лаконічною посмішкою. Він тримає складений аркуш паперу – справжній папір, що означає, що він надійшов з найвищих рівнів Верукса. «Ми стежили за K147», – каже він.

Одна лише назва сектора змушує мене здригнутися. Я там все втратила.

“І..?” запитую я.

«Ми її знайшли, Клер», – м’яко каже Макс.

Неможливо. Мої губи німіють, а у вухах починає гучно гудіти. «Аврору»? шепочу я.

Макс киває.

«Твій корабель з привидами у русі, Ковалик», – самовдоволено відзначає Рід.

Макс нахиляється вперед у своєму кріслі, щоб зустрітися зі мною очима. «Можливо, настав час розповісти нам усе ще раз. З самого початку.»

2

ТОДІ

Сектор К147, два місяці тому

Напевне послаблений гвинт. Десь.

Дивовижно. Ми живемо на інших планетах і місяцях протягом ста років і відвідуємо космос ще довше, і все одно крихітний шматочок металу з невідповідними канавками може все зіпсувати.

– Як там справи, Ковалик? Голос Веллера пронизує тишу мого шолома і заглушає м’який і заспокійливий приплив кисню. Чомусь він голосніший тут, ніж при особистому контакті.

Я ігнорую його.

«Ковалик», – вигукує він моє прізвище. «Аллоооо?»

“Все добре. Краще б ти замовк і дав мені зосередитися». Я хапаю викрутку, яка бовтається на шнурку для інструментів, прикріпленому до мого костюма.

Він зітхає, шум на межі вдаваного роздратованого скиглення. «Лурдес каже, що ми все ще маємо коливання сигналу, ТЛ.((ТЛ – тимчасовий лідер – який виконує обов’язки капітана)) І ми пропустимо побачення з транспортником, якщо не полетимо найближчим часом». Ніби я не знаю про це як керівник команди. Але знову ж таки, Веллер чудово вміє констатувати очевидне і надзвичайно драгувати при цьому. Після двадцяти шести місяців у тісних приміщеннях я готова убити

його за це так само, як і за хропіння, яке гуркотить через вентиляційні отвори в мою кімнату, не даючи мені спати. На жаль, він хороший пілот.

Я ігнорую його й зосереджуюсь на перевірці з'єднань маяка, особливо там, де ми об'єднали нове зі старим. Оновлення програмного забезпечення можна завантажувати за допомогою сигналу будь-де, але залізо? Прикручування і з'єднання. І навіть з роками практики та рукавичками, призначеними для делікатної роботи, потрібна концентрація. Пошкрябаєте шматок плати або втратите занадто багато гвинтів, і потрібна ціла операція, щоб отримати заміну на краю сонячної системи.

Не те, щоб не було заміни, але це останній маяк. Не лише для цього туру чи цього сектору, а й останній для нас, у всякому разі. Наступного разу, коли Comtweb – мережа маяків по всій Сонячній системі, розроблена для посилення передачі даних кораблів і колоній для майже прямого зв'язку – потребуватиме оновлення, це робитиме робот з Verux SmartTech.

Можливо, машина втрачатиме менше гвинтів.

Але відсутність потреби в командах технічного обслуговування comtweb означає відсутність потреби в керівниках команд технічного обслуговування comtweb. Не буде потреби в мені.

Ось воно. Це останній раз, коли я буду тут. Не просто як ТЛ, а взагалі. Більше ніякого спокою і тиші величезної порожнечі. Ніякого нескінченного поля крихітних зірок навколо мене. Більше не буде корабля з яскравими вогнями, які манять мене повернутися з темряви.

Я відкидаю цю думку. Це шлях вниз.

Можливо, справа в приймачі. Я ковзаю рукою по металевій опорній конструкції, підтягуючись на інший бік, намагаючись не заплутатися в процесі. Мої прив'язки до маяка та нашого корабля, сніфера обслуговування спільної мережі під назвою L1N4, який ми звемо ЛІНА – не дають мені спливати, але вони також неприємні.

Я підтягую всі гвинти, які можу знайти, і зрештою мій канал зв'язку тріщить. «Ти знайшла, ТЛ», – каже Лурдес, моя спеціаліст по зв'язку. Її хрипкий голос звучить м'якше у моєму вусі. «Ми закінчили. Повертайся з холоду».

М'яке потягування червоного троса ЛІНИ говорить мені, що хтось сидить за пультом керування лебідкою, готовий змотати трос за моїм

сигналом. Ймовірно, Кейн, мій механік і заступник. Він не любить, щоб інші люди торкалися механізмів ЛНИ, навіть таких простих, як лебідка. Усе може зламатися, каже він. А можливість ремонту тут обмежена.

Зараз це не має значення. Я майже впевнена, що ЛНУ все одно спишуть, коли ми закінчимо. Вона була вже стара, коли я успадкувала її з цим секторним призначенням. Пошарпана, подряпана, з запахом перегрітого металу, з непрактичними ущільнювачами повітряного шлюзу, які потребують майже повного робочого дня для того, щоб піна затверділа, навіть коли Верукс міняє їх на такі ж хрінові заміни щоразу, коли ми закінчуємо роботу.

Але ЛНА це наш дім.

Від'єднавши синій шнур від маяка, я прикріплюю кінець до призначеної петлі на моєму костюмі. Поки я це роблю, мої пальці в рукавичках торкаються карабіна, який з'єднує мене з червоним шнуром, з ЛНОЮ та майбутнім, якого я більше не маю.

Все своє життя я нічого не хотіла більше, як бути тут. Подалі від усіх. У красі космосу. Тут нічого немає. Звичайно, зірки, планети та комунікаційні маяки, але немає людей.

А тепер... усе скінчене.

Якусь мить я розглядаю це, моя рука зависла над замком. Це було б так просто: повернути запобіжник, відчепитись від тросу і просто... відштовхнутися. Відплисти. Зрештою мені доведеться вирішувати між тим, чи замерзнути до смерті, чи задихнутися, оскільки в моєму костюмі закінчиться повітря, але це буде мій вибір. Мій вибір тут, серед зірок, далеких мерехтливих планет і абсолютної тиші космосу.

– Ковалик? – запитує Кейн. «Ти готова?»

Ні. Я не маю на меті бути байдужою. Не надовго і точно не назавжди. Без корабля ви потрапляєте в пастку. І коли ви не можете літати, трапляються погані речі. Одна лише думка про те, що я знову буду постійно прикутою силою тяжіння й оточена великою кількістю людей, змушує моє дихання прискорюватися.

Здогадайтеся, що це означає – що задуха, ймовірно, постане першою моєю проблемою.

«Керівник групи Ковалик, ви мене чуєте?» – повторює Кейн, і його голос набуває різкості.

«Клер?» – у розмову вривається Лурдес.

– Рухайся, Ковалик. Веллер звучить роздратовано. «Мене на Гінзбурзі чекає руда і пачка скотчу. Просто тому, що ти не можеш впоратися...

«Замовкни, Веллере», – каже Кейн.

Мої пальці лягають на запобіжник.

“Ковалик. Не рухайся. Я зараз вийду”, – додає він.

Мій зір затуманюється слізьми, розмазуючи зоряне поле в загальний серпанок. Звичайно, Кейн не відпустить мене просто так. Він подбає про те, щоб вони дістали мене, як гумове каченя, що вилетіло з води. Йому б це сподобалося. Неважливо, що качці, гумовій чи іншій, не місце поза водою.

Йому знадобилося би п'ятнадцять хвилин, щоб спорядитися та пройти через шлюз на вторинній прив'язі, а тим часом, згідно зі стандартним протоколом, наш судовий журнал записуватиме все, передаючи відео до Верукса.

Може бути щось гірше, ніж ніколи більше не бути тут, і це бути замкненим у Вежі Миру та Реабілітації Верукса на Землі. У Флориді. Якщо від неї взагалі щось залишилося. Саме туди компанія відправляє всі свої розбиті яйця. Я чула, що як тільки ти заходиш туди, то ніколи не вийдеш, навіть щоб подивитися на зірки.

Я роблю глибокий вдих і кліпаю, щоб прояснити зір. “Відбій”, – кажу я, змушуючи себе відірвати пальці від прив'язки. “Зрозуміла. П'ять на п'ять. Миттєвий... збій”.

«Так, правильно», – бурмоче Веллер.

Я ігнорую його. «Готова, як і ти, Беренс».

Кейн намотує прив'язь, повільно тягнучи мене в безпечне місце, хоча здається, що це зовсім протилежний напрям.

«Що це було?» – питає Кейн, щойно я виходжу з шлюзу й вилізаю з костюма. Я вішаю його разом зі своїм шоломом на кілочок, на якому на скрученій магнітній стрічці написано моє ім'я. Важко не дивитися на цей шматочок дефектної стрічки – і на все інше – з надмірно сентиментальною любов'ю, просто тому, що вона скоро зникне.

Я уникаю погляду Кейна, надягаючи комбінезон поверх футболки та компресійних шортів. Такі яскраві блакитні очі сьогодні рідко зустрічаються, окрім старих фільмів, і таке відчуття, що Кейн бачить мене наскрізь.

«Нічого». Я проводжу пальцями по волоссю, вологому від поту, світле пасмо прилипає до чола й звисає в очі. Тепер, коли я повернулася всередину, мій миттєвий політ суїцидальної фантазії здається дурним і жалюгідним. Я могла би поставити під загрозу всю свою команду, змусивши їх спробувати врятувати мене. Можливо, ми не завжди ладнаємо, але берегти їх у безпеці – моя робота. Робота, яку я так хотіла, що навіть думала про те, яким чином її завершити.

З гарячим обличчям я проштовхуюся повз Кейна й нахиляю головою через перила, що ведуть вздовж рампи на нижню палубу.

«Нісус», – кличу я.

Ніякої відповіді.

«Нісус!» кричу я знову.

Через секунду він висувається зі своєї улюбленої схованки, «відсіку для обслуговування серверів», що трохи більше, ніж закуток із дверима, біля машинного відділення. «Що?» Він кліпає на мене очима, чорне волосся колами скуйовджене його руками, погляд мрійливий і нетерплячий, все ще зосереджений на тому, що він робив до того, як я його покликала. Напевне він на форумі.

«Ми поставили маяк?» запитую я.

Він киває. «Канал відкритий».

Не звертаючи уваги на Кейна, який усе ще стоїть поруч, я повертаюся й прямую рампою вгору до нашого основного рівня, а потім вузьким провулком через невеликий камбуз до мостика. Кейн іде за мною, але повільніше, тому що йому доводиться трохи нахилитися, щоб не вдаритися чолом об обладнання. ЛІНА, як і всі сніфери, маленька. Ми короткострокове судно. Евакуатори випускають нас у космос і приймають, займаючись поповненням запасів. На борту достатньо місця для п'яти членів екіпажу – пілота, зв'язківця, техніка, механіка та керівника команди – та обладнання, необхідного для нашої роботи.

Сам місток заледве більший за ті старомодні космічні капсули, які Верукс демонструє в музеї компанії. Тут достатньо місця для трьох з нас одночасно. Чи чотирьох, якщо хтось захоче маячити в дверях. Але місця тільки для зв'язківця, пілота і мене, керівника команди. І я все одно більшу частину часу стою.

“Статус?” – запитую я у Лурдес, яка сидить у своєму кріслі біля комунікаційної панелі, притиснувши один бік навушників до вуха. Її

кучеряве темне волосся знову відросло там, де вона його поголила, і вона заплела його набік, подалі від улюбленого боку слухання.

Вона обертається, щоб подивитись на мене, її вираз обережний. Тонке золоте намисто блищить на її коричневій шкірі, крихітна відповідна капсула в центрі містить щільно згорнутий уривок Святого Письма. Там вірш, призначений її церквою. «Зараз перевірю вирівнювання та з'єднання. Ви впевнені, що з вами все гаразд?»

«Я в порядку», – кажу я різкіше, ніж хотіла.

Її брови здивовано піднімаються вгору, очі розширюються від болю, і я змиряюся з долею.

«Просто у мене було ... запаморочення».

Веллер, розкинувшись у своєму кріслі за пультом керування, звисаючи та волочачи підлогу, повертається, щоб переконатися, що я бачу, як він заковує очі.

Лурдес починає щось говорити, але потім її погляд йде вдалину, і вона притискає руку до навушника біля вуха.

«Ми повинні поговорити», – каже мені Кейн, щойно виходить з коридору, ніби Лурдес і Веллер відсутні. Але навіть якби вони не були, це не моя розмова.

Я ігнорую його і дивлюся на Веллера. «Ми готові йти?»

«Як тільки буде наказ», – каже він, хрумтячи кісточками пальців. Це його покерна фішка. Я не граю з ними, але спостерігала достатньо, щоб знати. Це те, що він робить, коли має виграшну руку. Він стає нетерплячий і різкий.

Кейн підходить ближче. «Ковалик...»

«Нічого», – кажу я і намагаюся, щоб це звучало як правда. «Ви зробили попередню перевірку?»

«Гей, люди», – каже Лурдес. «Я думаю, що в мене щось є».

«Так, Кейн, це було нічого», – глузуючи, каже Веллер. «Якщо Ковалик хоче стати постійним жителем К-довбаного-серед-ніде-147, чия справа...»

Я зиркаю на нього. «Це не те, ким я...»

«Заткнись, Веллере», – водночас каже Кейн. «Я призначений медиком...»

«Який хоче залізити в її божевільні штани?» пропонує продовження Веллер.

В шоці я йду на місце.

«Стережись, – різко каже Кейн.

«Чому ти завжди її захищаєш?» запитує Веллер. «Ми не справжня команда. Ми всі просто застрягли з хріновим завданням в останньому рейсі». Він кидає на мене огидний погляд. Очевидно, що я є частиною цього лайна. «Хто, до біса, просить про постійне призначення тут?»

Веллер не помиляється. За звичайних обставин це вісімнадцять місяців або більше, без перерв, без найближчих колоній для відвідування, або можливості спати у своєму ліжку. Ніхто ніколи не хоче, щоб його приписували до найвіддаленішого розділу спільноти, від L52 до K147.

Ніхто, звичайно, крім мене.

Я попросила цей розділ, коли очолила команду вісім років тому, і Верукс не міг дочекатися, щоб закрити вакансію. Що, мабуть, здобуло мені певну репутацію. Але тут більше свободи, ніхто не дивиться, і зазвичай нова команда з кожним раундом, чому я віддаю перевагу. Навіть з урахуванням бонусів, люди неохоче беруть участь у пробігу L–K.

Цього разу особливо. Оскільки це востаннє, чергування навіть довше, ніж зазвичай. Двадцять шість місяців і підраховуючи, поки ми виконуємо останні перевірки та звичні налаштування, востаннє людські руки торкнуться маяків, перш ніж цю роботу перехоплять машини.

Кейн взяв це завдання лише тому, що йому потрібні були додаткові гроші. Веллер опинився тут за замовчуванням, усі кращі сектори були зайняті пілотами, які не мають постійної посмішки та можливого розладу особистості. Лурдес ще зелена, щойно закінчила навчання, і змушена йти туди, куди її посилає компанія. А Нісус, ну Нісус є Нісус. Йому байдуже, в якому секторі ми перебуваємо, якщо він має доступ до форуму.

«Прояви трохи поваги», – каже Кейн, проштовхнувшись повз мене, щоб стати над стільцем Веллера. «Ти тут не головний».

«А можливо, мав би бути», – зухвало каже Веллер, його погляд рухається на мене, змушуючи мене щось сказати.

Я повинна втрутитися, закрити це, перш ніж воно стане чимось фізичним. Кейн правий; Я головна, але теоретично. Принаймні ще трохи. Але я, здається, не можу змусити себе висловитися. Це так, наче

те, що ми запустили маяк у мережу, забрало у мене останню енергію, і мені більше нічого не залишилося, щоб віддати. Крім того, який сенс?

“Гей!” – кричить Лурдес, привертаючи нашу увагу. «Я сказала, що у мене щось є».

За мить Кейн відступає, щоб стати поруч зі мною, але його щоки все ще червоні від злості. Коли Кейн зам'яний, холодніші голови – ніж його – зазвичай переважають. Зазвичай.

З мого досвіду напруга наприкінці ротації завжди зростає, але вони двоє були впритул один до одного майже з того моменту, як прийшли на борт на початку свого призначення разом зі мною. Кейн відповідає за двигуни і функціонування ЛПНІ, але Веллер є тим, хто контролює її. Вони постійно перебувають у конфлікті: один відповідає за тіло, інший – за мозок судна.

«О, добре», – каже Веллер Лурдес, глядячи рукою свою пом'яту футболку. На сьогоднішній футболці написано FUCK ME зі смайликом, який висунув язика. Я не можу сказати, чи це запрошення, чи лайка. Знаючи Веллера, мабуть, обидва. «Ви можете виконувати свою роботу. Чи можемо ми вибратися звідси зараз?»

Лурдес ігнорує його. «Це автоматичний сигнал лиха, я думаю, – каже вона. «Один з тих повторюваних маяків R-5».

Мій інтерес невиразно миготить до життя, дивуючи мене. «Тут?» запитую я. Тут нічого немає. Дослідницькі судна Верукса мають бути далеко поза зоною нашої дії, навіть з оновленою мережею. Якщо тільки якесь з них не повернулося раніше.

«Але це дивно. Ні назви корабля, ні персоналізованого повідомлення, ніяких інших даних. Лише координати та попередньо запрограмований SOS. І він передає не на екстреному каналі». Лурдес робить паузу. «Принаймні не на тому каналі екстреної допомоги, яким ми користуємося зараз». Її чоло зморщилося від задуми, вона обертається на стільці й бере свій планшет, пальці літають по поверхні в запиті.

«Це просто відлуння. Старі дані. Нове обладнання, ймовірно, щось пов'язане з цим», – каже Веллер з нудьгою.

«Нісус?» Питаю повітря. “Ти слухаєш?” У цьому турі мені знадобилося лише кілька днів, щоб зрозуміти, що мій блискучий, але інтровертний технік підключив внутрішні канали зв'язку на мостику та в зонах загального користування, щоб вони залишалися для нього

відкритими завжди. Він завжди міг почути, що відбувається, навіть якщо вирішить не відповідати.

«Це... можливо», – каже Нісус через мить. Як завжди, він звучить віддалено, розсіяно. Ніби він на зовсім іншому кораблі, ніж ми решта, і потурбували його в невдалий час. «Оновлення дозволяє мережі вловлювати слабші сигнали. Цілком можливо, що ми маємо якесь перекриття, чи відлуння».

“Бачиш? Я ж казав я тобі. Сигнал привида». Веллер крутиться на своєму кріслі, вказуючи координати, і двигун виходить із холостого ходу з гуркотом, який я відчуваю крізь настил. “Летимомо. Попереду все більше та краще. Навіть для тебе, Кейн».

Кейн, спираючись на перегородку, крутить йому пальцем.

«Або ми можемо вловити сигнал від корабля на більшій відстані, ніж очікувалося. Нове обладнання на сто двадцять відсотків ефективніше», – каже Нісус.

Веллер стогне.

Нерозумна надія викликає в мені яскравий відчай. «Якщо це екстрена ситуація, ми зобов'язані спробувати надати допомогу», – кажу я через мить, намагаючись звучати нормально, наче це не було відстроченням страти, якої я перестала чекати.

«Ні, ні, ти не захочеш». Веллер обертається на стільці й тикає пальцем у мій бік. «Я знаю, про що ти думаєш. Якщо ми пропустимо рандеву з Гінзбургом, ми застрягнемо тут ще на місяць. Без доплати. Те, що ти не маєш куди йти, тобі відмовили у трансфері і ти застрягнеш решту життя на офісній роботі, коли хотіла стати капітаном, не означає, що це стосується всіх нас».

Його слова звучать шокуєче голосно в тісному просторі. Кейн, Лурдес і Нісус нічого такого не знають, але почути факт, виголошений вголос, приносить новий рівень приниження.

Моє обличчя розпалюється від сорому, і я не можу зустрітися з Кейном поглядом. Якби йому знадобилися ще якісь докази того, про що я думала там, під час моєї останньої прогулянки у космос...

«Я кажу, якщо це не на екстреному каналі, це не надзвичайна ситуація». Веллер піднімає руку. «Хто за?»

«Веллер», – починає Кейн, хитаючи головою з відразою.

«За винятком того, що тут не клята демократія», – кажу я, вражаючи себе запалом у своєму тоні. Я не з тих, хто нав'язує комусь

свою владу. Бути лідером команди ніколи не було моїм бажанням, лише побічним ефектом мого бажання залишатися тут якомога довше.

Кейн різко піднімає голову, його рот відкривається від здивування.

«Насправді, – говорить Лурдес, – щодо цього. Я думаю, що це екстрений канал».

«Але ти щойно сказала...» – починає Кейн.

«Він просто не той, який ми зараз використовуємо», – каже Лурдес. «Вони на старому каналі». Вона тримає свій планшет. «Я подивилася. Коли Верукс зробила останнє велике оновлення, після того, як вони поглинули Сіті, вони змінили номер екстреного каналу. Років п'ятнадцять, може двадцять тому. Аж до сьогодні».

Раніше їхнього часу, але не мого. Можливо, і не Кейна. Мені здається, він лише на кілька років молодший за мене, а п'ятнадцять років тому, мені було вісімнадцять, я вийшла з інтернату і групи, спонсорованої Веруксом, і пішла на борт свого першого сніфера Верукс для навчання.

«Я це пам'ятаю», – кажу я. «Злиття компаній». Це була велика новина навіть вдома.

Нісус говорить. «Вона має рацію».

«Навіщо комусь використовувати старий канал?» – запитує Кейн.

«Я не впевнена, що це свідоме рішення. Я маю на увазі, ми дізналися про це, коли я вчилася. Автоматизовані сигнальні маяки ... вони автоматизовані. Вони спрацьовують і вимикаються за програмою. Старий канал чи новий канал». Лурдес піднімає плече, знизуючи плечима. «Просто це означає, що хтось там досить далеко і з дуже старим обладнанням».

Це виключає дослідницьке судно Верукса. Вони всі були новими, коли пішли кілька років тому.

“Як далеко?” запитую я.

«За цими координатами? У поясі Койпера, напевне», – каже Лурдес. «Дев'яносто і ще кілька годин від нашого поточного місцезнаходження».

«Ні», – каже Веллер, хитаючи головою. “У жодному разі. Це протилежний напрямок, у якому ми повинні йти, щоб зустрітися з Гінзбургом, і далеко поза нашим завданням».

«Це не чиєсь завдання», – нагадую йому. Останній з маяків comweb зависає задовго до поясу астероїдів. Це, так би мовити,

кінець шляху. Лише купа каміння, льоду та карликових планет, надто малих, щоб викликати інтерес. За мільярди кілометрів від усього іншого. Що на даний момент звучить не так уже й погано.

«Точно так», – кидає Веллер. «Це в тому довбаному місці, і це небезпечно. Ми б опинилися поза картою та позначеним космосом, а там літає всяке випадкове лайно. Компанія не хоче, щоб команда технічного обслуговування comweb займалася цим. Якщо ви так стурбовані сигналом, зв'яжіться з диспетчерською і скажіть, щоб вони прислали когось іншого».

«Однак мине кілька місяців, перш ніж вони зможуть відправити сюди ще один корабель», – зазначає Лурдес. «Якщо їм доведеться запустити...»

«Вони нічого не запускатимуть», – каже Веллер. «Я кажу тобі, це сигнал привида».

Звук їхньої сварки посилює постійний дзвін у моєму лівому вусі. З цього боку я маю обмежений слух. Дитяча хвороба. Єдині звуки, які доносяться голосно та чітко, це постійне дзижчання та тріск у вухах. Лікарі Верукса намагалися це виправити, коли я була дитиною, але все, що їм вдалося зробити, це зробити шум у вухах голоснішим і чіткішим. Вони хотіли спробувати ще раз, але я відмовилася.

Лурдес випрямляється в кріслі, перекидаючи заплетене волосся через плече. «Тож ти зараз експерт з комунікацій, Веллер? Так?»

«О, давай, ти взагалі проклятий стажер і...»

– Досить, – різко кажу я.

Вони троє дивляться на мене, і я відчуваю очікувальну тишу у відкритому каналі Нісуса.

«Хтось потрапив у біду. Ми зобов'язані спробувати надати допомогу. Розділ п'ятий, правило тридцять третє». Звичайно, ті ж самі правила також пропонують спочатку зв'язатися з диспетчерською компанією, якщо це взагалі можливо. Але це було би не перше правило, яке ми проігнорували тут, подалі від корпоративних типів, які встановили правила, не виходячи з земної гравітації. Ми також завжди маємо носити уніформу Верукс і бути застебнутими. Ніби тут ще хтось бачить нас. Ніби є хось, на кого ми можемо наткнутися. І якщо наш генератор мікрогравітації вийде з ладу, у нас не буде більше проблем, ніж обмежувачі безпеки.

Крім того, якщо ми зв'яжемося з диспетчерською службою, вони просто затримають нас, щоб отримати дозвіл від наступних рівнів управління, і кожен перекидатиме відповідальність на іншого, доки не досягне когось, хто справді може прийняти рішення. Якщо хтось дійсно в біді, кожна хвилина на рахунок.

«Веллер, набери курс на координати, які тобі дасть Лурдес», – кажу я.

Веллер відкриває рота на знак протесту, а поряд зі мною Кейн напружується. Але я отримую це.

«Я можу бути кандидатом у капітани», – кажу я. «Але якщо ти хочеш, щоб ця твоя блискуча нова робота залишилася твоєю, ти будеш робити те, що я скажу, поки ми не повернемося на «Гінзбург». Можливо, тобі байдуже, що я думаю, але я впевнена, що твій новий капітан, справжній капітан, – я можу прикинутися, що мене це не зачепило, – матиме тоді про тебе кращу думку».

З похмурим виглядом Веллер закриває рот з чутним клацанням, а потім повертається на стільці обличчям вперед.

Лурдес усміхається мені. Вона хороша дитина. З кращим майбутнім, ніж усі ми. І я рада, що була частиною цього під час своєї останньої ротації, якщо нічого іншого.

«Гаразд, дайте мені знати, коли будете готові», – каже вона Веллеру з перебільшеним терпінням.

Я чекаю його відповіді, на випадок, якщо він спробує відштовхнути її. «Дитинко, я народився готовим», – каже він похмурим голосом. Але його руки без вагань літають по дошках.

Лурдес заковує очі, але передає координати.

Відвернувшись, я прямую до своєї каюти. Мені уже здається, що тут занадто... тісно. Забагато людей, забагато емоцій. Не кажучи вже про відчуття того, ніби я щойно врятувалася від гільйотини з короткою стрижкою.

Веллер мав рацію; Я могла хотіти заробити собі ще місяць тут. Але наприкінці цього місяця не буде жодного продовження, жодного таємничого сигналу, за яким слід поганятись.

Я закінчила. Після цього більше ніякого корабля, ніяких чітких точок зірок на вічному чорному тлі, ніякого контролю.

І скрізь люди.

Від цієї думки паніка знову дряпає мої ребра, наче кігті.

Мені доведеться знайти житло. Якесь крихітне приміщення розміром з шафу, яке можна було б назвати домом, де я зможу почути, як кашляє мій сусід, наступні тридцять років, коли я човгатиму туди-сюди пітним, переповненим пабом між «домом» і моїм робочим місцем серед тисяч роздумів... і німих сторінок навчальних посібників для перегляду та висновків на основі мого “багаторічного цінного досвіду”. Мені лише тридцять три, майже тридцять чотири, а здається, що моє життя закінчилося.

Кейн йде за мною. Я відчуваю його позаду, його запитання перед тим, як він його вимовить. Я зупиняюся на порозі крихітної каюти. І все ще відчуваю в повітрі апельсиновий аромат чаю Лурдес.

«Я сказала, що у мене все гаразд», – кажу я. Якщо я зараз обернусь, Кейн буде на кілька кроків позаду, схрестивши руки на грудях і нахмуривши чоло від занепокоєння. За п’ятнадцять років я працювала з вісьмома різними командами, тридцять шість різних членів команди. Деякі більш вправні, ніж інші. Деякі... складніші. Залиште це останній команді, моїй останній ротації, щоб містити одну людину, яку я зустріла, з кращим детектором фігні, ніж мій, і моральним почуттям докору, щоб використовувати його.

«Я тобі не вірю», – тихо каже Кейн. “Поговори зі мною.”

Завдяки додатковій підготовці, як медик, Кейн знає про мене більше, ніж будь-хто інший на борту. Це має погіршити спілкування з ним. Люди, які чули мою історію, зазвичай не можуть стриматися, дивлячись на мене з огидою або сумішшю жалю та дошкульної цікавості, що межує з образою. Але Кейн інший.

Я перебуваю між бажанням розсердитися, відштовхнути та зміцнити свої довго охоронювані межі та бажанням зустрітися з ним, відкрити рот і дозволити словам виплеснутися. Останнє відчувається як фізична сила, що тисне на мої нутрощі. Я знаю, що він буде слухати, його погляд уважно прикутий до мене.

Від самої думки про це мої груди стискаються й зігріваються від емоцій.

А цього не повинно бути.

Я могла би звинувачувати в цьому тривалість цього останнього завдання або жахливу вразливість, яка виникає через те, що вас звільнили з єдиної роботи, яку ви коли-небудь любили. Можливо, я

відчула би цей зв'язок з будь-ким із добрим обличчям і чуйним слухом, хто опинився поруч у найгірший момент мого життя.

Але зараз це трохи більше. За останні пару років я кілька разів чула, як Кейн і його дочка розмовляли у відеочаті. Тепло і ласка у його голосі викликала у мене сильний і небезпечний біль.

Кейн змушує мене відчувати себе кимось. Він змушує мене відчувати...

Ісусе. Чи є щось могутніше і небезпечніше за це?

Я стискаю тремтячі руки в кулаки, намагаючись не звертати уваги на вологий піт на долонях. «Мені нема що сказати, і у вас є робота». Неважливо, що це частина роботи Кейна, перевіряти нас. Особливо, коли один із нас, здається, схильний відштовхнутися в небуття.

Кейн зітхає. «Клер. Ти іноді лякаєш мене до біса, розумієш?»

Перелякана, я повертаюся, щоб подивитися на нього. «Чому?»

Він уважно дивиться на мене, і я змушую себе залишатися нерухомою під цим поглядом. «Це нормально засмучуватися тим, що все змінюється, турбуватися про майбутнє. Але у тебе?» Він хитає головою. «Я ніколи не зустрів нікого, хто б настільки був сповнений рішучості довести, що йому байдуже. Це жахливо».

Слова Кейна вражають м'яку точку в моєму серці зі швидкою й болючою точністю, наче сильний удар, змушуючи мене відсахнутися, мої зуби приземляються на край мого язика й викликають здивовані сльози.

Але я розправляю плечі й піднімаю підборіддя, щоб зустрітися з ним лоб у лоб. «Тоді, я думаю, це добре, що тобі не доведеться терпіти це довго».

«Клер...» – починає він. «Я мав на увазі не це...»

«А мені байдуже, що ти мав на увазі», – кажу я. “Бачиш? Ти правий.”

Його щелепа закривається, і темно-рум'яний колір заливає щоки.

«Зайдіть до Нісуса, переконайтеся, що він працює з Лурдес, щоб відстежити сигнал». Дурне завдання, оскільки навіть скажені собаки та реінкарнація його особистого героя, Берклі Блю, не зможуть відтягти Нісуса від таємничого сигналу, але наказ тим не менше є наказом.

Я відвертаюся від Кейна й прискорюю крок, намагаючись ігнорувати його та дивну суміш гордості й образи, що наростає в мені.

Гордості, що мені вдалося хоча б частково обдурити його; і болю, тому що я все ще чомусь очікувала, що він прозріє через цей вчинок.

«Ми на місці», – каже Веллер по внутрішньому зв'язку в моїй каюті через дев'яносто чотири години. «З'явилося багато порожнього місця, ТЛ». Його оголошення містить більше, ніж відтінок радості.

Укол розчарування швидкий, але не несподіваний. Ми класифікуємо джерело сигналу, позначимо його як привид і вирушимо до нашої точки зустрічі з Гінзбургом. Ми навіть можемо встигнути повернутися, щоб поїхати з ними, якщо вони трохи почекають на нас.

Назад до “нуля”.

Відкритий ящик для зберігання з-під ліжка займає весь простір на підлозі. Я перелізаю по ліжку, щоб дістатися до перемикача внутрішнього зв'язку на стіні та відкриваю канал, щоб відповісти. «Так. Зараз буду».

Я майже все склала. Немає сенсу чекати, поки ми досягнемо Гінзбурга, а потім поспішати. Я закінчую вкладати клаптик ковдри – її край забруднений червоним нальотом, незважаючи на те, скільки разів його прали, і пошарпані так, що їх неможливо відновити, – і обережно кладу його у відкритий ящик. Річ справді трохи огидна за своїм віком і станом. Але це одна з небагатьох речей, які я маю, і яка належать мені, фактично моя, подарована мені кимось, хто знав і любив мене, а не незнайомцем з добрими намірами. Моє ім'я та номер проживання вишиті в одному кутку двома абсолютно рівними рядками. Моя мати була лікарем, і спонсорувала Верукс – як одна з небагатьох лікарів у Ферріс – і її навички шиття підкріплені багатою практикою.

Ферріс-форпост, ще навіть не повноцінна колонія, був жахливим місцем, нічим іншим, як серією взаємопов'язаних модулів Верукс-хаб і відчайдушних людей, які намагалися впоратися з цим майже без допомоги свого корпоративного спонсора. Але якби Ферріс вижив після десятирічного рубежу, встановивши своє місце проживання на Марсі та продовживши свої зусилля, тоді Верукс увірвалася би туди і заявила про ще одну колонію.

«Тобі доведеться відповідати за свої речі», – сказала вона мені, коли ми вперше переїхали до Ферріса. Мені було п'ять років, і мій батько помер рік тому. Вона прийняла посаду – небезпечну, але високооплачувану – з відчаю. Мабуть, я погано перенесла смерть батька. Крім того, на той момент MedBots вже були дешевшими та вважалися надійнішими, ніж лікарі загальної практики, яких вони замінили на Землі. Вони робили менше помилок, згідно з деякими нечіткими джерелами статистики. (Хоча, коли вони промахувалися, то повністю втрачали контроль, як роботизований еквівалент бейсболіста, який так сильно замахувався на м'яч, що крутився на місці, коли біта не потрапляла в ціль. Їм бракувало образного мислення та творчих навичок вирішення проблем, які притаманні людям). “У хабі недостатньо місця для того, щоб кожен міг розкидати свої речі. У них тут є правила”.

Вона намагалася мене попередити, але я ще не була в колонії, а була дитиною і розпещеною землянкою, яка звикла до розкоші дихати скрізь і мати куди піти, навіть якщо це був просто людний тротуар надворі.

Мама врятувала мене, присвятивши останні хвилини свого життя моєму навчанню. Намагаючись врятувати усіх інших. Ймовірно, так було би, якби вона мала більше часу – Верукс у підсумку розробила новий потужний (і дорогий) противірусний препарат на основі її результатів дослідження.

Але я їй все зіпсувала.

Ходячи босоніж по коридору, де під пальцями ніг і рук все ще відчувався пісок ґрунту з теплиці, я зупиняюся, побачивши блискучу синьо-білу застережну стрічку через шлюз до сусіднього модуля, що м'яко тріпоче на вітрі з рециркулятора повітря. Слово КАРАНТИН тремтить, як живе.

Я хитаю головою, штовхаючи цей спогад униз, під кришку ящика для зберігання, зминаючи ковдру. Коли пошуково-рятувальні служби знайшли мене, вони підняли мене з місця й забрали – без пакування і без валіз. Я трималася за ту ковдру, хоча в одинадцять років вже була надто старою для комфорту, який вона давала. Тому я все ще тримаюся за неї. Я не знаю чому, адже вона частіше нагадує мені про мої помилки, ніж моя мати.

Перш ніж прямувати до мостика, я оглядаюся на свою каюту. Стіни безособові, порожні, відлуння металу. У каюті лише ліжко з подушкою, постільна білизна та кілька достатньо офіційних комбінезонів Верукс, щоб їх носити, коли ми дістанемося до Гінзбурга. Це зовсім не схоже на обжитий дім, як на мене. Але краще тримати перед собою сувору реальність. Здавалося, що це трюк – продовжувати вдавати, що цього не станеться раніше чи пізніше, що цей мій дім не зникне. Принаймні таким чином – незалежно від того, скільки днів у мене залишилося тут – я вирішую зіткнутися з реальністю, а не чіплятися за відчайдушну ілюзію.

Так я це бачу. Хтось інший може мати інший погляд.

Виходячи з дверей, я наштовхуюся на Кейна – моє плече в його грудях – коли він виходить зі своєї каюти, безсумнівно, на виклик тріумфуючого Веллера або через відчуття сповільнення корабля, коли він досяг заданих координат.

“Після вас.” Кейн відступає, жестом закликаючи мене йти вперед, уникаючи зустрічатися зі мною очима. Його кучеряве волосся скуйовджене, а відбиток спання прикрашає ліву скроню. Його поношений комбінезон відкритий до талії, рукави зав’язані посередині, відкриваючи бавовняну футболку на тілі. На дотик він виглядає потертим і м’яким, і уявне відчуття моєї щоки, притиснутої до його грудей, до цієї тканини, на мить зупиняє мене.

Але лише на мить.

Я без жодного слова проходжу повз нього. Проте моє плече досі відчуває тепло і електрику від непередбаченого контакту.

Припини це, Клер. Не уявляй далі.

Веллер ледве витримує, коли я переступаю поріг мостика. «Бачиш, я тобі казав». Він викидає руку в бік оглядового вікна в передній частині мосту, яке показує порожній простір. «Нічого».

«Сигнал лиха?» – запитує Лурдес.

Вона обертається на стільці до мене. «Слабенький. Але координати правильні». Вона хмуриться, її гладке чоло морщиться. «Я просто не розумію...»

«Тому що comweb посилював сигнал лиха», – вривається Нісус у домофон. «Зараз ми ближче до джерела, але це означає, що ми вловлюємо сигнал безпосередньо від маяка. Зараз ми поза межами спільноти, тому сигнал не підсилюється».

За межами спільноти. Я ніколи не літала так далеко. Ніхто з нас не літав. Наша робота – це буквально `commweb`. Ми живемо і працюємо над мережею, як павук, що знову і знову пряде свою павутину, перевіряючи і налаштовуючи точки з'єднання.

Важко не відчувати запаморочення, дивлячись у вікно огляду, ніби ви дивитесь на землю з надзвичайної висоти. Або в нескінченне чорне море, яке просто поглине вас цілих без докорів сумління і не залишить жодних ознак вашого існування.

«Як у нас з паливом?» – запитую я Веллера. Якщо ми потрапимо в біду так далеко, єдиним судном у радіусі, здатним прийняти сигнал лиха, за іронією долі, були б ми. Якби ми були там, де були раніше. І де нас більше немає.

«Так, з цим у нас все добре», – каже Веллер, махаючи рукою, щоб відкинути моє занепокоєння. «Але чи можемо ми втекти звідси зараз?» Він нахиляється вперед, щоб подивитися вгору через вікно перегляду. «Ми знаходимося далеко за межами відомої території, і я б волів, щоб мене не вдарив якийсь лайновий астероїд чи щось інше».

Веллер справді звучить трохи неспокійно вперше, відколи я його знаю.

«Зрозуміло», – кажу я. «Як тільки класифікуємо сигнал».

Він стогне.

«Отже, Нісусе, ти хочеш сказати, що сигнал, який ми зараз отримуємо, – з самого маяка», – кажу я.

«Ви зрозуміли», – каже Нісус.

Веллер витирає руками обличчя. «Тут немає ніякого корабля!»

Лурдес пильно дивиться на нього. «Є щось. Воно не дає відлуння, як у сигналу-привида. І це має бути саме тут. Але я не отримую сповіщень про зіткнення. Я нічого не бачу ні через вікна перегляду, ні на камерах». Лурдес махає рукою в бік шести моніторів, вишикуваних по боках маленьких товстих скляних панелей у передній частині мостика.

Вона звучить розчаровано. І це зрозуміло. У нас є камери назовні, щоб охопити майже всі можливі кути нашого корабля та прилеглої території. Але у нас немає сканерів, як на великих транспортних, військових і дослідницьких суднах. Сніферам короткої дії, які переміщуються від одного маяка до іншого, вони просто не потрібні. Ми робимо короткі перельоти у відомому просторі між точками, які

були нанесені на карту, відстежені та відвідувані роками, далеко за межами смуг руху, що використовують великі хлопці, тож немає ризику наштовхнутися на щось.

Але тут? Тут усе трохи менш звичне, трохи менш визначене. Більше схоже на те, щоб знайти дорогу крізь ліс, а не йти добре асфальтованою автомагістраллю.

Отже... що тепер?

«Увімкніть робоче світло на кормі», – каже Кейн позаду мене.

Я озираюся назад і бачу, як він сперся на перегородку, склавши руки на грудях.

Веллер кидає на нього презирливий погляд. – Напевне я б помітив, якби ми пролетіли повз нього, ХО.

Кейн ігнорує його і навіть іде за мною. Відкритий простір у центрі мостика тісний для нас двох. Його рука торкається моєї. «І нахилить нашу поточну позицію до мінус двадцяти п'яти відсотків».

Раптом я бачу, до чого Кейн веде. «Зроби це», – кажу я Веллеру. У всіх сніферів є сліпа зона. Ми, як народжені на поверхні планети, часто про це забуваємо.

Веллер хитає головою, але робить те, що я прошу, весь час бурмочучи собі під ніс.

«Лурдес, давай», – кажу я.

Яскраві промені світла, які ми використовуємо для освітлення маяків, щоб ми могли працювати – закручувати чи замінювати всі ті крихітні гвинти – вмикаються. Монітори реагують раптовим спалахом яскравості, затушовуючи зображення на екрані білим спалахом, поки камера не налаштується, а потім...

«Прокляттяова чортівня», – видихає Веллер.

На моніторі перпендикулярно до нас пливе корабель, як блискучий металевий клин лимона в темному чаї космосу.

«Я не... як ти...» Лурдес дивиться на зображення. Слід визнати, що це більше схоже на магічний трюк. Подивіться он туди, та-да!

Кейн посміхається мені. «У космосі немає «внизу». Ця фраза повторюється знову і знову під час навчання команди Верукс comtweb, аж до того моменту, коли вона стає жартом серед команд comtweb. Під час попереднього туру один із членів моєї команди, Герта, вивісила над унітазом табличку: «Можливо, у космосі немає «внизу», але він точно є тут. Прицілься, будь ласка».

Але ідея про те, що щось є так само ймовірно під вами, як і вище, є важкою концепцією для тих із нас, хто виріс з брудом під ногами та небом над головою.

Бажання посміхнутися Кейну у відповідь занадто сильне, щоб протистояти йому, і я здаюся. Але лише на мить.

Він затримує мій погляд на секунду занадто довго, і відчуття зв'язку пронизує мене, як приємний удар електрики.

«Зачекайте, зачекайте», – каже Лурдес, повертаючи нашу увагу до неї. Вона примружується на монітори, а потім підводиться, щоб подивитися через плече Веллера, доки він не відмахується від неї, як від дзижчачого комара. «Ми ще щонайменше за двадцять кілометрів. Це означає...»

«Він до біса величезний», – категорично каже Веллер, безсумнівно, незадоволений тим, що його було проведено в такому великому масштабі. «Що ти очікуєш від нас з цим, ТЛ? Ми не можемо перевозити пасажирів з корабля, який...»

«Чому він виглядає... так дивно?» Лурдес збільшує контури корабля на екрані, округле дно, загострені кінці, крихітні темні кнопки ілюмінаторів уздовж видимого боку.

Впізнання раптово і неузгоджено брязкає всередині мене. Ні, цього не може бути.

«Я ніколи не бачила такого пасажирського судна, – каже Лурдес. «А ті труби зверху? Для чого? І виступи з обох кінців. Це не може бути правильно. Це означало б величезні скляні куполи. Ніхто цього не робить. Це було б занадто ризиковано».

Мороз пробігає по моїй шкірі, а ліве вухо знову гуде й тріщить. Лурдес має рацію. Більше ніхто такого... не робить. Чесно кажучи, наскільки я знаю, вони зробили це лише один раз.

Поруч зі мною Кейн мовчить. «Це виглядає як...»

«Так», – кажу я, але це звучить надто близько до благоговійного шепоту. Я пробуваю знову. «Так.»

Веллер частково піднімається зі стільця, щоб уважніше розглянути. «Ні. В жодному разі.» Він недовіжливо озирається на нас.

«Що?» – запитує Лурдес.

Кейн прочищає горло, але слова все одно звучать грубо. «Вони хотіли, щоб це викликало ностальгію. Щоб людям було комфортніше, нагадувало пасажирам про щось знайоме. Конструкція мала імітувати

прогулянкове судно, круїзне судно для океану на Землі. Тоді, коли вони могли це зробити». Він робить паузу. «Мій тато і мій дядько... вони тоді працювали у Сіті, ще до того, як Верукс придбала цю компанію. Вони робили деякі сантехнічні роботи на цьому кораблі. А інше, дочірнє судно, я не пам'ятаю, як воно називалося...».

«Кассіопея», – тихо кажу я.

Кейн киває. «Так. Вони вивели його з експлуатації... після».

«Але що...» – починає Лурдес.

«Судно було зруйноване. Підірване!» – каже Веллер, сперечаючись з усіма і ні з ким просто фактом існування корабля. Він тикає пальцем у бік екрана. «Катастрофічний збій двигуна. Сіті поквапилася з датою запуску, і хтось облажався. Компанія збанкрутувала через цю помилку».

«Чутки в чаті, безпідставні припущення», – каже Нікус по внутрішньому зв'язку, із заклопотаним виглядом, що свідчить про те, що він копається у своїх завантажених темах форуму для отримання додаткової інформації. «Після зникнення пошуково-рятувальні кораблі знайшли уламки металу на проєктованому курсі, які могли бути частиною корпусу. Чи ні. Сіті подала заяву про повну втрату, але доказів не було. Тоді у всіх були теорії, а потім почалися судові процеси».

«Які позови?» – майже кричить Лурдес. «Про що ви говорите?»

Я відриваю погляд від таємничої реальності, яка зараз ширяє на моніторах переді мною, і дивлюся на Лурдес.

Вона роздратовано піднімає руки, німо вимагаючи пояснень. Здається неможливим, щоб вона не знала, але потім я розумію, що вона, мабуть, була ще маленькою дитиною, коли все це відбувалося.

«Це», – я показую на екран, – «Аврора». Перший і єдиний розкішний прогулянковий космічний крейсер. Усі можливі зручності, які ви можете собі уявити. Золоті крани». Це деталь, яка назавжди запам'яталася в моїй голові.

«Справжня дерев'яна підлога, кава зі справжніх зерен, м'ясо, яке колись було живим», – додає Веллер з благоговінням і гіркотою.

«Двадцять років тому п'ятсот пасажирів і сто п'ятдесят членів екіпажу вирушили в перше плавання на екскурсію сонячною системою», – кажу я. «Це мало зайняти цілий рік. Але «Аврора» зникла через шість місяців. Усі люди вважаються загиблими».

«Одна з найбільших космічних катастроф в історії людства і займає одне з перших місць у списку нерозгаданих таємниць», – додає Нісус, звучачи надто схвильовано. У кожного “ботаніка” свій день.

Погляд Лурдес ковзає туди-сюди між зображенням Аврори на моніторі та мною. «Поки що», – прошепотіла вона.

«Так. Поки-що, – кажу я.

«Прокляттявова чортівня», – шепоче вона, свідомо чи несвідомо повторюючи Веллера. «Де вона була весь цей час?» – питає вона нормальнішим голосом.

«Не знаю», – кажу я, склавши руки на грудях, наче це допоможе уповільнити серцебиття. Аврора. Тут. «Це Пояс, і вони зникли звідти, де вони востаннє зареєструвалися. Я не думаю, що вони навіть повинні були бути так далеко».

«Тому що ніхто не шукав», – бурмоче Веллер, але вже не так похмуро, як раніше.

Пальці Лурдес літають над панелями керування, і зображення на моніторах мерехтять, розпливаючись на мить, перш ніж повернутися трохи більшим, ніж раніше.

«На жаль, камери не призначені для такого масштабування. Це найкраще, що я можу зробити, – каже Лурдес. «Але подивіться, точно жодних ознак вибуху. Принаймні не з цього боку».

Вона має рацію. Правий борт корабля виглядає таким же блискучим і незайманим, як і на відеозаписах відльоту, які новинні видання показували знову і знову на початку круїзу, а потім знову після зникнення.

Я дивилася ці відео вдома в групі, захоплена і вже плануючи свій шлях до зірок. Якби я була на кілька років старшою, то благала би, позичала і шантажувала, щоб пробити собі дорогу до екіпажу корабля. Тижнями після відправлення я мріяла про майбутні круїзи, майбутні шанси.

«Корабель дрейфує», – каже Веллер. «Немає тяги».

«Також ніяких комунікаційних балачок», – неохоче додає Лурдес. «Я надсилала відповідь на їхній сигнал лиха з тих пір, як ми його вперше вловили, але... нічого». Вона вагається. «Як ти думаєш, там хтось ще живий чи...?»

Шістсот п'ятдесят життів. Шістсот п'ятдесят тіл.

Місток замовкає. Корабель здається холодним і нерухомим, іній блищить легким блиском на його корпусі. Навіть проблеск світла в одному з крихітних ілюмінаторів не свідчить про життя.

«Записи свідчать про те, що «Аврора» мала систему відновлення води. Найсучаснішу на той час, – нарешті каже Нісус по внутрішньому зв'язку. «Але вони мали їжі лише на вісімнадцять місяців. Я думаю, вони думали, що цього буде достатньо, щоб хтось зв'язався з ними, якщо вони зіткнуться з проблемами».

За винятком того, що з будь-якої причини цього не сталося.

«Боже мій», – шепоче Лурдес, смикаючи капсулу-сувій на ланцюжку на шиї. «Ці бідні люди. Померти від голоду тут, зовсім самим і...

«Ми цього не знаємо», – заспокійливо вставляє Кейн. «Можливо, вони використали рятувальні капсули. Звідси ми не можемо цього сказати». Він пильно дивиться на мене, але я не бачу сенсу брехати Лурдес.

Це можливо? Звичайно. Але якщо так, то ці рятувальні капсули так ніколи і не були знайдені. І що, якби пасажери катапультувалися тут? У них закінчилося б повітря задовго до того, як хтось прибуде, щоб їх врятувати. Інша, така ж жахлива смерть.

Але я мовчу про це. Мені казали, що я маю «кавалерське ставлення до смертного життя». Психолог, якого Верукс залучила, щоб оцінити мене після Ферріса, першим позначив мене цим самоцвітом, і відтоді він супроводжує мене. Ця оцінка – коли я була ще дитиною – не дозволила мені брати участь у дослідницьких місіях Верукса, і я підозрюю, що зіграла роль у тому, що мені відмовили в посаді капітана транспортного. Очевидно, бути «кавалером» також тлумачиться як «безрозсудним».

Що неправда. Я не безрозсудна ні з ким, крім себе, і ніколи нікого не втрачала у своїх командах. Але я скажу ось що: як тільки ви спостерігаєте, як помирають усі, кого ви коли-небудь знали, як світло повільно гасне з їхніх очей, перетворюючи їх з чарівної сукупності примх, звичок, уподобань і мрій на інертну купу відпрацьованої плоті та кісток, ви розумієте не лише те, що життя є дорогоцінним, але й те, що смерть абсолютно неминуча. Що б ви не робили. Люди, яких ти любиш, одного разу помруть, і іноді це відбувається раніше, швидше і жахливіше, ніж ти можеш собі уявити. Іноді це навіть ваша вина.

Я віддаю перевагу зіткнутися з цією конкретною неминучою реальністю, а не вдавати, що її не існує. З тієї ж причини я б обмежила свої вкладення. У будь-що. Навіщо налаштуватися на цей біль? Але, очевидно, таке мислення робить мене «відстороненою», «холодною» і, як я одного разу почула, «якоюсь моторошною».

«Нам потрібно повернутися», – каже Кейн. «Зв'язатися з дисперчерською. Вони пришлють когось. Пошук і порятунок».

Я ціную оптимізм Кейна, надію, з якою він живе. Це частина, якої мені не вистачає.

Але рятувати там нема чого. Це просто виявлення, зрозуміле і просте. І якщо це так...

Я вивчаю «Аврору», темні вікна, холодні двигуни, ймовірну розкіш – і жахи – усередині. Тільки витрати на будівництво мали бути мільярдними. І це було двадцять років тому.

У моїй голові формується потворна ідея. Наші правила базуються на старих морських законах. Навіть щодо відносно незрозумілих речей, які трапляються не так часто, як це було за часів іспанських галеонів і навігації при світлі зірок.

Але незатребуваний уламок є незатребуваним уламком.

“На що ти чекаєш?” – запитує Лурдес Веллера, його руки не рухаються на дошках. «Летимо звідси і повідомимо про це». Вона здригається. «Це як дивитися на братську могилу».

Вона не помиляється. І все ж... дюжини тих золотих кранів, за чутками, під назвою Аугога, було би більш ніж достатньо, щоб відкрити власну транспортну компанію. Якби це не було справжньою ринковою ціною, чорний ринок дивацтва/сувенірів, безумовно, зробив би це. Тоді вам не обов'язково бути «найнятим» або «людиною», якщо ви бос.

Нога Веллера підстрибує в нервовому ритмі, але його руки залишаються нерухомими.

Чи можливо, що хоч раз ми з Веллером на одній хвилі?

Лурдес невпевнено озирається на мене. “ТЛ?”

«Клер», – каже Кейн, і в його голосі звучить попередження.

Відчувши моє мовчання, Веллер повертає свій стілець до мене, уважно схиливши голову. Усе, що він бачить у моєму виразі обличчя, повинно підтверджувати те, що він думає, тому що повільна усмішка розпливається по його вузькому обличчю.

«О, так», – каже він, вказуючи на мене. «Точно. Ось про яке божевілля я говорю. До біса Гінзбург. Ми станемо багатими!»

Веллер обертається на місці та задає напрям, і ЛІНА прискорюється, спрямовуючи нас до Аврори, а не геть від неї. Наші тіла злегка тягне вбік під час різкої зміни напрямку, коли генератор мікрограва наздоганяє зміни, перераховуючи для нас «низ». На мить мене охоплює нудота, але я не впевнена, чи це від раптового руху, чи через рішення, яке я щойно прийняла.

«Ми поняття не маємо, що там трапилось», – каже мені Кейн, трохи віддаляючись, щоб у нього було місце, щоб повернутися до мене обличчям. «Ми навіть не знаємо, чи це безпечно...»

«Не завадить перевірити», – кажу я, склавши руки на грудях.

“Таке твоє рішення?” не вірячи своїм вухам, запитує Кейн. “Ти жартуєш?”

“Що відбувається? Що ви вирішили?” – запитує Лурдес у Веллера, і в її голосі дедалі більше тривоги.

«Закон пошуку, крихітко», – кричить Веллер.

Я кривлюся. Він має рацію, але це не означає, що він повинен бути таким огидним.

“Що це означає?” Лурдес дивиться на мене і Кейна.

Але Кейн відступає, піднімаючи руки в знак капітуляції чи розчарування, перш ніж зникнути з мостика.

«Це означає, що ми знайшли «Аврору», і вона покинута, – кажу я. Або, принаймні, не зайнята ніким, хто ще дихає і може претендувати на неї. “Що означає...”

Веллер врізається: «Що вона наша».

«Аврора» надзвичайно велика, як тільки ми підлітаємо до неї. У ЛІНА нам здається, що ми – кліщ, що повзе по гладкому сріблястому звіру, який ще не помітив нашої присутності або настільки роздратований, що пробує скинути нас з себе.

Наші робочі ліхтарі ковзають по гладкій поверхні, коли ми летимо над нею. Час від часу вони вловлюють відблиски скла в ілюмінаторах, як зараз, які посилають спалах у бік камер, і моє серце підскакує.

Але зсередини нам ніхто не сигналізує. Жодних ознак життя немає. І є кілька ознак чогось набагато гіршого.

На кормі зникла дюжина аварійних капсул, їхні зовнішні доки порожні і темні, як гнилі фрукти в гронах здорових, блискучих ягід, які все ще тримаються на стеблі.

Кілька інших схожі на невдалі запуски. Вони звисають, трохи викривлені, але все ще прикріплені, їхні боки почорнілі. Схоже, хтось почав евакуюватися, а потім просто не запустив капсулу, коли опинився всередині. Двигуни, сконструйовані як автоматичні, спалахували, але не могли відійти, якщо не відпускали затискачі.

Паніка, можливо. І недосвідченість. Це говорить мені, що, ймовірно, це були пасажери, які намагалися втекти без члена екіпажу, який би їх супроводжував.

З аварійними капсулами на кормі, в одному з двох великих скляних корпусів, нас зустрічає шокуюча зелена смуга.

Мені перехоплює подих. Трава? Якщо їм вдалося виростити траву, то, ймовірно, вони вирощують і їжу, і ...

Але майже відразу, як тільки виникає думка, прописуються й інші подробиці – реальність перевіряється важко.

Трава надто зелена. А веселий червоний прапор досі стоїть на протилежному кінці, встромлений у імітацію землі. Столи та стільці, прикріплені болтами по периметру, надають кафе вигляду заміського клубу.

«Паттінг-грін», – каже Нісус по внутрішньому зв'язку. «Поле для гольфу. У специфікаціях сказано, що з іншого боку корабля басейн».

Коли ми рухаємося навколо зовнішнього краю скляного купола, я вловлюю відблиски світла, що відбиваються на нас. Крихітні, покручені ключки для гольфу ліниво плавають всередині, натикаючись одна на одну та на стіни. Аварійний вогнегасник з деформованим і побитим днищем крутиться нескінченною дугою.

«Генератор гравіації вимкнений», – кажу я.

Біля входу у внутрішній коридор зелене покриття пошматоване і борознисте, наче щось тягнули. Або когось. А металеві двері в коридор пом'яті та погнуті, навіть частково зірвані з петель. Що тут сталося?

Лурдес, яка стоїть поруч зі мною та спостерігає за моніторами, підходить ближче. Її холодні пальці знаходять мої й міцно стискають.

Я дозволяю це на мить, перед знайомим мені занадто близько, занадто! початком паніки, і відриваю руку.

Вона кидає на мене зранений погляд, і я мушу вдавати, що не бачу його.

Я не хочу образити її почуття. Бути лідером команди – це часом поєднання батька, консультанта і суворого, але доброзичливого директора. Але з деякими речами я просто... не можу. Люди можуть потребувати мене лише доти, доки я не натисну на кнопку всередині мене, змушуючи себе піти геть. Мені взагалі не можна бути нікому потрібним. Хіба що в найсуворішому сенсі – я фізично не можу керувати “Ліною” сама. Я б керувала, якби могла.

«З цього боку також немає жодних пошкоджень», – каже Веллер, коли ми обходимо корму і повземо над лівим бортом. «Нічого, що було би схоже на вибух. Або катастрофічну відмову двигуна». Він відкидає цю версію, хоча насправді це не його сфера знань. Просто Веллер знову став провокаційним мудаком.

Тиша триває довгу мить. Потім клацає домофон. «Поломка двигуна не завжди призводить до вибуху», – каже Кейн з явною неохотою. І все ж він явно дивиться на монітор, ймовірно, у своїй кімнаті. Тож він злий на мене, але не настільки. «Це може бути навіть не видно ззовні».

«Правильно, правильно». Веллер робить дратівливий рух, не відриваючись від екрану.

Лівий борт такий же гладкий і непошкоджений, як і правий. Жодних скручених клаптів металевому корпусу, які б свідчили про примусову розгерметизацію, жодної дірки, пробитої внаслідок несподіваного зіткнення з метеоритом. Я припускаю, що мікрометеорити все ще можливі, але захист корпусу мав би захистити корабель від усього, крім їх масового штурму, і ми побачили би ознаки цього.

Але в основному він виглядає як абсолютно цілий... і покинутий корабель.

«До біса», – каже Веллер. “Подивіться на це.”

Коли ми підходимо до носа, скляний корпус у передній частині корабля світиться яскравіше під нашими вогнями, зазвичай прозора поверхня стає білою і матовою.

Веллер наводить нас ближче до верхньої частини корпусу, звідки ми можемо бачити вниз і всередину.

Великий басейн прямокутної форми має далекий край, що, ймовірно, створює враження, що пасажери плавають серед зірок. Але вода піднялася з басейну, ймовірно, коли впав гравітаційний генератор, а потім замерзла в повітрі та на склі. Дерев'яні шезлонги, які, очевидно, не були прикручені, стирчать з льоду під дивними кутами, як зубочистки.

Отже, екологія також відсутня. Ні тепла, ні повітря, ні життєзабезпечення.

«Якщо щось пішло не так із системами навколишнього середовища, то, можливо, це перша кістка доміно», – кажу я, намагаючись програти сценарій у своїй свідомості. Це ніколи не лише один фактор, один елемент у грі. Занадто багато безвідмовних і запланованих резервів і заходів безпеки. Щоб така кількість людей опинилася під загрозою, і щоб така складна система дала збій, має бути поєднання несподіваних подій.

Наприклад, невідомий раніше вірус лежить у стані бездіяльності в зразку ґрунту, доки не оживає під впливом кисню завдяки швидким процедурам дезактивації. І потім цей вірус поширюється, зокрема, через затримку заміни фільтрів, призначених для очищення повітря – скорочення бюджету. Додайте до цього самотню одинадцятирічну дівчинку, яка розуміє карантинні процедури, але якій...

«ТЛ». Лурдес хапає мене за зап'ястя, відриваючи мої думки від Ферріса і минулого. «Що це?» Вона вказує на суміш дивних форм під поверхнею льоду, схожих на тіні в ньому, з кількома зразками яскравої тканини.

Я дивлюся на екран, і мій мозок неохоче виявляє відповідності. Цей довгий, тонкий силует із елементом, схожим на морську зірку, на одному кінці... це тіло з витягнутою рукою, яка нібито благає. Рука, раптово відсічена, однак без плеча чи пов'язаного з нею тіла...

Це все люди. Люди, заблоковані льодом. Їх близько десяти. Або це... їх шматки.

«Що за біс?» – шепоче Веллер.

Мимоволі я роблю крок назад, і Лурдес хмуриться на мене, потім знову на зображення на моніторі. І цього разу вона бачить моє обличчя.

Лурдес хрипко вдихає повітря. «Боже мій. Боже мій. Вони мертві!»

«Це добре, – кажу я Лурдес. «Ми ще живі. Очікувалося кілька летальних випадків, пам'ятаєте?»

«Але не так!» – протестує вона.

Як не дивно, деякі з тіл – принаймні вони цілі – навіть не одягнені для плавання. Там жінка в облягаючій бальній сукні мідного кольору з воланами біля босих ніг. «Русалка», я пригадую, що так іронічно називали цей стиль. Один чоловік у смокінгу, краватка-метелик все ще на місці, а інший одягнений у те, що схоже на піжаму, з блискучою темно-синьою тканиною, яка відповідає верху та низу. Це означає, що вони не були в басейні, коли це сталося, або вони не очікували бути в басейні, але загинули досить близько до нього, щоб бути поглиненими водою, коли генератор гравітації вимкнувся. Важко точно сказати, яка послідовність подій є правильною.

Червоне коло оточує голову Піжамного Хлопця, як кривавий ореол у воді, тепер назавжди закутий у лід.

Ці люди померли не від голоду. Або збою систем навколишнього середовища. Усе, що тут сталося, було жорстоким і, здавалося б, неочікуваним.

Маленькі чорні плями повзають по маминій щоці, як цвіль, що поширюється на хліб. Я намагаюся їх змити, але її шкіра така холодна...

Я на мить заплющую очі та хитаю головою, щоб очистити її від спогадів.

«Заколот?» – пропонує Нісус.

Веллер глузує. «На такому розкішному кораблі? Ці мудаки збунтувалися, тому що їхні простирадла були недостатньо м'якими? Вони заплатили, щоб бути тут».

«Це міг бути екіпаж», – зазначає Нісус.

– Правильно, – каже Веллер. «Звичайно. «Ми не маємо рівного доступу до басейну в космосі, тому давайте візьмемо пожежну сокиру і відрубамо цьому хлопцеві руку», – він хитає головою з відразою. «Ні, ні в якому разі, чоловіче. Це була легка робота. Я бачив відео. Приміщення екіпажу були вдвічі, втричі більші, ніж у нас. Плюс справжня їжа».

«Якщо в навколишньому середовищі щось пішло не так, можливо, вони страждали від гіпоксії або...» – продовжує Нісус.

«Відколи гіпоксія перетворює вас на довбаного маніяка-вбивцю?» вимагає відповіді Веллер.

«Ніхто не знає, що трапилось», – каже Нісус, звучачи трохи холодно, як на допиті. «Сіті припинила пошук через рік, і вони так і не зробили жодних офіційних пояснень. Ось, подивіться».

Один з моніторів блимає з поля зору Аврори на екран із текстом, безсумнівно, зі скарбниці Форуму:

Пошуково-рятувальна операція «Аврора» завершується

Джессі Калберт

3 травня 2130: шведський прапор приспущений у Стокгольмському королівському палаці та резиденції королівської родини Дроттнінггольмському палаці після того, як офіційні особи Сіті оголосили сьогодні про скасування річних спільних пошуково-рятувальних робіт щодо зниклого судна Aurora. Пошуки припинені. Принцеса Швеції Маргарета Софія – популярна фігура в усьому світі завдяки своїй благодійній діяльності та її вірусному поп-хіту «Just Enough» була серед 657 людей на борту, які зараз офіційно вважаються мертвими.

Сіті втратила зв'язок зі своїм кораблем, новою розкішною моделлю космічного лайнера, який був у своєму першому рейсі, через шість місяців після початку річної подорожі. Жодних слідів судна не виявлено, і офіційна причина зникнення не встановлена.

«Аврора» представляла новий спосіб космічної подорожі, розкіш замість виживання за непомірну ціну. Зручності на борту включали люкси преміум-класу, спа-центр, казино, магазини та вишукані страви від приватного шеф-кухаря.

Подейкують, що повний маніфест пасажирів для її першого рейсу, ще не оприлюднений на даний момент, складається з світил з усіх сфер суспільства.

Вболівальники «Х'юстон Сігокс» подвоїли свої зусилля щодо звернення про Тео Грейвза, колишнього зіркового захисника Ліги нульової гравіації (ZGL), щоб його ввели в Зал слави. Вважається, що Грейвс і його дружина Лайла перебували на борту, хоча родина Грейвза і ZGL відмовилися це підтверджувати.

Сіті разом зі своїм основним конкурентом Верукс Інс. і додатковою підтримкою з боку Національного управління з дослідження космічного простору (NASA) і Національного космічного управління Китаю (CNSA) розпочали найбільшу на сьогодні пошуково-рятувальну операцію незабаром після того, як Сіті не змогла вийти на зв'язок і на аварійних каналах. Жодних сигналів лиха чи екстреної ситуації не виявлено.

“Звичайно, це жахлива трагедія”, – сказав сьогодні представник Верукс. «Ми спільнота, а не конкуренти, коли справа доходить до спільної роботи людства по прокладенню шляху до зірок. Немає винагороди без ризику, але прикро вважати, що серед нас вже немає тих, хто, можливо, пожертвував своїм життям заради просування вперед. Ми висловлюємо наші глибокі співчуття сім'ям пасажирів і екіпажу «Аврори».

На борту «Аврори» під час її зникнення перебували приблизно 150 членів екіпажу, включаючи командний склад: капітана Лінден Джерард, першого офіцера Кейджа Уоллеса і пілота Джеймс Нгуєн.

Коментарі під статтею, заархівовані з дати публікації, стосувалися того, чого я очікувала: скорботи через втрату двох знаменитих сестер на борту, диких теорій змови за участю інопланетян і коментаторів, які сваряться між собою за найбільш вірогідну теорію змови.

«Бідні сім'ї», – прошепотіла Лурдес, опускаючись на крісло. Вона хапається за край дошки перед собою, ніби їй це потрібно, щоб утриматися на місці. «Але чи можемо ми піти зараз? Поставити прапорець, надіслати повідомлення чи що завгодно, щоб заявити про знахідку, і полетіти звідси? Будь ласка?»

Тиша триває довгу мить. Лурдес не знає, як працює закон пошуку, але ніхто не хоче надати їй інформацію, якої їй бракує.

Веллер обертається до мене обличчям. «Ми летимо?» – запитує він, кусаючи кожен склад.

Харчовий принтер майже пустий. Залишилося всього три пачки протеїну. І вода починає мати дивний присмак. Як метал. Мама каже, що це означає, що фільтр зіпсувався. Вона каже, що мені потрібно вибратися звідси, інакше я назавжди опинюся в пастці, мертвою, як і всі вони, як вона...

Я з зусиллям відганяю спогади. Це не те саме. Зовсім не те саме. Цього разу я не одна. І я не налякана маленька дитина на віддаленому

форпості. Я керую командою, і ЛІНА перебуває під моїм контролем. Я можу піти, коли захочу.

У тому числі прямо зараз, є у когось претензії чи ні.

Але це означало б втекти від єдиного шансу, який у мене залишився, щоб побудувати життя, яким я хочу жити, – сама, без Верукса. Верукс відправив мою маму – і мене – до Ферріс-форпосту. Після всього, що там сталося, Верукс повернув мене назад і залишив в одному з своїх групових будинків. Поки я не виросла для роботи. І тоді вгадайте, хто був єдиним, хто захотів найняти мене з моєю історією?

І тепер Верукс покінчив зі мною, за винятком офіційного, адміністративного погладжування по голові. Погоджуюсь я чи ні.

Гнів і розчарування знову охоплюють мене.

Моя частка цієї знахідки означатиме свободу, більше Верукс не буде смикати мене за ниточки і я більше не буду залежати від їхньої щедрості, щоб тримати мене тут, роблячи те, що я добре вмю робити.

– Ні, – кажу я нарешті. «Ми не летимо». На кону занадто багато.

Веллер триумфально кричить.

«Нісус, мені потрібен причал», – кажу я.

– Шукаю, – негайно каже Нісус.

“Всередину?” – запитує Лурдес. «Чому ти хочеш увійти всередину?»

«Ковалик, нам треба поговорити. Зараз, – каже Кейн, і його кінець внутрішнього зв'язку раптово клацає. Він буде на мостику за кілька секунд. Це буде весело.

«Веллер, повернися до лівого борту», – каже Нісус. «У мене обмежені дані без доступу до спільноти, але вантажний відсік для завантаження пасажирського багажу та припасів там. У мене є дещо, що допоможе нам, якщо припустити, що опублікованих специфікацій не було оновлено в останню хвилину. Док має бути достатньо великим, щоб ви могли зайти туди і сісти».

«Клер?» – запитує Лурдес. “Що відбувається?”

Я вагаюся. Вона така молода і ... незаймана. Було б добре, якби вона залишилася такою. У будь-який звичайний день як члена команди обслуговування comweb це не буде проблемою. Так, аварії все ще трапляються. Космос небезпечний. Лурдес не дурна; вона це знає. І щоденна й час від часу похмура реальність роботи тут з часом візьме своє, але я відчуваю, що ми завдамо їй шкоди на десяток років одразу.

«Серйозно сумніваюся, що вони встигли зробити будь-яку модернізацію, будучи мертвими і все таке», – усміхаючись каже Веллер Нісусу.

Лурдес здригається і звертає увагу на комунікаційні панелі перед собою. Її руки тремтять, коли вона перевіряє систему зв'язку, хоча ми ні з чим тут не підключені. У цей момент ми можемо надіслати повідомлення та сподіватися, що воно матиме достатньо сили, щоб досягти спільної мережі, так само, як сигнал лиха «Аврори» дійшов до нас. Але це приблизно все. І якщо наше повідомлення отримують, це призведе до того, що диспечерська Верукса накаже нам повернутися у відомий простір і чекати подальших інструкцій, що я... не збираюся виконувати.

З іншого боку, в рутині є комфорт, і я не з тих, хто це заперечує. Вона має право бути наляканою. Це нормальна реакція. Що б не означала нормальність.

«Лурдес», – кажу я й чекаю, поки вона подивиться на мене.

Зрештою вона це робить, її пальці стискають сувій на шиї, її очі сяють від невиданих сліз.

«Це частина закону пошуку», – кажу я. «Ви повинні показати задокументований артефакт і зробити публічну заяву». Але я не хочу ризикувати. Один артефакт можна проігнорувати. Він може навіть «зникнути», залежно від того, наскільки залишки Сіті, які зараз належать Веруксу, хочуть приховати все, що тут сталося, і свою потенційну провину.

«Але люди...» – починає вона.

«Ми не збираємося турбувати їх чи їхні речі», – кажу я.

«ТЛ, ніхто інший не був би таким конкретним», – протестує Веллер, обертаючись у своєму кріслі.

Я зиркаю на нього.

«З усією повагою», – швидко виправляється він, хоч і не дуже щиро. – «Але це наш єдиний шанс. Ми повинні хапнути все, на що натрапимо, незалежно від того, кому воно належить. Все одно технічно це все наше. Це те, що зробив би кожен на нашому місці».

На жаль, він правий. Ми подамо претензію, але інші кораблі – рятувальники, скрапери, торговці, звичайні старі найманці – щойно почують про нашу знахідку, прийдуть сюди й візьмуть усе, що зможуть, щоб продати. Звернуться до сімей жертв або до зацікавлених

сторін, які бажають володіти частиною історії. Претензія «Закону пошуку» настільки ефективна, наскільки ви можете її захистити, і оскільки Верукс спочатку потрібно буде надіслати команду для перевірки нашої претензії, це залишає достатньо часу для інших зацікавлених сторін, щоб пожитися.

«Ми не всі інші», – кажу я.

Його обличчя червоніє від злості. Але потім він затискає рота, здається, із зусиллям, і повертає свою увагу на пілотування.

«Це буде швидко», – обіцяю я Лурдес. «Мені просто потрібно буде схопити кілька речей – можливо, один з тих золотих кранів – щоб довести, що ми були тут і щось знайшли. Зовсім не небезпечно».

Кейн, який підійшов до мосту саме вчасно, хитає головою, стиснувши щелепи.

Я ігнорую його. «І подумайте про це ще таким чином. Сім'ї тих людей на «Аврорі»?» Я вказую на зображення корабля на наших моніторах. «Вони двадцять років чекали відповіді про своїх близьких. Ми в цьому допоможемо. Допоможемо їм знайти мир».

Лурдес глибоко вдихає. «Правильно. Гаразд.» Вона розправляє плечі.

Я не кажу про те, що хоча сім'ї можуть захотіти відповідей, з мого досвіду вони, ймовірно, не захочуть відповідей, які ми матимемо.

«Ти не уявляєш, у що ти вступаєш», – каже Кейн, склавши руки на грудях, спостерігаючи, як я намагаюся одягнути свій костюм для роботи назовні. Біля моїх ніг слизькою купою лежать біологічно безпечні поліетиленові пакети, які я взяла з шафки, яка служить нам медичним відділенням. Усе, що я вивезу, піде на карантин. Просто щоб бути в безпеці.

«Я знаю, що якщо це був екологічний провал, я захищена костюмом», – кажу я. «Якби це була пробоїна корпусу, те саме. Але якщо це якийсь вірус чи чума...» Від цієї думки мої долоні пітніють, а у вухах дзвенить голосніше. «Фільтри на моєму...»

«Я маю на увазі не це», – каже Кейн з надто серйозним поглядом. Мені доводиться відводити погляд, зосереджуючись на згинанні пальців, щоб розмістити рукавички.

«Умови там не будуть хорошими, – продовжує він. «Розкладання припинилося, коли середовище остигло, але це буде не дуже добре. Не

на основі того, що ми бачили досі». Його голос спокійний, навіть практичний, але теплий від занепокоєння. За мене.

Я працюю, щоб ігнорувати це.

«Тобі не потрібно цього робити», – каже він, підходячи ближче. «Ніхто не очікує від вас цього після всього, через що ви пройшли».

Оскільки я була неповнолітньою, моє ім'я ніколи не розголошувалося, але Кейн, як головний медик на борту, має доступ до відповідних деталей. Деталей, які не можуть бути більш актуальними, ніж зараз.

Але справа в тому, що ніхто насправді не знає, чого від мене чекати, тому що ніхто не знає, що сталося, ніхто не знає, що я колись була Дитиною №1. Єдиною, яка вижила на Феррісі.

Іноді я задаюся питанням, чи це також є частиною того, чому я продовжую відчувати потяг до Кейна. Він занадто багато знає і чомусь не звинувачує мене, хоча повинен.

Я роблю крок назад, незважаючи на маленьку, але кричущу частину мене, яка стверджує протилежне. «Якщо ти збираєшся мені допомогти, то допоможи», – кажу я Кейну. «Якщо ні, то відійди. Зачекай у своїй каюті».

Він подається назад, приголомшений. «Клер, я намагаюся допомогти».

“Ні. Ти намагаєшся мене відмовити». Я висмикую кепку з середини коміра свого костюма й заправляю волосся всередину.

Кейн робить паузу, а потім сміється.

Сміх застає мене настільки зненацька, що я вперше дивлюся прямо на нього. Він дивиться на мене, розчарування та захоплення ворогують у його обличчі. «Чи комусь коли-небудь вдавалося тебе відмовити?» запитує він.

Неохоча усмішка тягне куточки моїх ротів. “Ні.”

Він підходить ближче й простягає руку, щоб засунути пасмо волосся, яке я пропустила, під шапку. Край його великого пальця шорсткий від роботи та багаторазового чищення жорстким милом у машинному відділенні, але його дотик ніжний і теплий. Всупереч попереджувальному голосу в моїй голові я схиляю голову до його дотику, як кіт, який шукає сонця.

«Ви хороший лідер, сильна людина. Вам нема чого доводити, – каже він, проводячи лінію по моїй щоці.

У моїй голові чути дзвоник. Це небезпечно. Дозволяти собі відчувати. Я не зможу забрати це назад, і буде боляче, коли все закінчиться. Це біль, якого я старанно намагаюся уникати більшу частину свого життя. «Хто сказав, що я намагаюся щось довести?» шепочу я.

«Ви самі. Кожен клятий день. Ніби ти повинна показати, що ти заслужила на те, щоб вижити». Він зупиняється, шукаючи поглядом моє обличчя. «Або ви повинні дати долі другий шанс забрати вас, тому що вона зіпсувала все першого разу».

Це приголомшливо точний підсумок кількох потворних внутрішніх монологів, які я загнав так глибоко, що майже не чую їх шепоту на задньому плані.

Жар збентеження обпікає мою шкіру. Звідки він мене так добре знає? Що саме написано в тих файлах? Я почуваюся оголеною, ніби стою голою перед ним, але не в тому спільному, приватному порядку, який я ледве дозволяю собі уявити. Ні, це суворе, оціночне світло клінічного візиту.

Ужалена, я відступаю від нього. «Дякую за оцінку, докторе». Моє серце б'ється занадто сильно під моїм костюмом. Я змушую себе зробити глибокий вдих, щоб сигналізація моїх життєво важливих органів не спрацювала до того, як я покину корабель.

Я очікую, що Кейн буде штовхати, переслідувати мене щодо мого нібито бажання смерті – чому всі так думають? – але замість цього він складає руки на грудях, кидаючи на мене розуміючий погляд. «Йти одній надто ризиковано. Ти б ніколи не дозволила зробити це комусь з команди».

Я знизую плечима, намагаючись триматися в тісній тканині. «Тому що я відповідаю за безпеку своєї команди».

«Включно з собою», – стверджує він. «Тобі доведеться відключитися. Ми не зможемо повернути вас назад, якщо ви потрапите в біду». Він проводить рукою по волоссю. «І всередині цього корабля можлива велика небезпека. Ви можете потрапити в уламки або порвати свій костюм...» Він робить паузу, його обличчя хмурніє. «Або щось ще гірше».

«Гірше? Як що?» Задихнутись від мікроскопічного розриву на моєму костюмі, перш ніж я встигну повернутися до LINA, звучить

досить погано. Не те, що це станеться. Коли я в костюмі, на мені завжди є кілька нашивок – ми всі їх маємо. Кейн просто параноїк.

Або надмірно захищає. Я не можу вирішити, як я ставлюся до цього. Здається, що голка застрягла між роздратуванням і ностальгічною оцінкою. Давно ніхто так не дбав про мене.

Кейн починає говорити, але в коридорі з'являється Веллер, який плюхається біля нас.

«ТЛ не піде сама», – оголошує Веллер.

Кейн вагається, але потім чітко вирішує, що будь-який союзник краще, ніж жодного. “Бачиш?” – каже він мені. «Навіть Веллер вважає, що це занадто...»

Але тоді Веллер проштовхується повз нас, кидає ще пару мішків з біологічною герметизацією на підлогу поруч з моїми і хапає свій костюм. «Система приятелів, правда?»

Мені потрібна додаткова секунда, щоб зрозуміти, що він має на увазі, просто тому, що я не можу в це повірити, навіть маючи докази прямо переді мною. «Ні», – рішуче кажу я. “У жодному разі. Ви не збираєтесь.”

Кейн крокує перед ним. «Якщо хтось піде з нами, то це має бути той, хто має медичну освіту. Ви пілот. Що, в біса, ти збираєшся там робити, якщо будуть проблеми?»

Моя стрілка нахиляється до стану роздратування. «Я справлюся сама, – кажу я Кейну. «Біда чи ні».

Кейн з огидою озирається на мене. «Ви ТЛ. Ви повинні бути розумнішою. Ніхто не потрапляє в потенційно небезпечну ситуацію без підтримки».

«Ти пам'ятаєш, що я головна, так?» запитую я.

«Точно так», – одразу ж каже Веллер.

«Ні, до біса, – каже Кейн. “Не ти.”»

Але замість того, щоб завдати удару, як я наполовину очікувала, Веллер приємно посміхається. Що викликає у мене гнітюче почуття. Він щось задумав.

«Вона керівник команди, а ви помічник. Ви не можете піти обоє, – занадто розумно зауважує Веллер. Неважливо, що коли в минулому піднімалося питання командної структури, він завжди наголошував, що пілот «технічно» також є “другим”. Хоча двох “других” бути не може, навіть «технічно». В іншому випадку це не стільки ланцюг

командування, скільки коло. «Лурдес збожеволіє, а Нісус стає вередливим, коли йому доводиться залишати свою технічну печеру».

Він не помиляється.

«Це залишає мене, – каже Веллер. Він сідає на сусідній ящик для зберігання, щоб почати одягати на себе костюм.

«Мені не потрібно, щоб хтось йшов зі мною», – різко кажу я, перекиваючи зітхання Кейна.

«Ти знаєш, як витягнути чорну скриньку?» – запитує Веллер, зводячи брови зі знаючою посмішкою.

«Чорна скринька» – це застарілий термін, якого ми дотримуємося з перших днів авіації. Це незалежна система запису, резервна копія навігаційного комп'ютера, журнал капітана, записи мостика, показання навколишнього середовища, тощо.

Іншими словами, це єдине, що розповідь Веруксу про те, що насправді сталося на «Аврорі».

Як я обіцяла Лурдес.

Прокляття. Я потираю чоло, забуваючи, що кашкет уже на місці, і збиваю його навскоси. «Гаразд. Добре, – кажу я, знову прибираючи волосся під шапку. Якщо нічого іншого, чорна скринька допомогла б підтвердити наше право по Закону Знахідок. «Кейн, ти головний, поки мене не буде. Веллер...»

«Гей, ТЛ?» Нісус говорить через домофон. «Я думаю, що ми повинні втягнути аварійний маяк і вимкнути його, перш ніж ви підете шукати. Він приблизно за три кілометри від носової частини».

«Я можу це зробити», – негайно каже Веллер, і мене знову вражає відчуття, що він надто хоче допомогти. Некомфортне відчуття.

«Чому?» запитую я. «Нісус, це просто чудовий сувенір».

Але Кейн відповідає. «Тому що, опинившись на кораблі, ви стаєте вразливими, якщо хтось інший вловить сигнал і захоче перевірити його». Він піднімає руку, щоб відбити мій протест. «Хоча це мало ймовірно. Можливо, тут немає інших сніферів, але рятувальники є скрізь».

Рятувальники, які зазвичай добре озброєні та значно менше стурбовані правильним вчинком, а не тим, що їм може зійти з рук. Наприклад, випотрошити з Аврори все, що вони можуть винести, забрати ЛІНУ, щоб ми не могли повідомити про них, і залишити нас мертвими. Або просто вбити нас для початку.

Кейн не... помиляється, як би я не хотіла, щоб він був неправий. Тому що якщо він помиляється в цьому, то він може помилитися в усьому. В тому числі думаючи, що вся ця експедиція погана ідея.

«Добре», – кажу я, зітхаючи. «Спочатку ми витягуємо маяк».

Я очікую вибуху подальших протестів чи бурчання, але я отримую тишу, за якою сліднують різноманітні схвальні слова. Потім Кейн нишпорить в одній із шафок, що стоять біля стіни, а Веллер, уперше за своє існування (ймовірно), встає і без нарікань повертається на мостик, його костюм наполовину піднятий до талії. Тиха поступливість має відчуватися як перемога в тому, що зі мною принаймні ніхто не сперечається, але це в кращому випадку гіркий компроміс з мого боку.

«Ось», – каже Кейн, простягаючи мені чорний пластиковий футляр.

Я дивлюся на це, а потім на нього. «Плазмовий дріль?» Ми використовуємо його в рідкісних випадках, якщо нам потрібні нові діри у зовнішній структурі для маяка `comtweb`. «Чому?»

«Тому що це найближче до зброї, яку ми маємо», – каже він, і його губи похмуро стягуються.

Я дивлюся на нього. «Ви думаєте, що Веллер...»

“Ні ні.” Він хитає головою. «Не Веллер».

«Ну, більше там нікого живого». Я відсуваю річ, але він не здається.

«Ти цього не знаєш», – каже він, відкриваючи кришку та відтягуючи ремінь, прикріплений до основи ручки дрилі, щоб її можна було прикріпити до костюма. «У місцях, які ми бачимо, погіршений стан навколишнього середовища. Це не означає, що вони знищені на всьому кораблі».

«За двадцять років?» Я недовірливо сміюся. «Магазини їжі та води не...»

«Для однієї чи двох осіб, якщо бути обережними з нормуванням?» Він вагається. «І з наявністю значного запасу білка, якщо вони достатньо відчайдушні?»

Білок. Образ відірваної руки, застиглої в колишньому басейні, знову спливає в моїй пам'яті, несучи з собою нові жахливі наслідки.

«Таке траплялося», – нагадує мені Кейн.

Але я знаю історію Марса так само добре, як він, можливо навіть краще. Ферріс був чи не першою його трагедією. – Дедал, – кажу я.

Приблизно вісімдесят років тому перші колоністи Марса, з наукової експедиції під назвою «Дедал», потрапили в пастку, коли ранні сутички під час першої Корпоративної війни завадили виробництву та перевезенню частин для човників, яких НАСА потребувала для надсилання додаткових запасів. Серія неврожаїв у рудиментарній теплиці Дедала призвела до голоду, а потім NASA втратила зв'язок. До того часу, коли Сіті та Верукс, два переможці в аерокосмічній промисловості і раунду підвищення цін і корупції, нарешті прибули на сцену на своїх власних кораблях через рік... усе було дуже погано. Поганий старовинний Джонстаун. Більшість колоністів померли від голоду. Кілька тих, хто вижив, вдавалися до відчайдушних заходів, щоб вижити, їли все, що могли, щоб залишитися в живих.

У тому числі своїх колишніх колег.

«Я сумніваюся, що тут сталося саме це», – кажу я.

Але я беру дріль, прикріплюючи її до свого костюма. Про всяк випадок.

ЗАРАЗ

«Тож ви визнаєте, що взяли дріль на борт», – каже Рід, нахилиючись уперед у своїй нетерплячості. «І згідно з вашим власним звітом, Кайл Веллер помер від травм, отриманих під час вашої вилазки».

Я скрегочу зубами. Але підігравати – це єдиний спосіб отримати потрібну мені інформацію. І все-таки я направляю свою відповідь Максу. «Я також сказала, що він убив себе».

Макс киває. «Так, ви казали це».

Як за командою, десь у глибині закладу хрипким криком вигукує чоловічий голос. Рід здивовано здригається, а потім оглядається.

Рід, мабуть, на десять років молодший за мене, йому близько двадцяти, і він має точно підібраний костюм, який межує з метушливістю. З першого погляду можна зрозуміти, що для нього тільки його світ має сенс, і він не прийме іншого результату. Знову ж таки, як молодший дослідник із забезпечення якості однієї з

найбільших компаній на Землі, як би він особисто відчув щось інше? Його існування має чіткі грані, чіткі лінії, без тіней і невизначеностей.

Вежа та її мешканці – не що інше, як тіні та невизначеність.

У дальньому кутку біля екрану тулиться Віра, жінка, яка плаче вночі в кімнаті навпроти моєї. Дисплей діє як вікно з видом на зимову сцену. Сьогодні це Центральний парк у Нью-Йорку, десь у минулому столітті, заснований на автомобілях, що працюють на викопному паливі. Але вона, здається, не помічає і не піклується про це. Вона дихає на екран, проводячи пальцями крізь неіснуючий туман на неіснуючому склі.

По обличчю Ріда пробігає огида. «У вас є відповідь на все».

«Якщо вам не подобаються відповіді, задавайте інші питання», – кажу я, коли гудіння в моїх вухах посилюється. Хтось іде. Мої руки тремтять, і я стискаю їх у кулаки на колінах. Веллер, можливо, або Лурдес. Здається, вони по черзі, Кейн, Веллер і Лурдес, переслідують мене. Хоча ніколи Нісус. Я не знаю чому.

Лікарі кажуть, що це галюцинації, спровоковані «важкою психічною та фізичною травмою». Але я так не думаю. Привиди, можливо. Мстиві примари приходять, щоб попередити мене, у стилі Джейкоба Марлі, про мої гріхи. Щоб звинуватити мене в їхній смерті. І я на це заслуговую.

Я не зводжу погляду з піджака Ріда та блискучої емблеми Верукс, пришпиленої там. Я носила такий символ на плечі більшу частину свого життя, так чи інакше, хоча зазвичай з позначенням назви корабля і завжди як нашивку з ниток і тканини замість дорогоцінних металів.

Булавка Ріда – це злобно загострена V з золота, довша з одного боку, ніж з іншого, більше схожа на галочку, ніж на букву. Три діаманти блищать на довгій стороні, але це лише привертає більше уваги до двох поки що порожніх місць на коротшій. Хтось зі служби безпеки не звернув увагу, щоб пропустити його через двері таким різким ударом. Або, можливо, Рід отримав звання, і тепер хоче довести, що він його гідний. Я бачила таких. Він пишається своїм сімейним статусом. Трете покоління, я думаю, щоб отримати цю шпильку. А це просто означає, що він набагато більше відчайдушно прагне довести, що він гідний посади. Мені цікаво, коли він вирішив, що я – шлях до цього.

З-за лівого плеча Ріда з'являється Лурдес, і з її появою дзижчання в моїх вухах тимчасово зникає. Її повіки блимають над червоними та порожніми западинами, де колись були її очі, а її губи рухаються ледь помітно, так, що мені знадобилися тижні після її першої появи, щоб зрозуміти її слова: «Я не розумію».

Мої ноги здригаються від бажання поворухнутися, кинутися до неї на допомогу.

Але їй, як і всім нам, тепер уже неможливо допомогти.

«Клер?» Макс повертає голову, щоб прослідкувати за моїм поглядом, але нічого не бачить. Більше ніхто цього не бачить. І Лурдес все одно зникає через мить. Вона ніколи не залишається надовго. На відміну від Кейна. Ще одна причина, чому так важко не простягнути руку і не спробувати схопити її, утримати її тут.

Проти моєї волі мій погляд блукає по кімнаті. Повернувся Кейн. Він виглядає таким же солідним і справжнім, як і будь-хто інший тут, – що мало про що говорить, – за винятком того, що його торс різко й тривожно закінчується на спинці потертого сірого дивана, і коли він говорить, не чути жодного звуку.

Це як відео в циклі повтору. Він рішуче жестикулює, загрибаючи рукою своє коротко підстрижене волосся, класичний рух розчарування у Кейна, а потім, коли тривога повільно заповнює його вираз, він нахиляється вперед, щоб крикнути та спонукати мене підбігти до нього.

Як тільки це закінчується, він починається спочатку. І знову і знову.

«Знову галюцинації? Як зручно, – каже Рід, його губи викривляються в глузливій усмішці. «Мушу визнати, ви досить переконливі, коли...»

«Який курс?» запитую я. Мені важко залишатися зосередженим; наркотики тягнуть мене, шепочуть, щоб я відпустив.

Рід кліпає очима, явно здивований. «?»

Перемикаю увагу на Макса. «Корабель. Ви сказали, що він переміщається. Який курс?» повторюю я.

Рот Макса стягується в тонку сумну лінію. «Я думаю, що буде краще, якщо ми зосередимося на тому, що ви знаєте».

Двадцять три роки тому Макс Донован був провідним дослідником компанії Верукс по забезпеченню якості у розслідуванні

інциденту з Феррісом, і я впевнена, що Верукс надіслав його сьогодні, тому що ми маємо продовження історії. Він приносить мені тюбики газованої води, коробки справжніх цукерок і одного разу одну з викинутих ляльок його доньки – неважливо, що мені було одинадцять і я була вихованцем колонії, тож ідея бавитися в дитячому садку була для мене зовсім чужою. Навіщо мені гратися тоді, коли від мене цього очікують?

Але незграбність Макса з благих намірів, очевидно, не зупинила його сходження у Веруксі. Можливо, тому, що ця незграбність свідчила про те, що він справжня людина, хтось, хто зрозуміє потворність і недосконалість буття людиною. І як це іноді вибухає тобі в обличчя.

Він, мабуть, наближається до пенсійного віку, але зморшки біля його очей і глибокі борозни на лобі все одно дивують щоразу, коли я на нього дивлюся. Мій уявний образ про нього – це його молодий образ.

Тоді Макс був добрий до мене. Безіменна сирота в новинах, у якій не залишилося сім'ї, щоб її повернути. Він кілька разів приходив до мене в груповий будинок після того, як я вийшла з карантину, щоб переконатися, що я влаштувалася. Я майже впевнена, що він сказав за мене кілька добрих слів багато років тому, коли я подала заявку на участь у навчальній програмі *Verux commweb*. І зараз він намагається мені допомогти, навіть якщо мені так не здається.

Макс думає, що це зробила я. Він вважає, що я відповідальна. Це була я?

Я витираю руками обличчя, намагаючись вибратися з трясовини, в яку добровільно поринула останні кілька місяців.

Рід уважно дивиться на мене. «Тож, можливо, ви не вбивали всю свою команду. Просто вирішили втекти одна і отримати усі права. І щоб підкріпити вашу історію. Зрештою, на кону мільйони доларів».

Його слова запалюють спалах невпевненості. Я не пам'ятаю, як покидала корабель. Чи можливо, щоб хтось прожив так довго?

Я здригаюся, але рух здається повільним, як під водою. «Краще сподівайтесь, що корабель пливе в темряву, щоб про нього більше ніколи не було чути», – кажу я, ретельно вимовляючи кожне слово.

«Ми не можемо відпустити його, Клер. Ти це знаєш, – м'яко каже Макс. «Ми надішлемо судно, щоб перехопити Аврору, ґрунтуючись на ваших рекомендаціях».

Мабуть “ми” – це Верукс. Я примружую очі на нього. «Це не рекомендація». Триматися від Аврори подалі було б для них найкращим вибором.

«Ну, твій раптовий і вагомий приїзд унеможливив будь-яке альтернативне рішення», – зауважує Макс, виявляючи першу нотку роздратування.

Я хитаю головою. «Ви не можете дозволити тому, що є на борту, повернутися у систему...»

«Ви маєте на увазі «присутність», яку ви, як ви стверджуєте, відчули на кораблі, під час своїх досліджень, які ви не мали права проводити», – говорить Рід із відкритим скептицизмом.

Я шукаю допомоги у Макса, але він піднімає руки, віддаючи розмову Ріду.

«Ви розумієте, як зручно це все звучить», – каже Рід. «Ви та ваша команда здобули найбільшу та найсуперечливішу знахідку в історії пілотованих космічних польотів прямо перед тим, як вас викреслили зі списку, як лідера команди». Він ставить галочку на пальцях. «Усі інші працевлаштувалися на інші судна, але вашу заявку на позику, щоб відкрити власну транспортну компанію, відхилили». Ще один палець. «У вас не було ні грошей, ні майбутнього, крім безглуздої офісної роботи, адміністративна кістка, яку вам підкинули з жалю. І ніхто з вашої команди не вижив, щоб розповісти про цю велику знахідку, але ви це робите». Ще два пальці. «Це означає, що все ваше». Він піднімає останній палець, а потім опускає руку.

За винятком того, що моєї частки, однієї п'ятої від десяти відсотків від утилізованої вартості, було би більш ніж достатньо для досягнення моїх цілей. На практичному рівні вбивати мою команду, щоб отримати все – і звинувачувати в цьому таємничу “присутність” – було не тільки непотрібним, це фактично ускладнило ситуацію, приземливши мене тут, у Вежі. Але це не та відповідь, яку хоче почути Рід Дарроу, він хоче поставити галочку біля мого імені.

«Ви коли-небудь бачили, як хтось покінчив життя самогубством за допомогою плазмової дрилі? Або виколов нею очі?» запитую я. «Це не зовсім зручно».

«І все ж вам якось вдалося вижити. І це навіть не перший раз, коли слова «вижила одна» додається до вашого імені. Так?» – запитує Рід, хоча він явно вже знає відповідь.

Відчуття зради – холодне й гостре, мов ніж у горлі, – вражає мене. Я думала, що все це минуло. Мій погляд перекидається на Макса, який дивиться на свої руки.

«На Феррісі ви порушили протокол карантину, стверджуючи, що хтось із інших дітей колонії викликав вас через попереджувальну стрічку в запечатаний сектор», – каже Рід, читаючи нотатки на дисплеї свого комунікаційного імпланта.

Бекка. Я все ще бачу її в спогадах. Маленька та бліда, у великій білій нічній сорочці з маленькими синіми квіточками. Вона була босоніж, її темне волосся прилипло до чола від поту, але її очі блищали пустощами, коли вона махала мені з іншого боку стрічки, закликаючи йти за нею до її сімейного будинку.

Я пам'ятаю, як була здивована і вражена тим, як швидко і тихо моя подружка прослизнула через шлюз. Здавалося, вона навіть не відкривала його.

Але Рід має рацію: я пішла за нею. Минуло кілька днів, відколи я бачила її на роботі чи в нашій імпровізованій школі. Усі хвилювалися, що її сім'я – та інші в тому ж секторі – померли. Я була рада бачити, що з нею все гаразд. Зрозуміло, що небезпека минула, якщо Бекка встала з ліжка й стояла прямо за стрічкою.

«Неважливо, що дівчина була мертва на той момент вже більше доби», – продовжує Рід.

Я стискаю очі, щоб не допустити тремтіння. «Мені було одинадцять, і я провела місяць на самоті в цьому будинку. Мої спогади...»

«Після? Можливо, – каже Рід. «Можливо, ваші спогади були заплямовані стресом або посттравматичним... чим завгодно». Він махає рукою, відкидаючи роки терапії та численні професійні оцінки та плани мого лікування одним жестом. «Але це було до того, як усі померли. Пояснення вашої матері про перерву в карантині згадується в її записках».

Я завмираю при згадці про маму. Я навіть не пам'ятаю, як розмовляла з нею про Бекку. Усе про ті останні дні у Феррісі розмите.

«Коли вас знайшли пошуково-рятувальні служби, ви сказали їм, що ваша мати допомогла вам подати їм сигнал», – продовжує Рід. «Ви знаєте, що це було неможливо».

Тому що я спостерігала, як вона помирає кілька тижнів до того. Рідина наповнювала її легені, поки вона не могла дихати.

Крім... я пам'ятаю шепіт її слів мені на вухо. Легкі ласки її руки до моєї маківки. Обидва моменти задовго після того, як я залишила її тіло в будинку MedBay.

Змішані спогади та травмована дитина, яка вигадує речі, щоб втішитися. Це все було. Кожна моя оцінка підтверджувала це.

Намагаючись зібратися, я звертаюся до Макса. «На тому довбаному кораблі щось є. І якщо він прилетить сюди, Верукс повинна його знищити».

«Разом із усіма доказами вашого службового злочину», – завершує Рід. «Ви щиро намагаєтесь натякати, що якась інопланетна форма життя...»

«Де зараз «Аврора»?» наполягаю я, ігноруючи його. «Дотримується курсу чи просто дрейфує після початкового форсування двигуна? Ви бачили виправлений курс?» Це означало б, що судном керує думуюча людина або навігаційний комп'ютер. Якщо ні, судно може просто слідувати курсу Веллера. Як і раніше. «Ви пробували з ним спілкуватися?»

Макс пересувається в кріслі, пластик злегка скрипить під його вагою. «Спочатку нам потрібно дізнатися решту вашої історії, Клер». Він здається втомленим. Або вже змирився з якоюсь відповіддю, якої я не знаю.

«Але я розповіла вам все, що пам'ятаю! Я не вбивала свою команду!» кричу я. Медсестра на чергуванні неподалік встає, щоб попрямувати до нас.

Але Макс хитає головою, зупиняючи її.

– Ось у чому справа, Ковалик. Рід нахиляється вперед. «Як ти можеш бути такою впевненою, якщо нічого не пам'ятаєш? Якщо ця річ, яка, як ви стверджуєте, була на борту, змусила всіх інших втратити розум, звідки ви знаєте, що це не змусило і вас теж втратити свій розум?»

Мій рот працює, але звуку не виходить.

«Ти справді здаєшся особливо сприйнятливою до ... скажімо так, нестабільності, для початку», – зазначає Рід.

У мене десь ослаблений гвинт. Ось у чому справа. Бульбашка істеричного й відчайдушного сміху застрягає в горлі.

І справа в жахливому усвідомленні, що він може мати рацію. Я не можу довести, що те, що я пам'ятаю, є правильним. А що, коли мої спогади – ті кілька, які я зберегла – помилкові, нав'язні? Що, коли я вигадала цілі розмови та сценарії? Інший інопланетний розум? Це траплялося раніше. І не тільки з Беккою.

Ліки в моїй системі роблять все м'яким і туманним, а це означає, що моє намагання зберегти раціональне мислення вислизає набагато легше. Таке відчуття, ніби кімната обертається навколо мене по спіралі, силою руху затягнути мене вниз. Корабель, що стрімко падає на скелясту поверхню. Я підтягую коліна до грудей, намагаючись утриматися. Я не можу дихати, не можу...

У моїх легенях щось стискається під час боротьби, я чую, як дихаю, але, здається, це не допомагає.

– Клер, – обережно перериває Макс. А потім трохи різкіше: «Клер!»

Переводжу погляд на нього.

«Завершіть свою розповідь», – починає Макс.

Я вже хитаю головою, тремчу. Я просто хочу повернутися до своєї кімнати.

«Завершіть свою розповідь», – продовжує він. «І я розповім вам про курс «Аврори» та про те, що ми знаємо на даний момент».

Рот Ріда відкривається від здивування та заперечення, але Макс кидає на нього застережливий погляд. Від Ріда долинає приглушений звук протесту, але це все.

Навіть у стані паніки я смутно розумію, що це цікава взаємодія. Вони щось знають. Щось, чого вони – чи принаймні Рід – не хочуть, щоб я знала.

«Макс», – обережно каже Рід, його голос різкий, як тріск льоду на наших запасах замороженої води, коли він починає танути. «Ви впевнені, що це добра...»

Макс відкидає його занепокоєння нетерплячим голосом і дивиться на мене, чекаючи відповіді.

Мені потрібна хвилина, щоб розподілити свої ресурси, цікавість повільно закрадається, перемагаючи страх. Можливо, я божевільна, можливо, ні. Є тільки один спосіб дізнатися. «Гаразд», – кажу я через мить, намагаючись перевести подих.

Макс відкидається на спинку свого сидіння, ще один зачарований глядач у казці про горе.

Я відкриваю рота, а потім знову його закриваю, і мені спадає на думку дещо, коли я намагаюся привести свої думки в порядок. – Спроби спілкування теж, – додаю я.

Здається, Рід готовий відтягнути Макса вбік для сердитої дискусії пошепки, просто поза межами мого чуття.

Але Макс легко знизує плечима, погоджуючись. Очевидно, він керує цим розслідуванням, хоч би що сказав Рід, коли вперше представився. «Так, і я також поділюся деталями наших спроб спілкування з «Авророю».

Досить добре.

6

ПОТІМ

«Теоретично «Аврора» може отримувати вантажі з суден поповнення під час крейсерської подорожі. Найсучасніше обладнання на той час, – каже Нісус високим і рипучим від хвилювання голосом. «Отже, зовнішніми дверима можна було керувати незалежно, якщо були ввімкнені налаштування та у вас був код перевизначення».

І, очевидно, він цим зараз займається.

Після того, як Веллер успішно підхопив аварійний маяк, який зараз займає більшу частину обмеженого простору на нашій крихітній кухні, я спостерігаю на моніторах за межами шлюзу, як зовнішні двері «Аврори» відчиняються з поривом повітря, що виривається, і випадкових частинок сміття, які вказують на те, що в трюмі був тиск. Темний і схожий на печеру вантажний відсік поглинає нас цілком, камери назовні на мить тьмяніють, і я тремчу. Таке відчуття, ніби на нас впала гігантська тінь, хоча освітлення всередині Ліни залишається рівним і яскравим.

Тоді наші зовнішні робочі ліхтарі вмикаються, щоб ми вперше зазирали всередину «Аврори».

Усе вражаюче нормально, за винятком куп сміття, шматочків обльоту та реактивного каменю в повітрі, які піднялися з підлоги під час відсутності сили тяжіння. Пакети, якась деревина, розкладний

стілець, листи захисного пластику, рулони пакувальної стрічки. Чашка кави, абсурдно вертикальна, яка пропливає повз, ніби її несе привид, який шукає кофєїну.

Сотні великих ящиків для зберігання у твердих футлярах вирівнюють стіни від підлоги приблизно до восьми футів. Більшість з них все ще надійно прив'язані. Приблизно півдюжини, без кришок, м'яко хитаються по периметру, де їх покинули. Хтось щось шукав? Їжу, можливо.

Але з іншого боку...

Над ящиками в дальньому лівому куті безцільно дрейфує чотирилапий об'єкт, поблискує чорною фарбою, який відбиває на нас світло.

«Прокляття». Я нахиляюся ближче до екрану, намагаючись зрозуміти, що я бачу. Моєму мозку потрібна секунда, щоб перевернути зображення в більш очікуване положення.

Це дитячий рояль, який плаває догори ногами.

Верх складений і ретельно закріплений ремінцем з пухнастої тканини, щоб не пошкодити деревину, зараз марний запобіжний захід. Навіть з такої відстані я бачу, що краї піаніно пом'яті та розбиті, виявляючи блідіший відтінок дерева під лаком, де піаніно врзалося об стіни чи інші предмети.

Це виглядає дуже неправильно. Я тремчу.

«Вони мали проводити шоу на борту», – пропонує пояснення Нісус. «Розваги».

У протилежному куті між планками гігантської дерев'яної скрині блищить жовтий метал. Якась будівельна техніка? MIRA запалюється хрест-навхрест на передній частині ящика. Три величезні плоскі пакети, які я впізнаю як розширення для проживання, лежать складені перед ним, прикріплені до палуби.

«Нісус, чому тут є речі з Міри?» запитую я. «Аврора» – це... корабель Сіті, а «Міра» – колонія на Марсі, спонсорована Веруксом. Вони були свого роду конкурентами. Верукс у той час був більш наземним, зосередженим на поселенні та колонізації. Сіті ж захопила ринок суднобудування. Хоча «Аврору» можна було сприйняти як особливу перевагу над Веруксом, пропонуючи розкіш у космосі на кораблі, а не важке існування в наземному будинку.

«Почекай». Він звучить розсіяно. «Гм, добре. Судячи з деяких старих дописів на форумі, схоже, що Сіті погодилася зробити поставку від Верукса на Міру на їхньому зворотному шляху».

Важко повірити, що достатньо людей настільки зацікавлені в подробицях діяльності екіпажу корабля, який так давно зник безвісти, щоб мати конкретні теми в чаті про нього в Інтернеті. Але знову ж таки, Нісус, очевидно, має інформацію в архіві та доступну в автономному режимі або просто пам'ятає. Так що...

«Я вважаю, Верукс і Сіті тоді добре ладнали», – додає він.

І вони стали ладнати ще краще через кілька років, коли трагедія та скандал з «Авророю» спричинили банкрутство Сіті, а Верукс налетів і підібрав останки.

Я закочую очі. Звичайно, Верукс пожирає без вагань. Компанії. Обладнання. життя. Сім'ї. Що завгодно, щоб заспокоїти правління та акціонерів.

Ферріс-форпост був знищений, тому що Верукс затримала надсилання нових повітряних фільтрів, намагаючись вичавити ще кілька місяців зі старих. А потім їм знадобився місяць, щоб зв'язатися зі мною, тому що вони відмовилися перезамовити найближче судно – шахтарське судно, яке йшло за рудою – для порятунку. Це коштувало би занадто багато часу та операційних витрат – про це я дізналася лише після того, як стала працювати всередині і змогла трохи покопатися в старих файлах і архівах компанії.

І все ж вони без вагань рекламували мій порятунок на всіх сайтах ЗМІ як «чудо». Дивом було те, що я взагалі стільки прожила. Іноді я думаю, що Верукс сподівалася, що якщо вони залишать мене надовго, проблема вирішиться сама собою.

Шкода для них.

Вогні продовжують охоплювати територію, поки Веллер направляє нас до центру вантажного відсіку Аврори.

Цього разу прожектори вловлюють знайому низьку форму, лобове скло, яскраве та блискуче, кобальтово-блакитні вигини металу – такі ж незаймані, як і того дня, коли він зійшов з заводської лінії на автомагістраль. Автомобіль міцно прикріплений до металевого настилу знизу, без видимих ременів чи механізму фіксації, магніт все ще тримає його тут весь цей час. Двадцять років тому це був один з перших у своєму роді. У той час транспортні засоби Mag-lev були

більшими, нагадували гігантів, що працюють на викопному паливі, від яких вони походять, і керувалися вручну, зовсім не схожі на сучасні персональні транспортні засоби з автопілотами.

“Якого біса?” – каже Кейн із благоговінням у голосі. «Це Мах-десять. Я бачив лише один у музеях онлайн».

«Десять Махів, спеціальне видання», – виправляє Нісус. «Так, один з пасажирів доплатив, щоб взяти його на борт».

«Чому?» глузує Веллер. «Це не той транспорт, на якому вони могли їздити тут куди завгодно».

Це багато говорить про тип людей, які купили путівку на цей перший круїз по сонячній системі. Знову ж таки, це не те, що ви встановлюєте безглуздо розкішні крани для людей, які не очікують такого рівня лікування.

«Відколи практичність заважала багатому хлопцю щось робити?» – сухо запитує Лурдес, вона звучить спокійніше, більше схожою на себе.

«Звідки ти знаєш, що це хлопець?» – із справедливим обуренням вимагає Веллер.

Лурдес хихикає.

«Будь ласка», – бурмочу я водночас з нею.

– Правильно, – каже Веллер. «Звинуватити у всьому чоловіків. Ніби на цьому човні з регульованою температурою немає сотні справжніх шуб, незважаючи на те, що синтетика навіть тепліша, ніж...

«Гм, Ендрю Дейвіс?» каже Нісус. «Це прізвище є в офіційних документах. Через кілька років після аварії хтось передав на Форум перевірені маніфести вантажів і пасажирів».

Різкий вдих Кейна чутний навіть через домофон. «Почекай, він... Дейвіс був тут?» – запитує Кейн.

“Хто це?” запитую я. Ім’я звучить віддалено знайомо, але недостатньо, щоб я могла його згадати. Іноді моя освіта на Феррісі ставить мене в оману.

«Він той... що став мільярдером, так?» – запитує Веллер. «Старий хлопець. Заробив усі свої гроші ще давно на кодї, який підключав протези кінцівок до чіпа в мозку чи щось подібне».

Тепер лікарі можуть просто роздрукувати нову кінцівку з ДНК пацієнта – нерви, тканини тощо – і прикріпити її. Але в той час код Дейвіса, очевидно, був великою справою, люди все ще мали справу з

механічними замінами – і прямий зв'язок із мозком був величезним проривом.

«Але потім він витратив більшу частину свого статку, інвестувавши в технологію mag-lev», – каже Кейн, і його слова швидко випливають від хвилювання. «Він є причиною того, що в Сполучених Штатах є шосе та швидкісні поїзди, не кажучи вже про автомобілі. Він як Ендрю Карнегі та Генрі Форд разом узяті».

І, очевидно, щось на зразок особистого героя Кейна.

Кейн робить паузу. – Отже, Дейвіс загинув на «Аврорі»?

«Підтвердження немає, але згідно з Форумом, це те, що всі припускають», – каже Нісус. «Він був зазначений у маніфесті, його багаж і машина потрапили на борт, і більше про нього ніхто не чув. Але його дружина – третя місіс Дейвіс – наполягала на тому, що він в останню хвилину скасував поїздки через екстрену ділову зустріч на Філіппінах. Вона стверджувала, нібито його викрав суперник або якась група, яка намагалася вимагати гроші. Вона боролася проти того, щоб його оголосили мертвим протягом багатьох років після зникнення «Аврори», і витратила тисячі на приватних детективів, щоб знайти його. На Землі, тобто».

Веллер пирхає. «Дозволь мені вгадати, чика хотіла, щоб ча-чінг продовжував ча-чінг».

«Чи можна бути менш образливим?» – запитує Лурдес.

«Напевне», – задумливо каже Веллер через мить. «Але мені доведеться докласти до цього чималих зусиль».

«Будь ласка, не роби цього», – каже Лурдес з огидою.

«Досить», – кажу я, втручаючись до того, як Веллер відчує потребу довести це.

«Ходять чутки, що остання місіс Дейвіс не могла би отримати багато, якби їхній шлюб протримався менше десяти років», – визнає Нісус.

«Імовірно, саме тоді вона припинила свою «боротьбу», щоб знайти його, правда?» – запитує Веллер.

«Веллер», – кажу я, зітхаючи.

Але Нісус мовчить, що саме по собі є підтвердженням здогадки Веллера.

«Я тобі казав», – бурмоче Веллер. Але решту шляху він проходить мовчки, поки я не відчую знайомий стукіт/потяг шасі ЛІНИ, що

прикріплює нас до палуби.

«Без затискачів не так надійно», – каже Веллер. «Але магніти повинні тримати нас досить міцно».

Черговий спадок від містера Дейвіса та його любові до маглева? Можливо. Намагнічене шасі мало бути запасним варіантом на випадок відмови стикувального затискача або поломки гравігенератора на самоскиді. Скрізь дублювання. Необхідність у космосі.

«Закриваємо двері вантажного відсіку», – оголошує Нісус. Цей випадок відзначається лише легким тремтінням під моїми ногами та посиленням страху в моїх кишках. З точки зору раціональності, це безпечніший хід, особливо коли ми двоє почнемо пересування по кораблю, неприв'язані. Принаймні таким чином ми утримаємося в межах корабля.

Виконано. Ми в пастці.

Якусь мить я дивлюся на монітор, уламки у вантажному відсіку крутяться навколо нас. Дивне відчуття знати, що кожна людина, яка востаннє торкалася цих предметів, померла двадцять років тому, але, ймовірно, все ще десь тут. На Феррісі це було миттєвіше. Якби я змогла знайти правильну послідовність дій, я змогла би перемотати час назад за ці кілька годин чи днів і повернути всіх до життя. Тут усе більше схоже на стародавні руїни, покинуті, а потім знову відкриті через століття. А втім, все це якесь зловісне і загрозливе.

“Гаразд”, кажу я. «У нас є робота».

«ТЛ, я знаю, що ти зависла від цих кранів, але я б пропустив їх», – каже Нісус. «Fogim каже, що кілька готелів високого класу купили купу таких приблизно в той самий час, коли будувалася «Аврора». Цього може бути недостатньо для нашої заявки».

І, мабуть, недостатньо вартісне, подумки додаю я. Змішувачі за своєю суттю цінні, але те, що справді підвищило б ціну – і підтвердило б наше твердження – це те, що є ексклюзивним для Аурога.

«Кого це хвилює?» – запитує Веллер у коридорі, підсмикуючи свій костюм і прямуючи до мене. «У нас буде чорна скринька, цього буде більш ніж достатньо, щоб довести, що ми були тут».

«Поки Верукс не визнає її конфіденційною і не замкне десь у сховищі, погрожуючи подати на нас до суду, якщо ми щось скажемо. Однієї інформації недостатньо», – кажу я. «Так само, як відео, на якому ми на борту, недостатньо. Хтось скаже, що це підробка».

«Я перегляну корабельні маніфести та перевірю свої теми на форумі, щоб дізнатися, що зможу знайти», – каже Нісус. «Зверніть увагу на щось не тільки легко мобільне, але й дороге. Ми можемо нічого не отримати від позову, коли Верукс закінчить з нами в суді».

«Зрозуміло», – кажу я.

У проході до мостика з'являється Кейн. Він спостерігає за мною якусь мить, достатньо довго, щоб я здригнулася, але не питає, чи я впевнена. Не просить мене залишитися.

Це добре, тому що я йду в будь-якому разі.

«Пам'ятайте, у вас повітря лише на пару годин», – каже він нарешті.

Наприкінці кожного завдання я завжди шукаю ресурси для себе та своєї команди. Отже, низький рівень повітря – це нічого нового. Але Кейн правий; у нашому випадку буде легко відволіктися. «Я стежитиму за цим», кажу я, стримуючи бажання сказати, що я обіцяю. Він не просив такої обіцянки, і я не схильна її давати.

Ми з Веллером одягаємось повністю і потрапляємо в шлюз, Кейн підходить, щоб запустити для нас цикл. Я могла би зробити це з цього боку, але він зробить швидше. І простір досить малий, тому ми з Веллером змушені стояти спиною до спini. Так швидше і краще.

Я спостерігаю за Кейном через козирок на моєму шоломі та маленьке кругле віконце у верхній частині дверей. Від занепокоєння в його серйозному виразі моє серце злегка піднімається.

Будьте обережні, – вимовляє він.

Я хитаю головою, що в костюмі є рухом усього тіла. Якщо це спрацює, якщо нам вдасться скасувати цю претензію, я отримаю свою транспортну компанію. А в Кейна вистачить грошей, щоб утримувати дочку протягом трьох життів.

Зовнішні двері Ліни відчиняються, і ми з Веллером спотикаємось і штовхаємось один об одного, переступаючи поріг.

«Повітряний шлюз до входу в коридор у північно-східному куті», – каже Нісус мені на вухо. «Поверніть до центру корабля, це повинно привести вас до головних сходів, а потім йдіть ними вгору до містка і чорного ящика. Ми маємо ваш шолом на екрані, ТЛ, але я також витягнув схему корабля, щоб я міг розповідати вам, якщо ми втратимо вашу візуалізацію».

Наші шоломні камери занадто старі, щоб бути повністю надійними. І навіть коли все працює в максимальному для нас стані, Нусус може отримувати лише один з наших каналів одночасно.

«Зрозуміло», – кажу я, вмикаючи світло збоку шолома.

Веллер відскакує від люка в темний вантажний відсік, поле мікрогравітації на ЛНІ звільняє його з несподіванкою, яка завжди вражає відчуття, коли це бачиш. «Це шлях до слави та багатства, суки», – кричить він. Потім через мить: «Нічого особистого, ТЛ».

«Проявіть трохи поваги», – накидається Лурдес на Веллера. «Там мертві».

Я йду за ним, обережніше, відштовхуючись від ЛНІ в тому напрямку, куди нам потрібно. Ми майже миттєво виходимо за межі яскравого, комфортного кола робочих ліхтарів LINA, залишаючи лише дві яскраві цятки в темряві, що трохи... бентежить.

Спогад різко вискакує на передній план моєї свідомості. Я повзу темним коридором форпосту, навпомацки пробираюся до генераторної кімнати. Моя рука ковзає, а потім стає м'якою гниллю, слизьким виділенням колишньої плоті. Запах «колись була людиною» звивається в моєму носі, поки я не чихаю і...

Я здригаюся в костюмі, мої долоні в рукавичках пітніють. Я скручую пальці вгору, щоб уникнути відчуття, яке запам'ятала. Це не те саме. Зовсім не те саме.

«Бажаю удачі», – тихо каже Лурдес.

Я відкриваю рота, щоб подякувати, але потім зовнішній край шолома Веллера вловлює щось на стіні ліворуч від нього – темно-червоні бризки, що розходяться віялом.

Кров.

Неможливо сказати, як давно вона тут. І попередження Кейна про вцілілих на борту звучить у моїй голові.

Веллер проходить повз кров, не звертаючи уваги, зосереджуючись на досягненні дверей шлюзу.

«Почекай», – кажу я. «Ми повинні триматися разом просто в...»

Рух праворуч привертає мій погляд, і слова завмирають у мене в горлі, коли я незграбно повертаю голову, щоб подивитися.

Моя мати, моя давно померла мати, пливе просто наді мною у своєму білому лабораторному халаті, пасма її довгого темного волосся стирчать навколо її голови хмарою, а рот широко розкритий у крику.

Моє горло судомить, але звук не виходить. Інстинкт переважає роки тренувань і досвіду, мої руки й ноги марно махають у невагомості, коли я намагаюся бігти.

Але це не приносить користі – моє тіло продовжує рухатися траєкторією, заданою моїм початковим відштовхуванням. Я не можу втекти. Я риба в сухому відрі, птах без крил.

«Ковалик, що не так?» – питає у моєму вусі Кейн. «Клер! Говори зі мною! Ти щось бачиш?» Потім, імовірно, до Лурдес: «Збільшіть масштаб. Я хочу побачити, що вона бачить».

Що перед нею.

Слова Кейна змушують мене зрозуміти, що я заплющила очі. Я не бачу нічого, крім чорноти власних повік. Небезпечно в невідомому середовищі.

Але відкрити очі й знову побачити її було б ще гірше.

«Це несправжнє, це не може бути справжнім», – шепочу я, намагаючись переконати себе, подивитися.

«ТЛ, ми не чуємо», – каже Нісус. «Повтори».

«Ваші життєві показники підскочили», – додає Кейн. «Уповільніть дихання».

Я б засміялася, якби не була так близько до крику.

«Я повернуся і підхоплю її», – неохоче каже Веллер.

«Просто залишайтеся там, поки ми не дізнаємося, з чим маємо справу», – наказує Кейн.

«Клер?» – запитує Лурдес, її голос напружений від напруги й трохи надто гучний.

Мені потрібно зібратися. Зараз.

Але це легкий постук по моїй руці через мій костюм, який нарешті відкидає мої повіки. Мої очі сильно сльозяться, затуманюється зір. Я моргаю, очікуючи побачити кістляві пальці, які щипають мене. Натомість я виявляю ящик для зберігання, один із тих, що вільно плавають, розбитий гострий край якого третється об моє плече.

Не досить міцний, щоб створити розрив, але все ж це ризик. Я обережно відштовхую його від себе, а потім повертаюся, щоб подивитись праворуч, у грудях боляче перехоплює подих.

Клапан з напівпрозорого пластику світиться у світлі мого шолома, а над ним потертий і пошматований ремінь безпеки звисає своїми вільними чорними нитками на пластику.

Мій подих виривається в пориві та трохи істеричному сміху. «Прокляттяове лайно».

“Що це?” – вимагає Кейн. «Там щось є?»

Я хитаю головою, хоча він насправді не зможе побачити рух. “Ні-ні. Я просто побачила рух, пластикове кріплення, і злякалася». Додайте до цього низький страх потрапити в пастку на «Аврорі», попередження Кейна про можливих пасажирів-канібалів і кров на стіні за головою Веллера, і дивно, що я ще не уявила привидів цього корабля.

«Чекай, ти серйозно?» скаржиться Веллер.

«Замовкни», – кажемо ми з Кейном одночасно.

Хоча... чому тут моя мама? І навіщо мені уявляти, що вона кричить? Вона завжди була дуже спокійна, стримана, навіть в кінці.

А що було після закінчення? Маленький голосок шепоче в моїй голові, і я стискаю зуби, поки вони не скриплять, щоб змусити цей голос замовкнути.

Це була моя уява. Просто стрес і продукт активної роботи мозку в ситуації життя чи смерті. Таким був офіційний діагноз терапевта Верукс, і так мало бути. Кінець історії.

«Наступного разу, коли вас чекатиме переляк через плаваюче сміття, як щодо невеликого хедз-апу?» каже мені Веллер. Але, тримаючи одну руку на дверцятах шлюзу, він простягає руку й хапає мою, щоб потягнути мене за собою, коли я підходжу досить близько. А потім він штовхає мене в шлюз попереду.

Працюючи разом, упираючись ногами в стіну, нам вдається зачинити за собою двері. Ручне перемикання для вирівнювання тиску без будь-якої сили передбачає ручний важіль, зрештою перемикач стає на місце, і зовнішні двері, що ведуть у коридор, безшумно відчиняються.

«Ми зайшли», – кажу я.

На секунду я відчуваю бажання потерти очі, щоб переконатися, що я справді прокинулася. Я провела стільки годин, мріючи бути на цьому кораблі, бути частиною екіпажу, перш ніж він зник. А після? Скільки сотень, якщо не тисяч, людей присвятили місяці й роки свого життя пошукам, які дозволили б їм бути тими, хто стоїть тут? На

порозі найвідомішого зниклого корабля в історії, щоб дізнатися, що сталося.

Але натомість це ми.

Я трохи тремчу від благоговіння і, можливо, передбачуваного страху.

Внутрішній коридор перед нами – темний і вузький простір, переповнений клубок меблів, рушників для басейну, візків для сервірування та ременів безпеки. Це смуга перешкод з кошмарів якогось клаустрофоба.

«Ви в коридорі з кімнатами для прислуги і екіпажу», – каже Нісус. «Тут внизу буде тісніше, але як тільки ви почнете підніматися вгору, стане краще».

«Нічого собі навалили лайна», – бурчить Веллер, намагаючись протиснутися повз купу стільців, закріплених між підлогою та стелею та блокуючи більшу частину залу.

«Схоже, вони забарикадувалися», – кажу я, використовуючи дверну раму, щоб пролетіти вздовж стіни попереду Веллера. Самі дерев'яні двері, які в більшості випадків досі закриті, пом'яті, у них відсутні шматки, наче хтось примінив до них важкий предмет.

«Прокляття. Це звучить радісно», – каже Веллер.

«Я так не думаю», – раптом каже Нісус.

“Що ви маєте на увазі?” запитую я.

«Якщо вони забарикадувалися, чому меблі з цього боку?» – запитує Нісус.

«Щоб заблокувати коридор», – дивується Веллер.

«Хіба не було б легше просто заблокувати двері до вашої кімнати зсередини?» каже Нісус. «І подивися на ці двері, повз які ти зараз проходиш, ТЛ».

Я роблю паузу. Зовні двері, як і інші, діряві, але чорний шнур тягнеться від дверної ручки до хаотичного стосу меблів, перемішаних перед нею. З'являються проблiski шнура, обмотаного навколо підлокотника стільця, ніжки столу, перш ніж він зникає в безладі. Ніби хтось у коридорі намагався не дати відчинити двері тим, хто був всередині кімнати.

У мені спалахує спалах паніки. Що тут сталося?

«Продовжуємо рухатися», – твердо кажу я. Мені не подобається відчуття цього місця. Від відчуття того, що за мною мовчки

спостерігають – і оцінюють – із кутків і тіней, у мене мурашки по шкірі навіть під костюмом.

«Мені тут подобається», – каже Веллер, зупиняючись разом зі мною біля дверної рами з іншого боку коридору. «Це місце до біса моторошне».

Нісус правий; наступний рівень чистіший. Коридор трохи більший і не такий складний для навігації. Це найнижчий рівень пасажирських кімнат, найдешевші платні номери, доступні на «Аврорі», і зазвичай призначені для помічників, доглядальників за собаками, помічників доглядальників за собаками, експертів з гардеробу та макіяжу та знімальної групи, яка, очевидно, слідувала за сестрами Данліві.

«Це було реаліті-шоу», – каже Нісус. «Роби усе в стилі Данлі. Або просто Dunleavy Style. Вони мали бути речниками круїзної компанії, записувати своє перебування тут і відправляти все назад. Перші п'ять епізодів вийшли в ефір до того, як Сіті втратила зв'язок із «Авророю».

У моєму шоломі лунає клацання, а потім звук.

«Боже мій, тут всюди вогні! Ви бачили басейн?» – запитує високий жіночий голос. У фоновому режимі, Я чую тихе шепотіння розмови. Можливо, інші пасажирі?

«Заспокойся, Кетті, не будь таким фанатом». Голос іншої дівчини, нижчий і плавніший, лунає з-поміж шелесту тканини. «Я йду в спа. Я чула, що Лінкс тут».

«Але ти маєш уникати його», – каже перша, Кетті. «Обмежувальний наказ...»

«Він не діє в космосі». Друга дівчина нетерпляче пихкає, і двері зачиняються.

Відео обривається.

«Ходять чутки, що інші епізоди теж були зняті, але так і не вийшли. Їх батько працював адвокатом президента Сполучених Штатів у той час, і його дочки завжди були в центрі уваги через неприємності, які вони спричиняли, або через просування нового бренду...» Він робить паузу. «Наповнювачі для губ? Це... що це?»

«Почекай, це Dunleavy Cosmetics? Ось хто це... був?» – запитує Лурдес. «Ця компанія все ще існує. Мої сестри користуються їхніми речами». Вона виглядає приголомшеною.

«Та сама», – підтверджує Нісус. «Інші брати і сестри зайняли їх місце після того, як вони зникли. Список пасажирів «Аврори» був популярним».

Крім тих, хто був тут, унизу – високопоставлені гості заплатили за проживання прислуги і екіпажу прямо під ними.

На цьому рівні хаос, який ми бачили на палубі екіпажу, повністю відсутній. Ми з Веллером, дотримуючись вказівок на сходах/ліфтах, досить легко пробираємось коридором. Двері стоять, як мовчазні солдати, у довгих, слухняних рядах по обидві сторони проходу, чекаючи своїх наступних наказів у ідеальній готовності.

Веллер простягає руку й хитає однією з дверних ручок, коли ми проходимо повз них.

«Гей», – протестую я.

Він знизує плечима. «Просто перевіряю, ТЛ. Заблоковані».

Але немає жодних вм'ятин чи пошкоджень від того, що хтось намагався зайти чи вийти. Жодних куп стільців чи візків, що плавають навколо як потенційні барикади.

Просто звичайний детрит, якого ви очікуєте – випадкове взуття, валіза або дві, таця для обслуговування номерів, все ще оточена ореолом скла та столового приладдя.

Єдиний незвичайний предмет – довга блискуча мотузка, що ширяє в повітрі, а коли ми підходимо ближче, вона виявляється ослабленим повідком собаки. Діаманти на шкірі вловлюють світло від наших шоломів.

Веллер робить паузу, достатню, щоб вирвати з повітря повідець і запхати його в один із біологічних пакетів.

«Стій», – кажу я.

“Що?” питає він. «Не виглядає, що хтось інший використовує це».

Я хитаю головою. «Покладіть назад».

«Чому?» Веллер незадоволений. «Якщо ви думаєте, що ми можемо не отримати свій відсоток, то чому б не взяти собі щось додатково? Щоб бути впевненим».

«Тому що це пограбування могили, мудак», – шипить Лурдес по каналу зв'язку.

Скрегочу зубами. Я знала, що це буде проблемою. «Веллер...»

Але мої слова згортаються і вмирають, коли ми проходимо повз одну з останніх кімнат.

На дверях і на стіні надряпані слова – неакуратним, нетвердим почерком і вмираючим маркером. Петлі та лінії літер то врізаються, то зникають, як передача, перервана статикою.

“я бачу тебе

залиш мене в спокої”

«Ісусе, – бурмоче Веллер.

Слова досить моторошні. Але від кривавого відбитка руки, розмазаного під словами, як розділові знаки в кінці заяви, мурашки по шкірі починають бігати навіть незважаючи на жару у костюмі.

Повідомлення старе. Не для нас. Якщо довкілля вимкнене, кров замерзла б занадто швидко, щоб хтось міг написати нею повідомлення.

І все таки...

Веллер витрушує з мішка повідець.

«Поспішайте і повертайся до ЛНН», – каже Кейн, в його голосі відчувається напруга.

Ми знаходимо центральні сходи в кінці холу.

«Добре, пройдіть цими сходами до атріуму на Діамантовому рівні», – каже Нісус. «Це зона розваг, а потім ви зможете піднятися головними сходами до люксів Платинового рівня і вище. Я думаю, що ми матимемо хороші шанси знайти там щось для нашої претензії. Місток теж у ту сторону».

«Двоє різних сходів?» запитую я.

«Ух, так. Форум вважає, що це мало на меті тонко віддалити перший клас від вищого».

Я пирхаю. Бо цілком впевнена, що гроші зробили це самі по собі, але добре.

Ми з Веллером починаємо підтягуватися сходами через перила, все глибше й глибше заглиблюючись в корабель, і здається, що ми йдемо все далі в стравохід чогось, що ще не вирішило, перетравити нас чи виплюнути назад.

Ми піднімаємося кількома рівнями – кожен просторіший і розкішніший. На Діамантовому рівні більшу частину простору, здається, займає театр. Подвійні двері – зроблені з блискучого полірованого справжнього дерева – стоять відчинені біля входу, і швидкий погляд всередину відкриває море порожніх сидінь з червоними подушками, з відповідними плюшевими шторами по обидва боки чесної сцени.

Але завдяки відсутності сили тяжіння завіси тепер простягаються над сценою горизонтально, як невидимі руки в оксамитових рукавах, що здіймаються, і хапаються за щось недосяжне.

На Платиновому рівні ми знаходимо закриту їдальню – La Fantaisie – одну з кількох на кораблі, каже нам Нісус.

«Ця для гостей Платинового рівня, які вирішили не обідати з приватним обслуговуванням у своїх апартаментах», – каже Нісус.

«Очевидно. Приватна служба така мука в дупі, – бурмоче Веллер.

Це невелика, але елегантна кімната з імпозантною обстановкою прямо за порогом. У просторі домінують прикручені столи та вигнуті дивани в тонких, але дорогих на вигляд відтінках фіолетового, синього та сріблястого. Шпалери в кремово-сріблясті смужки відбивають наші вогні на нас між творами мистецтва в позолочених рамах. Рифлені колони, які, здається, нічого не підтримують – вони навіть не досягають стелі – ще більше додають ексклюзивності; вони позначають межі кожного столу, створюючи ілюзію окремої обідньої зони. Платиновим не хотілося ділитися навіть у спільному просторі. Це схоже на трохи більшу версію їдальні багатії людини, принаймні я так припускаю, я ніколи не бачила такої в реальному житті.

За винятком, звісно, чорних металевих воріт, знятих звідкись й скинутих на підлогу. Ворота пошкрябані й зігнуті всередину, настільки, що вони не притискаються до підлоги повністю, наче хтось чи щось велике намагалося увірватися крізь них сюди.

Я простягаю руку, щоб впевнитися, що плазмовий дріль усе ще прив'язаний до мого костюма.

«Продовжуємо рухатися», – кажу я.

Нарешті, після останнього прольоту сходів, ми досягаємо відкритого рівня нагорі.

«Ого, – каже Веллер.

Я мушу погодитись. Атріум Діамантового рівня – це великий багаторівневий простір, покритий куполоподібною стелею, яка зникає в темряві. Підлога – мармур з блідими прожилками. Дорогі на вигляд дивани та крісла, прикручені до місця та зроблені з того, що здається справжньою шкірою, сидять разом у групах розмов. Замерзлі рослини, які назавжди потрапили в пастку моменту розпаду, хвилюють своїми зелено-коричневими плямами пасма з вбудованих кашпо навколо нас, у

місці, яке колись мало бути садом. Коли корабель був повністю функціонуючим, напевне було освітлене місце для імітації сонця.

Навіть у своєму нинішньому стані тут усе розкішніше, ніж у будь-якому іншому місці, куди я коли-небудь ступала. Якщо не враховувати дорогі та важкодоступні матеріали, як-от шкіра та мармур, тут дуже чисто. І нічого темнішого ніж блідий відтінок сірого або темно-кремового. Кольори, які ніколи не витримують інтенсивного використання. Якщо, звичайно, у вас є штатний персонал, який прибиратиме за всіх.

В одному з моїх останніх групових будинків на потрісканій кахельній підлозі все ще залишався липкий чорний залишок від клею, де килимове покриття було приклеєне, а потім відірване багато років тому.

Магазини та інші заклади оточують зовнішній периметр, а також вказівники на Crystalline Ballroom, Star-Swimming і The Green. Останні два, безумовно, пейзажний басейн і паттінг-грін.

Спа-салон Peaceful Reverie пропонує масаж і консультацію косметолога, НЕ ПОТРІБНО запису на прийом, згідно зі сценарієм на вікнах на передній панелі. Але його скляні двері щільно закриті, і видно металеву решітку, що блокує вхід. У просторі за зачиненими дверима, нескінченно перекидаючись, плавають маленькі пляшечки, тюбики та баночки яскравих кольорів.

Казино мовчить у дальньому кінці – табличка ЗАКРИТО хаотично прикріплена до столу для креслу найближчого до дверей. Не один, а три різні ювелірні магазини пишаються своїми закритими огороженнями, їхні блискучі вироби дрейфують крізь запечатані скляні вітрини. Курильна кімната, яка обіцяє справжні – і нелегальні – тютюнові вироби, займає стіну з іншого боку казино. У кафе в паризькому стилі досі стоять парасольки за столиками, кожна з яких нахилена під веселим кутом, металевий каркас усередині тканини утримує форму.

Але пекарня у передній частині зруйнована. Навколо корпусу в повітрі виблискує скло, а один з стільців кафе стирчить із павутини та тріснутих залишків корпусу, затиснутий силою нападу.

І, як я бачу, всередині порожньо. Їжа зникла.

«Щось тут сталося вночі», – кажу я. «Вони не були відкриті. Магазини зачинилися, як зазвичай, і ніколи не мали можливості знову

відкритися».

А випічка могла зникнути через кілька днів після першої події, коли ті, хто вижив, упали у відчай. Однією з переваг роботи та подорожей на «Аврорі» була справжня їжа від досвідчених кухарів. Але на борту повинні були бути стандартні харчові принтери на випадок надзвичайної ситуації. А поки вони закінчаться, хлібобулочні вироби вже давно припадуть пилом чи пліснявою.

Нічого з цього не має сенсу.

«Заколот, як сказав Нісус?» – запитує Кейн. – А може, заворушення?

Веллер пересувається далі, змінюючи хватку на стіні на порозі атріуму, де ми зависаємо. «Можливо», – каже Веллер. «Але де, хрень, усі? Навіть якби всі рятувальні капсули, які вибралися звідси, поїхали з повним вантажем, ми все одно мали побачити пару сотень тіл десь тут?»

Я здригаюся, але він має рацію, хоч би мені не хотілося це визнавати. На нижніх рівнях було легко припустити, що пасажери сховалися (і згодом померли) у своїх кімнатах. Але тут, нагорі? Атріум має двері, їх можна було закрити, але ні. Яка ймовірність, що тут нікого не було, коли щось сталося?

Придивившись уважніше, легше помітити менші ознаки безладу та руйнувань. Мармурова підлога в кількох місцях пощерблена і вкрита вибоїнами, наче по ній пройшлися важким предметом. Один з блідих шкіряних диванів прикрашає темна пляма, яка може бути ще одним кривавим відбитком руки чи просто кров'ю. Повз пропливає електричний шнур, зав'язаний у зашморг, за ним – розтрощені рештки дерев'яного стільця та одна з ключок для гольфу, розламана навпіл, з металевим кінцем, що стирчить, наче заточка.

«Ми тут не для того, щоб з'ясовувати, що сталося», – кажу я, нагадуючи це собі так само, як і іншим. Важко не дивуватися, чи не здогадуватися, коли ти стоїш посеред однієї з найбільших нерозгаданих таємниць століття, і її більше не розгадують, незважаючи на твою близькість. «Це буде робота Верукса, коли вони прилетять сюди».

– Фігня, – бурмоче Веллер. «Це наше».

Я ігнорую його. «Рухайся. Ходімо.»

«Почекай, ТЛ. Зупинися, – схвильовано каже Нісус. «Подивися ліворуч. На сходи».

Я виконую вказівку і вперше помічаю низку сходів приблизно в центрі атріуму. Сходи – ідеальна золото-біла спіраль, що дугою піднімається вгору до рівня вище. Виглядає так, ніби спіраль ширяє в повітрі, це, очевидно, оптична ілюзія, але ще більш вражаюча в нульовій гравіації.

«Добре», – починаю я. «Що я...»

«Скульптура Тратореллі, – каже Нісус.

«І що тепер?» – запитує Веллер.

Нісус зітхає. «Тратореллі, скульптор. Сіті замовила йому виготовлення двох скульптур спеціально для Аврори. Обидві на основі емблеми для корабля». Він робить паузу. «Вони виглядають як ангели у польоті».

Його опис невиразно звучить у моїй пам'яті, можливо, щось, що я бачила у новинах того часу.

«Ви знайдете їх скрізь, на стінах, у дизайні посуду, – продовжує Нісус, – але скульптури єдині в своєму роді. Вони є відповідним дуєтом. Грація і Швидкість».

Це звучить саме так, як нам потрібно для нашої претензії. «Чудова робота, Най», – кажу я.

«І Тратореллі помер незабаром після цього, що ще більше підвищує їх цінність», – додає Нісус.

«Навіть краще», – каже Веллер.

«То де вони?» запитую я.

– Ну, – каже Нісус. «Це складна частина. Ви випадково не принесли пилку?»

«Ні», – кажу я, розтягуючи слово. «Я не думаю, що ми навіть...» Я зупиняюся. «Чому ти питаєш?»

«Скульптури, вони, ну, начебто прикріплені до головних сходів. Одна угорі і одна унизу. На тих високих стовпах».

Основа сходів розташована під кутом від нас, але над найнижчим вигином сходів я можу розгледіти лише кінчики крил ангела, які визирають зверху. Високо – це правильно.

Прокляття.

Веллер сміється. Тому що він мудак.

“Чудово”, кажу я. Різати будь-що без сили тяжіння, не кажучи вже про пилку, майже неможливо. Ні важеля, ні ваги.

«Плазмова дріль», – каже Кейн, нагадуючи мені.

«Так, добре», – кажу я йому. «Подивимося, що ми можемо зробити, Веллер».

Ми з Веллером обережно пробираємось до атріуму, м'яко відштовхуючись і перескакуючи від однієї меблевої групи до іншої або до кашпо.

Скульптура Тратореллі невелика і знаходиться саме там, де сказав Нісус, і виглядає в хорошому стані. Це витончена жіноча фігура, піднята на носочки, її голова та спина вигнуті назад, крила відтягнуті до кінця, у польоті. Тканина вільно драпірує навколо її інакше оголене тіл, як майстерно влаштована тога, хоча все ще відкриває одну грудину. Тому що, звичайно.

Нісус видихує і тремтливо сміється. «Вона навіть прекрасніша особисто».

Я не можу з ним сперечатися. Вона, Грація та Швидкість – або, можливо, одна скульптура – Грація, а інша – Швидкість – неймовірно, майже моторошно, схожа на живу. З такої близькості я бачу вигин її високих вилиць, окремі пасма волосся, що розвіюється назад. Але вигин її спини, потяг її крил у метафоричному повітрі виглядають болючими, а деталі її виразу включають натягнуту посмішку, яка більше схожа на гримасу, і крихітну борозенку на гладкому лобі.

Якщо вона повинна бути або тим або іншим, я припускаю, що це Швидкість.

Скульптура кріпиться до дерев'яної основи у верхній частині гладкого стовпа. Кінчики її крил сягають, мабуть, трьох футів над моєю головою. І мої ноги навіть не стоять на підлозі.

Я намацую свою викрутку руками в рукавичках. Якщо я зможу знайти, де вона прикріплена до основи, дріль може не знадобитися. Я справді не хочу ризикувати пошкодити скульптуру, намагаючись її зняти.

Мені потрібна хвилина, щоб знайти вміло приховані отвори для шурупів, а потім ще кілька хвилин, щоб відколоти шпаклівку, яка їх покриває. І для цього потрібні обидві руки, тому я не маю за що триматися.

У якийсь момент я натискаю занадто сильно, а коли викрутка вислизає, я починаю ковзати повз сходи від свого зусилля.

Однією рукою тримаючись за новий стовп, Веллер хапає задню петлю на моєму костюмі, щоб потягнути мене назад.

“Дякую.”

Він щось бурчить на знак підтвердження.

“Все добре?” – запитує Кейн.

«Не хвилюйтеся, шефе», – каже Веллер. “Зі мною у неї все буде гаразд.”

«Зрозуміло», – кажу я, коли останній гвинт послаблюється, вивільняючи скульптуру і її основу. Швидкість вільно пливе, і Веллер допомагає мені відкрити біологічний пакет і завести її всередину.

«Одну зняли, залишилася ще одна», – кажу я, поки Веллер запечатує сумку.

Я забираю пакет у нього та прикріплюю до себе, вставивши пластик у петлю та зв'язавши навколо нього один із моїх порожніх шнурів для інструментів. Це занадто вільно, не ідеальне рішення, але тимчасово цілком підійде.

Піднятися сходами, тримаючись за перила ззовні, легше, ніж намагатися пройти вузькими вигинами, тому ми підтягуємося, рука за руку.

На вершині, однак ...

«Прокляття», кажу я.

Стовп – або колона, як здається, було б доцільніше – який тримає Грацію, набагато вищий за той, що знаходиться внизу. Основа знаходиться приблизно в шести футах від землі. І там немає за що триматися.

Якщо мої руки зісковзнуть, як раніше, я попливу через відкритий атріум, не маючи можливості зупинитися. Якщо я потраплю на протилежну стіну, мені пощастить. Інакше я можу зупинитися посеред відкритого повітря, під куполом, без легкого шляху вниз, поки мені вистачатиме повітря.

«Однієї більш ніж достатньо, Клер», – пропонує Кейн. “Просто забудь про це.”

«Скульптури цінніші як комплект», – каже Нісус. «Але надмірно ризикувати не варто».

«Просто поверніться», – каже Лурдес. «Мені це не подобається. Зовсім.»

Веллер штовхає мене в плече, щоб привернути мою увагу. «Місток у ту сторону», – каже він, вказуючи на непомітний знак на стіні Платинового рівня перед нами. «Ми можемо просто піти і взяти чорну скриньку».

Відколи Веллер так турбується про моє благополуччя?

«Це в будь-якому випадку буде коштувати їм більше», – стверджує він.

Ах. Тоді ми йдемо.

«І це безпечніше», – каже він.

«Ми не будемо шантажувати їх чорною скринькою», – кажу я.

«Чому ні?» вимагає він. «Ми ризикуємо. Весь цей корабель має бути нашим».

«Просто... замовкни на секунду», – кажу я, повертаючи увагу до статуї. «Я можу зняти її». Але жодна з моїх прив'язок не має достатньої довжини, щоб прикріпити її до перил на сходах.

Тож я просто мушу бути обережною.

Грація – інша жінка в подібному становищі. Її волосся зібране в тугі локони, розташовані близько до черепа. Її руки підняті вгору, а крила нахилені ідеально перпендикулярно до тіла, лише з легким вигином до середини, ніби хтось готується пірнути. Вона теж одягнена в ненадійно складені тканини, але повністю закрита.

Я підтягуюся до основи статуї і шукаю отвори для гвинтів.

Веллер видає нетерплячий голос. «Забудь про це». Він відштовхується від стовпа, його рука випадково стикається з моїми ногами і змушує мене схопитися за основу статуї, щоб зберегти рівновагу. Моє серце калатає від паніки від майже промаху.

«Веллер!» обурено кричу я.

Він не відповідає, і коли мені вдається випростатися настільки, щоб озирнутися на нього, я бачу, як спина його костюма прямує коридором до мостика. Сучий син.

«Я виходжу», – негайно каже Кейн.

«Ні, ні», – кажу я. «Ти залишаєшся на ЛІНІ, і це наказ. Я збираюся закінчити це, а потім піду надеру Веллеру дупу».

«Вибач, ТЛ», – бурмоче Нісус. «Це була моя ідея».

«Не твоя вина». Я глибоко вдихаю. «Тепер дозвольте мені зосередитися».

Перші два шурупи викручуються легко, третій трохи прилипає, але четвертий не піддається. Я тягнуся до плазмової дрилі, коли навколо мене починається тихий гул. Я відчуваю тремтіння в основі Грації.

«Кейн?» Мій голос нетвердий. «Ви чули це?»

«Ми теж це відчуваємо», – каже Кейн. «Повертайтеся сюди, зараз».

Шум стає голоснішим, перш ніж я можу відповісти. За винятком того, що це більше, ніж просто шум – це звук і відчуття руху, коли гігант прокидається.

Від страху мені пересихає в роті, але я вириваю слова. «Веллер, ти мене чуєш?» – запитую я, спускаючись зі стовпа, залишаючи Грейс бовтатися на останньому гвинті, що залишився. «Відповідай мені, до біса».

Без відповіді.

Більше ми нікого не бачили, а умови на рівняхх, які ми обстежили, здавалося б, роблять життя тут неймовірним, якщо не неможливим. Але хвилювання все одно чіпляється мене. Якби хтось вижив тут так довго, він, швидше за все, не був би здоровим.

«Нісус, перемкнися на канал Веллера», – кажу я.

«Я намагаюся, ТЛ, але це не...»

Потім без попередження згори ллється тепле маслянисте сяйво. Я автоматично піднімаю руки, щоб захистити очі. Це як в одну мить перейти від опівночі до полудня.

Я повільно опускаю руку, поки мої очі звикають до світла. І мені потрібна секунда, щоб зрозуміти, що відбувається. «Світло горить», – здивовано кажу я.

«ТЛ, цей шум, я майже впевнений, що це була діагностика двигунів», – каже Нісус зі стриманою панікою в голосі. «Хтось натиснув вимикач».

«Але як це...» я починаю запитувати, але зупиняюся, коли на мене набігає тінь, яка тимчасово закриває світло. За нею ще одна, а потім ще. Майже як лопаті вентилятора, що проходять через пляму сонячного світла, тільки більш неправильної форми.

Шоломи на наших костюмах майже не дозволяють дивитися прямо вгору, тож я змушена вхопитися за стовп і нахилитися назад, поки не бачу.

Мої легені напружені, і я не можу рухатися, не можу дихати один момент. Я моргаю, намагаючись усунути зображення або перетворити його на складові частини, як це було, коли мені здалося, що я побачила свою матір у вантажному відсіку.

Але це... не галюцинація.

«Боже мій», – шепоче Кейн. «Ви знайшли їх».

У тому місці, де величезний купол з'єднується з корпусом, аж до злегка заокругленої вершини купола, звідки сяє світло, кілька десятків, а може, більше сотні тіл ширяють в невитонченому балеті.

У тих, які ближче до мене, очі відкриті, їхні роти скривлені й застигли в жаху. Вони одягнені у різний одяг – вечірні сукні, смокінги, халати, мереживну білизну, піжами, плавки та темно-синю уніформу екіпажу «Аврори», – а їхня шкіра вкрита тонким шаром інею та синювато-фіолетового кольору, особливо навколо їхніх ротів. Вони явно були живі, коли середовище проживання зникло.

Одна жінка пропливає просто наді мною, її довге лавандово-фарбоване волосся пливе навколо неї досить близько, щоб бути в межах досяжності, коли б я була на вершині стовпа, намагаючись звільнити Грацію. Вона одна з тих, у халаті з брендом «Аврора», назва корабля вишита непомітним, але хвилястим шрифтом зліва, брудно-біла тканина туго зав'язана на її талії.

Мені пощастило – і вчасно – що її волосся не зачепило мене, коли вона проходила повз.

Але при найближчому розгляді вона трохи відрізняється від інших.

Її лавандове волосся біля скроні стало темно-бордовим, цівка крові, яка застигла в невдалій краплі, тече по її щоці. Одна пофарбована червоною долоня піднята біля її голови, ніби вона тиснула, коли гравітація зрадила її.

Але в її іншій руці? Шестидюймовий м'ясицький ніж, напевне, з кухонь «Аврори». Блискуче лезо стирчить убік від її млявої руки, але дерев'яна ручка прив'язана нижче ліктя шарами клейкої стрічки, які кричать про відчай.

Сам по собі ніж не є великим сюрпризом. Залежно від того, що сталося, легко уявити, що деякі пасажири відчували потребу захищатися. Але ця стрічка, яка перетворює тимчасову зброю на напівпостійний аксесуар, говорить про зовсім інше.

На каналі у моєму шоломі надовго панує тиша, моє різке, нерівне дихання заповнює весь порожній простір, заглушаючи навіть шум двигунів.

Потім вибух голосів, що перемовляються один з одним.

«...звідти прямо зараз, – каже Кейн.

«...мертві. Що з ними сталося? Що там відбулося?» – запитує Лурдес, її голос зривається.

«Я думаю, що це Опал Данліві». М'яке здивування і майже радісне захоплення Нісуса проступають досить чітко. «Вона виглядає точно так само, як і на шоу. Я маю на увазі без ножа. І рани на голові».

Бути мертвим і замороженим, як правило, є досить ефективним консервантом.

Я відриваю погляд від мертвої жінки, що ширяє наді мною нескінченною орбітою, і намагаюся врегулювати своє дихання.

Добре-добре. Зберися, Клер. Це не Ферріс. Але мій мозок не вірить у це, спалахуючи спогадами про темні житлові кімнати, освітлені лише портативним робочим ліхтарем на батарейках, який я у відчай відірвала від стіни в одній з лабораторій. Темні фігури звалилися на меблі, впали на підлогу. Їдкий запах блювоти та мідний запах крові. Вони відкашляли слизову оболонку своїх легенів. Це те, що я випадково почула, як пізніше говорили деякі вчені Верукса. Аварійний генератор утримував повітря та тепло рівно стільки, що мене встигли врятувати.

Я навмисне видихаю, рахуючи про себе, поки паніка трохи не вщухне. Це не те саме. Ти вже не така.

«Схоже, вони вже давно мертві», – кажу я, коли можу впоратися. «Безумовно не нещодавно». У моєму голосі відчувається легке тремтіння, незважаючи на всі мої зусилля. «Ніхто з них не виглядає так, ніби голодував або намагався вижити тут. Мабуть, це сталося дуже

близько до моменту зникнення корабля». Або, можливо, ця подія, якою б вона не була, стала причиною зникнення корабля. В іншому випадку це здається занадто великим збігом.

«Немає способу знати це напевне. Залишайся на місці. Я вже пройшов через шлюз, – каже Кейн. Мабуть, він стояв у шлюзі, одягнений і готовий про всяк випадок.

«Негативно», – різко кажу я. «Ми поняття не маємо, з чим маємо справу, і я не буду ніким ризикувати. Мені потрібен хтось, хто зможе доставити ЛНУ додому».

«Ми не залишимо вас позаду», – каже Кейн з недовірою.

«Я не натякаю, що ти повинен», – кажу я настільки спокійно, наскільки можу. У всякому разі, ще ні. Але якщо є хоч мізерний шанс, що все, що тут сталося, може поширитися ...

Чомусь я завжди знала, що все повернеться до цього. Я. Наодинці з мертвими.

Глузливий шепіт здіймається в глибині мого мозку, наче різкий поштовх у мою лопатку. “Я зрозумів тебе”.

«Е-е, ТЛ? Я відтворюю ваші кадри», – каже Нісус. «Я не бачу нічого, що схоже на природні причини смерті на цих тілах. Багато ран. Удари ножем, тупими предметами, удушення. У цього хлопця з охорони на шії ремінь. Інший пасажир усе ще тримає інший кінець в своїй руці».

Я здригаюся, згадавши петлю електричного шнура, яку ми бачили, пропливаючи повз. Нісус може мати рацію. Я не шукала цих подробиць при своєму першому погляді на те, що залишилося від пасажирів «Аврори».

«Безперечно, гіпотермія та дефіцит кисню після погіршення навколишнього середовища...» – продовжує Нісус.

Я не звертаю уваги на тремтіння, що пробігає по моїй спітнілій шкірі, борючись з бажанням знову підняти очі. Я напівбоюся, що жінка наді мною все ще буде там, тільки ближче. Віч-на-віч, її плівкові очі не миготять, але чомусь дивляться прямо на мене. Тоді її рот відкриється зі звуком тріску льоду, і...

Я ніяково відвертаюся від стовпа, навмисне притуляючись спиною до атріуму. «Веллер, ти мене чуєш? Повторюю, Веллер, ти мене чуєш?» Я не можу піти – я не піду – без нього.

«Його життєві показники підскочили кілька хвилин тому», – каже Нісус мені на вухо. «Але він живий. Я намагаюся переключитися на його канал».

Я наполовину очікую ще більше мовчання, тому відповідь Веллера через мить мене вражає.

Веллер прочищає горло. «Я вас чую, ТЛ». Він звучить приголомшено, що само по собі викликає тривогу.

Я повертаюся обличчям до того напрямку, в якому він пішов, очікуючи його повернення. «Що, в біса, щойно сталося? Де ти? Ти когось бачив?» Він злетів на місток, тож якби хтось був живий і крутив двигуни, він би щось побачив.

«Капітана і першого офіцера». Веллер кашляє, і від цього шуму мої нерви тріпочуть.

Я відкриваю рот, щоб запитати, але він випереджає мене.

«Мертві. Поза мостиком. Багато крові. Схоже, вони напали один на одного», – каже він трохи стриманіше, ніж коли він сам, але з тонким натяком напруги в його словах. «Перший офіцер, він... я не знаю. У його голові є отвір, куди можна просунути кулак».

Я здригаюся.

«Він все ще тримає пістолет. Самогубство, мабуть». Він робить паузу. «Але тобі потрібно це побачити, ТЛ. На мостіку. Я пішов витягнути чорну скриньку, і... вам просто потрібно це побачити».

Я напружена. «Веллер, ми повинні вибратися звідси і...»

«Ні, до біса, – категорично каже він. «Тобі потрібно це побачити, тому що я не збираюся потім підтасовувати докази чи вигадувати це, коли хтось вирішить мені не вірити».

«Я майже підійшов до атріуму», – каже Кейн.

Сучий син. Я повертаюся, і через кілька хвилин, через кімнату на рівні під собою, я бачу рух у дверях. Кейн у своєму костюмі з яскраво-помаранчевими літерами на грудях виходить з темного коридору. Світло його шолома є яскравим уколom знайомства в цьому сонячному й дорогому дворі, наповненому трупами.

При його вигляді полегшення розквітає в моїх грудях з такою силою, що мені соромно за це і за себе. Він мені не дуже потрібен. Не для цього, ні для чого.

«Я сказала тобі залишатися на ЛНІ», – кидаю я голосніше й зліше, ніж хотіла.

«Посварите мене пізніше», – каже Кейн, піднімаючись по зовнішніх вигинах сходів, як і ми з Веллером. Але він рухається швидше. «Веллер, тобі потрібно вимкнути діагностику».

«Діагностику?» Запитую я. «Яку діагностику?» Коли Кейн досягає мого рівня, він без вагань проходить повз мене. У верхній частині сходів коридор розгалужується на два варіанти, по обидві сторони від непрацюючого ліфта.

«Ліворуч», – люб'язно каже Нікус, і Кейн прислухається до пропозиції, тягнучись уздовж стіни через відкритий дверний отвір у перегородці. Я пливу за ним, намагаючись не відставати. Тут не горить світло. Але принаймні ця частина коридору теж не захарашена, на відміну від тих, які ми з Веллером зустріли на найнижчих рівнях.

Насправді цей рівень виглядає недоторканим. Усі номери Платинового рівня – це блискучі дерев'яні двері, пишне килимове покриття, навіть бічний столик – засунутий – із вазою з зів'ялими та замерзлими, але все ще красивими свіжозрізаними квітами. Орхідеї. В космосі. Я не можу уявити, скільки повинна була коштувати одна позиція. Б'юсь об заклад, що кожна з цих кімнат була одержувачем тих золотих кранів. Забудьте про вигулювальників собак і помічників помічників. Це люди, яким потрібні свіжі квіти та вода, доставлені за дорогоцінний метал. Звісно, їх рівень залишився недоторканим.

Але потім, коли ми проходимо, я бачу плямисті криваві літери, написані на стіні біля підлоги. Слова занадто заплутані, щоб розшифрувати їх без зупинки.

«Веллер!» – знову каже Кейн.

«Ні, чорт, не так», – кричить Веллер, і моє занепокоєння зростає. Він завжди був дещо непостійним, але не настільки. «Діагностика показує...»

«Я знаю, що вона показує», – каже Кейн. «Вимкніть її, перш ніж вона перейде до генератора гравітації та тепла».

Ніби корабель реагує на слова Кейна, я відчуваю дезорієнтуючу тягу та відпуск генератора гравітації, наче рука, яка м'яко тягне вас під воду, а потім відпускає. Це попереджувальна послідовність, три пробіски – незначне, тимчасове підвищення сили тяжіння – зазвичай супроводжується зворотним відліком у системі звукозв'язку корабля.

Я поняття не маю, про яку діагностику вони говорять і чому Веллер вважає це важливим, але тепер я бачу більш нагальну

проблему, про яку хвилюється Кейн.

«Веллер!» кричу я, а потім намагаюся стримати голос. Крики на нього поки що не спрацювали. «У нас в атріумі заморожені тіла. Вони були над нами. Просто плавали під куполом. Сто чи більше. І це лише ті, які ми знайшли. Якщо гравітація запрацює на повну, вони всі впадуть». Я вагаюся. «Всюди будуть... шматки. І ми поняття не маємо, яку шкоду може завдати раптова гравітація». Усе, що не було прив'язане, попадало би з повною силою. Не кажучи вже про навантаження на сам корабель, тут, у холоді космосу, десятиліттями довше, ніж він мав бути.

І якби з'явилося тепло та кисень, невдовзі гниття стало би проблемою. Родинам пасажирів «Аврори» нічого не залишиться, щоб знайти. Те саме тепло, яке тримало мене живою на Феррісі протягом місяця, перетворило би мертвих на... калюжі ледь впізнаваного біологічного матеріалу.

Веллер не відповідає, і гравігенератор ще раз попереджає.

Попереду мене Кейн тягнеться швидше. Де саме цей довбаний місток?

Ми повертаємо за риг у кінці коридору й опиняємось у ширшому, але більш утилітарному просторі. Килим тут промислового синього кольору, а стіни металеві, а не дерево поверх металу. Аварійне світло ввімкнене, відкидаючи різкі тіні на все. Крихітна блискуча червона намистина клацає об лицьову панель мого шолома один раз, а потім двічі, перш ніж попливти геть і приєднатися до сотень таких, як і вона, у повітрі навколо нас.

Мені перехоплює подих. Кров.

Ліворуч від нас, приблизно за двадцять футів, металеві двері злегка відчинені. Вони позначені написом BRIDGE і зіпсовані кров'яними бризками та згустками, схожими на сіру речовину, волосся та осколки кісток, які зараз замерзли на його поверхні.

У мене крутить живіт.

Біля дверей два тіла в уніформі Аврори впливають із тіні, зчеплені разом, з'єднавши руки у вічній боротьбі. Прошиті нашивки «Аврора» на лівих рукавах – це проста, але елегантна композиція з двох трикутників з колом, що піднімається вгорі, що може виглядати як інопланетний місяць, що сходить над горами. Але з огляду на те, що я зараз знаю, я підозрюю, що це ще одне представлення Грації та/або

Швидкості. Срібні крапки на комірах уніформи та вишиті смужки на плечах – відповідно чотири і три – вказують на те, що вони капітан і перший офіцер, але мені це не потрібно, щоб їх упізнати.

Капітан Лінден Джерард виглядає так само, як у репортажі про запуск, який я так захоплено дивилася багато років тому. Тільки зараз її очі заплющені, вираз обличчя майже мирний під блакитним блиском інею. Її світле волосся розпускається з туго заплетеної коси, стоячи навколо голови пухнастою короною. Якби не маленька рвана дірка на її уніформі над лівою груддю та широке коло крові навколо неї, вона могла б спати.

У першого офіцера Кейджа Уоллеса, навпаки, відсутня значна частина лівої скроні у відкритій вихідній рані, його вираз обличчя – те, що від нього залишилося – болить.

«Х*й!» Веллер гарчить. «Вимикаю», – каже він крізь зціплені зуби, коли починається третій гравітаційний буксир.

Потяг до мого тіла миттєво зникає, а аварійне світло вимикається, залишаючи мене моргати, щоб пристосуватися до тьмяного світла наших шоломів. Через мить гул двигунів стихає, а потім замовкає.

Ми з Кейном прямуємо до дверей містка, і я старанно уникаю погляду на Джерарда та Уоллеса, щоб вони не зробили чогось, чого не можуть зробити мертві.

Усередині мостика широкі вікна, що виходять на чорне поле з ледь помітними шпильками зірок, які пропонують трохи більше освітлення. Простір у формі дуги більший, ніж я очікувала, і це не місце повного хаосу, як я собі уявляла. Затемнені ряди панелей керування в передній частині та вздовж задніх стін відбивають на нас ліхтарі наших шоломів своїм гладким безперервним блиском. Порожні крісла – капітана, першого офіцера, штурмана-пілота та зв'язківця – чекають, поки їхні особи повернуться. Полірована деревина прикрашає основу важких м'яких сидінь і тягнеться вздовж корпусу панелей керування. Пишне килимове покриття додає нотки елегантності, щоб пом'якшити очевидний робочий простір. Натяк на розкіш повсюди на кораблі.

Однак, на відміну від того, що ми зустрічаємо в решті Аврори, я не бачу жодних ознак насильства чи чогось навіть недоречного. Ніяких слідів опіків від пошкоджених панелей керування, ні обладнання чи

інструментів, забутих після спроби шаленого ремонту, ні петель, що ширяють у повітрі, чи кривавих відбитків рук на килимі чи стінах.

Все... незаймане.

Одна панель керування підсвічується вздовж задньої стіни, а Веллер – бліда тінь перед нею, нерухомий у своєму костюмі.

«Веллер», – кажу я, коли ми з Кейном підтягуємося до нього. “Ми тут.”

Веллер не відповідає, і Кейн кидає на мене застережливий погляд, коли ми переходимо по обидві сторони від нього.

«Кайл?» Я намагаюся ще раз, його ім'я незграбно звучить у моїх устах. Звісно, я це знаю, але це не означає, що він коли-небудь був для мене кимось іншим, окрім як Веллером.

І це, здається, його зворушує. Його голова хитається вперед-назад, рухи майже повністю втрачаються в шоломі. «Будь ласка, ТЛ», – каже він з відразою.

Вузол напруги в моїх кишках трохи послаблюється, залишаючи позаду гнів. «Тоді що з тобою, до біса?»

Він показує на панель перед собою. «Я пішов витягнути чорну скриньку», – каже він, його голос усе ще інший, ніж зазвичай. «І це... центральний комп'ютер прокинувся та запитав мене, чи хочу я запустити діагностику».

Я дивлюся на Кейна, тому що не розумію.

«Це автоматичний запит, якщо є достатній резерв потужності», – каже Кейн. «Коли ви відновлюєте роботу корабля, навіть такого маленького, як ЛНА, правила безпеки вимагають діагностики, щоб переконатися, що все в робочому стані, перш ніж увімкнути двигуни і повторно включити середовище. Інакше ви можете завдати ще більшої шкоди».

«Добре», – повільно кажу я.

Але увага Кейна зосереджена на Веллері та екрані. «Діагностика також потрібна, коли ви добровільно вимикаєтеся». У голосі Кейна чується якась дивна нотка, одночасно і недовіри, і невпевненості.

Веллер раптово повертається до Кейна, його рука стискає темну панель керування перед собою. «Точно так! Ти бачиш це?» Він вказує на екран, на якому все ще блимають скорочення та позначення, нібито випадкові цифри та літери, жодної з яких я не можу зрозуміти. Я з прикрістю усвідомлюю ще один спосіб, у якому я не «справжній»

капітан. Моя підготовка керівника команди Верукса ніколи не виходила так далеко за межі необхідного мінімуму для щоденних і надзвичайних операцій – керування іншими, а не взяття їх функцій на себе. Були передбачені аваріні обставини та перехресне навчання на випадок втрати члена команди, але нічого такого на рівні деталей, щоб я могла зрозуміти, про що вони зараз говорять.

Кейн повільно киває Веллеру. «Підтверджую».

Я стримую своє нетерпіння та збентеження через власне невігластво і кажу. «Вибачте. Вам доведеться пояснити мені це».

Веллер роздратованим жестом піднімає руки. «Ніякої аварії не було! Ні вибуху, ні катастрофічної відмови двигуна, нічого такого!»

Я знову переводжу погляд на Кейна. «Тут дані останньої діагностики», – каже він, його погляд все ще зосереджений на символах перед ним на панелі. Він показує на першу колонку. «Та, яку комп'ютер використовує для порівняння, була запущена двадцять один рік тому. Невдовзі після того, як Сіті втратила зв'язок з «Авророю». Тепер він дивиться на мене з напруженим від нещастя обличчям.

«Я не...» починаю я.

Веллер видає розчарований звук. «Хтось привіз «Аврору» сюди, на біса, збився з курсу, а потім вимкнув двигуни та середовище, усе що міг. Це не був нещасний випадок чи надзвичайна ситуація – коли щось вибухає, немає часу на автоматичну діагностику».

Я моргаю на нього, намагаючись зрозуміти, що він говорить.

– Клер, – нарешті каже Кейн. «Це було навмисне. Хтось викинув «Аврору» на берег, фактично вбивши всіх на борту».

ЗАРАЗ

«Дурня», – каже Рід, повертаючи мене в сьогодніня.

Мені потрібен час, щоб пристосуватися і знову опинитися за столом з Рідом і Максом у загальній кімнаті у Вежі. Замість того, щоб перебувати на темному мосту з обличчям Кейна, блідим і напруженим за передньою панеллю його шолома. Я швидко моргаю, біль втрати вражає сильно й заново, наче я була там у цю мить. Ніби я зможу простягнути руку і все одно торкнутися Кейна.

«В екіпажі були досвідчені старші офіцери з роками відданої служби», – продовжує Рід. «Ви не можете серйозно очікувати, що ми повіримо в це, особливо у вашу розповідь».

Словам застарілого, безробітного, і, очевидно, нестабільного, керівника групи обслуговування *comweb*. Він цього не каже.

Йому не потрібно.

«Не має значення, чи ти в це віриш», – напружено кажу я. «Це не змінює правди».

«Раніше ви казали, що не знаєте, як «Аврора» збилася з курсу. Ви знайшли її там, де знайшли», – каже Рід. «То ви брешете зараз чи брехали...»

«Я знала, що ти мені не повіриш», – кажу я, слабшаючи. «У вас будуть запитання, на які я не маю відповіді. Не було жодного сенсу піднімати це ще раз». Тоді, коли я вперше увійшла у Вежу, моєю метою було просто залишитися на самоті. Але зараз все інакше.

Макс прочищає горло, виглядаючи незручно. «Це дуже серйозне звинувачення, Клер».

Він має на увазі заколот. Але це також було і вбивство.

«Ніхто з них не був при здоровому глузді», – зауважую я. «Що б не вплинуло на нас, я думаю, що це вплинуло і на них».

На мить нависла приголомшена тиша, потім Рід недовірливо сміється, хитаючи головою. «Це просто відчайдушна спроба підкріпити свою вигадану історію, втягнувши в неї інших. Якщо з офіцерами “Аврори” спочатку сталася якась загадкова подія, то, очевидно, ви не можете бути винні в тому, що сталося з вашим екіпажем...»

«Як ви думаєте, що саме сталося на «Аврорі»?» вимагаю я, сідаючи рівніше. «Як ви думаєте, як усі ці люди померли та плавали навколо купола атріуму з вимкненим середовищем? Навіть якщо хтось інший, випадковий вбивця, убив Джерарда та Уоллес, як ця людина отримала доступ до основних систем корабля? До керма?»

Рот Ріда працює на секунду, перш ніж видається будь-який звук. «Ну, це не... у нас недостатньо інформації...» – бушує він.

«Отже ти не маєш цього лайна», – кажу я, моє терпіння випаровується. «На двадцять з гаком років «Аврора» зникає. Ви, хлопці, не змогли знайти її, а ми знайшли. І тому я намагаюся розповісти вам, що сталося. Щось було не так на цьому кораблі, і це

“не так” було ще до того, як ми туди прибули». З останніх сил я тикаю пальцем у бік Ріда, щоб це підкреслити.

Я відкидаюся на спинку крісла, відчуваючи себе настільки втомленою і старою, ніби мої кістки можуть перетворитися на порох у будь-який момент протягом наступних кількох хвилин. «Ти маєш вирішити, вважати мене божевільною чи брехункою», – кажу я Ріду. «У будь-якому випадку, для мене це не має значення. Просто скажіть мені, яким курсом прямує корабель, і чи чули ви про когось на борту».

Між Максом і Рідом відбувається мовчазна розмова. «Ти маєш продовжити, Клер», – каже Макс за мить. «Ми слухаємо тебе».

– Макс, – заперечує Рід.

Старший чоловік сердито дивиться на нього. «Ми слухаємо», – каже він, цього разу більше Ріду, ніж мені. «Більше ніяких перешкод».

Позаду Макса з'являється Веллер – мерехтлива пляма на стіні, перш ніж вона набуває повної форми. На його футболці, одній з його улюблених, великими літерами написано ПЦДОЗРІЛИЙ ПАКЕТ зі стрілкою, спрямованою вниз. Веллер усміхається мені, удавано вітаючись. Потім я бачу свердло в його іншій руці й швидко відводжу погляд, перш ніж він підносить його до скроні. Знову. З Веллером завжди те саме. Я не знаю чому.

Бризки крові схожі на дощ. Не той легкий, рівномірний ритм, запрограмований на точний розподіл і поглинання ґрунтом, який я пам'ятаю з свого дитинства у Феррісі. Це щось дикіше.

Я дозволяю тиші повиснути, намагаючись не дивитися на калюжу крові, що розтікається по підлозі. Вона повільно підкрадається до поношених шкіряних черевиків Макса.

– Добре, – кажу я нарешті. Я не знаю, як сказати їм, щоб вони мені повірили, але далі буде тільки гірше.

ПОТІМ

Крихітна кухня на ЛНІ ніколи не була місцем збору. Це лише трохи ширша зона коридору з раковиною та холодильником для їжі, а також пропозиція столу на шарнірній плоскій поверхні, яка відкидається від задньої стінки. Під час покерних вечорів вони

збиралися вчотирьох і збивалися навколо столу, навіть Нісуса захоплювала перспектива розваги чи, що ймовірніше, можливість покращити свої навички підрахунку карт.

Ми утрьох – Лурдес, Кейн і я – стоїмо на порозі камбузу, у цьому просторі навіть двоє це забагато, особливо з огляду на аварійний маяк на підлозі, який означає цінну нерухомість, але я не скаржуся. Двері зачинені, шлюз загерметизований, і хоча технічно ми все ще на борту «Аврори», тут ми почуваємось набагато безпечніше, ніж там. І коли Веллер буде одягнений і готовий, ми летимо.

У центрі нашої уваги Швидкість і Грація, які вже сидять у запечатаних біологічно безпечних пакетах, спина до спини на столі, їхні крила торкаються під час зіткнення, яке було б безладним у повітрі. Кейн витягнув Грейс на волю, коли ми поспішили відступити.

Без чорної скриньки. За моїм наказом, незважаючи на різке заперечення Веллера.

Не те, щоб скульптури чи чорний ящик мали значення. Не зараз.

«Отже», – каже Лурдес, її голос став м'якшим і невиразним від заспокійливого, яке їй дав Кейн. «Хтось загубив свої коштовності», – її рот на мить піднімається в усмішці, вона задоволена собою, – і спробував збити корабель з курсу, а пасажери збунтувалися.

«Вбиваючи один одного?» – запитує Нісус через домофон. «Це не має сенсу».

Кейн дивиться на мене поверх голови Лурдес, його погляд розглядає моє вологе волосся та свіжий комбінезон. Його волосся теж ще мокре. Ми точно не маємо протоколів дезактивації на ЛІНІ. Ми не такий корабель. Наші костюми ми порозпихали в біологічно безпечні пакети всередині шлюзу, і Кейн, Веллер і я витратили більш ніж тижневу порцію води під тривалим душем. Пункт, який я повинна буду якось виправдати після нашого повернення. І я все ще не впевнена, що я збираюся сказати про все це, якщо взагалі щось скажу.

Гаразд? Кейн проти.

Я не знаю, як на це відповісти. Тому я відводжу погляд, повертаючись до огляду скульптур.

«Я думаю, що набагато більш імовірно щось на зразок масової істерії чи масового психогенного захворювання», – каже Нісус, продовжуючи розмову з Лурдес та всіма, хто слухає. «Пасажири були ізольовані та заблоковані на кораблі протягом кількох місяців. Вони не

звикли до такого життя. Емоції загострюються. Легко втратити перспективу. Можливо, була проблема з їжею чи щось таке, і люди запанікували. Подібні речі відбуваються століттями». Як завжди, Нісус виглядає найщасливішим – і найбільш розсіяним – коли він копається в якомусь дослідженні. «Суд над відьмами в Салемі. Танцювальні шаленства в середні віки. Масові отруєння в середині двадцятих років, які, як виявилось, були зовсім не отруєннями, а людьми, які колективно панікували через думку про отруєння».

«Це не пояснює поведінку екіпажу», – зазначає Кейн. «Ні в якому разі Сіті не відправила би такий знаменитий корабель, як «Аврора», з недосвідченими руками за штурвалом».

«Ні, – кажу я. «Капітан Лінден Джерард. Перший офіцер Кейдж Воллес. Пілотом був Джеймс Нгуен». Я знала імена з усіх звітів того часу. Зрештою, я мріяла полетіти на «Аврорі». І хто був більш відомий, ніж команда, яка зникла з найдорожчим кораблем, коли-небудь створеним?»

«Але їх переважала купа розпечених цивільних, які не мали навчання чи підготовки, але мали купу грошей і надмірно розвинене почуття власних прав», – продовжую я. «І через це всі вони заплатили своїм життям – багаті люди, покоївки, вигулювачі собак, команда. Просто щоб Сіті могла заробити кілька доларів. Відправляючи людей, які не мали нічого спільного з цим місцем». Слова вириваються з мене гірким потоком, який я не змогла би зупинити, навіть якби від цього залежало моє життя. Всередині я здригаюся.

Кейн схиляє голову набік, кидаючи на мене проникливий погляд, який, здається, просвічує мене, ніби я прозора, висвітлюючи моє безладдя та шрами минулих травм, які я намагаюся приховати. Я хочу крикнути йому, щоб він замовк, хоча він нічого не сказав. Поки що.

«Я не впевнений, що все так просто», – зрештою каже він. «Сіті ніколи не отримувала дзвінка чи запиту про допомогу». Він вагається. «Клер. Тут не те саме, що на Феррісі...»

«Я це знаю», – кидаю я. І так – на Феррісі була очевидна недбалість, і це здається просто неочікуваним і жахливим результатом нової справи, – але відчуття схоже. Необережність. Нерозумне ставлення до людського життя. Зарозумілість.

«Хтось таки намагався», – зазначає Лурдес.

Ми обидва дивимося на неї.

«Маяк», – каже вона, ретельно вимовляючи кожне слово. «Пам'ятаєте? Якщо корабель зазнав аварії, хтось повинен був ініціювати його повернення. правильно?»

«Вона має рацію», – каже Нісус через мить, звучачи приголомшено. «Якщо судно було вимкнуте навмисно, то це не відповідало б умовам для включення маяка лиха. Мабуть, це влаштував хтось інший».

«Але це має бути хтось із доступом, а це означає бригаду на мостику», – каже Кейн. «Капітан. Перший офіцер. Пілот. Можливо, начальник служби безпеки». Він хмуриється. «Але чому б їм не спробувати повернути корабель на курс і включити енергію?» Він хитає головою. «Ніщо з цього не має сенсу».

«І ніколи не буде мати», – категорично каже Веллер позаду нас.

Лурдес підстрибує, вражена.

«Досить», – каже Кейн, повертаючись обличчям до Веллера.

Веллер різко сміється. «Звичайно, ти все ще захищаєш її».

«Мені не потрібен захист», – різко кажу я, повертаючись до Веллера. «Я...»

«Так, так, ти ТЛ. Та, хто відповідає за рейс. Але чи думали ви про те, що, можливо, не варто? Я маю на увазі, що навіть святий тут, – він смикає руку в дикому жесті, який небезпечно наближається до обличчя Кейна, – не впевнений, що піти – це правильний крок.

Я напружуюсь, автоматично кидаючи погляд на Кейна.

Він дивиться вбік, не в змозі зустрітися зі мною очима.

Боляче, як свіжий опік від дотику до ще гарячого двигуна, але я стримую біль, змушуючи себе зосередитися на проблемі.

«Я намагаюся захистити нас». Я наближаюся до Веллера, тиснувши його у вже переповненому камбузі. «Дозвольте запитати вас про щось. Як ви думаєте, ваша зручна робота все ще буде за вами, коли ви принесете доказ того, що хтось з команди Сіті вбив усіх на борту? Верукс купила Сіті. Тепер вони одне й те саме. Як ви думаєте, Верукс погладить вас по плечу і дасть вам жирну премію за оприлюднення цієї новини та всіх неприємностей, які з нею пов'язані?» Особливо з «Зенітом», їхнім останнім конкурентом, який дихає в потилицю колективу Верукса. Спочатку це були Верукс і Сіті. Тепер це Зеніт на Верукс. Там завжди хтось зверху, у світі компаній, які їдять одна одну.

«Ми не знаємо, що сталося. Ми нічого не знаємо, – багатозначно каже Веллер. «Можливо, вимкнення було найбезпечнішим варіантом. Хтось увімкнув цей маяк, намагаючись отримати допомогу. Можливо, це був єдиний вибір для тих, хто керував у той час».

Відступаючи на крок від нього, я закриваю очі. Правильно.

«Я маю на увазі, очевидно, що капітан втратила своє лайно», – продовжує він. «І перший офіцер мав...»

«Ти цього не знаєш», – кажу я, якимось дивно захищаючи Лінден Джерард.

Кейн зітхає, потираючи рукою обличчя. «Клер права», – нарешті каже він. «Як би я не хотів передати це до Верукса, щоб сім'ї пасажирів і членів екіпажу мали певне полегшення, я не думаю, що у нас є така можливість. Йдеться про великі гроші, і Верукс спробує це приховати».

Лурдес задихається. «Вони б цього не зробили».

Грізний сміх виривається з мого горла. «Вони це зроблять. Вони зможуть.» Жодного разу в аналізі Ферріса після трагедії не згадувалося про повітряні фільтри та рішення Верукса не надсилати їх більше. У центрі уваги цих новин був мій порятунок і доблесна робота, яку «команда медиків» виконала, щоб спробувати врятувати всіх, перш ніж вірус опанував форпост.

А щодо самої колонії, то всі хаби були спалені під час запланованого підриву. Для «безпеки». Це включало всіх загиблих. Моя мати ніколи не повернулася додому з Марса. У неї немає могили, щоб я її могла відвідати. Немає місця для мене, щоб побачити її ім'я чи залишити квіти. Мій батько, якого я майже не пам'ятаю, спочиває на цвинтарі самотньо на Землі, а порожній надгробний камінь з'єднаний з його, позначає місце, де має бути моя мати.

Кейн киває. «Верукс не захоче фінансового удару, який принесе ця історія. Не кажучи вже про погану оптику. Вони не зовсім Сіті, але після злиття вони досить близькі», – продовжує він. «І якщо ми все одно спробуємо висловитися, Верукс може просто звільнити нас і заявити, що ми незадоволені колишні співробітники, які брешуть про те, що знайшли Аврору, щоб спричинити проблеми». Він вагається, вираз його обличчя мерехтить конфліктом, і я знаю, що він думає про свою дочку. «Я не можу собі цього дозволити».

«Але у нас є докази!» Веллер вказує на Швидкість і Грацію. «І ми мали б їх більше, якби Клер не...»

«Це не має значення», – кажу я. «Ось що я намагаюся тобі сказати. Хто буде слухати нас під звуки голосів сотень юристів Верукса?» Мої емоції на цю тему складні. Та сама мережа корпоративної таємниці та складних юридичних маневрів, які десятиліттями захищали Верукс, також захистила моє ім'я та особу. Люди цікавилися мною, тією дитиною, яка вижила, але ще більше їм було цікаво дізнатися про причину катастрофи на Феррісі. Старі повітряні фільтри, так. Але також житель Ферріса, який порушив карантин і ненавмисне спричинив смерть сімдесяти трьох чоловіків, жінок і дітей.

Отже, так, Верукс тримав мене в безпеці, годував мене, дав мені дім, а також групу інших дітей, які залишилися без батьків через їхні різні дії/рішення. Але ті, інші діти, були невинними, а я ні.

Я – власний брудний маленький секрет компанії Верукс. Можливо, не єдиний.

«Почекайте, це означає, що ми просто залишимо цих людей тут?» запитує Лурдес позаду нас, де вона все ще дивиться на скульптури. Вона знову звучить хитко і майже до сліз. «Ми не скажемо їхнім людям, що їх знайшли?»

Прокляття.

«І якщо ви думаєте, що Верукс намагатиметься приховати те, що сталося, то вони ніколи не підуть додому. Вони просто ширятимуть у космосі вічно», – каже Лурдес, її голос стає голоснішим. «Їхні сім'ї ніколи не дізнаються, що сталося, і вони ніколи не знайдуть спокою і...»

«Я не знаю, що станеться», – м'яко каже Кейн, беручи її за плечі й підводячи, щоб вона встала з нами. «Це була лише здогадка, Лурдес».

Я вагаюся. «Можна сказати, що ми вловили сигнал маяка, але не встигли його перевірити».

«Гарна ідея, ТЛ», – каже Веллер. «І я впевнений, що ніхто не буде поєднувати це з тим, чому ми відстаємо від графіка на понад двісті годин».

Останки мого терпіння випаровуються. «А ти б краще, що, помаршував прямо до довбаного корпоративного офісу та передав все, що їм потрібно...»

«Так, чорт візьми! То й що, якщо вони нас звільнять? Це лише додасть довіри нашій історії. Вони все одно кидають твою дупу, тож я не знаю, чому це тебе хвилює», – додає він.

Я з усіх сил намагаюся не відреагувати на навмисну колючку.

«Якщо вони не задовольнять нашу заяву на знахідку, тоді що? Зі скульптурами та всім іншим, що ми зараз маємо, – Веллер кидає на мене докірливий погляд, наче мій наказ не красти в мертвих є смішним і застарілим поняттям, як рукостискання чи читання на папері, – ми могли б продати все це. колекціонерам. Прокляття, деякі з друзів Нісуса з форуму, ймовірно, заплатили б великі гроші за будь-що, пов'язане з Авророю».

Він не... помиляється. Я вже думала про це раніше, коли йшлося про видалення одного або двох кранів. Але від думки про те, щоб взяти та продати особисте майно – улюблену сукню, годинник, навіть оздоблений діамантами повідок для собаки – у мене крутить шлунок. Ці речі належали комусь; вони для когось щось означали. Відірвати їх від людини, у прямому чи переносному значенні, для продажу як об'єкт інтересу для колекціонерів, одержимих трагедією, здається... непристойним.

Предмети з Ферріса час від часу з'являються на приватних аукціонах, під час рейдів на колекціонерів інших нелегальних речей. Я читала про це у стрічках новин. Більшість «реліквій» – підробки. Або запаси, створені для Ферріса – інші комбінезони з уже пришитою нашивкою з назвою колонії та вишитими іменами трохи нижче – які не дійшли до нас вчасно.

Але деякі ні. Моя рятувальна команда, мабуть, зупинялася та підбирала сувеніри, коли вони мали мене шукати. В основному дрібниці, але які тепер ідуть за великі гроші. Все ще складена пара ношених шкарпеток із вшитим на манжетах іменем Ферріс. Пластикові миска з їдальні з «залишками останньої їжі всередині». Пара окулярів, які, я їх впізнала, належали одній з колег моєї матері, доктору Торо, яка завжди відмовлялася ризикувати своїм зором заради корекції чи імплантації. Золотий медальйон, який переслідував мене роками, тому що я смутно пам'ятаю подібне намисто на шії моєї матері. Я так і не змогла визначити, чи воно її. На єдиних фотографіях, які я маю, на яких вона – і мій батько, до його смерті – витончений

ланцюжок на її шиї або натяк на вигнутий медальйон під тканиною її сорочки, але немає чіткого знімка самого медальйона.

Різний персонал Верукса у білих костюмах біологічного захисту намагався забрати мою ковдру – ту, на якій мама пришила моє ім'я та номер проживання – для дезактивації, коли я вже була далеко від Ферріса. Я відмовилася і носила її з собою під час сеансів дезактивізації. Іноді я думаю – якби я дозволила їм її забрати – чи потрапила би ковдра в одну з тих стрічок новин. У чийсь колекцію.

«Ні», – рішуче кажу я Веллеру.

«Ти огидний», – задихається Лурдес.

«Ні, серденько, я прагматик», – каже Веллер з натягнутою посмішкою та огидно підморгує. «І той, хто вижив».

«Як тарган», – бурмоче Кейн.

«І пишаюся цим, – каже Веллер. «Слухай, ти хочеш втекти і сховатися, це добре, але...»

«Ми не говоримо про те, щоб сховатися», – кажу я крізь зуби. «Але є час бути розумним...»

«Розумний означає наляканий. А в даному випадку – бідний», – каже Веллер.

Тут надто спекотно, ми всі збилися разом, і я відчуваю, як моя хватка слабне. – До біса, Веллер, якби ти хоч раз міг використати свій мозок, а не...

«Всі, просто дихайте», – каже Кейн, піднімаючи руки.

Ми з Веллером обидва дивимось на нього.

«Насправді може бути інший варіант», – каже Нісус, і його тихий голос вривається в цю мить. Він робить паузу. «Відповідно до Форуму, існує щось, що називається Версальським захистом від непередбачених випадків».

«Що це за біс?» – питає Веллер, на цей раз знявши слова прямо з мого язика.

«У той час це було цілком секретно, і не було зазначено в маркетингових матеріалах чи оприлюднено у схемах, але деяким високопоставленим гостям було повідомлено про це перед круїзом, щоб запевнити їх у безпеці під час перебування на борту. Як мода на безпечні сховища кінця двадцятого / початку двадцять першого століття?»

Ми з Кейном тупо дивимося один на одного. Веллер роздратовано хитає головою.

Нісус нетерпляче зітхає через наше невігластво. «Не зважайте. Це не важливо. Важливо, що передня частина Платинового рівня оснащена рухомою перегородкою. Рівень можна відгородити – по команді з містка – від решти корабля. Як самопідтримуваний рятувальний човен всередині самого корабля. Власна автономна фільтрація повітря, гравігенератор, запас їжі, вода і все таке. Для цього, звичайно, потрібні головні двигуни, але...

«Чому б їм цього хотіти?» запитую я. Це була б марна трата ресурсів, щоб дублювати цілі системи таким чином.

«Версаль», – раптом каже Кейн. Його обличчя стає похмурим. «Французька революція. Їжте багатих».

«Точно», – каже Нісус.

«Тобі доведеться розказати мені трохи більше, – роздратовано кажу я. Історія Землі – не сильна сторона у моїй освіті.

«Це згадка про війну чотири чи п'ять століть тому. Заможні проти бідних», – каже Кейн. «Йдеться про додатковий захист для багатих на випадок, якщо щось піде не так – непередбачений випадок, про який говорить Нісус».

Я дивлюся на нього з недовірою. «Отже, іншими словами, якщо основна система фільтрації повітря виходить з ладу, тоді «Щастя усім, хто не є мультимільярдером, ми щільно закриваємося і дихаємо власним повітрям»?»

«Зокрема, таких щасливчиків буде більше, якщо менш щасливі на борту вирішать повстати», – уточнює Нісус. «Рік – це довго. У такій самоті соціальний порядок може швидко змінитися. Але так. Ви могли піти на це».

«Це огидно», – кажу я.

Але Веллер сміється. «Це до біса геніально. Покоївка втомлюється прибирати собаче лайно і вирішує страйкувати, що їм залишається робити? На рятувальному бригаві, якщо він навіть є, не вистачить місць для всіх. Не можна вигнати прислугу з корабля чи відправити додому. Це круїз на цілий рік. Вони можуть жити як королі та королеви, і їх набагато більше, ніж яєць на платиновому рівні». Він у захваті.

«То чому, до біса, вони справді не використали цей Версаль і замість того збили весь корабель з курсу?» вимагаю я.

Веллер переводить увагу на мене, приймаючи удавану задумливу позу, тримаючи пальці на підборідді. «Цікаво, що ви це запитали. Тому що ми просто не знаємо. Хммм. Чому це знову? Чому ми нічого не знаємо? Тому що хтось...

Я кидаюся на Веллера, штовхаючи його спиною до стіни, доки він не вдаряється головою з глухим стуком. «Ти закриєш свою дурну пащеку?» – кажу крізь зуби.

«Клер». Кейн втручається, обіймаючи мене за талію і відтягуючи назад. Зростає бажання боротися за свободу, але мені вдається вчасно його вгамувати, на його місце приходить збентеження.

«Зі мною все гаразд», – кажу я через мить, відвертаючись від нього.

«Ми все одно не маємо кодів, щоб відкрити його», – зазначає Нісус. «Лише Сіті або Верукс можуть це зробити».

Веллер потирає потилицю, здригаючись. Я знаю, що це перебільшено, але це не заважає потоку сорому заливати мене, поки я не відчуваю себе оголеною. Я втратила контроль. Я ніколи не втрачаю контроль, не так. Знову ж таки, сьогодні я вперше за понад двадцять років побачила свою мертву матір. Або подумала, що це вона.

Не командний матеріал. Ці три слова на завершення вибиті на моєму записі, на мені.

Можливо, зрештою, лікарі мали рацію.

«Чи можеш ти перейти до суті, Нісус, до того, як ТЛ мене вб'є?» – запитує Веллер, усміхаючись мені, задоволений, що викликав мою реакцію. Тому що він мудак. Хоча він може бути мудаком, який має рацію. Я вже не знаю.

Я зажмурюю очі, потираючи головний біль, що утворився в центрі чола, від стресу.

«Гадаю, ми могли б це зробити», – каже Нісус, і його слова прискорюються в хвилюванні. «Очистити Платиновий рівень і місток від... усіх колишніх мешканців. Виконати діагностику систем рятувального судна. Щоб бути впевненим, перевірити корабель на наявність відомих забруднень. Повітря і води. Хоча я не бачив жодних ознак чогось подібного, блювоти, хвороби тощо». Здається, тепер він розмовляє сам із собою – так само, як і ми. «І, звичайно, нам потрібно

буде переконатися, що головні двигуни все ще мають достатньо заряду, щоб...»

«Нісус», – каже Кейн, навіть його тон починає звучати напружено. “Про що ти говориш?”

«О, – каже Нісус, звучачи здивовано. «Я маю на увазі, що ми могли б закритися там. Скористатися Версальським захистом і самим повернути «Аврору додому».

11

Тиша має іншу якість, коли ти єдиний, хто залишився в живих. Вона товстіша. Якась важча. Коли я прокинулася в притулку MedBay у Феррісі того останнього ранку, коли я очікувала, що все буде нормально, все ще вкрита вогкістю лихоманки та запамороченням від дзвону у вусі, який став моїм новим постійним супутником, я негайно помітила зміни. Звук утрудненого дихання моєї матері зник. Ні голосу, ні кроків у коридорі. Жодних нерівних нападів кашлю – поблизу чи на відстані – як було постійно протягом тижнів.

Лише важка, неприродна тиша, яка не хотіла порушуватися, навіть незважаючи на звук моїх ридань, моїх кроків, що хиталися коридорами, мого голосу, що кличе когось, будь-кого.

До тих пір, поки через кілька днів усе не почалося знову, коли відновився невеликий шум. У темряві звук чиїхось кроків з кімнат і коридорів, де були лише тіла. Зміщення тканини по шкірі під час руху. Шум шепоту майже губився в нерівному гуркоті системи фільтрації повітря. Моє ім'я кликали знову і знову. Клер. Клер. Клер. Це хихикала Бекка, запрошуючи мене піти пограти.

Моя мати розповідала мені, що мені потрібно робити, щоб вижити, хоча її тіло лежало нерухомо й порожньо, повільно розкладаючись на підлозі MedBay.

Я була одна, а потім якось ні.

Згідно з моїм досьє, офіційний діагноз після мого порятунку полягав у особливо важкому випадку посттравматичного стресового розладу, що супроводжувався слуховими та зоровими галюцинаціями.

І все ж я знаю, що це було неправдою. Неправда, я була там. Я знаю, що я бачила, і що я чула.

Отже, думка про добровільне підкорення подібному досвіду стискає мій голос у горлі й піднімає мурашки по шкірі на руках і на потилиці, незважаючи на спеку, коли ми четверо сидимо у камбузі.

«Це займе місяці», – протестує Веллер.

«Я не хочу залишати їх позаду, але я також не хочу замкнути себе в гробниці з ними», – тремтить Лурдес.

«Я не розумію, чим це відрізняється від перебування в LINA за межами корабля. Або навіть з такими, якими ми є зараз», – каже Нісус. «Ми були б запечатані».

Поруч зі мною Лурдес здригається. І вона має рацію. Для Ферріса двері не мали значення. Я не можу уявити, що герметичні перегородки будуть чимось іншим.

«Ні», – категорично каже Кейн, його рот витягується тоненькою лінією. «Це нежиттєздатний варіант. Ми досі не впевнені, що з ними сталося, і місяці наодинці, замкнені всередині...»

Моє горло різко перекидає повітря, і я кашляю, відвертаючись від них, намагаючись перевести подих.

«Клер?» – запитує Кейн. Його рука тримає моє плече, і я переймаюся між бажанням притулитися до зручності та бажанням відсторонитися, щоб довести, що мені це не потрібно. Зрештою я не роблю ні того, ні іншого, залишаючись нерухомою під його дотиком. «З вами все гаразд?» питає він. «Вибачте, я не подумав», – додає він тихіше, засмучено.

Я хитаю головою, відмахуючись від його слів. «... гаразд.»

«Чому ти просиш у неї вибачення?» вимагає Веллер. «Ви руйнуєте її життя».

Рука Кейна залишає моє плече, коли він відвертається, і я відчуваю втрату, наче він забрав у мене щось життєво важливе.

«Це трохи драматично, вам не здається?» запитує Кейн у Веллера. «Навіть для вас».

«Драматично?» Веллер глузує. «Я? Я не той, хто планував втекти, спливши в...»

«Просто перестань!» – кричить Лурдес, затискаючи вуха руками. «Я не можу цього терпіти!»

Під їхніми сварками я чую, як Нісус щось каже по внутрішньому зв'язку, але його слова губляться в шумі. Мій гнів спалахує, і я обертаюся, щоб зустрітися з ними. «Всі, мовчіть!» кричу я.

Настає мить приголомшеної тиші, але я знаю, що це не триватиме довго.

«Що у тебе, Нісусе?» запитую я.

«О, е-е, я сказав, а якби це були не місяці? Якби це було лише кілька днів?»

Мої мурашки повертаються, поколюючи шкіру.

«Це неможливо», – негайно каже Веллер. «Ми вже за дев'яносто з гаком годин від того місця, де ми були на К147, і це дуже далеко від Землі. Яка користь від цього?»

Його слова викликають зв'язок у моєму мозку. «Comtweb», – повільно кажу я.

– Саме так, – із задоволенням каже Нісус.

“Про що ти говориш?” – роздратовано запитує Веллер.

«Нам не потрібно добиратися аж до Землі», – кажу я, збираючи усе разом. «Все, що нам потрібно зробити, це повернути «Аврору» у доступний космос. Назад до comtweb. Ми надсилаємо повідомлення, пряму трансляцію з мостика Аврори, те, що неможливо підробити, з тегом її підпису...

«Завантажуємо на форум, у стрічки новин», – схвильовано додає Нісус.

«Ми будемо сидіти в центрі нашого доказу», – кажу я. «Доказу того, що кожен зможе побачити і почути. Вони навіть можуть прийти побачити усе на власні очі, якщо хочуть вийти так далеко. Таємниця розгадана. Аврора знайдена. Жодної можливості для приховування таємниці».

«А який дурень буде карати героїв, які знайшли і повернули «Аврору» в безпечне місце?» – запитує Веллер, усмішка ковзає по його загостреному обличчю, роблячи його ще хитрішим, хоча його захоплення явно щире. «Звичайно, давайте, дайте їм нагороду. Дайте їм їхній відсоток за роботу. Вони повернули весь клятий корабель». Він кричить і б'є по стіні за собою, щоб підкреслити це.

«І вони нарешті повернуться додому», – додає Лурдес, киваючи з полегшенням, нарешті відпускаючи мертву хватку капсули зі Святим Письмом на своїй шиї.

Лише це викликає легку посмішку на моєму обличчі. Оскільки інша частина цього плану, частина, де ми проводимо дні на самоті

всередині «Аврори»... моє серце калатає в моїх грудях, ніби намагається вирватися з моєї грудної клітки.

Кейн прочищає горло. «Чи можу я поговорити з вами про це? Приватно?»

Ні, бо я точно знаю, що він скаже.

Я дивлюся на Лурдес. «Чи виникне проблема з підключенням Аврори до оновленого comtweb?» Ми будемо мати справу зі старою технікою. Comtweb був набагато меншим і менш складним у зародковому стані, коли Аврора була запущена.

«Я... я так не думаю», – каже вона. Потім вона киває, дедалі впевненіше. «Я можу це зробити.»

Я звертаюся до Веллера. «Ти вмієш на ньому літати?»

«Я можу літати на будь-чому з крилами, дитинко», – хвалиться він.

Я зітхаю. «Мені справді потрібно нагадувати тобі, що в нього немає крил?»

«Це приказка, бос. Зрозумів. Нічого страшного».

Важко не закотити очі. Раптом я стала «босом», коли ми робимо те, що хоче Веллер.

«Я можу попрацювати з ним, – каже Нікус. – Основні елементи керування мають бути однаковими. Операційна система старіша та трохи складніша версія нашої власної Shenandoah 15.7. Я впевнений, що у мене десь тут є специфікації для цього...» Він замовкає, і, ймовірно, починає копатися в збереженій інформації.

«Чудово», – кажу я різким голосом. По діловому, професійно. Це єдине, що мені допомагає: зосередження на роботі. «Крім того, я не думаю, що нам варто щось їсти чи пити на борту, про всяк випадок. Цілком можливо, що вода була...»

«Це надто ризиковано», – втручається Кейн, обходячи Лурдес, щоб стати переді мною. Але його погляд говорить мені, що він вважає це занадто ризикованим для мене. Можливо, він правий. Він бачив моє досьє.

Клер. Клер. Клер. Голоси знову кличуть мене.

Іноді я все ще прокидаюся вночі, чую їх, чую сміх Бекки, і мені завжди потрібна хвилина, щоб зрозуміти, що це кошмар. Це має бути кошмар.

Але нічого з цього не змінить мою думку.

“Слухайте.” Я зосереджую свою увагу на Веллерові та Лурдес, тому що не можу повністю дивитися на Кейна. «Я не збираюся нікому наказувати це робити. Ти чуєш мене, Нісусе?»

«Ствердно», – каже він розсіяним тоном.

«Якщо нам доведеться, ми розділимося між ЛІНОЮ та Авророю. Кейн і Лурдес, ви можете взяти ЛІНУ і слідувати за нами».

«Але ти летиш на «Аврорі», – каже Кейн.

«Так», підтверджую я. “Я буду там.”

«Ви знаєте, що я за», – каже Веллер без жодної потреби.

«Нісус?» запитую я.

Веллер пирхає.

«Ви жартуєте? Це один шанс за все життя», – каже Нісус. «Бути всередині «Аврори», замороженої в часі, точно такої, якою вони залишили її, коли... що б там не відбувалося раніше?»

«Я піду з вами», – каже Лурдес тихим голосом. «Я не хочу бути тут сама». Вона кидає на Кейна вибачливий погляд. «Вибачте, Беренс».

Він помітно знизує плечима.

Я змушую себе зустрітися очима з Кейном, ставлячи мовчазне запитання.

Кейн видихає, і я знаю, що виграла. Якщо пересадка та перебування на кораблі проклятих можна вважати виграшем.

«Отже, вирішено», – різко кажу я. «Лурдес, попрацюй з Нісусом над тим, що тобі знадобиться для підключення до спільноти. Можливо, нам знадобиться позичити запчастини у ЛІНИ, – кажу я.

Вона хитає головою на знак згоди, а потім протискується повз Веллера в коридор, прямуючи до Нісуса.

«Веллер, готуйся повернутися. Якщо діагностика покаже щось незвичайне, ми тут закінчили. Кейн і я допоможемо з... рештою підготовки». Також я хочу переконатися, що ентузіазм Веллера не змусить його щось «пропустити».

Веллер віддає честь і йде до своїх покоїв, залишаючи лише Кейна та мене.

Повітря одразу згущується від напруги, і мені хочеться втекти. Але я міцно тримаю чоботи на місці й розправляю плечі. Якщо він хоче це зробити, ми це зробимо.

Кейн вивчає мене, пильно вдивляється в мене. «Вони не знають твоєї історії. Вони не можуть зрозуміти». Стиснувши щелепи, він

недовірливо хитає головою. «Але я знаю, і досі не можу зрозуміти, про що ти думаєш. Чому ти це робиш?» Він роздратовано розводить руками. «Я не думаю, що можна придумати для вас гірший сценарій, який міг би включати більше тригерів». Він наближається до мене. «Місяць. Ти була у пастці, сама, у темряві, протягом місяця, не маючи нічого, крім мертвих і своїх галюцина...»

– Я знаю, – напружено кажу я. «Я була там. Пам'ятаєте?»

«І ти..?» стріляє він у відповідь. Він робить паузу, його очі злегка розплющені. «Почекай. Це через те, що сталося тоді? Ти намагаєшся покарати себе за...»

«Ні!» Не зовсім. Як пояснити, що я завжди знала, що наслідки одного дня повернуться? Чи є різниця між тим, щоб я себе карала, і покаранням, яке застосоване?

«Тоді про що ти думаєш?» вимагає він.

«Я думаю, що в мене немає вибору. Я хочу майбутнього, якого у мене зараз немає. Те, яке я вибираю, тут». Я тикаю рукою в загальному напрямку у простір. «Я хочу свою транспортну компанію, те, чим я буду володіти і контролювати вперше в своєму житті, навіть якщо це мене лякає. Я хочу, щоб Веллер витратив свою частку на дорогий скотч і свою руду. Я хочу, щоб Лурдес пожертвувала внесок своїй церкві для тієї нової будівлі, про яку вона постійно говорить».

Його брови здивовано піднімаються вгору. (Я слухаю, навіть якщо не вступаю в суперечку).

«І я хочу, щоб Нісус міг купити...» Я роблю паузу. «Що б він не хотів купити».

Рот Кейна викривлюється в неохочій посмішці.

«І я хочу, щоб ти мав час бути зі своєю дочкою, бачив її частіше, ніж раз на вісімнадцять місяців протягом двох тижнів». Мій голос тріскає, і я уникаю його погляду, боюся, що мій відкриє занадто багато. «І якщо мені доведеться пройти через пекло, щоб отримати все це, то нехай буде так». Я все одно роками чекала пекла через скидання іншого черевика.

– Клер, – тихо каже він.

«І так, можливо, дещо з цього стосується виправлення вини». Я складаю руки на грудях, щоб захиститися, зосереджуючи увагу на глибокій подряпині на підлозі. «У моєї матері немає могили на Землі,

тому що Верукс знищила поселення Ферріс. Немає де її відвідати чи залишити квіти».

Або благи в неї пробачення.

«Сіті несе відповідальність за цих людей, незалежно від того, як вони загинули – через нещасний випадок чи навмисно», – палко продовжую я. «Їх сім'ї заслуговують на відповіді, вони заслуговують на повернення рідних. Не лише заможні і багаті, але й команда, яка їм прислужувала. Вони не залишаються позаду, тому що це зручніше для Верукса у наші дні, їхні імена просто висічені на ще одному лайновому пам'ятнику з мармуру, за яким немає правди». Меморіал Ферріса знаходиться в тому, що залишилося від Грант-парку в Чикаго. Я бачила фотографії. Пам'ятник «Аврорі» фактично знаходиться в кампусі Верукс у Каліфорнії, як данина «загубленим піонерам», встановлений у десятиріччя того дня, як Сіті втратила зв'язок з Авророю.

Щойно я перестаю говорити, тиша знову наповнюється, і мене охоплює жах від того, що я відкрила надто багато, що зруйнувала шари захисту, на створення яких були потрібні роки.

Моє обличчя стає гарячим, очі щипають, і я відвертаюся, щоб дивитися на світлову панель над головою, бажаючи, щоб волога з моїх очей випарувалася. Я не можу дивитися на Кейна і ризикувати побачити у них жалість.

«До того ж, це лише три дні», – додаю я, намагаючись зробити так, щоб мій голос звучав менш здавлено. «Це не буде так погано».

На даний момент я не впевнена, кого я намагаюся переконати. До біса, я мала просто тримати язика за зубами.

Його рука на моєму плечі обережно повертає мене до себе.

«Ти або найсміливіша жінка, яку я коли-небудь зустрічав, або найбожевільніша», – каже він, перш ніж притягнути мене ближче, обіймаючи мене руками.

Я знаю, що маю відштовхнутися, але в цей момент моя слабкість сильніша за мою рішучість. Мої руки, здається, піднімаються самі собою, обхоплюючи його, мої пальці міцно стискають його футболку. Вперше за довгий час триматися й бути на руках не так страшно, як я очікувала, це наче підійти навшпиньки до краю темної безодні й дивитися вниз.

Натомість відчувається полегшення, знята вага.

«Чому не може бути і те, і інше? Мабуть, і те, і інше, – кажу я, мій голос тремтить і приглушено впирається в його ключицю. Він пахне теплою бавовною, знайомим легким металевим присмаком води ЛІНИ та милом.

«Мабуть, так», – погоджується він зі сміхом.

Кейн відступає, не відпускаючи мене, його рука піднімає моє підборіддя, і він хмуриться, дивлячись на сліди сліз на моєму обличчі, перш ніж обережно їх витерти.

Мій погляд зупиняється на його губах, і, перш ніж я встигаю зупинитися, перш ніж я встигаю навіть подумати, я підводжусь і притискаюся своїми губами до його.

Він здивовано тихенько скрикує, а потім відступає. Всього на дюйм-два, але цього достатньо. «Клер», – починає він ніжним голосом.

Шок від моєї поведінки сколихнув мене, а за ним майже відразу прийшов пекучий жар цілковитого приниження. Про що я, чорт візьми, думала? Що я роблю?

Я відриваюся від Кейна, намагаючись знайти слова, щось, будь-що, щоб цей момент закінчився. «Я... гм, я рада, що це вирішено, і ми на одній стороні. Дайте мені знати, якщо у вас з Веллером виникнуть запитання щодо підготовки».

«Клер, почекай», – каже він, його чоло насуплене від занепокоєння.

“Побачимось пізніше.” Я проштовхуюся повз нього в коридор і щасливо втікаю, рум’янець на моїх щоках пульсує в такт з серцебиттям. Що зі мною до біса?

Безумовно, це не перший випадок, коли я ставлю собі це запитання. І, напевне, не останній.

Друга подорож Авророю, якою б неприємною вона не була, менш тривожна, просто через її знайомість. В атріумі плаває натовп мертвих. Плямисте повідомлення кров’ю не змінилося – я сподіваюся, що повідомлення на платиновому рівні залишиться нерозбірливим – і жодних нових, наскільки я бачу, не з’явилося.

Єдина відмінність – ознака нашої присутності – це літаючий пил від шпаклівки та осколки там, звідки ми зняли статуї. Вони плавають, як хмара крихітного конфетті вгорі та внизу сходів.

І все ж обтяжене почуття страху анітрохи не вщухає. Якщо що, то зараз навіть гірше. Те, що колись було неприємним стисненням у моїх грудях, тепер стає ногою в черевіку, що стоїть на моїй грудині, і важкий каблук впивається в тіло. Тиша навколо нас виглядає очікувальною, ніби ми виступаємо перед невидимою – але цікавою та нетерплячою – публікою. Моя шкіра свербить від відчуття, ніби за мною спостерігають, а голова напружена, ніби мій череп стискають у лещатах.

Це в твоїй свідомості, Клер. Стрес і погані спогади. Це все. Закінчуй з цим.

Звісно, не допомагає те, що Кейн йде прямо за мною та Веллером, залишаючись позаду. Кейн ще нічого не сказав, але я відчуваю, що він цього хоче.

Коли ми досягаємо гвинтових сходів в атріумі, Веллер мчить вперед, вгору, як це було раніше.

«Спочатку перевірте якість повітря та роботу двигуна для основної діагностики та подивіться, чи зможете ви знайти судновий журнал», – кажу я Веллеру через відкритий канал зв'язку в своєму шоломі. Якщо повітря тут забруднене або двигуни не здатні завестися, гра закінчена. Журнал, якщо ми зможемо його знайти, може містити корисну інформацію про те, що сталося. «Тоді перевірте системи рятувальних шлюпок, і скажіть мені свої висновки, перш ніж продовжувати далі». Нам буде потрібно попрацювати, перш ніж можна буде випробувати окремий генератор гравітації та автономну систему захисту навколишнього середовища, які закодовані назвою Версальська непередбачена ситуація.

«Так, я зрозумів, ТЛ».

«І якщо ви зможете увімкнути світло, буде ще краще».

Веллер піднімає руку в рукавичці на знак визнання або відхилення, тягнучись уздовж стіни, перш ніж зникнути за рогом на Платиновому рівні.

«Беренс, іди й ти», – кажу я, починаючи підйом. «Я хочу, щоб ви оглянули двигуни, перш ніж ми щось почнемо». Я говорю спокійно,

ефективно, просто лідер команди, який дає вказівки. Тут нема на що дивитися. Уникати Кейна було б легше, але зараз це не вихід.

І це справді не варіант, якщо ми запечатуємося на цьому кораблі. Тоді ми вийдемо з колишньої рутини, з наших звичних ролей. Технічно я навіть більше не буду лідером команди, і думка про те, що я буду діяти без цього звичного й заспокійливого плаща влади, без межі, яку неможливо перетнути, необхідної дистанції між іншими та мною, змушує мене відчувати себе оголено і хитко.

«Я все ще чую тебе, ти це знаєш, правда?» – запитує Веллер. «Мені не потрібна допомога з двигунами».

«Негативно, ТЛ», – каже Кейн через мить. «Це забагато для однієї людини».

Я завмираю, міцніше стискаючи поручні сходів. «Забагато для однієї людини чи забагато для мене?» Слова викочуються холодно й жорстко, перш ніж я встигаю їх зупинити. Бідна Клер, Дитина №1, яка вижила, хоробра, але жалюгідна. «Я впораюся», – кажу я крізь зціплені зуби, що звучить не дуже переконливо.

На відкритому каналі зв'язку панує тиша.

“Це весело. Але некомфортно”, – оголошує Веллер.

«Заткнись, Веллер», – шепоче Лурдес з ЛНИ, де вони з Нісусом досі працюють.

«Пошук буде швидшим і ретельнішим, якщо ми будемо займатися ним обоє», – рівно каже Кейн, ніби він повністю пропустив побічну гру між Веллером і Лурдес. «Ми можемо почати з одного кінця, просуватися вгору по лівому борту і вниз по правому борту, щоб нічого не пропустити. По дорозі я зможу перевірити двигуни, і переконатися, що ми готові до роботи».

Мені не потрібна няня. Це на кінчику язика, але я зупиняюся. Тому що не хочу піднімати більше питань, ніж ця розмова вже має. Веллер, Лурдес і Нісус не знають про моє минуле, і я хотіла би, щоб це залишилося таким.

«Добре». Я підіймаюся до кінця сходами, не чекаючи відповіді. Нагорі сходів я рухаюся по коридору ліворуч.

Перший номер просто всередині, і я хапаюся за дверну раму.

«Двадцять чотири люкси в передній частині на Платиновому рівні. Кожен із зоною відпочинку та окремою ванною, – послужливо каже Нісус мені на вухо. «Дванадцять по лівому борту, де ти.

Дванадцять по правому борту. Після того, як перегородки будуть закриті, прохід повз місток буде єдиним шляхом з одного боку на інший. О, і навпроти мостика є кімната для екстреної допомоги.”

Я намагаюся уявити, про що він говорить. Інших дверей на мостику я не помітила. Але мене тоді відволікали Лінден Джерард і Кейдж Воллес.

«Записи про те, хто забронював номер, були – і залишаються – конфіденційними. Тож я не знаю, що ти збираєшся знайти, – похмуро додає Нісус.

Він має на увазі, кого. Можливо апартamenti будуть порожні, а мешканці вже в атріумі. Або десь на нижчому рівні. Але, можливо й ні. І ми не можемо реалізувати Версальську непередбачену ситуацію, не будучи впевненими. Незалежно від того, що їх убило, перебування поруч розкладених тіл піддасть нас великому ризику захворіти, не кажучи вже про створення вкрай неприємних і жахливих умов для подорожі.

Необхідний ретельний розшук – і переміщення в атріум всіх, кого ми знайдемо.

«Діагностика запуску двигунів», – оголошує Веллер, і низький гул-гуркіт починається знову і стає голоснішим.

Крізь рукавички я відчуваю вібрацію двигунів, і через мить атріум знову яскраво світиться. Частина світла проникає в коридор, але недостатньо.

Кейн приєднується до мене, тримаючись за протилежний бік дверної коробки. Тоді він опускається й перевіряє старомодну латунну ручку важеля. Під тиском вона рухається, але мало.

«Заблоковано. У вас є ключ?» питає він.

“Так.” Я намацую кишеню в правій штанині свого костюма.

«Ви впевнені в цьому?» – запитую я Нісуса, витягуючи ключ і підносячи його.

«Це майстер-ключ платиногого рівня», – наполягає Нісус. «Такий був у прибиральниці Має відкрити будь-який з апартментів». Nysus надрукував його відповідно до специфікацій Augora на форумі.

«Але це... дивно». Щоправда, ключ надрукований з яскраво-зеленого пластику, який можна переробити, і який ми використовуємо для друку нових зубних щіток і кавових кружок, коли це необхідно. Але це трохи складніший виріб. Він величезний – мабуть, п'ять

дюймів завдовжки – і дивної форми. Довгий тонкий ствол із двома спрямованими вниз виступами біля кінця.

Я ніколи раніше не бачила такого ключа. Навіть концепція фізичного ключа застаріла, хоча я бачила кілька. Переважно в онлайн-музеї.

«Це базується на чомусь, що називається скелетним ключем», – каже Нісус. «Стара довгаа хатня традиція. Кожен люкс має власний індивідуальний замок і ключ, які можна було б замінити між круїзами. Відсутність цифрових замків означає, що двері абсолютно неможливо зламати. Ще одна міра безпеки. Такий майстер-ключ мали лише прибиральниці та команда.

Кейн бурчить. «Звучить якось дорого». Він дивиться на мене, шукаючи більше, ніж згоди.

«Непрактична, дурна ідея», – твердо додаю я, уникаючи його погляду й зосереджуючись на тому, щоб ввести ключ у замок.

«Якщо ви подивитесь деякі з попередніх епізодів Данліві, ключі були символами статусу», – каже Нісус. «Щось одягнуте напоказ. Пасажири платинового рівня мали спеціальні прикраси, виготовлені в ювелірі на борту, довгі намиста та пояси з дорогоцінних металів, щоб показати ключі. Кетті й Опал сперечалися про те, що взяти, а потім Опал звинуватила Кетті в копіюванні її ідеї. Так вони закінчили другий епізод».

«Входжу в номер 124», – кажу я, обережно повертаючи ключ. Я не хочу, щоб він зламався в замку. Це тільки затримає нас. Інший кінець ключа зустрічає опір. Я вагаюся, а потім повертаю трохи сильніше. Тоді щось усередині механізму зміщується, і клацання замка, що відкривається, голосніше, ніж я очікувала, його чітко чути навіть крізь мій шолом і звук мого дихання.

«Веллер, як справи зі світлом?» – запитує Кейн.

“Я перевірів. Ліхтарі для автономного розділу Платинового рівня є частиною системи рятувальних шлюпок», – каже Веллер. «Їм доведеться почекати. Спочатку повітря та двигуни, потім рятувальний човен. Це те, що сказала ТЛ». Йому вдається прозвучати одночасно роздратованим питанням і задоволенням тим, що він може сказати Кейну “ні”.

«Все правильно», – каже Кейн.

Це означає, що ми робимо усе в темряві, підсвічування лише з шолома.

Тримаючись однією рукою за дверну коробку, я натискаю на ручку й штовхаю всередину. Двері безшумно відчиняються. Темрява поза межами променів наших ліхтарів непроникна. Вони освітлюють стільці та диван, оздоблений тією самою шкірою кремового кольору, що й в атріумі, глянцева дерев'яна креденс у дальній лівій частині, поруч із вікнами від підлоги до стелі, які зараз відображають лише дві яскраві точки ліхтарів, і трохи наші власні нечіткі контури. Напівстіна праворуч відокремлює зону відпочинку від, імовірно, спальні. Випадкові елементи плавають у полі зору та зникають, рухаючись кожен своєю орбітою. Подушки. гребінець. Крихітні косметичні баночки, флакони та палетки. Шарф. Взуття, що збивається разом у різні купки.

Пучок глянцевого хутра...

Я різко вдихаю. На борту була принаймні одна собака, ми це знаємо. Я бачила повідець.

Світло шолома Кейна відслідковує стіл, коли він просувається в кімнату. Він ловиться за верхівку прикрученого крісла, і через мить у нього виривається здивований сміх. «Це перука, Клер». Він торкається краю хутра, і воно у відповідь зсувається, відкриваючи сітку під ним.

Я лечу за ним, чіпляючись за половину стіни, і мене охоплює полегшення. Пасажири самі вирішили бути тут; собаку просто взяли з собою, нічого дивного в ситуації немає.

«Хороший пес», – буркочу я, сподіваючись, що йому чи їй вдалося уникнути менш жахливої долі, хоча я не зовсім впевнена, що це так.

Кейн повертається до мене обличчям, посмішка блимає мені під лицьовою панеллю його шолома. І на мить жорсткий вузол напруги в моєму животі трохи послаблюється.

Але потім ця усмішка тане, його погляд прикутий до чогось позаду мене, глибше в кімнаті.

«Кейн. Кейн? Що там?» Я повертаю голову, щоб побачити, на що він дивиться, але мій шолом закриває мені огляд, і я повертаюся всім тілом, доки обличчя не встановиться у правильному напрямку.

Це видовище посилає електричний поштовх мені по спині.

«Боже мій», – каже Нісус мені на вухо.

За половиною стіни, у спальні, молода жінка – насправді дівчина – тихо плаває в темряві над двоспальним ліжком.

Її стрункі ноги та вразливі на вигляд босі ступні визирають з-під ніжно хвилястого краю білої сукні. Несамовиті порізи та рани псують обтягнутий торс сукні, руки та груди дівчини, перетворюючи шкіру та тканину на стрічки, але, як не дивно, крові мало.

Нігті на її пальцях ніг посиніли. Її тонке світле волосся ширяє хмарою навколо її голови, а опуклі очі відкриті й незрячі, покриті смертю і крихтними кристалами. Її рука стиснута на горлі, пальці затиснуті всередині... на чомусь.

Золото, заховане глибоко в її замерзлій шкірі, підморгує на світлі, і я продовжую його лінію. Намисто, більше схоже на ланцюжок, на її шиї, з петлею над латунним світильником на стіні над ліжком, утримує її на місці. Вона висить або висіла би, якби була гравітація. Ключ – важкий, металевий і вже знайомої форми – коливається на дальньому кінці ланцюжка, біля світильника. Кінчики її пальців залишаються затисненими в ланцюжку, ніби вона передумала в останню хвилину або ніби хотіла бути впевненою, що це втримається.

Прокляття.

Я на мить стискаю очі, але зображення висить за темними повіками. Її рот ворухиться, намагаючись говорити, пальці ворухуть горлом, намагаючись отримати повітря.

Ні, нічого з цього. Я миттєво відкриваю очі, натомість зосереджуючись на килимі – кремово-коричневому ромбовидному візерунку.

«Це Кетті Данліві», – тихо каже Нісус. «Її сестра, Опал, в атріумі».

Опал з приклеєним до її руки ножем?

«Що...» – прохрипів Кейн. Потім прочищає горло і намагається знову. «Що тут сталося?»

«Я не знаю», – каже Нісус тремтячим голосом. «Я...»

«Вона вже була мертва», – повільно кажу я, складаючи шматки докупи та дивлячись на неї, щоб підтвердити свою теорію. «Тому немає крові. Хтось порізав її ножем після того, як вона померла». Після того, як вона повісилася або хтось інший її повісив. Я вважаю, що це неможливо знати напевно.

Але йти за кимось із таким ножем, коли він уже мертвий? Це лють, як надмірна, так і особиста.

Невже сестра її так ненавиділа?

Я дивлюся на обличчя Кеті, навіть не знаючи, що я шукаю. Однак цього разу я помічаю червоні паралельні лінії, вигравірувані на її обличчі, над бровами та трохи нижче нижніх повік.

«Нісус, ти бачиш це?» – питаю, примружившись. Можливо, це лопнули судини або початок гниття. Це могло бути залежно від того, як довго після цього трапилося тепло та повітря. Але лінії такі точні ...

“Що саме?” питає він, незручно. «Відео з камери вашого шолома не такої високої роздільної здатності, і я, е-е... ніби...»

Він не хоче вивчати її так уважно. Я не звинувачую його. Але, незважаючи на все, що ми знаємо або припускаємо, я все ще шукаю відповіді щодо того, що сталося і як.

Я відштовхуюся від половини стіни, щоб підійти ближче, щоб побачити краще. На жаль, я не хапаюся за край ліжка, і стикаюся з її ногами, які тривожно тверді, якими не повинна бути людська плоть.

Її замерзле тіло бовтається і зсувається на ланцюзі від зіткнення, і мимовільне здригання проймає мене в костюмі. Але мені вдається схопитися за тумбочку, і ось я майже віч-на-віч з Кетті.

Зблизька пошкодження її шиї ще жахливіші. Намисто виглядає як дріт, що прорізає м'яку глину.

Однак її обличчя... Справді, лінії на її шкірі – це тонкі криваві рани на її шкірі. Її очі відкриті, тому неможливо точно сказати, але я припускаю, що рани безперервні від надбрівних дуг, через повіки, та вниз. «Мені здається, хтось намагався видерти їй очі». Ісусе, невже її сестра?

«Клер», – каже Кейн позаду мене. «Її рука».

Автоматично я дивлюся на пальці, обмотані ланцюжком на її шиї, але потім бачу те, що помітив Кейн: на іншій руці, на тій, що м'яко ширяє збоку, її наманікюрені нігті зламані й обірвані, а кінчики пальців закривавлені.

«Ви думаєте, що вона це зробила сама?» – питаю з недовірою. «Навіщо їй дерти собі очі?» Особливо, якщо вона вже збиралася повіситися.

«Я не знаю», – каже Кейн із напругою в голосі.

«О, Кеті», – скрушно каже Нісус. «Вона завжди була кращою».

Його печаль змушує мене почуватися трохи менш жахливо щодо наступної частини нашого завдання. Принаймні хтось тут знає її –

начебто – і дбає про її конкретну долю, крім загальної скорботи про втрату життя.

Намагаючись не надто пильно дивитися на саму Кетті, я оглядаю петлі ланцюжка над латунним приладдям. Звільнити її від нього буде практично неможливо. Мабуть, щоб досягти успіху, потрібна була надзвичайна рішучість. Або крайній відчай.

Зняти світильник зі стіни буде найпростішим способом.

Я обережно знаходжу гвинти та відкручую їх викруткою, доки все пристосування не відходить. Від'єднавши його від дротів позаду, я хапаюся за нього, перш ніж світильник встигає відплисти, мої пальці в рукавичці стискаються навколо однієї з латунних опор зі старомодною лампочкою на кінці. Звичайно, це не справжня лампа розжарювання, а лише зроблена так, щоб виглядати, як колись виглядало полум'я. Відтворення дорогої, марнотратної технології просто заради ексклюзивної атмосфери, за яку були готові заплатити певні пасажири. Щоб показати, що вони можуть за це заплатити.

Глибоко вдихнувши, міцно стиснувши руку на світильнику, я відштовхуюся від тумбочки до дверей. Кеті пливе позаду мене, як непристойна повітряна кулька на нитці.

Коли я мушу схопитися за двері, щоб переконатися, що ми обидва проліземо, її тіло стикається з моїм, і її тверда, непроникна маса врізається прямо в мене. Лише моя міцна хватка за дерев'яну дверну коробку не дає мені вилетіти в коридор, обплутаною Кеті та ланцюжком на її шиї.

«Познач двері», – кажу я Кейну крізь зціплені зуби, тому що йому потрібно більше зусиль, ніж я думала, щоб утриматися від крику.

Потім я тягнуу Кетті до атріуму. Принаймні вона буде зі своєю сестрою тут, за дверима перегородки. Хоча, здається, жодна з них була би цьому не рада.

Коли я повертаюся, Кейн намалював дві Х на дверях червоною стрічкою, яку ми використовуємо, щоб позначити потенційні проблемні зони на маяках.

Я запитально дивлюсь на нього. Він чекає з ключем біля наступного номера. «Чому два?»

«Так ми знатимемо, що ми обшукали його, і чи був номер... зайнятий», – кривиться він.

Цей номер і наступний порожні. Ми з Кейном ретельно все обшукуємо, про всяк випадок. Перевірка душу та шаф.

У третьому нічого шукати не потрібно. Літній чоловік з сивою бородою та набагато молодша жінка, з блискучим темним волоссям, що розвівається навколо її обличчя, відпочивають разом на ліжку, виглядаючи настільки спокійно, що майже можна проігнорувати той факт, що вони ширяють на кілька дюймів над матрацом. І що їхні зап'ястки прив'язані до ручок на тумбочках з обох боків ліжка та одне до одного посередині. Краватки, ремені, шнурки, все це зв'язане разом, щоб тримати їх на місці.

Кімната охайна, чиста, за винятком них двох і склянки з водою, що обертається в повітрі разом з кількома маленькими білими пакетами. Я виймаю один з повітря, коли він проноситься повз мене.

– Снодійне, – кажу я. «Схоже, з MedBay Аврори».

Але Кейн не слухає, його увага прикута до пари на ліжку, а точніше до чоловіка. «Мені здається, це Ендрю Дейвіс», – категорично каже Кейн. «Він виглядає... як ті зображення, які я пам'ятаю».

«І, мабуть, це не його дружина», – кажу я.

«Імовірно».

Довгий час він більше нічого не говорить. Не щодня ви зустрічаєте когось, ким захоплювалися, завмерлого (в цьому випадку буквально) в останні хвилини свого життя.

«Вибач», – кажу я.

Він хитає головою. «Чому вони зв'язали себе?»

«Гравітація», – починаю я.

«Ні, дивися». Він показує на їхні зап'ястя, подряпані та закриті. «У якийсь момент вони намагалися звільнитися».

На жаль, це ще один сценарій, який не має сенсу і, швидше за все, не буде мати, без додаткової інформації.

«Чи пощастило з корабельним журналом чи його залишками?» – запитую я у Веллера.

«Негативно», – відповідає він. «Він стертий. Це має бути свідома дія».

“І?” запитую я.

Втручається Ніксус, начебто дзижчить. «Зазвичай, якщо у файлі є пошкодження, ми побачимо докази цього». На задньому плані я чую, як Лурдес бурмоче щось до нього, поки вони працюють. «Але це може

бути частиною більшої втрати даних. Мені доведеться перевірити, коли я буду на борту».

У ванній кімнаті сусіднього номера жінка замерзла у шматку води біля стелі, яка колись була у ванні. Важко зрозуміти, чи вона потонула, коли вимкнувся генератор гравітації, чи на той момент вона вже була мертва. Хоча вираз її обличчя, який завжди був здивованим, змушує мене повірити, що це було перше.

«Це шведська принцеса Маргарета», – тихо каже Нісус.

Золотий кран на раковині навпроти неї привертає мою увагу, і вкорінена туга сильно вражає. Насправді він і менший, і драматичніший. Золоті відблиски в наших вогнях шолома, назва Аврора, вирізьблена темними закрученими літерами з обох боків. Це викликає дивне відчуття зміщення в моєму мозку. Ніби це не може бути справжнім. І я знову бачу галюцинацію.

Але, можливо, це лише через мертву принцесу, яка плаває в кутку.

І все ж перед спокусою відкрити кріплення і забрати кран з собою важко встояти. Але я справляюся.

Ще через кілька дверей двоє чоловіків у піжамах, здається, забивали один одного до смерті будь-чим, що не було прикручене, включно з тим, що, здається, було частиною камерного обладнання Данліві, померши лише в кількох дюймах один від одного в номері, ймовірно, від втрати крові. Нісус змушує мене схопити відеообладнання та будь-який пристрій, який виглядає так, ніби на ньому може бути відзнятий матеріал, і відтягнути все це в зал.

Як не дивно, жоден із чоловіків не має нічого спільного з шоу, враховуючи, що один колишній професійний баскетболіст, а інший старіюча кінозірка.

Я не впізнаю баскетболіста – Ентоні Лайтфута, за словами Кейна.

«Лайтфут, можливо, був пов'язаний з кимось з Данліві, а може й ні», – вигукує Нісус. «Це ніби таємне відео про секс».

Я здригаюся. «Так, я зрозуміла, Най».

«Але це ніколи не було підтверджене», – додає Нісус. Зібране відеообладнання в, імовірно, кімнаті Лайтфута, здається, вказує на якийсь зв'язок.

Але актором був Джейсен Вайман, найбільш знайомий мені за роллю закоханого дідуся в дитячому фантастичному пригодницькому

фільмі «Замок Рорк». Він був відомий своїми серцеїдними блакитними очима та хтивою посмішкою приблизно за три десятиліття до того.

Сюрреалістично бачити його тут, і те, що залишилося від його знаменитого обличчя, яке незряче дивиться на всю кімнату.

У сусідньому номері худорлявий хлопець у формі екіпажу ховається в шафі, ймовірно, під купою хутра, яка зараз плаває навколо нього, в оточенні невеликого запасу їжі. Його руки й ноги стискаються навколо тіла, ніби це допоможе від холоду.

Ми зустрічаємо ще одну відому актрису, двох всесвітньо відомих спортсменів (футболіст і гольфіст) та їхніх дружин, модель, яку я впізнаю з реклами парфумів, і ще кількох членів королівської сім'ї з різних країн, це від Нісуса.

Загалом менше половини люксів... були зайняті. Але смерті однакові: самогубство, вбивство, смерть від якогось впливу. Знову і знову.

Кімната екстренної бригади навпроти мостика порожня і майже нічим не вражає. Простирадла на одному з чотирьох матраців відсунуті назад і плавають, але інші ліжка все ще затягнуті. Подібним чином одна з металевих шафок у підніжжі кожної ліжка відкрита на дюйм або два. Коли Кейн відкриває одну, щоб зазирнути всередину, це випадковий набір особистих речей. Змінна білизна, гребінець, набір для гоління тощо.

Замкнені двері на дальній стіні розкривають пайки та воду, які акуратно зберігаються на полицях, здавалося б недоторканими.

Усе це підтверджує мою теорію про те, що все, що сталося, сталося швидко. І, виходячи зі смертей, які ми бачили, жорстоко.

Це може допомогти пояснити, чому ми пропускаємо останнього пасажера. По-перше.

Ми знову на середині лівого борту і кидаємо останній побіжний погляд на очищені кімнати, коли Кейн зупиняє мене в одній із них. «Почекай. Ти це бачиш?»

Він показує на ліжко перед нами.

Спочатку я не бачу нічого, що не бачила раніше. Над ліжком ширяють подушки та пом'ята біла ковдра. Але потім я опускаю погляд.

«Це...» – починає він.

«Так», – категорично кажу я.

Пальці ледве стирчать з-під укриття ліжка. Імовірно, прикріплені до руки і, можливо, до цілої людини. Прокляття.

Я відштовхуюсь до краю ліжка, хапаюся за щось, щоб врівноважитися, і вдихаю. Хто б це не був, він давно помер. Вони не можуть зробити мені боляче.

Я нахиляюся, щоб посвітити під ліжком, щоб побачити, з чим ми маємо справу.

І вона дивиться прямо на мене. Або дивилася би, якби в неї були очі. Місце, де вони повинні знаходитися, – рівна біла смужка. Ніби їх хтось просто стер.

Я смикаюся назад.

«Клер?» Кейн хапається за мене, щоб не дати моєму імпульсу віднести мене назад.

«З вами все гаразд, ТЛ?» – запитує Нісус. «Ваші життєві показники...»

«Все добре», – видихаю я. «Зі мною все гаразд. Просто... це мене здивувало». Немає нічого подібного до того, як зазирнути під ліжко й отримати обличчя, повне кошмарів.

«Вона... з нею щось не так», – кажу я, важко дихаючи.

«Стежте за своїм киснем», – каже Нісус.

Я киваю, але не можу сповільнити дихання. Моє серце гримить, кров шумить у вухах.

«Почекай, дозволь мені», – каже Кейн.

Він обходить мене, наближаючись до ліжка, а потім обережно смикає задерев'янілі пальці.

Мені важко не заплющити очі. Але мені потрібно побачити. Зрозуміти.

За мить вона звільняється, плавно вислизаючи з-під ліжка.

Ця жінка, ким би вона не була, гола і побита до біса. Її щоки фіолетові, пухкі та набряклі від синців і порізів... під рваною пов'язкою на очах, яку вона носить.

Видихаю. «У неї пов'язка на очах».

Вузька смуга білої тканини так щільно обмотана навколо її голови, що шкіра згортається по краях. Ось що створило у мене враження, що її очі зникли.

«Ох, – видихає Нісус.

«Вона ховалася», – каже Кейн.

«Мабуть, від того, хто завдав їй болю». Моє дихання повільно нормалізується. – Але чому вона не зняла пов'язку з очей?

«Клер». Кейн вказує. «Подивіться на її вуха». Він звучить похмуро.

З-під тупого зрізу її темного волосся стирчать білі нитки та рвані пасма. Кінці тієї самої білої тканини запхані в її вуха. Якись імпровізовані затички для вух.

Якщо хтось інший закривав їй очі та вуха, чому вона не прибрала ці речі перед тим, як залізти під ліжку, щоб дати собі кращий шанс побачити або почути наближення своїх нападників?

Хіба що вона зробила це сама. Я здригаюся.

«Давайте покладемо її разом з іншими», – каже Кейн.

Ми обережно тягнемо її до освітленого атріуму. Я тягну з собою ковдру.

«Комусь потрібно буде багато чого пояснити», – бурмоче Кейн після того, як обережно відпускає її біля інших. «Це буде велика новина».

“Так”, кажу я. Але коли я намагаюся накинути на неї ковдру – це надзвичайно важко без сили тяжіння – мій погляд перехоплює перший офіцер Уоллес, який лежить... пливе поруч. Ми перенесли його разом із капітаном деякий час тому. Але тут, унизу, у світлі, під таким кутом ...

Веллер правий; ліва частина його голови майже зникла, жахливий безлад вихідної рани. Але інше його вухо все ще неушкоджене, і всередині нього несподіваний спалах кольору. Яскраво-оранжевий. Зрозуміло, що це не кров, чи кістка чи мозок.

Я примружую очі на його останки, намагаючись зрозуміти, що я бачу. «Кейн, ти...»

Але його рука міцно стискає мою руку, занадто міцно, і його дихання перехоплює чутно через мікрофон у його шоломі.

“Що не так?” я дивлюсь на нього. Його погляд прикутий до темного коридору через атріум. Не того, яким ми прийшли; інший веде до кімнат для гостей нижчого рівня. Але я не бачу у ньому нічого страшного. Або, принаймні, більш тривожного, ніж те, що було тут весь час.

«Мені здалося, що я щось бачив...» Він хитає головою, відпускаючи мою руку. “Не зважай.”

Але адреналін, що прокинувся в мені знову, навряд чи так легко засинає. «Ні», – твердо кажу я. “Скажи мені це.”

“Нічого.”

Але я чекаю, і зрештою він продовжує. «Мені здалося, що я бачу когось на краю коридору, хто спостерігає за нами».

Настороженість переходить у явний, чистий сплеск паніки. «Веллер, ти зчитуєш інший корабель?» Оскільки ЛІНА у вантажному відсіку, ми сліпі та в пастці. Якщо якась рятувальна команда піднялася на абордаж іншим шляхом – прорізавши десь дірку в корпусі – у нас великі проблеми.

Ніякої відповіді.

«Веллер?» Повторюю я, підвищуючи голос.

«Це неважливо, Веллер», – каже Кейн. У той же час Веллер нарешті відповідає розсіяним: «Так, що?»

Я здивовано дивлюся на Кейна.

«Прийміть спільне рішення», – каже Веллер. «Деякі з нас намагаються тут працювати».

«Це не обов’язково», – каже мені Кейн, і навіть крізь лицьову панель я бачу його засмучення.

«Ти не можеш цього знати», – заперечую я. «А перед тим, як ми...»

«Можу», – каже він, явно намагаючись стримати своє розчарування. «Тому що це був не хтось у костюмі з навколишнього середовища. Просто дехто особистий. Що неможливо». Він трясє головою, рухи мінімальні з обмеженням його костюма та шолома. «Мабуть, це вплинуло на мене більше, ніж я думав».

Що більш ніж зрозуміло. І він роздратований на себе, але впевнений у цьому.

І все ж я не можу позбутися неприємного відчуття, що він щось приховує.

“Все добре?” – обережно запитує Лурдес.

«Так», – відповідає Кейн, перш ніж я встигаю щось сказати. «Ми в порядку».

«Я думаю, що ми з Нісусом маємо те, що нам потрібно для оновлення», – каже Лурдес.

«А я вже зібрався», – додає Нісус, і в його голосі чітко чується запал.

Я дивлюся на пасажирів, яких ми перетягнули до атріуму, які м'яко підстрибують на різній висоті над землею. Вони виглядають як насіння на вітерці перед тим, як приземлитися, і дати жахливі плоди. «Я думаю, що ми готові настільки, наскільки можемо бути готові. Веллер, який твій статус?»

Я очікую, що доведеться йому знову підказувати, але його відповідь приходить негайно у вигляді зітхання.

«Повітря чисте, без відомих забруднюючих речовин», – каже Веллер. «Це небезпечно, коли мова йде про невідомі забруднювачі, але, наскільки судно може судити, нам безпечно дихати тут, коли ми налаштуємо навколишнє середовище в нашій рятувальній шлюпці».

“Але?” Я підказую, бо відчуваю, що це наближається. І тому, що він нічого не сказав про двигуни.

«Але у нас інша проблема», – похмуро підтверджує Веллер. «Ви з Беренсом повинні прийти на місток».

«Первинна навігаційна плата підсмажена. Вторинна теж. Вся установка погана. Ймовірно, опромінення або електрична активність після двох десятиліть сонячних спалахів. Можливо, і те, і інше, – каже Кейн, його голова все ще застрягла у відкритій панелі блоку керування навігацією.

Нісус входить, консультуючи Кейна з ЛНИ. «Ви бачите пошкодження, як від вибуху?»

«Так, я зрозумів», – каже Кейн. «Почекай». Він обережно виходить, маневр ускладнюється його шоломом і костюмом. Він звик повзати всередині ЛНИ без того й іншого.

“Що це означає?” – запитує Кейна.

«Це означає, що у нас завелися двигуни, але ми не можемо летіти», – каже Веллер, звучаючи явно похмуро.

Я дивлюся на Кейна. На мій подив, він киває.

«Без навігаційної установки ми не зможемо керувати польотом», – каже він.

«Кермо від'єднане, ТЛ, і немає автопілота, тому що корабель не може визначити, де він знаходиться в космосі», – додає Веллер занадто

терплячим тоном.

Як це не соромно, для мене це має більше сенсу, ніж технічне пояснення.

«Гаразд, і що тепер?» запитую я.

«У них десь на борту можуть бути запасні частини», – каже Кейн. «Але немає гарантії, що вони в кращому стані».

«Якщо навіть ми зможемо їх знайти», – додаю я.

«Точно».

«Ми можемо витягнути навігатор з ЛНИ та з'єднання, щоб підключити його», – каже Нісус. «Це обхідний шлях, але ми можемо змусити його робити те, що нам потрібно».

Кейн випрямляється, тримаючись рукою за кут контрольної панелі, щоб керувати своїм рухом. Чим швидше ми зможемо увімкнути гравітацію, тим краще. Але ми не можемо запустити генератор сили тяжіння в рятувальній шлюпці та системи навколишнього середовища, не зачинивши двері перегородки, і я не хочу цього робити, доки не переконаюся, що ми не замкнемо себе в мертвому кораблі.

«Проблема в тому... – починає Кейн.

«Якщо ми візьмемо навігатор з ЛНИ, ми зробимо її нефункціональною», – кажу я.

Він киває. «Точно. І якщо ми внесемо корективи, щоб встановити його в «Аврору»...

«То не зможемо від'єднати і поставити навігатор назад у ЛНУ під час польоту», – кажу я.

«Ніяк», – погоджується він.

А значить, якщо все піде до лайна, у нас не буде виходу. Мене гризуть сумніви. Потрібно уникати скорочення можливостей і варіантів вибору. Це те, що вбивали в мою голову під час навчання. Надлишки в космосі рятують життя.

«Технічно ми все одно застрягнемо тут, якщо перегородка буде закрита», – пропонує Нісус. «Поки ми не відновимо атмосферу і герметизацію по всьому кораблі, перегородка не підніметься. Двері шлюзу теж. Ніхто не зможе вийти після того, як Версальський захист від непередбачених ситуацій буде введений в дію, доки не прибуде допомога ззовні».

Отже, справжня, (функціональна) присутність ЛНИ у вантажному відсіку – це не що інше, як втішна думка.

Але мені подобається ця втішна думка.

– Гарзд, – зітхаючи, кажу я. “Давайте зробимо це.”

«Я можу взяти те, що нам потрібно», – каже Нісус. «Хвилинку, і я в дорозі».

«Веллер, запусти діагностику систем рятувальних шлюпок», – кажу я. «Немає сенсу робити все це, якщо вони не діють».

Я прямую до сходів, щоб почекати Нісуса. Це займає в нього більше часу, ніж я очікувала, але я підозрюю, що це тому, що він зупиняється, щоб вивчити все по дорозі з непристойною кількістю радості.

«Чи знаєте ви, що в кожній кімнаті, навіть у кімнатах екіпажу, були справжні бавовняні простирадла? Нецензурна кількість ниток. Сіті хотіла, щоб усі хвалилися цим досвідом, коли повернуться додому. Компанія мала на меті довести, що майбутнє життя в космосі не обов’язково означатиме грубу роботу в притулку на заповищеній планеті», – каже він.

З вершини сходів на Платиновому рівні я спостерігаю, як він пробирається через атріум, маленька фігура в білому костюмі з чорним рюкзаком на спині.

«Погляньте на це», – у захваті каже він, хапаючись за чергове кашпо. «Генетичні копії рідкісних видів рослин для особливого ексклюзивного відчуття. Вони навіть мали на борту ботаніка, який доглядав за ними».

З того, що я бачила, я сумніваюся, що хтось мав час або бажання оцінити такий рівень деталізації. Ще навіть до того, як вони почали вбивати один одного або самих себе.

Потім він дивиться вгору. «Де зараз Опал?»

«Нісус», – кажу я, зітхаючи.

«Правильно, вибачте». Він кидається до сходів, ненадовго вагаючись, побачивши пасажирів, яких перенесли ми з Кейном. У верхній частині сходів він посміхається мені, його очі зморщуються по краях. Хоча б хтось щасливий.

Без сили тяжіння він плаває на одному рівні зі мною, хоча якби ми були на землі, він був би принаймні на шість дюймів нижчим. Його блискуче темне волосся коротко підстрижене й розтріпане його власними руками. І він блідіший за всіх нас, майже такий же блідий, як

я, тому що не турбується про те, щоб побути необхідний час під нашими сонячними лампами.

«Радий тебе бачити, Най», – кажу я, незважаючи на обставини, з усмішкою на моїх устах.

Незважаючи на те, що ми жили та працювали разом у крихітній ЛННІ більше двох років, все одно дивно бачити Нісуса особисто поза серверною. Наскільки я можу судити, він не зовсім асоціальний. Він просто вважає за краще проводити час на самоті, пов'язаний із нами за допомогою технологій, а не фізичної близькості.

«Я теж, ТЛ», – каже він. Але він уже зосереджений на коридорі номерів позаду мене. «Екологічно заготовлена деревина листяних порід», – бурмоче він, нібито цитуючи специфікації «Аврори» чи маркетингові матеріали. «Вони виростили її спеціально для «Аврори». Він проходить повз мене, крізь відкриті двері перегородки, щоб торкнутися все ще блискучих панелей. «Я завантажив свої файли з Форуму у пам'ять, тож ми й надалі матимемо доступ до креслень та будь-якої іншої інформації, яку Форум збирав роками».

Чудово. Найбільша в Сонячній системі колекція фактів і фантазій про Аврору все ще у нас під рукою. Хоча я не можу скаржитися, оскільки інформація, яку надав Нісус, була точною.

Коли Нісус опиняється на містку з Кейном, я кажу Веллеру повернутися до ЛННІ, щоб він зібрав все, що йому потрібно для подорожі.

«Я майже закінчив, а летіти лише три дні», – протестує він, тримаючи руки над дошкою, не бажаючи йти, поки триває діагностика рятувальних човників, наче його відсутність може змінити результат. «Я можу обійтися».

«Краще забери свої речі», – каже Кейн з місця, де працює разом з Нісусом. «Ніяких шансів, що Верукс дозволить нам бродити кораблем і заходити на ЛНУ, коли вони приведуть сюди команду.» (“Нас швидше за все виведуть у обмежувачах”) це те, що він не говорить, але, ймовірно, думає.

І я не можу сперечатися. Коли ми надішлемо повідомлення всім користувачам спільноти, а не безпосередньо Веруксу, суд громадської думки врешті-решт врятує нас – героїв, які повернули «Аврору» додому, як каже Веллер, – але, ймовірно, нерозумно розраховувати на це відразу. Верукс розсердиться.

Вперше крізь мене промайнула хвиля сумніву. Верукс дав мені дім і роботу на більшу частину мого життя. Можливо, лише через егоїстичну турботу та страх перед судовою розправою, але все таки. Скільки я їм за це винна?

Достатньо, щоб дозволити їм відмовитися від вас, коли вони закінчать нас допитувати?

Ні, точно ні.

Я відганяю свої страхи, коли Веллер незадоволено відштовхується від діагностики. «Нічого не чіпайте», – бурмоче він. Мені чи Кейну – неможливо сказати, але це однаково образливо в будь-якому випадку. І саме те, чого я очікувала.

«Тобі теж варто піти», – кажу я Кейну.

Я очікую суперечки, ще одного моменту гарячої дискусії про те, щоб залишити мене тут, по суті, саму. Нісус тут, але в іншому світі, повністю приголомшений тим, на що він дивиться за панеллю, яку зняв Кейн.

Але замість цього Кейн киває. «Роджер, ТЛ».

Він навіть не затримується, просто штовхає капітанське крісло до дверей. Він більше навіть не намагається поговорити зі мною наодинці, пояснити ситуацію. І хоча я б радше викинулася з відкритого повітряного шлюзу, ніж продовжила цю розмову, це все одно відчувається як втрата.

Прокляття. Я справді заплуталася.

А може й ні. Можливо, так і має бути. Важко не вередувати або не вдарити по чомусь у розчаруванні, обидві ідеї погані при нульовому g.

Веллер повертається в рекордно короткий час з сумкою, яка, як я підозрюю, містить переважно алкоголь і, можливо, зміну нижньої білизни та нову футболку, якщо нам пощастить.

Невдовзі повертається Кейн з власною сумкою, але навіть крізь його лицьову панель я бачу його напружений вираз.

“Все добре?” запитую я.

«Все гаразд», – каже він, уникаючи мого погляду, і прив’язуючи сумку до підлокітника крісла першого офіцера.

– Кейн, – починаю я.

«Тобі теж потрібно взяти свої речі», – каже він мені, ненадовго дивлячись мені в очі, перш ніж підтягнутися до Нісуса. Кейн виглядає

виснаженим, зморшки хвилювання помітніші на його лобі. «Ми незабаром будемо готові».

Гаразд. Якщо він так хоче грати.

«Лурдес, я вже в дорозі», – кажу я різкішим тоном, ніж потрібно. «Ви можете вирушати».

Але коли я дістаюся до ЛПНИ, вона все ще чекає всередині, біля шлюзу. Її костюм вже одягнений, але її шолом все ще лежить на лавці поруч.

Я відкриваю власний шолом, мої руки стають незграбними й важкими від повернення тяжіння.

«Я думала, що почекаю тебе», – каже вона. «Якщо ви теж хочете створити повідомлення».

“Повідомлення?” запитую я.

Вона схиляє голову набік. «Кейн тобі не сказав?»

“Сказав мені що?”

“Не зважай.” Вона відступає, показуючи на ящик поруч із собою. «Я спакувала запаси їжі та додала стільки води, скільки ми можемо понести. Про всяк випадок».

«Лурдес», – запитую я, і в моєму животі зростає передчуття страху. «Яке повідомлення?»

«Він записав повідомлення для дочки. Я зробила одне для своєї мами. Ми більше не можемо передавати з ЛПНИ, через те, що ми взяли за «Аврору», але вони прикріплені до корабельного журналу. Він відтворюватиметься щоразу, коли його витягнуть, навіть якщо нас не буде на борту». Вона вагається. «Мені здається, Кейн хвилюється, що навіть якщо все піде добре, Верукс можуть не відпустити нас відразу?»

Почуття провини вражає моє серце. «Це можливо», – визнаю я. Також можливо, що я повна мудачка. Я була стурбована лише своїми власними почуттями – якими вони повинні бути чи ні – замість того, щоб думати про потенційні ризики та покарання, які Кейн – і всі інші – теж брали на себе.

Вони дуже ризикують моїм словом, моїм планом. Ця думка змушує мене нудити. Я того не варта.

«Прокляття», – бурмочу я.

Лурдес піднімає брови.

“Вибач, ні. Ніяких повідомлень, – кажу я. Хіба що я зможу надіслати одне собі, тупій. «На Землі у мене не залишилося нікого,

кому було б не байдуже». Я кривлюся від того, як жалібно це звучить, навіть якщо це правда. Кілька супервайзерів у груповому домі, інструктори в програмі навчання команди Верукс commweb, якої, якщо подумати, напевне більше не існує.

«О, – каже Лурдес, і її обличчя тане від смутку.

«Це добре», – кажу я, вимушено криво посміхаючись. «Я теж ніколи не любила Землю».

Вона киває після тактовної паузи. «Гаразд...»

Я чекаю.

«Можна я вас почекаю?» питає вона. «Я не знаю, чи хочу я пройти через це», – вона показує в бік шлюзу та Аврори, – «сама». Переминаючись з ноги на ногу з тривожною енергією та темними колами під очима.

«Так. Просто дай мені хвилину».

Мені не потрібно багато часу, щоб схопити уже упакований рюкзак в моїй каюті та запахати кілька змін одягу та засобів особистої гігієни в речовий чохол.

Кінчики моїх пальців торкаються м'якої тканини ковдри мого дитинства. Якусь мить я вагаюся. Це єдине моє майно, що залишилося, пов'язане з моєю матір'ю, але воно також пов'язане з катастрофою, якою став Ферріс. Взяти його з собою – це майже все одно, що накликати на себе проблеми, помахати червоним прапором перед долею та змусити її вдарити знову.

Я хитаю головою. Смішно.

Я засовую ковдру всередину, перш ніж застібнути сумку.

Після того, як ми з Лурдес зібрані, я дотримуюся вказівок Веллера, щоб вимкнути основні системи ЛНІ (включаючи необхідну діагностику). Позаду я відчуваю погляд ЛНІ, яка шепоче мені озирнутися, нагадуючи мені, що це, можливо, востаннє, коли я бачу свій дім за минулі вісім років.

Але я змушую себе йти далі, дивлячись вперед. Озираючись назад, нічого не можна отримати.

Нам потрібно трохи більше часу, щоб дістатися до атріуму, бо ми несемо ящик між собою. Лурдес не має великого досвіду в нульовій гравітації, і їй важко координувати свої рухи.

Зрештою, легше було просто прив'язати її до себе.

«ТЛ... Клер», – тихо каже вона, коли ми підходимо до порогу атріуму. «Це добре, якщо я закрию очі?»

Роблячи її повністю залежною від мене, щоб я її туди безпечно доставила. У мені спалахує розчарування. Я не хотіла цього. Я не хочу цього. Раптом мій костюм став занадто тісним, занадто теплим.

Крім того, хіба це не те, що я вже роблю? Приймати рішення для людей, які залежать від мене, щоб зробити це правильно?

«Звичайно», – кажу я, намагаючись не дозволити напрузі просочитися в мої слова. Зрештою, мабуть, кращим вибором для всіх нас, включаючи Лурдес, буде те, що вона не побачить померлих пасажирів зблизька.

Кейн, на щастя, чекає на вершині сходів і без жодних слів допомагає, простягає руку, щоб взяти ящик і штовхнути його до номерів. Потім він підтягує Лурдес, звільняючи її від мене, і веде її в коридор, повз перегородку.

Я слідую за ними. Веллер нарешті увімкнув світло, і все виглядає майже нормально. За винятком кривавого повідомлення на стіні, яке я досі не розшифрувала.

«Це безпечно», – каже їй Кейн тим самим ніжним тоном, який я чула, коли він звертався до своєї дочки. Це змушує мене ревнувати від заздрощів і палати від ненависті до себе одночасно. «Ви можете відкрити очі».

Я чую, як вона задихається. «Тут так гарно! Подивіться на стіни!»

Ще один ентузіаст справжнього дерева. Я хитаю головою.

«Місток у кінці коридору і за рогом», – каже він Лурдес. «Просто тягніться до дверей. Якщо ви втратили хватку або пропустили двері, не панікуйте. Я буду за вами за хвилину».

«Добре», – каже вона, звучачи впевненіше, ніж раніше. У нього є дар заспокоювати.

Кейн повертається до мене та ящика, який плаває поруч.

Я винна йому вибачення. Більше ніж одне. Я відкриваю рота, але слова не виходять.

«Ти в порядку?» – питає він, зосереджуючи увагу, навмисне, здається, на ящику.

Чому б мені не бути в порядку? Саркастична відповідь миттєво вискакує на кінчик мого язика, але я ковтаю її за секунду до того, як вона вилетить.

«Сподіваюся, що не вбила нас усіх, вирішивши це зробити», – визнаю я, дивуючи саму себе.

«Ти нікого не змушувала», – нагадує він мені.

«Ви впевнені в цьому?» – легенько запитую я. Після мого поцілунку він відчував би потребу піклуватися про мене. Він просто такий.

«Я впевнений, що ми всі любимо слухати ці зворушливі бесіди на загальному каналі зв'язку», – протягує Веллер мені на вухо, повертаючи моє обличчя гарячим від збентеження. «Ми готові вирушати».

Кейн крутить йому пальцем, але голос у нього спокійний і рівний. «Зрозуміло. Це між нами.»

Коли він бачить, що я дивлюся на нього, він знизує плечима. «Мені стає легше, навіть якщо він цього не бачить».

У мене вислизає здивований сміх. «Це один із заходів зняття стресу, про який я не думала».

«Про що ви не думали?» вимагає Веллер.

«Неважливо», – кажу я, і на мить здається, що все повернулося на круги своя. Ніби все буде гаразд.

Ящик з їжею та водою ми приносимо з собою на місток. Веллер, Кейн і Нісус ще раз переглядають дані з рятувальних шлюпок та діагностику двигуна, підтверджуючи, що все оптимально. Або настільки оптимально, наскільки це можливо.

І тоді вже нічого не залишається перевіряти.

Нісус дивиться на мене, і я киваю йому, відчуваючи серце в горлі.

«Активация Версальського протоколу», – каже Нісус.

Я чую шипіння повітря, коли навколишнє середовище набирає обертів, поспішаючи заповнити та зігріти порожнечу.

«Герметизация дверей перегородок, лівого та правого бортів», – додає Веллер.

Це має найбільший логічний сенс – чекати тут, спостерігати, як зірки змінюються та рухаються навколо нас, коли ми рушаємо.

Але натомість я опиняюся у лівому коридорі, коли гравітаційний генератор подає імпульс активації, і змушена спостерігати, як важкі двері перегородки повільно ковзають на місце.

Мої руки поколюють і пітніють, і мені стає все важче й важче дихати з кожним дюймом, коли двері опускаються.

Геть, геть зараз! голос у глибині моєї свідомості знову і знову кричить. Поки простір між нижньою частиною дверей і підлогою не стане занадто малим, щоб протиснутися. Потім цей голос зловісно замовкає.

Лурдес приєднується до мене у дверях, а потім Кейн.

Двері з'єднуються з арматурою – з цього боку та з правого борту – подвійними ударами, які стрясають корабель і нас у ньому. За мить після трьох попереджувальних струсів сила тяжіння фіксує нас і тягне до підлоги.

«Двері захищені», – каже Нісус із запамороченням. «Версальська непередбачена ситуація – успіх! Кисень на вісімнадцяти відсотках і піднімається. Температура теж підвищується. Мінус двадцять за Цельсієм».

«Тоді, мабуть, усе», – каже Кейн, поки ми втрьох стоїмо, дивлячись на тверду металеву стіну, яка загороджує нас від смерті. Однак блокує і нас теж.

Позаду лунає гучний тріск, і я підстрибую, за звичкою спираючись рукою на дерев'яні панелі коридору, але сила тяжіння ввімкнена.

Коли я повертаюся шукати джерело, мій живіт стискає від жаху, і я наполовину очікую побачити, що заклепки вирвуться, і ми викидаємо атмосферу.

Натомість я бачу Веллера зі знятим шоломом з повним порушенням протоколу, який тримає зелену скляну пляшку, яка піниться зверху.

«Це шампанське?» – недовіжливо запитує Кейн.

«Звідки ти це взяв?» Вимагаю я водночас.

«В одній із кімнат. Не хвилюйтеся, шеф, – перериває він мене, перш ніж я встигла заговорити. «Усе запечатане. Хто приєднається до мене?» Він мружиться на мокру етикетку. – Заморожений тридцятирічний напій? Він піднімає пляшку в удаваному тості. «За початок нашого світського життя!»»

Він підносить пляшку до губ і відкидає голову назад, щоб зробити великий ковток, але через секунду відвертається, пирхаючи й кашляючи. «Це лише запрошення», – вимовляє він, витираючи рот тильною стороною долоні. Але він посміхається.

На мій подив, Лурдес проходить повз мене й тягнеться до пляшки. Вона намагається зняти шолом однією рукою, поки Веллер не допомагає їй. Вона обережно робить ковток, після чого кривиться. «Гидота».

Але вона простягає пляшку мені й Кейну з очікувальним поглядом.

Кейн піднімає руку. «Ні, дякую, я віддаю перевагу неушкодженій слизовій оболонці живота».

Однак це схоже не на спільне випивання, а більше на угоду, обіцянку, що ми всі разом. Ой, якого біса.

Я знімаю шолом, роблячи перший невпевнений вдих на борту «Аврори». Повітря все ще крижано-холодне й невиразно пахне металом. Я хапаю пляшку у Лурдес, яка сяє до мене.

«За славу й багатство, суки», – кажу я, зітхаючи, піднімаючи пляшку, коли Веллер радісно щось вигукує.

«І безпечно повернення всіх додому», – додає Лурдес.

«Це теж». Вона має на увазі мерців Аврори, я знаю, але коли я піднімаю цю пляшку, я даю обіцянку живим.

2,5 години на Aurora, 69 годин до commweb

«Гей, хто взяв останній пакет чіпсів з риби?» – запитує Веллер позаду мене, нишпорячи в ящиках із припасами з «ЛІНИ», біля входу на місток.

Я обертаюся обличчям до нього в надзвичайно зручному кріслі капітана. Це розкішно оббитий і розкішно оздоблений шкіряний витвір, і я все ще не можу претендувати на нього, особливо враховуючи близькість останків капітана Джерарда. «Ми можемо зосередитися, будь ласка?»

«Але я голодний», – каже він.

Я закочую очі й повертаюся вперед.

Після всієї роботи та стресу, пов'язаного з тим, як дістатися сюди та почати подорож, фактичний початок подорожі на «Аврорі» пройшов гладко. Без зусиль. Страшенно нецікаво.

Настільки легко, по суті, що я помітила, як Лурдес позіхає на своєму місці на мостіку, спершись підборіддям рукою на поки що непотрібну комунікаційну дошку.

Кейн займається вивченням специфікацій і систем Аврори за допомогою Нісуса. Який зайнятий переглядом закінчених, але не випущених епізодів *Doing It Dunleavy Style*, які йому вдалося відновити з одного з щойно заряджених планшетів, хихикаючи про себе від захвату.

Космічні подорожі нудні. Як команда з обслуговування *commweb* ми звикли до цього. Нудний день – хороший день. Нудно – це те, до чого ми прагнемо. Коли все цікаво, хтось зазвичай збирається померти якимось новим і жахливим чином.

Але є така річ, як бути занадто розслабленим. Я вважаю, що, особливо в цих обставинах, варто бути обережнішим. Трохи пильнішим.

«Слухай, ТЛ, якщо ми не вибухнули за першу годину, за статистику, ми, ймовірно, цього не зробимо», – каже Веллер, повертаючись на своє місце з пакетом у руці. Він падає на стілець і рве пакунок зубами.

«Це не може бути правдою», – кажу я, думаючи про те, як усі двадцятирічні системи працюватимуть на максимумі після глибокої заморозки десятиліть.

«Підтримай мене, шеф», – каже Веллер, повертаючись до Кейна.

Кейн піднімає погляд від панелі, де він працює. «Це менш ймовірно», – неохоче дозволяє він.

“Бачите? Все важке закінчилося, – каже Веллер, наповнивши рот. «Час святкувати».

Я здригаюся всередині. Я не особливо забобонний керівник команди, не як деякі, хто відмовляється літати без різноманітних талісманів удачі – мій перший ТЛ фактично гримів усіма різними жетонами, які він носив на ланцюжку на шиї, – але все таки.

Погляд Кейна зустрічається з моїм на коротку секунду, що за інших обставин могло б бути моментом нашого взаємного роздратування Веллером, але потім він знову опускає очі на свою роботу, наче нічого не відбулося.

Незважаючи на наш попередній момент, коли здавалося, що все повернулося в норму, він повернувся на ту круту, трохи більше ніж

професійну дистанцію. І я ненавиджу це.

Я не можу звинувачувати його, але цього разу, під впливом якогось неспокою чи не зовсім витраченого адреналіну, я більше не хочу ігнорувати це. Я повинна спробувати це виправити. «Кейн, можна поговорити з тобою на хвилинку? Сам на сам?»

Веллер стогне.

Я знаю, що Лурдес з цікавістю спостерігає, як Кейн піднімається на ноги.

«Звичайно», – рівно каже він.

Схрестивши руки на грудях, я повертаюся й поспішаю з містка по коридору правого борту. Він слідує трохи повільніше.

Коли я досягаю відстані, на якій здається розумним, що всі на мостику нас не чують, я зупиняюся й дивлюся на нього.

Він насторожено стежить за мною, наближаючись, і гаряче, крижане відчуття в моїх грудях змушує мене уникати його погляду. Але я змушую себе тримати голову високо.

«Вибач, я облажалася», – кажу я, стискаючи руки в кулаки. «Я не повинна була... цілувати тебе. Це було неправильно, особливо як ваш ТЛ». Лише нагадування про це – на мою думку, ми рівні, але в усіх інших аспектах, у тому числі юридично й офіційно, я його бос – змушує мене прагнути знайти найближчу чорну діру й оселитися там. Я думала, що я краща людина, ніж я є. Мабуть ні.

Він дивиться на мене, схиливши голову набік. «Клер», – починає він. «Що ти...»

“Ви повинні подати скаргу, як тільки ми тут закінчимо” (Як тільки, знаєте, ми закінчимо шантажувати нашого роботодавця. Добре, Клер. Просто чудово.) “І я знаю, що неправильно просити вас про це, але зараз я не можу дозволити вам працювати подвійні зміни, щоб уникнути мене. Мені потрібно, щоб ти був на моєму боці.” Мій голос тремтить, і я знову зневажаю себе. За прояв слабкості, за те, що я прошу його після того, що зробила.

Він має повне право піти без жодного слова або накричати на мене.

Кейн роздратовано видихає, хитаючи головою. «Знаєш, я намагався змусити тебе поговорити зі мною», – зауважує він.

Моє обличчя червоніє. Я не знаю, що робити з цим зауваженням.

«Якби ви дозволили мені пояснити, – каже він, підходячи ближче, – я б сказав вам, що ви мене просто здивували».

Це не дуже добре, чи не так?

«І я не уникаю тебе. Я намагався дати тобі простір, якого ти, здавалося, хотіла», – каже він. Він пильно дивиться на мене. «Іноді тебе не так легко зрозуміти, Клер Ковалік».

Нічого дивного в цьому немає, хоча Кейн, здається, завжди краще за будь-кого інш відчуває, про що я думаю, включаючи мене саму.

Я невпевнено рухаюся. Я досі не знаю, куди це веде. – Я також не хочу, щоб ти мене жалів.

Він обережно смикає пасмо волосся, яке вилізло з мого хвоста, і заправляє його мені за вухо. «Якщо ти думаєш, що я тебе жалію, то, ймовірно, нам потрібна більш масштабна розмова». Кути його губ викривляються вгору, коли він нахиляється ближче.

Моє серце б'ється занадто швидко. Це відбувається?

Його рот ширяє над моїм, ці яскраві блакитні очі втомлені, але наповнені теплом. Його ніс штовхає мою щоку, і я інстинктивно нахиляю підборіддя. Мої руки злітають угору, щоб вчепитися в його плечі, ніби для рівноваги, його м'яка футболка формується навколо моїх хапальних пальців.

Але перш ніж його губи встигають торкнутися моїх, позаду нас різко чується. “Ой, вибачте!” Голос Лурдес лунає швидко і надто голосно.

Здрігнувшись, я одразу відступаю від Кейна, коли Лурдес відступає, відвертаючись від нас. Він повільно відпускає мене, його руки затримуються в повітрі, ніби я можу повернутися до нього, а потім падають на боки.

Я прочищаю горло. «Що трапилося, Лурдес?»

Вона обережно обертається, її погляд стрибає між Кейном і мною. Я відчуваю, що вона хоче поговорити про це, відчуваю тривожне тріпотіння мультяшних сердечок, що зависли над її головою, наче розмовні бульбашки.

Я сяю так сильно, що навіть не думаю про це, наскільки я можу собі це дозволити.

«Гм, Нісус знайшов дещо, що він хоче, щоб ви побачили», – каже вона, посміхаючись нам. Вона збирає все, що вона має, щоб нічого не сказати.

«Гаразд. Ми зараз, – кажу я.

Вона киває і зникає.

Але зрозуміло, що ми з Кейном не маємо жодного шансу продовжити нашу розмову чи щось інше, оскільки вона постійно дивиться на нас через плече, коли повільно йде до мостика.

Я зітхаю.

«Можливо, є таємна третя сестра Данліві», – бурмоче Кейн, коли ми починаємо йти, теплим веселим голосом, від якого мені хочеться стиснути його сорочку в кулак і затягнути його до однієї з кают зі мною.

«Шокуючий поворот у фіналі сезону», – додаю я, намагаючись тримати голос спокійним. Ніби все нормально, і так має бути. Хоча це не все, що я коли-небудь хотіла, але ледве дозволяла собі думати.

Кейн хотів мене поцілувати. Він би мене поцілував. Адреналін вилітає в мою кров.

Але щойно я бачу обличчя Нісуса, стягнуте від напруги та бліде, моє запаморочення розсіюється, як повітря з лопнулої повітряної кульки. Що б він не знайшов, це не щось просте. Або приємне.

Він жестом підкликає нас з Кейном, стежачи, щоб Лурдес повернулася на свою станцію. Тобто це... недобре.

«Схоже, камери були налаштовані на автоматичне завантаження будь-якого нового відео», – каже Нісус тихим голосом. «Коли я підійшов до кінця готових епізодів, там були інші випадкові файли та останні зйомки...» Він вагається. «Ось. Ви повинні просто спостерігати». Він штовхає мені в руки планшет разом із навушниками, якими користувався.

Боячись страху, я притискаю один навушник до вуха і вмикаю перегляд. Кейн спостерігає через моє плече.

Спочатку важко сказати, що я бачу. Камера сильно штовхається, показуючи яскраві спалахи кольорів і короткі проблиски килимів і полірованих дерев'яних панелей стін.

Хтось біжить по коридору на Платиновому рівні.

«Ви записуєте?» – запитує задиханий чоловічий голос поруч, але не в камері.

«Я думаю, це продюсер», – каже Нісус. «Тай Рубін».

«Звичайно, я, до біса, записую. Мені не потрібно, щоб ти вказував мені, як робити мою роботу», – різко відповідає інший чоловічий

голос. Він звучить трохи ближче. Оператор, мабуть.

«Шшш», – каже інший чоловік, звук більше схожий на шипіння. «Просто стули пельку. Ми повинні це отримати».

Вау. Просто трохи напруги.

Камера завмирає, коли вони сповільнюються, підходячи до злегка відкритих дверей до одного з номерів. Жіночі голоси підвищуються в суперечці, Один голос жалібний і голосний, інший намагається заспокоїти крізь щось схоже на зціплені зуби.

«Ти все псуєш!» – кричить перша.

«Опал, люба, ти не слухаєш», – каже жінка, яка намагається заспокоїти.

Камера проштовхується крізь відкриті двері, показуючи Опал Данліві, руки якої схрещені на грудях. Вона пильно дивиться на старшу жінку з очевидною сімейною схожістю, за винятком фіолетового волосся.

Я дивлюся на Нісуса.

– Ві Данліві, – каже він. «Матріарх сім'ї Данліві».

Це так її називали в шоу? Мені хочеться закотити очі, але від виду Опал, яка стоїть там, розлючена в своєму незайманому білому халаті, тому самому білому халаті, який вона носить і зараз, тільки без ножа, змушує мою шкіру мурашитися. Це має бути близько до кінця, близько до того... що б не сталося.

Опал виглядає виснаженою, крихкою, з багряними колами під очима, які макіяж не зовсім приховує, і абсолютно застиглою від злості. Її мати теж виглядає не зовсім добре. Її волосся скуйовджене на короткі шпиці, а макіяж очей розмазаний смужками з боку, ближчого до камери, ніби її розбудили від сну і вона ще не встигла це виправити. Через це вона виглядає невірноваженою як фізично, так і морально.

Здається, жодна жінка не помічає камеру, але, можливо, це зроблено навмисне, заради шоу.

«Якщо ти порушиш обмежувальний припис, люба, ти втратиш будь-яку симпатію аудиторії», – продовжує її мати.

«Ти нічого не знаєш», – глузує Опал. «Для мене це бренд. І я буду брендом».

Ві Данліві натягнуто посміхається, з обох боків її рота вперше з'являються зморшки. «Кохана, я думаю, що ти недооцінюєш привабливість усієї родини. Я з твоєю сестрою...

«Мовчи, мовчи, мовчи!» Опал піднімає руки, щоб притиснути їх до вух. «Ти просто продовжуєш говорити, і стільки шуму і гудіння в моїй голові!» Вона злегка похитується, її очі заплющені, а рот все ще відкритий від крику.

Інша жінка рухається так швидко, що я ледве вловлюю рух, перш ніж її рука лясає по обличчю Опал. «Послухай мене, ти маленька сучко», – гарчить вона, а з її ідеально вирівняних губ злітає слинка. «Ти не збираєшся зруйнувати все, над чим я так важко працював».

Опал відступає, важко дихаючи від шоку, притиснувшись рукою до щоки, там, де її вдарила мати.

«Я вважаю, що для них це ненормально», – кажу я Найсу. Дивитися неприємно, але не особливо тривожно.

Нісус смикає підборіддям у бік зображень, що відтворюються. «Ні. Зовсім ні. Але далі стає... – Він ковтає. «Стає гірше».

Хлопець-оператор, здається, розуміє, що ця дратілива сутичка влаштована не для глядачів, і починає тягнутися в зал.

«Ні, ні», – радісно шепоче продюсер. «Продовжуй котитися».

Застаріла фраза, але значення все одно зрозуміле.

І оператор робить це, достатньо довго, щоб він – і ми – спостерігали, як Опал розправляє плечі, а потім просуває руку в глибоку кишеню свого халата. Вона дістає великого ножа, лезо якого блищить, і тримає його вгорі, наче фокусник завершує розквіт.

Ві Данліві задихається, різким, здавленим звуком.

Мій живіт здригається в очікуванні того, що ми побачимо далі, але екран темніє.

«Чи знайшли ми матір під час наших пошуків?» – упівголоса запитує мене Кейн.

Я хитаю головою. «Ні.» Це означає, що вона в іншому місці на кораблі. Або, можливо, вона була однією з тих «щасливчиків», які досягли тимчасової безпеки рятувальної капсули.

Планшет знову оживає, запускається наступний файл.

Більше штовханини, більше бігу, важке дихання. Тільки цього разу я не можу сказати, де ми на кораблі. Проте крик безпомилковий. Численні голоси обурення, болю та страху.

Біг раптово припиняється, і камера спочатку фокусується на підлозі. Знайомий блідий мармур. Атріум.

Потім камера злітає, і це занадто багато, щоб охопити відразу. Це атріум у масовому хаосі. Жінка в темно-блакитній сукні сидить на підлозі, згорнувшись у клубок, оточена своєю пишною спідницею, гойдається вперед-назад і ридає. Двоє чоловіків у формі екіпажу лежать на землі поруч, закривавлені. Мертві. Наскрізний удар, якщо ручка ключки для гольфу, яка стирчить із грудей є ознакою.

Навпроти них, на відстані, купа людей – я не маю іншого слова, щоб описати цей розбурханий натовп людьми – смикаються, налітають один на одного, кидаючись ліктями та б'ючи кулаками в обличчя, щоб дістати щось чи когось, що я не бачу.

Камера різко піднімається, і там, біля перил біля сходів на Платиновий рівень, чоловік у білому, схожий на шеф-кухаря, спокійно обмотує шнур навколо шиї, а потім переступає через край. Проте шнурок розривається від його ваги, і він падає на землю.

Я заплющую очі, щоб не бачити, як він приземляється.

Коли я знову відкриваю їх, пасажири втікають від чогось, біжать перед камерою, поодинці чи невеликими групами.

«Хіба ви не бачите? Я бачив... Мені здалося, що я бачив...»

«Повертайся сюди! Я знаю, що це був ти!»

«Аллара, вибач, мені дуже шкода». Останнє – від жінки, яка носить блискуче бікіні під напівпрозорою морською піною зеленого покривала та тягне за собою явно зламану ліву щиколотку, кульгаючи далі.

«Що за біс?» дихає Кейн позаду мене.

Я хитаю головою – у мене немає слів.

Камера різко зміщується, зосереджуючись на ділянці атріуму перед однією з жінок. «Леслі?» – ошелешено запитує оператор. “Що ти тут робиш?”

Оператор ставить камеру на землю і виходить перед нею, і коли він віддаляється, перед нами з'являються потерті підбори його черевиків. «Леслі. Ти повинна бути вдома. Я не...»

Решта його слів втрачається, оскільки камера хитається й тремтить, хтось підхоплює її з підлоги.

«Моя, моя, моя». Лінза нахилена вгору до людини, яка притискає її до своїх ... грудей. Ентоні Лайтфут.

Він мчить через атріум, різким рухом штовхає камеру, щоб вона могла побачити його оточення. Шеф-кухар розкинувся на землі, шия

під незручним кутом у все більшій калюжі крові. Чоловік у блідо-лавандовому смокінгу, всіяному брудом і кров'ю, міцно стискає руки навколо тонкої шиї жінки в такій же сукні.

Прокляття. Моя рука напружується на планшеті, наче я можу дотягнутися назад у часі й зупинити його.

Ентоні піднімається на вершину гвинтових сходів, спостерігати за його рухами якого запаморочливо. Він прямує до свого номера. Ймовірно.

І він майже встигає.

«Гей! Гей, ти шпигуєш за мною?» Я впізнаю грубий голос навіть у крайньому антагонізмі. Вайман Джейсен.

Я не бачу його, але чую його досить чітко, і, очевидно, чую Ентоні.

Він швидко обертається таким рухом, що розмиває передпокій Платинового рівня у вир полірованого дерева.

«Я бачу цю камеру, ти від мене не сховаєшся!» – кричить Ваймен, наближаючись до Ентоні. Він у піжамі, двері його кімнати відчинені за ним. Його сріблясте волосся скуйовджене, а скелясте обличчя здається ще більше зморшкуватим через сонні зморшки, але його очі примружені й сяють від ненависті.

«Вона моя», – каже Ентоні, піднявши камеру над головою. «Відійди, старий».

Тепер вид відкривається переважно на зал, але в нижньому кутку видно крихітний куточок елегантного сріблястого волосся.

Волосся раптово зникає, Ентоні бурчить, і камера падає на підлогу.

Якщо я не помиляюся, семидесятилітній дід просто накинувся на професійного спортсмена за... шпигування за ним?

Вайман хапається за камеру, знімає крупним планом, своїм останнім великим планом, одне з тих знаменитих блакитних очей, а потім піднімає камеру.

Я швидко простягаю руку і вимикаю відтворення. Мені не потрібно це бачити. Ми знаємо, чим це закінчилося – у номері Ентоні, коли вони обидва побили один одного дощенту.

Я штовхаю планшет назад до Нісуса. Відео не показало нічого, про що ми б не здогадалися з доказів на тілах, які ми знайшли.

Вбивства, самогубства, плутанина і хаос без пояснення чи будь-якої причини.

Але, побачивши це... я здригаюся.

“Що це?” – запитую у Нісуса.

Він безсило піднімає плечі. “Не знаю.”

«Це не заколот», – каже Кейн. “Не схоже.”

«Гей, – кличе Веллер. «Про що ви шепочетесь?»

«Що ви знайшли?» – запитує Лурдес.

Я глибоко вдихаю. Люди покладаються на те, що я знаю, що робити. Тому що я привела їх сюди.

Усі, хто вам дорогі, помирають. Через вас.

Ця думка викликає розпечену до білого хвилю сорому, коли я повертаюся до них. Лурдес нахилиється вперед у своєму кріслі, а Веллер спостерігає за нами примруженими очима, згорбившись на своєму сидінні, його тіло відхилилося від пульта до нас.

«Нічого більше, що ми вже знаємо», – каже Кейн, повертаючись до них. «Але дивитися, як це відбувається...» Він похмуро хитає головою.

Чому мені здається, що він бреше? Він цього не робить.

«Ви побачили щось про те, чому це сталося?» – запитує Лурдес, міцно стискаючи пальцями сувій на намисті.

«Ні», – каже Нісус, переслідуваний нею.

Я прочищаю горло. «Гаразд, ось що ми збираємося зробити. У нас все добре, і ми такими залишимося. Тільки наша їжа та напої, більше нічого святкового, навіть якщо воно запечатане».

Я навряд чи сподіваюся, що Веллер запротестує, але він зітхає, знизуючи плечима. «Все одно на смак як лайно».

«І ми всі не спали занадто довго. Ми не можемо дозволити собі відволікатися», – додаю я. Позбавлення сну – це не те, що я хотіла би додати до цієї суміші. «Отже дві команди. Зміни по шість годин, шість вільних. Починаючи від зараз. Ми з Веллером беремо першу».

«ТЛ», – протестує Веллер.

«Клер», – одночасно каже Кейн.

«Все добре», – тихо кажу я Кейну. «Я не зможу заснути. Не зараз.”

Крім того, є частина мене, яка переконана, що мені потрібно не спати, щоб... не трапилося чогось.

«Тепер я хотів би поспати», – голосно бурмоче Веллер.

«Я візьму першу зміну, – каже Лурдес. «Підтримаю компанію ТЛ».

«Продано», – каже Веллер, підводячись зі стільця.

Я могла би посперечатися, поставити ногу, але я б краще відклав бій на мить, коли це дійсно матиме значення.

«І ніхто нікуди не йде сам», – кажу я, зупиняючи Веллера на місці. “Що?” питає він.

«Я серйозно», – кажу я. «Мені байдуже, де ви троє влаштуєтесь. Усі розміщаються в одному номері або в кімнаті екіпажу, що завгодно. Але ніхто не на самоті. Крапка.

«Також ти будеш тримати мене за руку, коли я буду пісяти?» – запитує Веллер.

Кейн переводить повітря, щоб відповісти, але я готова. «Якщо це те, що тобі потрібно для того, щоб стати дорослим хлопчиком, безперечно», – кажу я.

Лурдес гикає, перш ніж притиснути руку до рота.

Веллер стріляє в мене пальцем, але чекає біля дверей.

“Ти впевнена?” – запитує мене Кейн м’якше, ніж зазвичай. Його погляд переміщається по моєму обличчю, і на секунду здається, що ми знову одні в коридорі, і він може нахилитися ближче.

Я киваю. «Так». Мій голос сильніший, ніж мав би бути, і я це ненавиджу.

«Добре», – каже він.

Мені подобається, що він мені довіряє. Більше, ніж я довіряю собі.

Ні, не кохання. Я внутрішньо здригаюся. Ніяких думок про кохання. Не зараз. Ніколи. Зберися, Ковалик.

«Ходімо, Най», – каже Кейн через плече. «Залиш це все тут».

Я озираюся назад і бачу, що Нісус збирає все спорядження, яке ми для нього знайшли.

«Але...» – починає Нісус.

«Спати, Нісусе. Тобі потрібно відпочити. Усе буде тут, коли ти повернешся, – кажу я.

Він відкриває рота, щоб заперечити, але сірувата блідість його шкіри змушує мене триматися твердо. На цих записах може бути багато інформації, яку ми пропустили, але я не хочу ризикувати його здоров’ям заради будь-якої маленької підказки, яку він може знайти.

«Вам потрібно, щоб я наказала?» запитую я.

Його плечі опускаються. «Ні...»

«Ти нам потрібен у найкращій формі», – кажу я. «До зустрічі через шість годин».

Нісус кидає останній жадібний погляд на відеообладнання, а потім прямує до дверей мостика, щоб приєднатися до Веллера.

Кейн дивиться на мене і схиляє голову в бік коридору.

Я йду з ним, припускаючи, що він хоче щось обговорити далі. «Ми можемо змінити зміни», – кажу я. «Це не повинно залишатися таким весь час».

Але Веллер і Нісус, побачивши, що наближається Кейн, рушили коридором, і щойно ми зникли з поля зору Лурдес, Кейн буксує мене за ріг, навпроти кімнати з ліжками екіпажу.

«Що...» починаю я.

Його рот закриває мій, теплий і м'який. Його руки ковзають навколо моєї талії, міцніше притискаючи мене до себе.

Його тепло дивує мене, завмирає на місці з піднятими руками на секунду. Секундочку. Тоді це ніби горить зсередини. Свист двигунів, які забирають більше палива.

Я хапаюся за його м'яку футболку, намагаючись підійти до нього ближче. Якби це взагалі було можливо. Мої дії підривають його сорочку, а його гладка шкіра під моїми ковзаючими руками ледь не руйнує мене. Я хочу вдихнути його, піднятися на нього, зтягнути його в себе.

Саме тоді він відступає, його дихання уривчасте, його блакитні очі сяють любов'ю та чимось темнішим. «Я не хотів чекати ще шість годин, щоб зробити це», – каже він, ніжно проводячи дослідницьким пальцем по моїй вилиці.

Я стою там, голова кружляє та дзижчить від хвилювання думок, серед яких немає жодної зв'язної, крім: «Це погана ідея».

Його рот – нещодавно на моєму – викривлюється в усмішці, бо він ніби читає мої думки. Він нахилиється вперед, щоб поцілувати мене в лоб, перш ніж піти.

«Все буде добре», – каже він мені через плече. «У нас все буде гаразд».

Незважаючи на те, що я ошелешена, я все ще з цим настільки, щоб здригнутися. Мені б хотілося, щоб він не сказав це так голосно чи

впевнено. Це занадто схоже на спокусу долі.

8,0 годин на Аугога, 63,5 години до commweb
Я інвентаризую наші запаси їжі та води. Двічі.

Я складаю список справ для Нісуса, зокрема прошу його знайти якийсь хакерський спосіб отримати доступ до закодованого журналу капітана.

Лурдес знаходить журнал запису передачі всіх вихідних повідомлень. Ми не можемо переглянути надіслані повідомлення – їх давно немає. Але вона може бачити, хто намагався зв'язатися із Землею та як часто. Я наказала їй скласти список імен, які найчастіше виникають. Можливо, буде якийсь візерунок.

Шість годин – не так багато часу для відпочинку. Але це занадто багато часу, щоб не думати надміру. А мені так багато є над чим подумати.

Це місце. Що тут сталося. Чи ми в безпеці (достатній) протягом наступних шістдесяти і ще кількох годин.

Кейн.

Від останнього мій шлунок вибухає водночас від очікування та жаху, наче я вкрала те, чого відчайдушно хочу, і тепер просто чекаю, коли мене спіймають. Чекаючи, коли згори спуститься той «інший черевик» і розіб'є мене об землю.

Або як тоді, коли я подала заявку на посаду транспортного капітана, знаючи, що я її не отримаю, що я її не маю мати, але хотіла такого майбутнього – будь-якого майбутнього, крім прив'язаного до робочого столу, – досить сильно, щоб спробувати.

Боляче хотіти чогось.

Щоб зайняти свій розум і не уявляти, як мене міцно стискають руки Кейна, я змушую себе знову переглянути кадри з планшета, навіть кінцеви епізоди з Данліві. Шукаю щось, будь-що, що виділяється як натяк або передвіщення того, що має статися.

Але нічого немає. Ніби клацнув перемикач. Одну хвилину все нормально – настільки нормально, наскільки це може бути в реаліті-шоу про розпещених, заможних людей на кораблі, повному

розкошуючих, багатих людей; Я маю на увазі, що є суперечка про веганський паштет, а потім – цей вбивчий пекельний пейзаж з шикарними шкіряними диванами та мармуровою підлогою.

Обережно поклавши планшет на підлогу, я відкидаюся на спинку крісла і протираю очі. Я цього не розумію. Мені напевне чогось не вистачає.

Можливо, якщо я перегляну ще раз, звернувши більше уваги на людей і події на задньому плані...

Я тягнуся до планшета, коли чую виразне клацання дверей, що закривають доступ у коридор. Я чула його багато разів, коли ми раніше заходили та виходили з номерів.

Перевіряю час. Хтось встав раніше.

Кейн.

Булькання в моєму животі посилюється, але я ігнорую це, приділяючи всю увагу планшету, а не своїм нервам, які, здається, не можуть визначитися, що вони відчують.

Зрештою, відео мене засмоктує, як німе кіно з вимкненою гучністю. Офіціант у вишуканій їдальні, чия ввічлива маска злегка натягується по краях, коли Опал вдруге відсилає свою газовану воду назад. Елегантна літня жінка у вигадливому капелюшку – більше схожому на скульптуру з зеленої тканини та пір'я – проходить повз їхній столик, кидаючи на камеру презирливий погляд. Якась герцогиня, якщо я правильно пам'ятаю Нісуса. Може, з Ліхтенштейну? У будь-якому разі, якби вона дивилася далі, то перекрила б собі доступ до повітря. Не те, щоб я її звинувачувала.

Але через деякий час я розумію, що на місток ніхто не вийшов. Ні Кейн. Ні хтось інший.

Встаю, перевіряю коридор в обидва боки, чи все гаразд. Але все так само порожньо і тихо, як і раніше.

Лурдес піднімає погляд від прокручування. «Що не так?» сонно питає вона.

Я знизую плечима, стримуючи необережний рух. «Нічого. Мені здалося, що я почула, як хтось піднявся і стукнув дверима в коридор».

Вона пирхає. «Ти знаєш, що Веллер може прибігти сюди за десять секунд».

Вона не помиляється.

Я повертаюся у своє крісло й знову переглядаю відео. Але зараз я лише наполовину звертаю на нього увагу, крихітний і все ж незрозумілий вузол напруги зростає між моїми плечима.

Другого разу цей стукіт голосніше. Або ближче.

Я знову встаю. «Ви цього не чули?» – запитую Лурдес.

Вона повертає стілець обличчям до мене. «Чула що?»

Прокляття. Прокляття.

Гаразд, глибокий вдих.

Я знову сідаю. “Не зважай. Мені здається, що стілець скрипить, коли я рухаюся».

Здається, вона не зовсім переконана, але киває. «Напевне, в одному з наборів інструментів, які ми привезли, у Кейна є щось, що могло б це виправити. Я можу перевірити, чи ви...

«Ні-ні, все добре».

Лурдес ще секунду невпевнено спостерігає за мною, а потім повертається до своєї роботи.

Клац-клац.

Цього разу я опустила голову, незряче дивлячись на планшет. Лурдес нічого не каже. Вона справді нічого не чує.

Клац-клац. Клац-клац. Клац-клац.

Зараз це стає швидше і частіше. Один клац відразу за іншим. Наче під час вечері, і всі гості виходять зі своїх номерів, щоб відвідати La Fantaisie або моторошний театр на нижньому поверсі, щоб подивитися шоу.

Під пахвами скупчується піт, і я змушена міцніше стиснути планшет, щоб він не вислизнув з моїх тепер спітнілих рук.

Повторення моїх посттравматичних симптомів через стрес. Так сказали б лікарі. Просто галюцинації.

Кетті й Опал беззвучно рухаються на екрані, сміються чи кричать одна на одну, я точно не можу сказати. Здається, я більше не можу зосередитися, моє дихання застрягло в горлі, як камінь.

Потім, так само раптово, як і почалося, клацання дверей замовкає.

Але в тиші я чую щось нове. Тихий стук кроків по килиму. Все ближче.

Я міцніше стискаю долоні на планшеті, поки краї не впиваються в долоні.

Рука важко лягає на моє плече, і з мене виринає приглушений крик, жалюгідний, пронизливий звук, коли я кидаюся вперед і повертаюся, щоб побачити, хто – чи що – позаду мене.

«Гей! Вау». Широко розплющивши очі, Кейн піднімає руки на знак вибачення. «Вибачте, я не хотів вас налякати. Я думав ти чула, як я підходжу».

«Все гаразд», – кажу я, важко дихаючи. Я згинаюся навпіл, намагаючись перевести подих і приховати приниження, яке зараз палає на моєму обличчі та шиї. «Ви мене просто налякали». Брехня.

«Веллер хропів, тому я не міг спати. Я думав, що повернуся трохи раніше». Він крокує ближче. «Ти впевнена, що з тобою все гаразд?»

«Все добре», – автоматично кажу я. Ще одна брехня.

«Клер», – каже Кейн, простягаючи до мене руку.

Але я не можу цього зробити. Я не можу допустити, щоб він був м'яким прямо зараз, якщо я збираюся триматися купи, і я вже відчуваю, як сльози пекуть мої очі.

Моргаючи ними у відповідь, я випрямляюся. «Все добре.» Я злегка нахилию голову в бік Лурдес, яка крутиться в кріслі й жадібно спостерігає.

Через секунду він, здається, розуміє. «Добре», – каже він неохоче. «Але тобі варто трохи відпочити. Тепер ви можете йти».

Я хитаю головою. «Ніхто не залишається сам», – кажу я.

Але ще коли я говорю, на місток заходить Нісус, а Веллер тягнеться за ним, волочачи ноги.

«У нас ще є п'ятнадцять хвилин», – протестує Веллер.

«Ні, це у вас залишилося п'ятнадцять хвилин. Кейн і я не спали цілу годину, тому що ти звучиш як пароплавний гудок у тумані, – каже Нісус. Він киває мені, проходячи повз мене. «ТЛ». Він виглядає краще. Не чудово, але краще.

«Ми змінимо це наступного разу», – кажу я Найсу. «Веллер може спати в нашу зміну».

«Двоє? Давай, ТЛ. Веллер падає на своє місце. «У мене вже болить голова».

«Лурдес, ти готова?» – запитую я, уникаючи погляду Кейна.

Вона підхоплюється зі стільця. «Більше ніж».

Я передаю старий планшет Кейну. «Я склала список для Нісуса, інвентаризувала їжу і знову переглянула усі кадри з Данліві. Я не

бачила нічого, крім...

«До зустрічі через шість годин, Ковалик. Ми зрозуміли, – м'яко каже Кейн.

Тут надто небезпечно. Я стаю надто небезпечна для всіх.

Ось що я повинна йому сказати. Але я не кажу. Бо, може, сон допоможе. Можливо, все пройде після кількох годин відпочинку.

Правильно.

Я не жила в спільній кімнаті з часів навчальної групи Верукса, а до цього – у хабі з мамою. Коли я покинула гуртожиток, я поклялася, що ніколи більше так не житиму, навіть тимчасово під час призначення. Але зараз це маленька жертва, щоб зберегти нас усіх у безпеці та живих.

Лурдес відстає на крок чи два від мене, коли я проходжу повз позначені двері, вибираючи люкс, який найближче до мостика і без подвійного Х на дверях. Незважаючи на те, що ми прибрали мертвих, було щось принципово моторошне в тому, щоб спати там, де ви знали, що хтось покінчив із життям. Або як це для них закінчилося. Тож лише ті кімнати, які ми знайшли незаселеними, були доступні для проживання.

Двері відчиняються легко – ми з Кейном залишили незамкненими усі з одним Х під час нашого пошуку померлих за допомогою майстер-ключа – і щойно я входжу всередину, автоматично вмикаючи світло, я згадую, чия це кімната.

«О-о», – видихає Лурдес, дивлячись через моє плече, коли ми входимо.

«Так, вона була актрисою», – кажу я. «Анна якась там». До того, як гравітацію вимкнули, кімната, мабуть, являла собою вишукане місиво красивих тканин усіх кольорів і відтінків, з вбудованим кришталем, накладками зі справжньої шкіри чи пір'ям, яке не могли бути створене в природі. Чудові витвори, які заслуговують не лише слова «сукня», щоб описати їх, майстерно перекинуті через спинку дивана, підвішені на задній частині дверцят шафи, на манекені кравчині, який зараз лежить на боці на підлозі в просторі між диваном і креденсом.

Тепер це просто неохайні купи яскравих кольорів і текстур, як крихітні блискучі гірські хребти на кремовому килимі.

За звичкою я наполовину очікую, що Нісус розповість повне ім'я Анни та важливу інформацію, слухаючи, як він завжди робив це на ЛІНІ. Але він цього не робить, і це змушує мене почуватися трохи самотнішою та ізольованішою.

Лурдес верещить від захвату, потім просувається вглиб кімнати, обережно не наступаючи на тканину. «Погляньте на цю», – видихає вона, піднімаючи з підлоги пухнасту хмарку одягу. Сукня має довгі рукави та повністю прозора, блідо-рожевого кольору з кристалами, вбудованими в тонку сітку. Вона благовійно кладе його на поруччя дивана, її дотик обережний і пестливий водночас. «Хіба це не красиво?»

«Угу», – кажу я, посміхаючись. Я не дуже розуміюся на моді, оскільки більшу частину свого життя прожила у комбінезонах і спорядженні Верукса, але її щастя заразне. «Я припускаю, що тут лише частина решти вбрання, правда?» Можливо, шар поверх чогось іншого. «Або офіційні обіди тут, мабуть, були дуже цікавими». Я піднімаю брови.

Лурдес накидається на мене в образі. «У вас немає смаку».

Я піднімаю руки вгору. «Тут у нас ніяких розбіжностей».

Лурдес схиляє голову набік. «За винятком випадків, коли мова йде про чоловіків, можливо», – лукаво каже вона.

«Гаразд, ми закінчили», – кажу я, закочуючи очі.

Я прямую до задньої частини номеру, де стоїть ліжко. По дорозі я зупиняюся, щоб увімкнути світло у ванній, відчуваючи себе по-дурному, але не в силах зупинитися.

Коли я заходжу у ванну кімнату, щоб швидко оглянути себе, мені повертається спогад про такі самі незаймані білі стіни, старомодну ванну, таку ж порожню й голу, як тоді, коли ми з Кейном шукали тут вперше. Той самий набір засобів для догляду – макіяжу, засобів для волосся та пристроїв для укладки, деякі з яких я навіть не впізнаю – лежать розкидані на підлозі, куди вони впали, коли повернулася гравітація.

Я не очікувала нічого іншого. Але не зовсім.

Я кривлюся, моє відображення в дзеркалі над оздобленою золотом краном раковиною одночасно імітує все навпаки. Від чого мені якось легше. Ніби правила Всесвіту все ще діють.

Також? Я виглядаю як лайно. Темні кола під очима, пасма темно-русявого волосся прилипли до чола і встали шпицями з мого нашвидкуруч зробленого та реконструйованого трохи закороткого хвоста.

І все ж Кейн, здавалося, не заперечував.

Я смикаю головою, рефлексивно вимовляючи «ні», і щоки підіймаються теплом.

Я проводжу пальцем по крану та відповідних ручках. Навіть якби зі мною все було нормально – а це явно не так, – на карту поставлено надто багато, щоб ризикнути. Це свобода. Шанс зробити власний вибір. Шанс для всіх інших у моїй команді також отримати це.

Крім того, у Кейна є дитина і життя на Землі, яке він, напевне, хотів би мати, коли надійдуть гроші з нашої «знахідки». Це ніколи не буде для мене варіантом.

Я починаю відвертатися від дзеркала, коли чую сміх Лурдес. «Я не чую тебе, ТЛ», – кличе вона з передньої частини номеру. “Що ти сказала?”

Нахмурившись, я зупиняюся на секунду, а потім виходжу з ванної кімнати й бачу, як вона йде до мене, у розкішному фіолетовому витворі із рюшами, що драпірується навколо неї та тягнеться по підлозі біля її ніг, а її чобітки просто визирають назовні. Вішалка все ще на місці на її шії.

«Я вас не чула», – каже вона, сяючи до мене. Вона маленька дитина, яка грається в маминій шафі.

Шафі її померлої матері.

Миттево мій розум повертається до житлового модуля, який ми з мамою ділили у Феррісі, де її білі халати, як привиди, висять у маленькому сховищі, як викинуті у порожній мушлі.

Роздратування на себе і цей тривалий дискомфорт піднімаються в мені, роблячи мій тон трохи різкішим. «Я нічого не казала», – кажу я Лурдес.

На її обличчі промайнула невпевненість, її усмішка злегка прив’яла, наче вона думала, що я її дражню, але не зовсім зрозуміла чому. “Так, ти щось говорила. Я чула, як ти щось шепочеш. Ви сказали комусь бути обережним, а потім я не змогла розібрати решту».

Я говорила вголос? Я автоматично озирваюся на дзеркало, ніби воно може дати відповідь. Але моя позиція зараз така, що мого

відображення немає, і воно все одно мені нічого не скаже.

Я майже впевнена, що не розмовляла сама з собою. Це звичка, від якої я позбулася багато років тому, живучи в тісному оточенні з іншими, які могли не оцінити постійне бурмотіння чи коментарі. Але все можливо.

Крім того, чому я цього не пам'ятаю? Я дивилася на себе в дзеркало, і не пам'ятаю, щоб мій рот рухався і мої губи складали якісь слова, не кажучи вже про те, щоб казати Лурдес чи навіть собі «будь обережною».

Хіба що, знову ж таки, я не повністю в контакт з реальністю. Або, принаймні, не з такою реальністю, де усі інші.

Знову.

Крижана хвиля страху пронизує мій живіт, і мені важко втриматися від удару.

Лурдес тепер пильно дивиться на мене, і я шукаю заспокійливу усмішку. «Ви повинні перевірити цю ванну кімнату. Подивіться, яка вона велика, – кажу я Лурдес.

Вона послужливо дивиться повз мене на раковину та ванну. «Вау», – каже вона, її брови піднімаються вгору, до неї повертається колишній ентузіазм. «Ця ванна більша, ніж моя кімната у батьків».

«Я ж тобі казала», – кажу я, намагаючись відповідати її тону. Я маю на увазі, можливо, я розмовляла сама з собою і просто не приділила цьому достатньо уваги. Перевтома, перенапруга. Це найбільш імовірний сценарій.

Залишається шістьдесят три години і ще трошки. Я можу зробити це. Я повинна це витримати.

«Як би я не хотіла, щоб ти продовжила працювати на цьому показі мод», – я показую на велику сукню, що звисає з її плечей, і Лурдес сміється, нібито звільнившись від свого занепокоєння, – «нам потрібен сон».

Ліжко розміру «king-size» покрите бездоганно сніжною ковдрою товщиною кілька дюймів і заправленою з усіх боків. Хоча поверхня також частково вкрита більшою кількістю одягу, який, мабуть, колись циркулював у просторі над нею.

Лурдес і я працюємо, щоб розчистити це, я передаю їй речі. Шовковисті шарфи, важка шуба, набір з'єднаних між собою гумових ременів і маленьких тканинних прямокутників, які могли бути

пристроєм для тортур, допоміжним засобом для сексуальних ігор або, можливо, купальним костюмом. Я дійсно не знаю моди.

Лурдес відносить все до зони відпочинку, поводяться з кожним предметом так, ніби він зроблений із тонкого, як мороз скла.

Виявляючи ту обережність, про яку, як вона думала, я їй говорила.

Коли ліжко звільнене, точні складки на простирадлах, що перекривають верхню частину ковдри, розкриваються. Легко знайти та дістати подушки з відповідних місць ліжка, куди вони вкладені.

Але я вагаюся перед тим, як відкинути ковдри. Одна річ – спати на ліжку, яке належить комусь іншому; інша – спати в ньому. І все ж, навіть якщо навколишнє середовище працює на повну силу, тут прохолодно. Можливо, мати на борту шубу була не така вже й безглузда ідея, як вважав Веллер.

«Почекай», – кажу я. Я повертаюся до шафи і знаходжу на верхній полиці запасну м'яку пухнасту ковдру, позначену логотипом Сіті, поряд з усіма речами – аварійним кисневим баллоном і маскою. Сіті точно намагалася переконатися, що принаймні ці люди виживуть.

«Тримай». Я кидаю Лурдес ковдру, і вона ловить її.

«Дякую, ТЛ», – каже вона з вдячною посмішкою. Потім посмішка злегка зникає. «А як щодо вас?»

Я знизую плечима. «Зі мною все буде добре.»

Перш ніж вона встигла запротестувати й спробувати дати мені ковдру, я підходжу до дальнього краю ліжка й сідаю. Матрац і постільна білизна досить м'які, тому я опускаюся на кілька дюймів.

«Ой, – тихо кажу я, не в змозі зупинитися, коли витягуюся.

«О, вау», – каже Лурдес, звиваючись на місці з іншого боку. «Це ніби... я навіть не знаю! Я не думаю, що я коли-небудь відчувала щось таке ніжне».

«Нічого, крім найкращого», – кажу я, думаючи про кисень у шафі, резервні системи Версальського протоколу безпеки, смішні орнаменти, єдині в своєму роді рослини чи щось подібне. «Принаймні для платинових людей».

Лурдес кілька секунд мовчить. «Якими ми є зараз, правда?» Вона повертає голову до мене й усміхається, у неї не виявляється здивування.

«Здається, так», – кажу я. Якби щось на зразок «Аврори» все ще існувало, ми всі, безсумнівно, змогли б дозволити собі найвищий

рівень розкоші, коли ця спроба буде завершена.

Вона наспівує на знак згоди або ще один вираз втіхи, а потім замовкає.

Через мить-другу її дихання вирівнюється й стихає. Вона вже спить.

Але, незважаючи на втому, яка тягне мене, від якої болять суглоби й горять очі, у пошкодженому вусі дзижчить голосно й неприємно, і я не можу змусити мозок вимкнутись.

Натомість я відтворюю в голові кожен мить останніх тридцяти з половиною годин, шукаючи помилки, які зробила, чи речі, які я пропустила, але мала би вловити. Дещо з цього є просто результатом відповідальності; дещо – нездорова, нав'язлива тривога. Ще один мій діагноз? Компульсивна потреба все контролювати. Не обов'язково інших. Але себе і ситуацію навколо мене.

Ну добре. Відчуття сценарію – або кількох сценаріїв – де ваші дії визначали долю інших людей, зазвичай робить один з них трохи різкішим.

Нормальну для таких, як я, але не обов'язково корисну іншим. Особливо, коли я повторюю розмову з Лурдес у ванній – я ж не говорила вголос, чи не так? – знову і знову, не знаходячи нічого нового, окрім підвищення рівня параної та невпевненості в собі.

А як щодо тих дверей, що відчиняються і зачиняються? Що це було? Галюцинація? Це було б найпростіше пояснення, яке, безперечно, покаже. Це навіть не дивно, враховуючи наші поточні обставини та те, що сталося зі мною на Феррісі.

Я неспокійно перевертаюся зі спини на бік. Щось тверде впивається в моє стегно, і я лізу до кишені свого комбінезона, щоб витягнути зелену пластикову відмичку і покласти ключ на тумбочку. Я залишила його при собі після того, як ми переодяглися у вибрані нами костюми, про всяк випадок.

Лурдес мирно дрімає поруч зі мною.

Зрештою я застрягаю у відтворенні того моменту з Кейном у коридорі. Тільки цього разу, у своєму розумовому перегляді реальності, я відриваюся від поцілунку, кажу йому, що мені шкода, але це просто негарна ідея. Він приймає це без аргументів, і ми розходимося. Розчаровуюче, але безпечніше. Набагато безпечніше.

Саме це, нарешті, дозволяє мені заснути.

Через деякий час – досить протяжний, щоб я могла смутно відчувати, як мої м’язи напружуються після тривалого нерухомого стану – мій мозок тьмяно реєструє відчуття того, що ковдра надто міцно стискає мою праву щиколотку, коли вона звисає з краю ліжка. І чути різкий і нерівний шиплячий звук, ніби щось застряло у вентиляційному отворі поблизу.

Якщо це наслідки поганого господарювання Веллера в його квартирі, які потрапили в наші вентиляційні отвори, я розсерджуся.

Я соваюся, доки тиск навколо щиколотки не зникає, перевертаюся на бік і роблю замітку, щоб запитати Кейна про очищення вентиляційних отворів ЛННІ. Це не може бути так важко, я могла би допомогти, тому що цей шум має зникнути...

Тоді я згадую: я не на ЛННІ. І не під ковдрою.

Мої очі відкриваються, і мене омиває адреналін. Я одночасно різко піднімаю ноги до свого тіла й сідаю, важко дихаючи.

Що це було, до біса?

Частина ліжка Лурдес порожня, її ковдра зібрана між нами там, де вона, очевидно, відкинула її. Нічого біля моїх щиколоток. Підодіяльник під мною зараз зігнутий і пом’ятий від мого панічного руху, наполовину звисаючи з підлоги.

Сон? Це міг бути сон. Підсвідомий прояв усіх моїх тривог і минулих травм.

Але поки я сиджу, згорбившись у узголів’ї ліжка, відчуваючи, що у роті пересохло, а голова пульсує, я розумію, що все ще чую це. Нерівномірне шипіння чогось. Тільки це не з вентиляційної системи.

Це ближче. І – о, Ісусе – піді мною?

Під ліжком. Гірше того, тепер, коли я зосередилася на цьому, шум звучить знайомо. Я знаю цей звук. Не безперервний хрип забитого чимось вентиляційного отвору, а хрип вдиху, за яким слідує пауза, а потім важкий видих. Це хтось насилу дихає. Я слухала цей шум тижнями на Феррісі, коли моя мати намагалася врятувати колоністів. А потім, коли я залишилася сама і не було кого рятувати, якимось чином я все ще могла її чути.

Бля, бля, бля. Не може бути.

Я на секунду заплющую очі, чекаючи клацання, визнання того, що це сон. Але я відчуваю, як ребристі шпалери тиснуть на мою спину

крізь комбінезон. Глянцеве покриття узголів'я гладке під моїми спітнілими долонями, які хапаються за нього для рівноваги.

Ми обшукали ці кімнати. Ми перевірили під кожним ліжком.

Адже так? Або ми пропустили одне?

На цьому кораблі немає нічого живого. Нічого не могло вижити. Це неможливо. Отже, це не має значення.

Крім того, що мені так здається.

Я вдихаю, затримую дихання, рахуючи до чотирьох, а потім видихаю – це захід, схвалений дитячим терапевтом Верукса, щоб запобігти нападам паніки. Хоча замість того, щоб допомогти цього разу, це лише посилює моє усвідомлення схожості зі звуками під ліжком.

Це просто якась система на кораблі. Щось, що я не впізнаю. Просто... я не знаю, що це може бути. Але справа не в тому ... це не в моїй голові, як у людини.

А іншого не може бути.

Я обережно відкидаю узголів'я й наближаюся до підніжжя ліжка через надзвичайно м'який матрац, від якого мій баланс хитається.

Шум не змінюється, коли я рухаюся, навіть коли я відриваю край ковдри від підлоги, де він приховує початок затіненої щілини під ліжком. У цьому нещодавно відкритому просторі не видно нічого, крім ще однієї плями килимового покриття кремового кольору.

Звичайно, там нічого немає.

Відчуваючи себе дурною, я повільно нахиляюся через край ліжка, змушена нахилити голову, щоб перевірити щілину між підлогою та ліжком. Я нічого не можу вдіяти, навіть якщо знаю, що побачу лише більшу частину порожнього килима або, можливо, якийсь додатковий обігрівач у кімнаті, іонізатор чи зволожувач повітря. Якусь химерну «необхідність», яка могла знадобитися або, як очікується, була потрібна платиновим людям.

Отже, коли мої очі вперше зустрічаються з її очима – чи з порожнім простором, де мали бути її очі, де їх натомість покриває ця смужка розірваного білого бинтування, – я завмираю на зайву секунду, поки мій мозок намагається зрозуміти те, що я бачу, з тим, що я очікувала побачити.

Мої легені блокуються, тримаючи мене в заручниках.

Її обличчя потворного відтінку сірого, губи темно-фіолетові й рухаються, коли вона хапає повітря в темній ніші під ліжком. Її голова повертається з боку в бік, коли вона бореться, відкриваючи потерті білі краї, що стирчать з її вух.

Я не можу поворухнутися, не можу говорити, крик стискає горло, як нескінченна грудка, яку я не можу проковтнути чи вигнати.

Але потім вона, здається, відчуває мою присутність, її голова стає нерухома, зосереджена. Вона наосліп тягнеться до мене, її рука кидається швидше, ніж я очікувала, чіпляється кігтями в моє обличчя. Її нігті обірвані, темні, вкриті густими невідомими речовинами.

Я відкидаюся назад, подалі від краю ліжка й піднімаюся на ноги, щоб кинутися.

Або я намагаюся. Але м'якість матраца з'єднується з переплутаною ковдрою, що робить втечу неможливою. Я втрачаю рівновагу, петля постільної білизни чіпляється за мою ногу, і я падаю. З ліжка, через бортик.

Моя голова вдаряється першою, різкий удар об гострий край дальнього кута тумбочки, і біль блискавичним ударом, швидким і гострим, як бритва, пронизує мій череп.

Далі мої плечі й спина вдаряються об килим, вибиваючи повітря з легенів. Я інстинктивно вигинаюся над килимом, намагаючись дихати. Але дихання не приходить. Це так, ніби передня і задня сторони моїх легень були стиснуті разом і тепер застрягли, не в змозі надутися.

Я несамовито шкрябаю пальцями по килиму, шукаючи не знаю чого. Мій зір починає темніти, мені загрожує втрата свідомості. І саме тоді, коли я переконана, що впаду в непритомність або задихнуся, будучи не в змозі поворухнутися з цією... жінкою, яка знаходиться всього в декількох дюймах від мене і, ймовірно, кігтями пробирається до мене, щось відмикається в моїх грудях, і я задихаюся. Повітря проникає, солодке й легке.

Відштовхнувшись від ліжка ногами, я пориваюся геть. Недалеко, недостатньо далеко. Але це все, що я можу зробити.

Я перекочуюсь на бік, білі плями танцюють у моїх очах. Я хочу принаймні побачити її прихід.

За винятком.

Її там немає.

Я швидко моргаю, намагаючись очистити зір від плям. Вони поступово зникають, а її все ще немає.

Під ліжком нікого немає. Просто простір порожнього килимового покриття, що я очікувала спочатку.

Я штовхаюся ввех на одній хиткій руці – потрібні дві спроби, перш ніж я можу втриматися, – щоб шукати її. Вона не в ногах ліжка. Або будь-де, де я бачу.

Однією рукою притискаю зростаючу і підозріло вологу гулю на задній частині голови, і намагаюся підвестися на коліна, щоб краще побачити кімнату.

Вона порожня. Вона пішла.

Або – що більш імовірно – її взагалі тут ніколи не було.

Я опускаюся на підлогу, сльози течуть по моєму обличчю. Відриваючи пальці від голови, я знаходжу кров. Небагато, але достатньо.

Прокляття.

Це була вона, я майже впевнена, та жінка, яку ми з Кейном знайшли під ліжком в одному з інших номерів. Та, з закритими очима й вухами, чиє відкриття мене так стурбувало. Та, чиє тіло ми вилучили й помістили по той бік запечатаних дверей перегородки.

Що в біса зі мною відбувається?

Крім того, що я вже знаю. Стара травма, галюцинації, що призводять до психотичного розриву. Це можлива причина. Починаючи з зустрічі з моєю мамою. Мій власний мозок намагався мене попередити, але я не слухала.

Але не цього разу, ця галюцинація інша. Коли мені було одинадцять і я була самотньою, я відчувала, як вислизаю, відчувала, як моя хватка реальності послаблюється. І будучи наляканою дитиною, я вітала усе, що змушувало мене почуватися менш ізольованою і наляканою.

Але зараз? Я не відчуваю того відключення. Реальність здається мені такою ж прив'язаною, як завжди. І я не одна. У мене є люди, які залежать від мене. Я не можу дозволити собі втратити розум.

І все ж я тут.

Я обережно підводжусь на ноги, скрегочучи зубами, стискаючи пульсацію в голові, і, хитаючись, прямую до ванної кімнати.

Кілька хвилюк нишпоріння в уламках на підлозі виловлює те, що виглядає як чиста мочалка, яку я притискаю до потилиці однією рукою.

Відмовляючись дивитися на своє відображення в дзеркалі, я обливаю іншу руку холодною водою, змиваючи кров. Потім я завмираю, розуміючи, що я накоїла. Забруднилася їхньою водою, якщо всередині можна було знайти забруднення.

Прокляття. Мені потрібно повідомити про це – про все це – Кейна. Сказати йому що він головний і, я не знаю, нокаутувати мене. Засунути мене десь у кімнату і замкнути, поки ми не повернемося в сектор K147.

Моє обличчя горить від приниження та розчарування. Я була правою. Я занадто пошкоджена. Надто небезпечна.

Але думка передати контроль Кейну здається ще небезпечнішою. Ніби я єдина, хто стоїть між нами та катастрофою, що є особливою зарозумілістю. Ніби я коли-небудь могла стати між будь-ким і лихом, не відчиняючи навстіж двері.

Я хитаю головою і морщуся.

Заради безпеки моєї команди мені потрібно розповісти Кейну, що сталося. Нехай він вирішує, що робити. Якщо я триматиму це в собі і справді втрачу своє лайно, вони можуть не усвідомити це досить швидко, щоб врятуватися. Хтось повинен стежити за аномальною поведінкою інших. Швидше, за більш аномальною поведінкою.

Я чекаю, поки кровотеча майже припиняється, а потім прибираю все, витираю кров із волосся та сльози з обличчя прохолодною водою з крана. Начебто за копійку, а насправді на мільйон більше.

Можливо, я була би переконливішою для Кейна, якби з'явилася заплаканиа і закривавлена, але я не маю в собі сили заходити так далеко. Гідність може бути холодною втіхою в цій ситуації, але я збираюся триматися за все, що можу.

Заспокоївшись якомога більше, я виходжу з номера й повільно прямую на мостик, ведучи рукою по стіні, щоб утримувати рівновагу на фоні пульсації в голові.

Коли я досягаю мостика, я бачу Нісуса та Кейна, що гуртуються над чимось на одному з екранів комунікаційної станції, а Веллера – за

навігацією, він похмуро дивиться на індикацію, що проектується на зірках у вікні перед ним. Дисплей надає швидкість, координати нашого поточного місцезнаходження, прогнозований шлях і час до місця призначення.

Згідно з цими показаннями, я спала на дві години більше, ніж призначені шість. Лурдес мала мене розбудити. Зараз це не має значення.

Окрім...

«Де Лурдес?» запитую я.

Лише Кейн, здається, вловлює запитання. Він дивиться вгору та навколо, розсіяно, перш ніж зосередитися на мені. «Вона не з тобою?» Тоді він ніби сприймає мою зовнішність і випрямляється, повністю повертаючись до мене. “З вами все гаразд?” – запитує він із занепокоєною складкою на лобі.

«Я...» починаю я.

«Ти маєш це побачити, ТЛ», – схвильовано кличе мене Нісус.

«Можете замовкнути?» Веллер обертається на стільці. «Моя голова вбиває мене».

Кейн заковує очі. «Старе шампанське зараз здається не дуже гарною ідеєю, правда?»

«Як завгодно», – бурмоче Веллер. «Зараз не про те». Він потирає скроні. «Я не пив так багато, і це було кілька годин тому. Крім того, у мене раніше було похмілля. Це інше. Мої зуби ніби вібрують у моїй голові».

«Угу», – каже Кейн, склавши руки на грудях. Він дивиться на мене, і я розумію, що він чекає, поки я прийму рішення.

«Ви можете взяти свої шість годин у кімнаті на двох, але залиште двері відчиненими, щоб ми могли вас чути», – неохоче кажу я Веллеру. Це має бути рішення, яке зараз приймає Кейн. Але Веллер зістрибує зі свого стільця й залишає місток, перш ніж я встигну сказати щось більше. Я знову звертаю увагу на Кейна. «Але мені ще потрібна хвилина, щоб...»

«Ні, Нісус правий. Тобі обов’язково потрібно це побачити, – каже Кейн, похмуро стиснувши губи.

Мої брови піднімаються. Кейн не з тих, хто перебільшує або надмірно реагує. «Добре», – повільно кажу я.

Кейн хмуриться на мене, коли я підходжу. «Що це за кров на твоїй шії?»

«Я вдарилася головою», – кажу я, вимовляючи кожне слово. Сказати Кейну і звільнити себе з активної служби – це правильно, але це не полегшить ситуації.

І навпаки, легше відкласти це на деякий час. «Я розповім вам про це за хвилину», – кажу я. «Це частина того, про що мені потрібно з тобою поговорити».

“З тобою все гаразд?” – знову запитує він, простягаючи руку, щоб нахилити мою голову до світла. Я хочу схилитися під його теплий дотик, але він майже миттєво помічає синець, ніжно торкаючись його кінчиками пальців.

Я з шипінням втягую повітря, і він негайно відступає.

«Це клятий удар», – каже він. «Ти впала з ліжка чи що?»

«Щось на зразок цього», – категорично кажу я.

«Добре, добре», – каже Най, переминаючись з ноги на ногу, бажаючи продовжити своє шоу. «Чи можу я показати це вам зараз? Ми знайшли кілька речей і...

«Почніть з діагностики», – пропонує Кейн.

«Чудово», – каже Нісус, його пальці літають по дошках, а цифри й аббревіатури танцюють на екрані вгорі. «Гаразд, ти знаєш, що корабель проводить діагностику кожного разу...»

Махаю рукою. «Так, так, я зрозуміла це раніше».

«Тож я вирішив просто порівняти дані початкової діагностики на початку їхньої подорожі, і в кінці. Просто щоб побачити те, що я міг би побачити. Для приколу.»

Це була б його версія гарного проведення часу. «Вбити трохи часу», – кажу я. Принаймні моє почуття гумору неушкоджене.

Нісус здивовано дивиться на мене.

Чи ні. «Нічого. Не зважай.» Я хитаю головою, на мить забувши, і здригаюся, коли біль нагадує мені про травму. «Просто... що ти знайшов?»

«Є деякі аномалії, які я не можу пояснити. Все працює в межах нормальних параметрів за кількох днів перед останніми записаними даними». Він робить паузу, роблячи щось, доки числа й цифри не перетворяться на впізнавану гістограму. «Погляньте, ось це споживання енергії двигунами. Ви бачите деякі незначні коливання

протягом перших шести місяців подорожі, нічого страшного, залежно від того, хто чим керує на кораблі. Скільки-то людей сплять з увімкненим світлом, будь-що».

Товсті жовті лінії з невеликими відхиленнями рухаються вгору та вниз.

«Але якщо ви подивитеся на цей момент, ближче до кінця, останній тиждень...» Він жестом показує на екран, і я нахиляюся вперед, щоб ближче розглянути.

Жовта смуга різко піднімається і залишається вище.

«Це аномалія», – кажу я.

– Саме так, – із задоволенням каже Нісус. «Щось тягнуло їхню енергію. Підвищення їхньої статистики використання принаймні на десять відсотків, що завжди вище, ніж їх попередній максимум. І послідовне повторення, до останньої діагностики».

«Що це спричинило?» запитую я.

«Я поняття не маю!» Нісус звучить у захваті від того, що йому потрібно розгадати таємницю. О, мати розумову здатність насолоджуватися пошуком однієї з нерозв'язних проблем у житті – наприклад, чому мій мозок зламаний і постійно бачити мертвих людей – замість того, щоб зазнати поразки через це.

Я відкидаю цю думку. «Що ще?»

«Шумоглушники», – додає Кейн.

«Так, так», – каже Нісус. Він ковзає рукою по екрану, стираючи жовту гістограму й замінюючи її подібною, на цей раз спокійно-блакитну.

«Якщо подивитися, шумопоглиначі працюють майже на максимальній потужності протягом перших шести місяців подорожі», – каже Нісус. «Не чудово, але досить добре. Незначні коливання лише при збільшенні або зниженні швидкості».

«У той час ці двигуни були більшими, ніж будь-які інші, створені раніше, і Сіті спробувала новий сплав для зовнішнього корпусу», – додає Кейн. «Вони, ймовірно, не знали, як шум двигуна буде взаємодіяти зі сплавом. Я підозрюю, що це було голосніше, ніж вони очікували. Оновлені амортизатори допомогли б зменшити шум у навколишньому середовищі для пасажирів, але навіть без такого оновлення пасажири не мали б відчувати нічого надто нав'язливого. У

всякому разі, тільки екіпаж і люди на нижньому рівні могли отримувати більш гучні вібрації».

«Дешевші місця», – кажу я. «Здається, це не пріоритет».

Кейн киває. «Точно».

«Але в той же час, коли ми отримуємо додаткове споживання енергії, ми маємо це», – повертається Нісус. Він проводить рукою по екрану, і безтурботний синій колір стає яскравим морем червоного.

«Амортизатори червоніють», – кажу я.

«Максимум, що значно перевищує специфікації виробника», – каже Нісус. «Але, і ось що цікаво, швидкість Аврори не змінювалася. Немає причин, щоб використання амортизаторів так стрибало».

«Чи могли амортизатори бути відповідальні за десятивідсоткове збільшення споживання енергії?» запитую я.

Нісус захлинається від сміху. «Амортизатори? Отримувати десять відсотків від цих двигунів?» Він хитає головою. «Половина з цього, навіть менше, засмажила би їх повністю. У жодному разі.»

«Тоді на що я тут дивлюся?» – запитую я, намагаючись проковтнути розчарування.

«Ми не знаємо, я ще не зрозумів», – каже Нісус знову захопленим голосом.

«Єдине, що ми можемо сказати напевне, це те, що щось змінилося безпосередньо перед кінцем їхньої подорожі», – додає Кейн.

«Гаразд, чудово, гарна робота», – кажу я, не знаючи, що ще додати. І мені потрібно припинити відкладати те, заради чого я прийшла сюди. «Кейн...»

Нісус і Кейн обмінюються поглядами.

“Що?” питаю я, і повзуче відчуття страху повертається. Вірніше, посилюється, бо воно ніколи мене не покидало.

«Є ще одна річ», – каже Кейн. «Але вона трохи... тривожна».

Більше чи менш тривожна, ніж привид мертвої жінки під моїм ліжком, яка хапає мене за довбану щиколотку? Тому що я думаю, що це може бути моїм новим орієнтиром.

Істеричний сміх виривається з мене, перш ніж я встигаю його зупинити, і вони обоє витріщаються на мене. «Вибачте. Просто все це, – я махну рукою, показуючи на наше оточення та корабель загалом, – викликає занепокоєння. Ви так не думаєте?» Я не збираюся викладати

свій досвід на них обох. Мені потрібно поговорити з Кейном наодинці, нехай він вирішить, чи хоче він повідомити про те, що я... не в собі.

«Так», – каже Кейн через мить. «Це особистий журнал капітана».

Я негайно випрямляюся. «Ви потрапили туди?»

«Не зовсім», – каже Нісус. «Схоже, судновий журнал і її особистий журнал були стерті, і дуже добре. Самою капітаном або кимось, хто знав її код».

– Навіть у чорному ящику? запитую я.

«У нас немає кодів, щоб відкрити його, не кажучи вже про доступ до даних», – нагадує мені Нісус.

– Гаразд, значить... – я піднімаю брови.

«Нам пощастило, – каже Кейн. «Капітан, здається, надіслала частково уривок зі свого журналу як особисте повідомлення. Або намагалася. Але на той момент вони вже були далеко за межами того, що було б ранньою та рудиментарною версією спільноти, яку ми маємо сьогодні».

«Повідомлення потрапило в буфер», – каже Нісус. «Це погіршило ситуацію, але я зміг зациклити його та відфільтрувати, але це, звісно, означало, що мені також довелося...»

«Нісус», – каже Кейн словесним підштовхуванням.

«Правильно. Гаразд, ось». Він стукає по дошках. «На головному екрані».

Я повертаюся і бачу крупним планом Лінден Джерард. Зображення спотворене та розпливчасте, але я можу розрізнити її риси обличчя та достатньо фону, щоб визначити, що вона в командному кріслі, лише за кілька футів від того місця, де я стою зараз. Вираз її обличчя – вимушений спокій, напруга проявляється в зморшках на лобі та напрузі в роті.

«...неправильно. Я не знаю... Офіцер Воллес, здається, думає... що надмірно реагує. Але у нас була хвиля самогубств і... насильства між пасажирями – це... люди повідомляють, що бачать речі, неможливі речі...»

Вона зупиняється, озираючись через плече на двері, що ведуть на мостик, позаду неї. Рефлекторно я імітую її дії. Двері тут порожні, як і на її записі.

«Я бачила Марію». Лінден судомно ковтає. «Спочатку краєм ока, а потім у кінці коридору... біля підніжжя мого ліжка». Її рішучий спокій

порушується. «Мія, якщо ти бачиш це, я знаю, що ти намагалася розповісти мені про прикмети та попередження». У неї виривається схлип, і вона закриває обличчя. «Вибач, що я не послухала тебе...»

Через мить запис стрибає, і вона знову дивиться прямо перед собою в камеру, її обличчя сяє від сліз і напружується від чіткості. «І я хочу, щоб ви знали, що, що б не трапилось, я...»

Повідомлення раптово обривається з гучним тріском статички, і я підстрибую.

«Марія...» – починає Кейн.

«Її подруга», – закінчуємо ми з Нісусом.

«Я пам'ятаю», – кажу я, у мене пересохло в роті.

«Вона була в той час і досі є на Землі», – продовжує Нісус. «Вона залишилася, щоб піклуватися про їхніх трьох дітей. Вона не була на «Аврорі», ніколи».

«Тож Джерард бачила щось інше», – кажу я, відчуваючи неприємність. Як таке можливо? Моя історія робить мене основним кандидатом на чергову психічну перевірку, але Лінден Джерард була шанованою жінкою-капітаном, без жодних відомих розумових вад чи нездатностей. Інакше Сіті ніколи б не доручила їй місію «Аврори».

«І, здається, вона була не одна», – додає Кейн. «Вона згадує інших пасажирів, які повідомляють... про дивацтва». Він на мить вагається. «І мені цікаво ... Я повинен подумати, що, можливо, я...»

Крик проривається крізь густий кокон тиші, і звук такий приголомшливий, такий недоречний, що ми всі на мить завмираємо.

Кейн реагує першим, кидається в коридор, прямуючи до джерела звуку, вниз по коридору правого борту люксів.

«Це Лурдес», – кричу йому вслід, намагаючись і не встигаючи за ним, пульсація в моїй голові посиляє агонію з кожним кроком.

Я слідую так швидко, як можу. Запах доходить до мене першим – гнилого м'яса й металевого запаху старої крові – і я блюю, перш ніж встигаю стриматися. Я знаю цей запах. Не просто смерть, а смерть і розпад. І це не галюцинації.

Інстинктивно я підношу руку до носа, використовуючи рукав, щоб перекрити запах.

Що до біса?

Але як тільки я бачу Кейна, який зупинився перед одними з дверей номеру, я можу здогадатися, що сталося, хоча я не розумію чому.

Запах стає сильнішим, коли я підходжу до нього, до цієї кімнати. Кейн щільно заклеїв краї цих дверей, намагаючись закрити будь-які щілини, тому що ми знали, щойно тепло й кисень піднімуться, неможливо буде зупинити розкладання крові, тілесних речовин і рідини, якою просочений килим. Ми вилучили замерзлі тіла – Ентоні та Джейсена, – але ми не могли зробити більше.

Але стрічка на дверях тепер зламана і відклеєна. Кейн витягує з кімнати тремтячу Лурдес, її дихання на межі гіпервентиляції. Навіщо їй було це робити? Навіщо їй було туди заходити? Вона знає, чому ми намагалися заклеїти краї, і що означає подвійний Х.

Я простягаю руку, щоб поплескати її по плечу в незручній спробі втішити, але вона відривається, щільніше притискаючись до плеча Кейна. «Чому?» – запитує вона, приглушеним голосом. «Навіщо тобі це робити зі мною?»

Я дивлюся на неї, а потім дивлюся на Кейна, який безпорадно знизує плечима. «Я не... Про що ти говориш?» Запитую я.

«Навіщо ти привела мене туди?» плаче вона.

Мій рот відкривається. «Я не розумію. Лурдес, я б ніколи...

“Ти зробила це! Я бачила тебе! Ти помахала мені, щоб я йшла за тобою, бо ми не повинні нікуди йти самі».

«Лурдес», – каже Кейн. «Клер була з нами на містку принаймні останні двадцять хвилин».

Лурдес робить паузу, а потім хитає головою. «Ні, я прокинулася, коли вона вийшла з номера. Я пішла за нею. Вона сказала, що має показати мені щось особливе».

Кейн дивиться на мене.

«Вона вже пішла, коли я встала», – кажу я. «Я очікувала знайти її на мостику разом з вами». Мої слова звучать погано для моїх вух, хоча вони і правда.

«Що сталося після цього?» запитує Кейн.

«Я... я слідувала за нею, але постійно втрачала її. Ми входили і виходили з кімнат.»

Я озираюся на місток і напружуюсь від побаченого. Зараз кілька дверей відчинені.

М'яка невизначеність починає їсти мене.

«Двері мали бути зачинені», – кажу я. Усі, які мають подвійні Х, повинні бути такими. Я машинально погладжую кишеню свого комбінезона в пошуках ключа. Але його немає. Я не впевнена, що від цього почуваюся краще чи гірше.

Востаннє я бачила ключ, коли поклала його на тумбочку кілька годин тому. Це єдиний ключ, який у нас є.

«Я намагалася зрозуміти, що вона робить». Лурдес робить паузу, її подих переривається. «Проте коридор здавався набагато довгими, і я...» Вона зупиняється. «Але я бачила, як ти зайшла в цю кімнату, я знаю. Ти помахала мені, щоб я йшла за тобою».

Чи можливо це? Чи могла я встати і привести Лурдес сюди, не усвідомлюючи, що я роблю? Чи була жінка під ліжком і моя реакція на це повною розумовою вигадкою? Щось, про що я мріяла, коли блукала коридором і спонукала Лурдес слідувати за мною? Я так не думаю, але... я не можу бути впевненою.

У мені бурхає ненависть до себе, і я хитаю головою. З огидою на себе.

Моя голова пульсує у відповідь на раптовий рух, нагадуючи мені про біль. Синець на потилиці від удару об тумбочку. Це, принаймні, говорить про те, що частина моєї зустрічі з жінкою під ліжком існувала в реальності, і я не могла бути в двох місцях одночасно.

Але мені також важко уявити, що Лурдес простягне руку до мене, щоб взяти ключ, і залишить кімнату сама. І де вона була, поки я була на мостику? В одній з кімнат у пошуках «мене»?

«Чи відчиняла Клер двері?» – запитує Кейн.

Лурдес морщить чоло, але тепер вона здається спокійнішою, коли вона в залі й не сама. «Я не... пам'ятаю. Я просто... штовхала двері, і вони відчинялися». Вона хмуриться. «Відкривати було важче, ніж я очікувала».

«Добре», – каже Кейн. «Давайте відведемо вас до двоярусної кімнати, щоб ви могли відпочити і...»

Лурдес люто хитає головою. «Ні, тільки не сама». Вона уникає мого погляду.

І не зі мною, звісно.

Навіть незважаючи на те, що я не зробила нічого поганого – наскільки я знаю; що, як я вважаю, головне, – я відчуваю опік сорому.

«Веллер уже в кімнаті на двох. А Нісус на мостіку», – каже Кейн. “Куди ти хочеш?”

Вона киває, і він проводить її до мостика.

Я підходжу ближче до номера, щоб поглянути ще раз.

Червона стрічка на краях дверей скручується назад і з силою розривається. Стрічка послабилася, коли відчинили двері. Всередині ввімкнуте світло, і висохле чорно-червоне озеро крові на підлозі виглядає набагато гірше, ніж тоді, коли ми з Кейном були тут у темряві, і освітлювали сцену лише ліхтарі на наших шоломах.

Але мою увагу привертає ключ у дверях. Яскраво-зелений пластик. Той самий. І, очевидно, більше не в моєму розпорядженні.

Через деякий час Кейн повертається без Лурдес. Він вивчає двері, ключ, а потім мене.

Я прочищаю горло. «Я хотіла вас знайти, тому що коли прокинулася, я дещо побачила. Пам’ятаєш жінку, яку ми витягли з-під одного з ліжок? Ту, з зав’язаними очима?»

«Так», – каже він з незбагненим обличчям.

Я готуюся до його реакції, а потім розповідаю йому все. Як вона намагалася мене схопити. Як вона намагалася дихати.

Він починає говорити, але я його перериваю. «Коли я знову подивилася, її вже не було. Це було... це все було несправжнім. Галюцинацією». Я ненавиджу це визнавати, свою зламаність. «Я не думаю, що я щось зробила з Лурдес. Час... я не знаю. Але я, очевидно, не можу гарантувати...» Я обриваю себе і переходжу до суті. «Я думаю, вам потрібно звільнити мене від обов’язків». Я з силою вимовляю слова. «Для безпеки всіх інших».

«Ось чому ти прийшла на місток», – повільно каже Кейн. – Сказати мені звільнити вас від обов’язків.

“Так.” Це полегшення – зізнатися в цьому вголос.

«Але ви не бачили Лурдес у коридорі.» Очевидно, він працює над чимось іншим, хоча я не знаю, над чим.

“Ні.” Я вагаюся, а потім додаю: «Наскільки я пам’ятаю».

«Отже, ти думаєш, що ти якимось чином ходила як сновида і провела Лурдес залом жахів, відкриваючи їй двері? І вона якимось чином постійно втрачала ваш слід на відстані якихось двох футів?»

«У мене немає іншого пояснення, тому...»

«Бухня».

Це розпалює мій темперамент. «Це не бухня», – кидаю я на нього. «Ти знаєш, що сталося на Феррісі, Кейн?»

«Це є у твоїй справі, Клер», – втомлено каже він. «Звичайно я...»

«Ні, у вас є офіційний діагноз, усі аналізи після гри. Але ви не уявляєте, що сталося насправді. Це я вбила тих людей. Я знала, що означає карантин». Я досі бачу цю стрічку у своїй свідомості. Великі друковані літери білого кольору на блакитному тлі, нанизані на двері житлового будинку. «Я порушила протоколи, перейшовши в зону забруднення. Тому що я була егоїсткою і хотіла побачити свою подружку».

Він здригається, але хитає головою. «Ти була дитиною».

«Мою подружку, яка на той момент була мертвою уже два дні», – додаю я, спонукаючи його оскаржити це.

Його рот відкривається, але нічого не говорить, і я відчуваю гостре задоволення.

Я можу уявити її у своїй голові. Бекка все ще в нічній сорочці, можливо, трохи тихіша й розсіяніша, ніж зазвичай. Я була просто щаслива, що вона повернулася. І що мені не доведеться перекривати її зміни в теплиці.

Я хочу побалакати з нею в цьому надто тихому хабі.

«Я не знала, що вона мертва, навіть не усвідомлювала, що щось не так, коли люди поспішали вивезти мене звідти в MedBay і на дезактивацію». Я даю йому натягнуту посмішку. «Я бачила там різні речі, перш ніж опинилася в пастці разом з мертвими. Це не посттравматичний стресовий розлад чи психічний розлад через стрес. Я облажалася». Я роблю паузу. «Пам'ятаєш, як я запанікувала, виходячи з «Ліни» у відсік для човників?» Я не чекаю його відповіді. «Це тому, що я побачила свою маму. Моя давно померла мама кричала на мене».

Його очі розширюються.

Так, точно.

Я опускаюся на підлогу в знеможі. «Коли мені було сімнадцять, я майже закінчила інтернат і чекала, чи приймуть мене до навчальної програми “Верукса”, я спричинила затор з десяти машин на шосе 5. Чоловік посеред дороги кликав на допомогу. Я побігла, і коли я туди дісталася... його там не було. Я навіть не бачила машин, поки не побачила їх пізніше. Вони звертали, щоб уникнути мене, і стикалися одна з одною”. Механізми безпеки на магнітній подушці запрограмовані на збереження життя пішоходів. Так вони і зробили, але дуже дорогою ціною.

Запах горілого металу та гуми обпікає всередині мій ніс, змушуючи мене насторожитися. Блискучий метал раптово довкола мене, перекинутий і зім’ятий, як зона бойових дій, куди мене кинули без попередження. Якась жінка ридає, а десь, в одному з тих уламків, стогін болю, а потім лише тиша.

«Збитки на тисячі доларів, люди отримали серйозні поранення». Я напружено посміхаюся. «Верукс зам’яв справу».

«Клер», – починає Кейн, але з ваганням у голосі. Я не можу дивитися на нього. Я можу побачити страх, що зростає на його обличчі, і це може мене вбити.

«Вона ніколи не казала, але я думаю, що моя мама влаштувалася на роботу у Ферріс, тому що я всюди бачила свого батька після його смерті». Я глибоко вдихаю. «Я її лякала. Отже, ми переїхали взагалі на іншу планету. І справді, тата більше не було». Я махаю руками, як фокусник, що закінчує фокус.

«Стрес і травма, здається, лише погіршують ситуацію, що б це не було. І чим більше людей навколо, тим більше... речей я бачу. Ось чому я взяла цю роботу, тут, подалі від усіх. Чому я захотіла цей сектор, який ніхто інший не хоче». Я хитаю головою. «Такого не трапляється, коли все нормально. Але прямо зараз? Я навіть не можу сказати, що правда, а що ні. Це означає, що я становлю небезпеку. І я не можу ризикнути знову когось поранити. Ви повинні вилучити мене з рівняння, поки ми не повернемося».

Я важко дихаю від напруження промовляти слова, які ніколи нікому не говорила вголос і з таким переконанням за ними.

Але коли він говорить, я отримую не смиренне визнання чи гнівне звинувачення.

«Я бачив Ізабель», – каже він.

Я кліпаю на нього, не розуміючи його слів.

«Коли ми були в атріумі, – нагадує він мені.

Хвиля прихильності до нього наповнює мене до розриву, хоча вона також змішана з болем. Він намагається змусити мене почуватися краще, змусити мене почуватися менш божевільною. Але цього не станеться, як би він не намагався. «Ні, тобі здалося, що ти щось побачив, що цілком нормально в цій ситуації. Але це був лише ваш мозок, який заповнював деталі...

«Я знаю, що я бачив», – промовляє він крізь зуби. «Я знаю свою дочку».

Я хочу з ним посперечатися. Видання бажаного за дійсне зовсім не те саме, що повна омана, і я, з усіх людей, надто добре це знаю.

«Її волосся було заплетене в коси з маленькими жовтими смужками метеликів на маківці. Її улюблені, – повільно каже він, але його погляд зосереджений кудись повз мене.

По моїй шкірі ковзає мороз. Його віддалений погляд, ймовірно, означає, що він витягує образ зі своєї пам'яті. Але важко не обернутися і перевірити, що позаду. Чи не побачу я маленьку дівчинку, яка стоїть позаду мене? Я тремчу.

«Під час стресу ми бачимо те, що хочемо бачити», – кажу я, склавши руки на грудях. «У капітана Джерард, у тому повідомленні, мабуть, було те саме. Все йшло до лайна, і вона хотіла ще раз побачити свою подругу».

Він повільно хитає головою з недовірою. «Ти так налаштована звинувачувати себе».

Я дивлюся на нього. «Вибач? Як, у біса, це...»

«Тобі вже спало на думку, що це доказ того, що чотири людини – ти, я, Лурдес і капітан Джерард – бачать речі, яких немає?» вимагає він.

Не спадало, ні. «Але припускається, що Лурдес...»

«Так, припускається, що ви не катували Лурдес – навпаки, ви доклали чимало зусиль, щоб захистити її навіть ціною власного комфорту, – у якійсь химерній грі в кішки-мишки, не пам'ятаючи про це». Він робить паузу. «Погляньте на це з моєї точки зору: що більш імовірно в цьому сценарії? Ти робиш це чи Лурдес бачить щось, чого немає, коли ми маємо задокументовані докази того, що галюцинації траплялися тут раніше?»

Я закриваю рот.

«Клер, я не знаю, що тут відбувається. Я не знаю, чи ти...»

Існуєш насправді. Це те, що він хоче сказати.

«... що ви можете робити, бачити або що завгодно. Але я знаю тебе». Він присідає навпочіпки, змушуючи мене дивитися на нього. «Ви б не скривдили нікого, не навмисне».

Ніжна, але тверда впевненість у його голосі змушує мій погляд розпливатися від сліз. «Але я зробила це. Це було ненавмисне, але результат був таким же».

Кейн видає розчароване зітхання. «Те, що сталося на Феррісі, на тому шосе, це були аварії. Крапка. Отже, так, я можу замкнути вас і взяти на себе відповідальність». Він проводить рукою по волоссю. «Але я б вважав за краще, щоб ти перестала дистанціюватися, тому що ти боїшся, і замість цього допомогла мені зрозуміти, що в біса з нами відбувається. Ми ваша команда, ваші люди». Він злегка спирається руками на мої коліна, стискаючи. «Мені потрібна твоя допомога.»

Він чекає, поки я відповім, але я не можу. Думка добровільно наражати їх на небезпеку, наражати на небезпеку його самого, здається мені свинцевою ковдрою, яка тримає мене на місці.

Вираз його обличчя змінюється, твердіє, наче перед моїми очима осідає бетон. «Добре». Він встає і крокує до мостика.

Люди помирили, коли я не дистанціювалася! Ці слова приходять до мене, коли він уже пішов.

Війна розчарування та провини в моїх грудях. Якщо він неправий, а я права, це ще більше болю та страждань, які ляжуть на мене, більше, ніж я можу нести. Я багато працювала, щоб уникнути цього, щоб уникнути зближення з іншими взагалі, про всяк випадок.

Але... якщо Кейн правий і тут відбувається щось інше? Моя відмова брати участь може коштувати дорого. Я, принаймні, маю певний досвід роботи з нереальним, яке здається реальним.

Це може зробити мене найкращим експертом, яка допоможе. Або найгіршим.

Прокляття.

Я потираю тремтячими руками штанини свого комбінезона, потерта тканина втішає своєю знайомістю. Вони моя команда, моя відповідальність. І я боюся наражати їх на небезпеку... разом з собою. Але якщо з ними щось трапиться, коли я могла допомогти?

Я теж не зможу з цим жити. І врешті-решт я вважаю, що це все зводиться до цього. З чим можна жити або заради чого ти готовий померти.

Зводячись на ноги, я прямую за Кейном.

«Я виключив одночасний психотичний зрив, тому що ймовірність цього настільки мала, що її неможливо обчислити», – каже Нісус, коли я виходжу на місток. «Але справа в тому, що зараз ми маємо записи про трьох людей, які побачили неможливе. Капітан Джерард, Лурдес і Кейн».

«Чотири», – кажу я неохоче.

Голови обертаються обличчями до мене. Кейн коротко киває мені, наче не чекав від мене нічого іншого. Веллер стогне. Хтось, напевне Кейн, витягнув його з місця відпочинку до нас. Лурдес, закутана в ковдру, сидить біля станції зв'язку, і насторожено дивиться на мене.

«Я бачила... одного з пасажирів», – кажу я.

«Одного з загиблих пасажирів?» – запитує Нісус.

«Ага, так». Я неспокійно переношу вагу. «Вона була під ліжком, схопила мене за щиколотку. Але потім вона зникла».

«Боже мій», – шепоче Лурдес, притиснувши руку до рота.

«Очевидно, це було несправжнє», – додаю я. «Хоча в той час це здавалося реальним».

«Вона виглядала мертвою?» – запитує Нісус.

«Досить», – водночас стогне Веллер, який сидить у командному кріслі, підхопивши голову руками. Він виглядає блідим і спітнілим, із зеленим відтінком, який все ще тримається на його шкірі. «Ти витягнув мене з відпочинку за цю фігню?» Він дивиться на Кейна. «Ви повинні дати мені ще щось проти цього головного болю, шеф. Я вмираю.»

Кейн ігнорує його. «Продуктивна розмова на цьому етапі була б дуже корисною, Най».

«Я намагаюся зібрати дані», – каже Нісус, перш ніж звернутись до мене за відповіддю.

“Так”, кажу я. “Її шкіра була такого жахливого сірого відтінку, якого просто немає на живих людях.”

Я здригаюся.

«Цікаво». Нісус постукує пальцями по губах, проходячи по передній частині мостика. «Це точно те, що традиційно можна назвати привидом. Той, хто підтверджений як померлий».

«Ти ж не припускаєш, що на кораблі є привиди?» запитує його Веллер, його голос приглушений головою, що лежить на його руках.

«Це теорія», – сперечається Нісус, звучачи трохи пошарпано. Він заплющує очі, ніби намагаючись відродити приватність, яку він так цінував на ЛІНІ. «Люди документували надприродні події в місцях, де протягом століть відбувалася насильницька смерть. На полях особливо жорстоких битв...

– Тільки не всі бачать мертвих пасажирів, – кажу я. “Тільки я.” Зараз. І дедалі частіше.

«Правда, і це наша проблема», – каже Нісус, широко розкриваючи руки. «У нас недостатньо даних. Кожна теорія однаково актуальна прямо зараз».

«Не привиди», – бурмоче Веллер. «Привидів не існує».

“Ні?” – запитує Нісус. «Я припускаю, що ніхто з вас не бачить мого батька, який ходить у тому кутку». Він показує тремтячим пальцем у дальній бік кімнати, і ми всі дивимося.

Місце порожнє.

Крижаний холод пробігає по моїй спині, наче кінчик незнайомого пальця торкається хребта.

«Як ви це пояснюєте?» – запитує Нісус у Веллера. «Я бачу його, а ви ні».

«Але те, що я бачила, було справжнім», – негайно каже Лурдес. “Я була там. Я бачила її». Вона не може дивитися на мене, коли це говорить.

«Ось що ми знаємо. ТЛ, ви тут аберация. Єдина, хто бачив підтверджену смерть», – каже Нісус.

Я прочищаю горло. «Це траплялося раніше. У мене, я маю на увазі».

Лурдес і Веллер обидва повертаються, щоб витріщитися. Моє обличчя червоніє.

Брови Нісуса здіймаються вгору. «Я точно хочу почути про це більше. Але наразі ми маємо виключити вас із набору даних. Одна з цих речей не схожа на інші. Це може бути щось в хімії вашого мозку, попередній стан. Але ми просто не знаємо». Він робить паузу, потираючи вуха з болючим виразом. «Вони продовжують дзвеніти», – бурмоче він.

Кейн випрямляється. «Запаморочується чи болить голова?»

“Так!” Веллер піднімає руку. «І це дивне потріскування? Чи постукування?» Він потирає вухо. «Більше ніхто цього не чує?»

«Ви вже випили максимальну дозу знеболювального», – каже Кейн. «Я не можу дати вам більше зараз».

«Так, ну, це нічого не означає», – бурмоче Веллер.

– Ні, – каже Нісус. «У мене нічого не болить, ніякого головного болю. Ще ні.” Він хитає головою, перефокусуючись. «Отже, ми дивимося на спільні ознаки. У нас є четверо людей – Кейн, Лурдес, капітан Жерар і я – хто відчуває в галюцинаціях людей, до яких ми емоційно прив’язані».

«Це не...» – заперечує Лурдес.

«Людей, які, наскільки нам відомо, живі», – продовжує Нісус, ніби вона нічого не сказала.

Кейн здригається.

«Ще одна спільна риса. Нічого з цього не було, поки ми не з’явилися на борту «Аврори». Кореляція, очевидно, не є причинно-наслідковим зв’язком, але враховуючи те, що ми знаємо про події, пов’язані з пасажирами та екіпажем «Аврори» до нашого прибуття...

«Щось тут це спричиняє», – категорично каже Кейн.

«Ми закінчимо, як вони?» – шепоче Лурдес.

«Ні», – швидко кажу я, бо бачу, як Нісус готується кивнути або, що ще гірше, знизати плечима. Але якщо бути справедливим щодо нього, то хаотична сцена в атріумі, яку ми знайшли на кадрах Данліві, тепер має набагато жахливіший сенс.

«Ми провели всі відомі нам тести. Все повернулося до норми, за винятком шумозаглушувачів і аномальних витрат енергії», – каже Нісус. «Жодних забруднень. Відсутність витоків вихлопу. Відсутність неідентифікованих бактерій на масових рівнях. Нічого, що викликало би ці симптоми».

«То що ти думаєш?» запитую я.

«Я не знаю, чому це відбувається», – каже Нісус. «Я не знаю, як це зупинити. Мені потрібно більше інформації».

«Ми могли би просто піти», – каже Лурдес. «Просто відчинити двері шлюзу і...»

«Ми забрали навігаційний блок з ЛНИ, пам'ятаєш? Крім того, двері так не працюють», – каже Кейн. «Вони не були призначені для відкриття зсередини. Без шлюзу. Наші костюми трохи допомогли б, але ми могли б отримати декомпресійну хворобу або навіть гірше. Якщо ми не спробуємо тиснути на весь корабель, а це може тривати майже стільки ж, скільки...»

«Я, хрень, не здамся», – різко каже Веллер. «Не тоді, коли ми так близько».

Я автоматично переводжу погляд на зворотний відлік на головному екрані. П'ятдесят три години.

«Ми також не знаємо, чи вирішить цю проблему наша втеча», – зазначає Нісус. «Якщо ми постраждали і були заражені... чи одержимі... ми можемо принести це з собою».

«Я думаю, нам слід обшукати кімнати», – кажу я.

«Ти вже це робила це, ТЛ». Нісус звучить трохи стурбовано.

Приниження пронизує мене, живою іскрою блимає по моїх нервах. Ось чому я ніколи нікому не розповідаю про те, що бачила. Що я бачу. Після цього вони не дивитимуться на мене так само. «Я знаю», – кажу я, намагаючись набратися терпіння. «Я пам'ятаю. Але ми шукали тіла. Не інформації про те, що сталося». І що, мабуть, досі відбувається.

Я вагаюся, а потім додаю: «Крім того, у них були запасні кисневі маски та балони в люксах на цьому рівні».

Веллер пирхає, потім від болю притискає руку до чола. «Прокляття. Ви ж не думаєте, що тут хтось вижив...»

«Ні, але ми не обшукували весь корабель», – зауважую я. «Ми не маємо уявлення про умови на різних рівнях. І ми ходили по ньому кілька годин перед тим, як закритися. Багато часу, щоб хтось міг зробити... щось. Ми повинні принаймні це виключити». Знову ж таки, припускаючи, що я не відповідальна за те, що пережила Лурдес. Хоча Нісус навів досить переконливі докази, що це не просто наслідок мого «стану» чи другого зриву.

«Гаразд, гаразд», – каже Нісус, зважуючи щось у його думках. «Дуже малоймовірно, але, можливо, ви зможете щось знайти. Я думаю, ми також повинні розглянути можливість того, що цей корабель був тут два десятиліття, і ми не маємо уявлення, що ще могло його знайти перед нами».

Кейн хитає головою.

«Привиди та прибульці?» Веллер стогне. «Ти, чорт, знущаєшся?»

«За відсутності додаткових доказів усі теорії справедливі», – повторює Нісус. «Невже це так неможливо?»

«Що нарешті з'являться розумні істоти, і їхня головна гра – бовтатися на покинутому кораблі й починати мучити всіх, хто проходить повз?» – запитує Веллер. «Так, до біса».

«Ви приписуєте людські мотиви та наміри чомусь нелюдському», – каже Нісус. «Ми поняття не маємо, яка їх мета. Ми навіть не знаємо напевне, чи вони розумні. Або що це їхня навмисна дія. Можливо, сама їх присутність викликає збій у роботі мозку та галюцинації. Ми не знаємо. Але щось відбувається». Він переводить подих, на його лобі виступає піт. «Мій дідусь приєднався до мого батька», – каже він, відвертаючи голову. «Мій дідусь помер, ТЛ».

Тож це вже не лише я. Можливо, я просто більш чутлива до цього, що б це не було. Можливо, ми всі зрештою почнемо бачити мертвих. О, це добре.

«Якщо це привиди, чи інопланетяни, чи щось інше, як ви збираєтеся це довести?» запитує Веллер.

«Якщо іншої логічної відповіді не залишиться, то ми повинні припустити, що це щось раніше класифікували як нелогічне».

«Чудово», – гарчить Веллер. «Мені подобається цей план».

«У мене є ще одна ідея», – каже Нісус. «Але це ризиковано та, ймовірно, зробить умови більш... нестабільними, особливо під час обшуку».

Ніби нам потрібно більше нестабільності.

«Яка ідея?» – запитує Кейн, склавши руки на грудях.

«Думаю, я можу натиснути на двигуни трохи сильніше. Допомогти нам пройти шлях, можливо, на десять годин швидше», – каже Нісус, потираючи руками очі, натискаючи занадто сильно, ніби це зітре все, що він бачить. «Це ризиковано з такими старими двигунами та таким рівнем заряду. Але більша проблема полягає в тому, що,

перенаправляючи більше енергії на двигуни, ми можемо відчутти нестабільність у деяких підсистемах».

«Що означає?» підказую я.

«Тепло», – зізнається він. «Пониження температури. Не до фатального рівня, але може бути трохи не... комфортною».

Отже, темно і холодно, а також бачити людей, яких немає.

«Нам потрібні деякі основні правила», – кажу я. «Як і раніше, ніхто нікуди не ходить сам. Жодних винятків. Якщо ви бачите когось або щось, що вам не належить бачити, ви кажете своєму партнеру. Якщо ваш партнер поводить дивно, повідомте про це іншим».

Це швидко переросте в хаос, якщо ніхто з нас не буде впевненим, що те, що ми відчуваємо, є реальним.

«Веллер, ти можеш чергувати на мостику з Лурдес», – кажу я.

«Чому ми вас слухаємо?» – питає Веллер, підводячи голову. Його очі налиті кров'ю і примружені. «Звідки ми знаємо, що ти це ти? Що ви якось не так відповідаєте? Ти вже божевільна. Це всі знають».

Ужалена, я відступаю. Ми з Веллером не завжди добре ладнали, але щира ненависть, яка зараз виблискує з його очей, бентежить. Лурдес теж дивиться на мене не дуже доброзичливо. І це болить. Більше, ніж я очікувала.

«Це не так...» – починаю я.

«Неможливо», – каже Нісус. «Ваша теорія не відповідає даним. Це не може пояснити відео з Джерард».

Веллер бурмоче щось нерозбірливе, але не тисне.

Нісус повертається до мене. «Мені потрібно залишитися тут, щоб стежити за двигунами на підвищених рівнях, щоб переконатися, що ми не прямуємо до вибуху».

Отже, знову шукаємо Кейн і я.

Я змушую себе глянути на нього, на мить побоюючись, що побачу таку ж ненависть чи страх від нього, але він просто киває.

“Гаразд”, кажу я. “Ходімо.”

«Знаєш, ти вчинила правильно», – каже Кейн, коли ми виходимо з мостика.

«Так, ми побачимо це. Веллер, здається, так не думає». Цього разу ми починаємо з дальнього кінця коридору правого борту.

«Веллер – ідіот», – каже він.

Можливо і так, але Лурдес ні.

Кейн простягає руку й стискає мою руку. Я дозволяю собі потриматися кілька секунд, перш ніж відпустити. Це прогрес, чи не так?

Збільшення швидкості корабля помітно майже одразу у більш інтенсивних вібраціях настилу коридору під моїми ногами. Якщо тут так, то я не можу уявити, як воно відчувається на нижніх палубах.

Де люди ховалися у своїх кімнатах ... або їх закривали інші. Один тільки шум двигуна міг зіграти роль у хаосі. Вони, напевне, були налякані, ніхто з них не розумів, що відбувається. Люди накидалися один на одного, звинувачуючи один одного в тому, що вони бачили. Налякані галюцинаціями та іншими неможливими видіннями. Одна маленька перевага, яку ми маємо, це що ми знаємо, що на «Аврорі» щось сталося, і що останні події, ймовірно, пов'язані.

Пасажири та екіпаж, мабуть, подумали, що вони втрачають розум.

Що, до речі, все ще є можливістю для нас, але принаймні ми знаємо, що це стосується не лише одного з нас.

Ми пройшли перші кілька кімнат без пригод. Все саме так, як я пам'ятаю. Ніяких ознак нікого чи чогось незвичайного. Звичайно, як будь-хто з нас може знати це напевне зараз, коли ми не можемо довіряти тому, що переживаємо?

Я хитаю головою.

«Що?» – запитує Кейн. Він замикає двері чергового номеру, перш ніж ми перейдемо до наступного.

«Просто думаю про...»

Вогні мерехтять над головою в нерівномірному ритмі, створюючи тіні там, де їх ще мить тому не було, і відчуття руху всередині них. Спалах блідої тканини. Білий з маленькими синіми квіточками.

я завмираю.

«Я теж це бачу», – швидко каже Кейн. «Вогні вмикаються і вимикаються, як сказав Нісус».

Клер. Клеееер!

Бекка. Я не бачила її багато років. Ніколи з часів Ферріса. Звідки вона тут зараз?

Я на мить заплющую очі, глибоко вдихаю, а потім відкриваю їх. «Гаразд, я в порядку».

Я зосереджуюсь на плямах світла, намагаючись ігнорувати звивисті тіні, і переставляю ноги вперед. Просто галюцинації. Або

щось. Я – аберация, як сказав Нісус. Те, що відбувається зі мною, не обов'язково відбувається з усіма іншими.

Поруч зі мною Кейн раптово смикається, повертаючись і дивлячись позаду нас.

«Що трапилось...»

Але навіть коли я ставлю запитання, я це чую. Кроки. Десь поруч.

Серце б'ється, я обертаюся, але нічого немає.

Поки... прохолодні, невидимі кінчики пальців не торкаються моєї щоки. Зціпивши зуби, я змушую себе не відступати.

Клер. Ходи пограй зі мною.

«Ви щось бачите?» – запитую я Кейна, навіть коли він здригається, стрімко дивлячись униз на підлогу.

«Важко сказати... Я постійно ловлю проблиски. Рука. Довге волосся. Кровотеча. Думаю, що це моя колишня. Але вона не...» Його дихання нерівне й різке.

Лайно. Все погіршується. Нам стає гірше.

«Це я», – попереджаю я його, простягаючи руку й беручи його за руку. Я сильно стискаю його долоню, настільки, щоб наші кістки неприємно стиснулися.

Його погляд різко зривається, щоб зустрітися з моїм, здивування, яке воює з болем.

«Якщо можеш, зосередься на тому, що ти знаєш, що є реальним», – кажу йому. «Це важко, тому що ви не можете довіряти своїм відчуттям, але якщо ви знайдете одну таку річ, це допоможе». На краєчку мого ока Кетті Данліві чекає, її пальці смикають ланцюжок на шиї, її рот рухається зі словами, яких я не чую. Ще ні.

Кейн кліпає на мене, його блакитні очі широко розплющені, зіниці розширені в нерівному освітленні. «Ти бачила це. Сама протягом місяця».

Це не питання, але я все одно киваю. «Я зосереджувалася на бурчанні в животі, на тому, як пересохло в роті. Те, що я знала, було справжнім».

Але я також слухала матір, яка розповідала мені, що мені потрібно робити, щоб вижити. Психіатри, надані Веруксом, наполягали на тому, що я мала знати, що робити, і просто «уявляла», як моя мати розмовляє зі мною. Для деяких з них це було можливо. Але жодного разу, за шість років колонії, мені жодного разу не довірили підійти близько до

кімнати зв'язку. Звідки я знала, що робити, як сигналізувати рятувальникам, якби мені не розказала мама? Моя мати, яка б знала, що робити, бо це було частиною її навчання. Її та кількох інших вважали «серверами першої допомоги» у будь-якій надзвичайній ситуації.

«Гаразд», – каже Кейн, повільно вдихаючи повітря.

«Ми зможемо це зробити», – кажу я як для себе, так і для нього. «Це нереально. Нічого з цього не є справжнім». Але я не дуже впевнена у цьому.

Ми закінчили правий борт менше ніж за годину й нічого не знайшли. Аварійні кисневі балони та маски були на місці. Ніяких зручних рукописних щоденників, який ми могли б переглянути. Ми знаходимо багато старомодних планшетів і навушників, але заряду в них давно немає. Я все одно беру пару з них, якщо ми коли-небудь досягнемо точки, коли зможемо в спокійнішій обстановці зарядити та передивитися їх.

Однак у кімнаті на двох, коли я нишпорю в особистих речах у незамкненому багажнику, в очі впадає щось знайоме. Кілька наборів яскраво-помаранчевих пінопластових затичок для вух у герметичних пластикових пакетах.

Я беру один із пакетів. «Я бачила такий раніше. Я думаю, що перший офіцер мав...

«Я ні! Ізабель, я б ніколи!»

Я підводжу очі й бачу, як Кейн благає порожнє ліжко, його погляд дивиться на рівень очей на... ніщо.

– Кейн, – кажу я. «Кейн!»

Він дивиться вгору, сльози течуть по його обличчю, але він, здається, не бачить мене.

Я кидаю затички для вух і біжу до нього. Я тягнуся до його плеча, щоб потиснути його, коли хтось кричить, звук пронизливий навіть крізь частково зачинені двері.

Я йду нерухомо, невпевнено. Я не знаю, чи це реально, чи...

Кейн змінюється. «Ти це чула?»

«Крик?» питаю я, щоб уточнити. Але тепер він здається більш зосередженим.

“Так.”

«Чула», – підтверджую я. Це означає, що є трохи більше шансів, що це насправді...

Лунає ще один крик, а за ним крик. «Стій, стій! Веллер! Допоможіть мені!»

«Це Нісус», – кажу я, кидаючись до дверей. Місток прямо навпроти нас.

«Я зараз повернуся, мила», – каже Кейн, мабуть, через галюцинацію своєї дочки.

Прокляття. Я продовжую іти, не чекаючи, чи йде він позаду мене.

Але опинившись у коридорі, я зупиняюся. Переполох – здається, Лурдес ридає, а Нісус сперечається з... Веллером? – не на мостику. Це далі.

Коли я повертаю за риг до люксів лівого коридору, я знаходжу їх, і це видовище на мить зупиняє мене.

Нісус і Лурдес смикають Веллера, який намагається відійти від них до дверей перегородки. У його правій руці підняте плазмове свердло – наше плазмове свердло. Півдюжини почорнілих плям – одна чи дві все ще світяться червоним у центрі – показують його зусилля порізати метал.

«Якщо ми просто впустимо їх, вони перестануть стукати», – каже Веллер, говорячи надзвичайно спокійно. «І це все припиниться».

«Ти не можеш відкрити двері, ти нас уб'єш!» – кричить Нісус.

Веллер викидає лікоть у бік Нісуса, сильно торкаючись його скроні, і Нісус просто падає, наче хтось перерізав йому струни. Він не рухається, щоб піднятися. Зовсім не рухається.

Лурдес тримає футболку Веллера, намагаючись відтягнути його назад. Але він занадто сильний для неї, і просто простягає руку, щоб знову застосувати свердло. Я боюся, що він роздратується на неї, і замість цього повернеться назад і поцілить у неї свердлом.

Я біжу коридором, намагаючись зосередитися на сцені переді мною, коли гасне світло. З цим доданим елементом здається, що всі рухаються на надшвидкостях, крім мене.

Коли я нарешті добігаю до них, я штовхаю Веллера збоку, збиваючи його частково на Лурдес, а потім усі ми падаємо на підлогу.

Відновлюючи подих від удару, я намагаюся сісти й дістати свердло, яке вирвалося з руки Веллера й тепер лежить біля основи

дверей, яскраво-блакитна плазма розтопила килим і утворила ще одну чорну пляму на металі підлоги.

Але я запізнююся на якусь мить. Веллер проштовхується повз мене й добігає до свердла раніше за мене. Він хапає його й підносить, змусивши мене відскочити назад.

Лурдес згортається клубком у кутку, подалі від нас.

«Що за біс», – кажу я, підводячись на ноги, задихавшись від паніки та гонки, щоб вчасно дістатися до них. “Що ти робиш?”

Стоячи, він хмуриться, але його погляд не сфокусований на мені. «Хіба ти не чуєш? Вони просто хочуть увійти».

Хто? Але я знаю, що краще не питати про це. У цій ситуації немає відповіді, яка зробить щось кращим, зрозумілішим. “Я нічого не чую, Воллер”, – кажу я. “Тільки шум двигуна”. І хиткі кроки, що наближаються, які можуть бути, а можуть і не бути кроками Кейна.

Клер. Моє ім'я як брижі на хвилі шепоту позаду мене, в тому числі голос, який я впізнаю, той, про який мій розум каже, що це моя мати, хоча я не чула її голосу двадцять років.

Клер. Ні.

Ці холодні пальці знову торкаються моєї щоки, і по моїй шкірі пробігають мурашки.

«Ти заплутався, але я можу тобі допомогти», – кажу я Веллеру, підходячи ближче. “Візьми мою руку.” Я не знаю, чи знеболювальний трюк, який я використала на Кейні, спрацює на Веллері так само, але я повинна спробувати.

«Ні, ні, ні», – каже він, хитаючи головою. «Ти просто хочеш, щоб я зупинився. Ти не хочеш їх впускати. Ти боїшся».

«Веллер, там нема кого рятувати», – каже Кейн позаду мене. «Тут тільки ми, і ми помremo, якщо ви зламаєте замок на цих дверях». Він звучить стійко, непохитно, але я не знаю, як довго це триватиме.

На обличчі Веллера вперше промайнула невпевненість. «У мене просто болить голова», – каже він. «І весь шум тільки погіршує ситуацію». Він дивиться на двері. “Припиніть!” кричить він.

Лурдес тихо скиглить.

Я користуюся моментом і скорочую дистанцію, тягнучись до його вільної руки. «Веллер...»

Але він повертається, коли я підходжу достатньо близько, і б'є прикладом свердла прямо мені в голову, навіть коли я нахиляюся, щоб

уникнути цього.

Я чую тріск, відчуваю удар від чогось, що з'єднується з задньою правою частиною мого черепа, що кидає мою голову вгору та вліво. важко. Але це не боляче. Не спочатку.

Зірки танцюють і сяють у моїй свідомості, тунель, що швидко звужується, коли я падаю.

Веллер пильно дивиться на мене вниз, перебиваючи звуки далеких криків. Кейна? Моєї матері? Я більше не можу сказати.

Вираз його обличчя незбагнений, коли він піднімає свердло, і я чекаю, що він будь-якої секунди присяде наді мною й прикладе плазмовий вогонь на мою плоть і кістки. Треба встати, бігти, але ноги не реагують.

Натомість Веллер посміхається до мене, кривою та втомленою версією свого звичайного висловлювання, віддає мені честь, а потім, рухаючись так швидко, що рух здається майже розмитим, притискає вістря свердла до своєї голови.

Я намагаюся поворухнутися, і біль з голови виривається в мою свідомість. Здається, я кричу, коли все темніє.

Останнє, що я помічаю, це смуги, краплі, бризки крові, що вдаряє по підлозі, тепло постукуючи по моїй шкірі.

Це моя вина. Веллер мертвий, і це моя вина. Я не повинна була, я знаю, що не повинна була...

«Просто лежи спокійно, Клер», – каже Кейн з напругою в голосі. «Не рухайся, не намагайся говорити».

Я щось сказала вголос? Я не можу сказати. Агонія в моїй голові така, що я боюся запитати, ворухнути губами, глибше вдихнути.

Я бачу мерехтіння вогнів у плямах заспокійливої темряви та болючого світла, що чергуються за повіками. Піді мною тверда поверхня. Моя ліва рука затиснута під чимось важким. Хтось важкий. Тіло Веллера.

«Я знаю, я знаю», – каже Кейн собі під ніс. «Я роблю все, що можу». Він на мить зупиняється. «Ні, цього не буде. Я їй не дозволю».

Він розмовляє з кимось, кого немає.

“Кейн?” – запитує Лурдес, хрипучи носом. «З нею все буде гаразд?»

«Я не знаю», – каже він. «Мені потрібно...» Він замовкає, здавалося, напівроздуми. “Мені потрібно...”

«Ти впевнений, що це та сама Клер?» – запитує Лурдес. – Вона вже поряд. Шепіт тканини до тканини відстежує її рух, коли вона сідає. «Клер. Почекай, повернися!»

Ми всі помремо.

Земля стає м'якшою піді мною, коли я знову виринаю з темряви, і моя голова здається іншою, товстішою.

Бинти. Знову мамин голос. Прохолодний дотик до моєї щоки.

Сльози течуть з моїх очей і стікають по щоках. Мамо. Вибач.

Зараз темно, темно за повіками. Більше ніяких миготливих вогнів. Ниючий біль у моїй голові зараз менший, але я відчуваю, як він нависає, чекаючи, щоб знову обрушитися на мене. Моя ліва рука тепер вільна, але якась міцність стискає мене біля ліктя, слабкий тиск на шкіру. Мені вдається злегка поворухнути цією рукою, я чую зморшки пластику, болісне смикання чогось, що прикріпилося до моєї шкіри під поверхнею.

Можливо, крапельниця.

Де Кейн? Де Лурдес? О Боже, я сподіваюся, що Най не ... це був сильний удар у його скроню. Черепи там такі крихкі.

Із зусиллям я відкриваю очі, щоб примружитися. Мені потрібна мить, щоб упізнати своє оточення в темряві, освітленій лише панелями керування. Я на підлозі мостика, біля дверей, килим шорсткий на моїй спині.

Ще через кілька секунд я розумію, чого не чую і не відчуваю. Двигуни. Ми зупиняємося або сповільнюємось до точки, коли я вже не відчуваю цього.

Голоси шепочуться поруч, але я не можу зрозуміти, хто говорить.

Потім біля мене рух у темряві. Хтось сідає. «Клер?» – розгублено запитує Лурдес.

Мені боляче дивитися в її бік, але я повинна побачити, повинна переконатися, що з нею все гаразд.

Подих перехоплює в горлі. Я бачу подвійне зображення. Дві версії Лурдес. Одна з них хмуриться на мене, підводячись на ноги. «Я не розумію...» – каже вона.

І я теж ні. Тому що інша версія Лурдес витягнута поруч зі мною, її очі зав'язані, але вони не приховують кігтисті щоки та великі плями засохлої крові на її шиї та комбінезоні. Вона занадто нерухома.

Потім стояча Лурдес дивиться вниз на себе, а потім на мене. «Я не розумію», – знову каже вона, підносячи руки до очей, вп'явшись в них пальцями.

Я рефлекторно заплющую очі, і шепіт стає голоснішим, обертаючись сам по собі, більше нагадуючи подув вітру, ніж розмову голосів.

Не звертаючи уваги на тягу трубки на руці, я спираюся на підлогу однією рукою й повільно піднімаюся в сидяче положення. Запаморочення кружляє в моїй голові, змушуючи мене хитатися і ледь не падати.

Коли я наважуюся знову відкрити очі, темрява сочиться на межі мого зору, але є лише одна Лурдес. Та, що на підлозі поруч зі мною.

Мовчазна. Порожня. Мертва.

Ні! Я тягнуся до неї, але цей рух занадто сильний. Чорнота піднімається вгору, як темна вода, що набухає навколо мене. Я не можу боротися з цим, я відчуваю, як ковзаю під неї, втрачаю контроль над собою.

А потім... я зникаю.

ЗАРАЗ

«Це останнє, що я пам'ятаю», – кажу я, мимовільно здригаючись, моє тіло притиснуте до спинки пластикового стільця за столом у загальній кімнаті.

Ріду та Максу знадобилася хвилина, щоб відреагувати на те, що я розказала, обидва потрапили в мережу моїх слів.

Рід сідає вперед. «Це все?» – недовірливо питає він. «Але це не пояснює, як ви вибралися з...»

Я зиркаю на нього. «Я вже сказала вам. Я не пам'ятаю. Зрештою все стає... фрагментованим».

По правді кажучи, той момент з Лурдес (живою? мертвою? двома?) – останнє, що я пам'ятаю, і я майже впевнена, що це сталося.

У всякому разі, якась версія цього спогаду. Важливий кваліфікаційний показник. Цей фрагмент здається обґрунтованим краще, ніж багато інших спалахів. Решта... уламки. Джетси. Випадкові фрагменти зі змішаного пазлу, які можуть утворювати чи не утворювати послідовну картину, навіть якщо припустити, що я змогла б зібрати їх усі до купи. Я більше не можу сказати – якби колись могла – які з цих образів і уривків є справжніми спогадами, а які можуть бути результатом мого пошкодженого розуму (до і після поранення) і того, що було на «Аврорі».

Нічого з цього не варто згадувати Ріду Дарроу та Максу. Я сказала їм те, що вони хотіли почути, якомога докладніше.

У мене в роті пересохло від розмови, наркотиків і пам'ятного жаху. Я відчуваю, ніби, розповідаючи цю історію, я виганяла темряву з кімнати – своїм диханням і своїми словами. Але сутність ширяє, спостерігає та чекає. Просто зараз.

Я стискаю тремтячі руки на колінах, кістки пальців впиваються одна в одну болісним, але заспокійливим укусом. Простий рух вимагає більше зосередженості, ніж слід, але моя голова вже не така ватна, як раніше. Дія ліків зникає. Ця думка пронизує мене страхом. Я не знаю, чи хочу я бути повніше у своїй свідомості.

Але я виконала свою частину угоди і не дозволю собі піти – ні морально, ні фізично – доки не отримаю те, що мені обіцяли. Мені потрібно знати. Є хтось ще живий на «Аврорі»?

Рід посміхається мені. «Ви, здається, пам'ятаєте достатньо, щоб додати привидів і ймовірних інопланетян».

«Ви просили мою історію», – кажу я Максу крізь зуби. Він дивиться на мене, схиливши голову набік, оцінюючи, повертаючи ручку – реліквію з чорнилом усередині й металевим наконечником, напевне таку ж заборонену тут, як шпилька Ріда – знову й знову в пальцях. «Я дала її вам, навіть ті речі, які я пропустила раніше, бо знала, як вони звучатимуть...»

«Зручно нестабільно?» – запитує Рід. «Ніщо з того, що ви сказали, жодним чином не суперечить набагато ймовірнішому сценарію, що ви відповідальні за смерть вашої команди».

«Я ніколи не пропонувала іншого», – кажу я, стискаючи руки в кулаки. «Сісти на борт «Аврори» була моя ідея. Я...» Я важко ковтаю. «Я була ТЛ. І я їх підвела».

Рід драматично ляпає по столу, на його обличчі з'являється суміш огиди та тріумфу. Гучний, неочікуваний шум змушує мене та інших пацієнтів у вітальні підстрибнути. Гучні, несподівані звуки тут не є гарною ідеєю. Голови повертаються в наш бік. Віра біля «віконця» починає тихенько плакати.

“Це означає, що ваша команда слухала вас до того моменту, поки ви не пішли проти них, – каже Рід. “Поки ви не зрадили їхню довіру”.

Я напружуюсь. Тому що він правий, але не так, як він має на увазі. Якби я не була старшою, вони б усі були живі. Мої власні егоїстичні занепокоєння змусили їх убити себе і інших і привели мене сюди.

«Ви не припускаєте серйозно, що я сама собі зламала задню частину черепа», – кажу я, намагаючись стримати гнів.

«Ні, я думаю, вони намагалися зупинити вас, і ви їх убили. Ваша колишня історія та задокументована зневага до життя полегшили вам це завдання, – каже Рід, дивлячись на мене з очікуванням, наче ці слова мали запусити важіль всередині мене, витиснути довгоочікуване зізнання. «Життєздатний варіант».

Життєздатний варіант? Я могла би показати йому життєздатний варіант. У два ходи, ні, три. Нахилитися вперед, вихопити ручку з розслаблених пальців Макса, відштовхнутися від підлоги й ткнути ручкою прямо в шию Ріда Дарроу, прямо над його цупким ідеально білим комірцем.

Виникає хаос, наволо кричать інші пацієнти. Минають дорогоцінні хвилини, перш ніж співробітники зможуть витягнути його звідси, стікаючого кров'ю ...

Я на мить стискаю очі. «Четверо проти одного?» – питаю, відкриваючи очі. «У вас дуже завищені уявлення про мої здібності. Я б не стала так недооцінювати свою команду».

На краєчках його рота мерехтить хитра посмішка, ніби я зізналася в чомусь важливому. “Ні. Я впевнений, що ви цього не зробили би».

Мій погляд зупиняється на ручці, яка тепер нерухома в руці Макса.

«Насправді я думаю, – продовжує Рід, – що ти плануєш...»

Макс сідає вперед. «Дякую, Клер. Я знаю, пережити це, мабуть, було важко для тебе, – каже він, різко перериваючи Ріда.

В іншій ситуації роззявлений рот Ріда міг би виглядати комічно, як у дитини, яка надто шокована, щоб спалахнути через те, що її

цукерку несподівано забрали з липкої руки. Якщо це так, все одно важко не посміхнутися.

«Розкажіть про курс», – нагадую я Макс. «І спроби спілкування».

«Клер, ти не згадала про смерть містера Беренса чи містера Ясуди, того, якого ти називаєш Нісусом», – каже Макс.

«Про яку з них ти хочеш почути?» – питаю я, зітхнувши.

«Про кого з них?» питає він. “Мені потрібно...”

“Ні”, кажу я. «Яку смерть?» Я хитаю головою. «Я не пам’ятаю, що трапилося, я ж вам казала. Але в моїй голові, незалежно від того, правда це чи ні, я бачила, як вони вмирили різними способами». Мій голос ламається, незважаючи на те, що я намагаюся зберігати спокій. «Вбивають один одного. Вбивають себе. Смерть від нестачі кисню або переохолодження». Є навіть версія, де я вбила їх, накинувшись на те, що я вважала несправжнім. У мене є всі версії, тому що я витратила тижні, намагаючись зібрати те, що трапилося, до купи. Як я опинилася на цій рятувальній капсулі одна.

«Я б ніколи не покинула їх», – кажу я. Ти впевнена у цьому? Старі звички відмирають важко. Я з зусиллям відганяю цю думку. «Тож єдине пояснення того, що я тут без них, що вони, мабуть, мертві». Інакше вони були би тут, зі мною, чи не так? Або взяли би ще одну аварійну капсулу чи полагодили ЛНУ? «Я просто не знаю, що сталося».

Рід видає невдоволений звук, але Макс просто киває. Потім його голова різко піднімається, зосереджуючись на сигналі, який чує лише він. Хтось дзвонить. «Вибачте мені?» каже він до мене, ввічлива вигадка, що в мене є вибір, що в мене є вибір, коли він стукає по комунікаційному імпланту в основі його вуха і підставки. «Донован».

Макс відходить на кілька кроків від столу, і я спостерігаю за ним, переконана, що це може бути якась хитрість, щоб уникнути надання мені обіцяної інформації. Створити надзвичайну ситуацію, залишити заклад і мене.

«Це казка», – каже Рід, схиляючись через стіл.

Я проти волі кидаю на нього погляд.

«Ця історія, яку ви крутите з привидами та одержимим кораблем або чимось іншим», – продовжує він. «І я розумію чому».

Макс хитає головою. «... здається, працює. Я не думаю, що це добре...”

«Ви опинилися в неможливій ситуації», – каже Рід. «Компанія закінчила з вами, відкинувши вас. З вашою історією у вас не залишилося життєздатних варіантів кар'єри. Світ обійдеться без вас».

«Замовкни», – кажу я, намагаючись зосередитися на словах Макса.

«... нестабільна і може надалі регресувати...»

«Я не думаю, що ти мала на меті зробити комусь боляче. Вам просто потрібні були варіанти», – каже Рід. «Вірно? І тоді, можливо, все трохи вийшло з-під контролю. Тому що коли ви стаєте на цей шлях, важко зупинитися. Ви не можете повернути шкірку на апельсин». Він звучить дуже задоволений своєю аналогією. Ніби будь-хто, хто провів більшу частину свого життя на форпості, а потім у груповому будинку, спонсорованому компанією, і, нарешті, на ізольованому і крихтному сейфері, мав би щось більше, ніж побіжне знайомство з розкішною цитрусових, вирощених у теплицях, які зараз у великій кількості. Витрати. Але я припускаю, що це не проблема для родини Дарроу.

«Я думаю, що така можливість є, так, сер», – каже Макс, повертаючись до мене. Він заспокійливо киває мені, але це не заспокоює.

«Просто скажи мені те, що мені потрібно знати, і на цьому можна закінчити», – заспокійливо каже Рід. «Ви можете повернутися до своєї кімнати, і ми залишимо вас одну».

Поки позови, подані сім'ями пасажирів, не дійдуть до суду, а мене витягнуть як свідка по кожному.

І... можливо, я більше не хочу залишатися на самоті. Не тому, що «Аврора» зараз шкутильгає кудись. Під сумнівами, почуттям провини та сорому в мені все ще живе крихтна іскорка надії. Не те, щоб хтось з живих захотів мене бачити після того, як я їх покинула. Отже, здається, я застрягла перед двома однаково небажаними можливостями – або я вбила усіх, або залишила когось помирати.

У будь-якому випадку, те, що я мала, втрачене, але якщо хтось з моєї команди, моєї фактичної родини, ще живий... Кейн або Нісус. Я ледве можу дихати від такої можливості.

«Давай, Клер», – каже Рід. «Це тягар, який ви не хочете нести. Просто розкажіть мені, що сталося». Але за тонким шаром ввічливості та співчуття, які він створив за останні п'ять хвилин, видно його

відверту амбіцію. Він як акула, яка намагається сховати свої зуби. Невже він справді очікує, що я на це впаду?

Однак його паніка справжня. Я відчуваю, як вона виштовхує мене з-за столу. Рід Дарроу знає про певний розклад, якого я не знаю.

Коли він озирається на Макса, який все ще розмовляє, це мікрочастка миті, така швидка, що ледве існує, але вона привертає мою увагу, тягне, як нігті волочаться по моїй шкірі. Рід Дарроу бачить, як його вікно зачиняється, і це пов'язане з тим, з ким розмовляє Макс.

«Очисти свою совість, Клер. Зніми це зі своїх грудей», – закликає Рід, але його обличчя тріскається, і благання звучить крізь наказовий тон. «Припиніть ці дурниці про інопланетян і привидів і скажіть правду».

«Так, сер», – відповідає Макс. «Я розумію, сер. Це не повинно бути проблемою». Його розмова добігає кінця.

Я трохи нахиляюся вперед до Ріда. Він відразу ж імітує рух, очікуючи зізнання.

«Високий чоловік позаду вас, через ваше праве плече. Сиве волосся, рідше зверху. Чорний костюм, вінтажний годинник. Булавка Верукс, просто тут». Я постукую себе по грудях трохи вище серця. Гадаю, стара булавка першого покоління, заснована на простоті дизайну – шматочок блискучого металу у формі щита з вигравірованою літерою V зігнутим рухливим шрифтом. Нічого схожого на дорогий виріб Ріда з пресованого золота та діамантів.

Рід відкидається назад, його обличчя червоніє, але його очі широко розширені, ніж раніше.

Моє серце гримить у грудях – я ніколи не говорю про те, що бачу, – але я продовжую. «Він дуже розчарований, дізнавшись, що ти вважаєш його дурником», – кажу я.

Насправді він не розчарований. Або багато чого завгодно іншого. Він уламок, ледь помітна тінь, що тягнеться за Рідом. Здається, він не говорить і не жестикулює, окрім кроків. Я навіть не знаю, чи він весь час з Рідом, чи його просто тягне до Ріда щоразу, коли Рід тут з'являється. Неможливо сказати напевне. Я знаю лише те, що бачу його лише тоді, коли Рід приходить у гості.

«Ти відчуваєш його там?» – запитую я Ріда, нахиляючись уперед, імітуючи його довірливу позу «ти можеш сказати мені». «Коли ти один? Завжди біля вашого плеча, несхвально дивлячись на вас?»

«Замовкни», – гарчить Рід, слина бризкає по столу. Але його шкіра зблідла. Цікаво. Він чомусь вірить мені у цьому, але ні в чому іншому.

Я схиляю голову набік, спостерігаючи за ним. Цікаво, чи впізнає Рід, кого я описую. Від цієї думки мороз проходить по шкірі. Це точно змінило б те, ким я є. Можливо, цей літній чоловік у костюмі – це не лише наслідок несправності мого мозку. Можливо, ні.

“Що таке?” Макс повертається до столу, дивлячись на нас обох.

Але я на мить відволікаюся. З іншого боку кімнати рух привертає мій погляд.

– Вона... – починає Рід звинувачувальним тоном, а потім замовкає.

«Клер?» – запитує Макс.

Я ігнорую його. Повернувся Кейн. Цього разу його видно цілком, а не за диваном. На його білій сорочці спереду розмазана кров, але недостатньо, щоб бути смертельною. Його кров? чужа? Мені потрібна мить, щоб розпізнати п'ять нерівних ліній поза основною плямою, схожих на пальці. Це відбиток руки. На обличчі Кейна – похмура рішучість. Він нахилиється до чогось, чого я не бачу. Я автоматично сідаю прямо, щоб краще бачити, і моя перспектива раптом шалено змінюється.

Я лежу на підлозі, моя голова так сильно пульсує, що я відчуваю це в зубах. Килим піді мною грубий, і я тягнуся до нього...

Так само раптово мить уривається, і я сиджу в кріслі у вітальні. Кейн зник. А на підлозі така ж нудно-сіра плитка.

“З вами все гаразд?” – запитує Макс.

Ще один фрагмент. Новий.

«Зі мною все гаразд», – кажу я, хапаючись за краї пластикового стільця під собою, міцно стискаючи пальці за безпечні литі краї, настільки сильно, що пальці болять. «Я хочу знати курс».

Макс піднімає руку, сідаючи за стіл. “За хвилинку.”

«Макс», – кажу я як попередження.

Він дивиться на мене. «Просто вислухайте мене. Я сказав вам, що ми посилаємо корабель, щоб перехопити «Аврору». Він дивиться на мене, поки я не киваю на знак підтвердження.

Хоча ще жахлива ідея.

«Насамперед це буде місія з відновлення», – продовжує Макс. «Наша команда поверне стільки останків, скільки зможе, разом з тими, хто вижив».

Але я вже киваю головою. «Якщо ви пошлете більше людей на той корабель, вони загинуть». Я не знаю, як інакше бути зрозумілішою у цьому питанні. «Макс, ми були на «Аврорі» менше трьох днів, і вона нас знищила». Мої очі сльозяться при думці про те, що хтось знову буде на цьому кораблі, при згадці про наш дурний оптимізм. «Що б там не було», – я зупиняюся, щоб зиркнути на Ріда, – «привиди, інопланетяни, якісь невизначені віруси чи бактерії, це не має значення. Це щось реальне і смертельно небезпечне. Верукс не може домовитися про вихід з цього».

«Ми усвідомлюємо ризик», – спокійно каже Макс. «Але ми не можемо просто знищити корабель із людськими останками на борту».

Він має на увазі те, що вони не можуть знищити корабель з людськими останками, що належать найбагатшим родинам світу, бо всі за цим спостерігають. Ні, якщо Верукс має хоч якусь надію пережити будь-який із незліченних незавершених судових процесів.

«Наша команда прибуде з повним набором приватних засобів безпеки Верукс», – каже Макс. “Найкраще з...”

«Це нічого не дасть», – зриваюся я, гаряча паніка й розчарування наростають у мені, наче яскраві кольори, що пробиваються крізь приглушений раніше пейзаж.

«І експертом, який буде направляти нас», – завершує Макс.

– Експертом, – тупо повторюю я.

«Ні», – каже Рід Максу. “Абсолютно ні. Це було б божевіллям. Вони не можуть...”

Макс перериває його. «Єдиною людиною, яка там була, і яка якимось чином вижила», – каже він, зосереджуючись на мені.

З'єднання нарешті клацає. Він хоче, щоб я повернулася на «Аврору» і вела їх.

Мене охоплює сильний холод, і повітря в моїх легенях зникає. Я відштовхую свій стілець від столу, а ніжки протестують, скрипнувши об плитку. “Ні.” Моя середня частина тіла піддається, наче мій хребет просто розчинився, і я опиняюся на власних ногах, відчайдушно намагаючись втягнути кисень. «Немає жодного чортового способу».

«Ви – найкращий шанс вижити для наших людей...»

«Скасуйте це. Ось їхній найкращий шанс, – кажу я, важко дихаючи. Сіра тканина моєї терплячої піжами, що вкриває мої ноги, пахне відбілювачем і антисептиком, запах, який посилюється разом з вологістю мого дихання на тканині.

«Ми не можемо», – зітхаючи, каже Макс. «Ваше повернення позбавило нас цієї можливості».

Мій порятунок у евакуаційній капсулі двадцятирічної давності, яка зникла разом з першим і єдиним у світі розкішним космічним лайнером, потрапив у заголовки всіх стрічок новин. Ще до того, як я втратила свідомість – забиття і травми голови в поєднанні з кількома днями обмеженого споживання води та їжі в рятувальній капсулі, очевидно, призвели до мого різкого ослаблення – я розповіла свою історію екіпажу «Ролі». Новина поширилося мережею, як вогонь у очищувачі кисню.

Я повільно сідаю, щільно охоплюючи надлишки тканини штанин руками. «Отже це я винна, незважаючи ні на що?» Або вони підуть без мене й загинуть під час спроби порятунку, спровокованої моєю втечею, спроби, якої вимагають громадськість і впливові родини. Або я піду з ними, і ми всі разом помремо. Чомусь я підозрюю, що «третій раз – до щастя» не стосується тих, хто двічі рятується від смерті.

Макс нічого не каже, але йому не потрібно. Він правий.

Я не можу змінити минуле. Однак я могла би не робити такої ж довбаної помилки. Я хитаю головою. «Я не поведу невинних людей на смерть». Знову.

«Ти вижила, отже мушиш...»

«Але я не пам'ятаю, як!» кричу я. «Я не знаю, що сталося. Одну хвилину я була на містку з мертвим тілом одного з членів мого екіпажу та її галюцинацією... чи її довбаним привидам, я не знаю! А в наступну хвилину я на ліжку у їхньому MedBay».

Макс довго дивиться на мене. «Я думаю, ти знаєш більше, ніж уявляєш».

Я зиркаю на нього. «Що, в біса, це має означати?»

«Розповісти про курс, про який ви запитували?» підказує мені Макс.

Я напружено киваю.

– Земля, – каже Макс. «Корабель прямує сюди».

Мурашки по шкірі піднімаються по всій шкірі, маленькі уколи відчуття.

«Згідно з вашою розповіддю, пунктом призначення був дальній край спільноти в...»

«Секторі K147». Мої губи німіють.

«Це означає, що десь у дорозі хтось змінив курс», – каже Макс, підтверджуючи те, що я вже зрозуміла.

Я хитаю головою. «Це нічого не означає. Я вже казала вам, здається, я пам'ятаю, як двигуни зупинялися або сповільнювалися, коли я була... коли я бачила Лурдес востаннє. Тоді Кейн міг змінити курс. До того, як я пішла, до того, як...»

До того, як він і Нісус померли. Або до того, як я їх убила, залежно від того, яка версія подій правдива. Я відчуваю нудоту...

«І ось що». Макс киває на Ріда, який неохоче дістає з кишені маленький плаский пластиковий кружечок, а потім стукає по видимій лише для нього кнопці.

З диска виходить звук; це динамік. Спочатку нічого, крім грубого хрипу стативи. Тоді слова вириваються, як фігури з густого туману.

«... допомога. Mayday ... судно Aurora ... запит на порятунок ... під ударом ... душі на борту».

Навіть незважаючи на перешкоди, я впізнаю цей голос.

Кейн.

Я залишила його. Боже мій, я покинула його. Можливо, і Нісуса.

Блювота обпікає моє горло та вилітає з рота на підлогу, перш ніж я встигаю це зупинити.

Рід з огидою відкидає стілець, і Макс підводиться. «Вибачте? Нам тут потрібна допомога». Він звучить спокійно, не здивовано.

Двоє санітарів, один чоловік і одна жінка, кидаються з такою жвавістю, що здається, ніби вони зависали поруч, очікуючи, що їх покличуть, або підслуховували. Або обидва. Чоловік займається підлогою з розчином у пляшці; жінка грубо витирає рушником моє обличчя та босі ноги, висмикуючи рушник з моїх рук, коли я

намагаюся взяти його, щоб зробити це самостійно. Якої шкоди я могла би завдати ним собі чи комусь іншому?

«Це повторюване повідомлення на старому екстремому каналі від самої «Аврори», – каже Макс. «Дуже схоже на той автоматичний маяк, про який ви спочатку говорили».

Маяк лиха – хтось на «Аврорі» мав достатньо розуму, щоб його запустити, незважаючи на безумство навколо. Незважаючи на те, що судно збілося з курсу та його викинуло на берег без жодного виклику про допомогу. Що в морі нелогічних і відверто божевільних речей навколо «Аврори» все ще діється щось дивне.

«Звичайно, ми намагалися спілкуватися. Жодної відповіді, – каже Макс.

«Відповіді може й не бути», – кажу я через мить, все ще в шоці від одкровення. «Лурдес, мабуть, не встигла завершити оновлення. Як... як давно було отримано це повідомлення?»

– Десять днів тому, – каже Макс. «Ймовірно, воно було раніше, але ніхто не надумав перевірити старий аварійний канал».

Поки хтось десь не повірив принаймні в цю частину моєї історії.

Десять днів. «І ви думаєте, що він живий», – кажу я. Я залишила їх. О Боже, я покинула їх. Слова просто продовжують бити в моєму мозку, знову і знову.

Але якби вони були живі, чому б я їх залишила? Як я могла залишити їх? І якщо я залишила їх живими, чому я бачу Кейна, як Лурдес і Веллер? Правда, моє бачення його змінюється і переміщується, на відміну від Лурдес і Веллера, які щоразу показують мені те саме. Я взагалі ніколи не бачу Нісуса. Але це має для мене сенс, оскільки він так само неохоче показував би себе в смерті, як і за життя.

«Це можливо», – підстраховується Макс.

«Або, – вставляє Рід, – містер Беренс записав повідомлення перед тим, як ви пішли, перш ніж ви вирішили усунути будь-які незайняті моменти».

Бажання кинутися на нього, збити його зі стільця й вдарити кулаком по його обличчю непереборне. Я стискаю руки, відчуваючи уявний укол розрізаної шкіри на кісточках пальців. Життя в будинку групи Верукса протягом багатьох років було корисним для кількох

речей, передусім для засвоювання – іноді болісного – життєвого принципу «не шкодь, але й не гавкай».

Однак цього разу бульбашка страху зупиняє мене. Не боязнь Ріда. Або навіть обслуговуючого персоналу та їхніх шприців. Ні, це ідея, що Макс може змінити свою думку. Я не хочу повертатися на «Аврору». Одна лише ідея – не кажучи вже про можливу реальність – змушує мене відчувати, ніби я безкінечно падаю крізь простір, обертаючись у нудотних колах, втрачаючи будь-яку опору чи шанс зупинити свій спуск.

Але думка про те, що Макс відмовиться від свого прохання, про те, що мене залишать, поки незнайомці шукатимуть тих, хто вижив, з моєї команди...

«Я піду», – кажу я, ці склади звучать безглуздо, просто шум, який виривається з мого горла.

«Добре». Макс звучить задоволено, але, як не дивно, більше того, він майже пишається мною, по-батьківськи. «Ви робите правильно».

Це другий раз, коли хтось сказав мені це за останній час. Можливо, цього разу це виявиться правдою.

«І ви не будете одна. Рід і я теж будемо там, щоб контролювати та підтримувати безпечні умови, наскільки це можливо», – додає Макс.

«Ми будемо спостерігати», – каже Рід, явно маючи на увазі це більше як попередження, ніж як запевнення.

Їхні слова ледь сприймаються мною.

Я хитаю головою. «Але я б ніколи не залишила Кейна. Або Нісуса, чи будь-хто з них. Не за власним вибором».

Макс простягає руку й плескає мене по плечу. «Я думаю, що ніхто з нас не може знати, що ми зробили б чи не зробили б після того, через що ви пройшли на «Аврорі». Він стишує голос. «І на Феррісі. Вживання не варто соромитися, Клер». Він дарує мені посмішку, зворушену ніжним жалем.

Крім того, це явно так. О Боже, це так. Капітан йде під воду разом зі своїм кораблем. Не залишаючи нікого позаду. Вживши, я порушила усі неявні правила лідерства. Сім'ї. І я навіть не пам'ятаю цього, хрень.

Можливо, тому ти цього не пам'ятаєш. Бо не хочеш.

«Невдовзі я зв'яжуся з вами й розповім більше», – каже Макс, востаннє поплескуючи мене по плечу, перш ніж підвестися. Його

розношені черевики скриплять від руху.

Рід наслідує його приклад, забирає крихітний динамік і проводить по повітрю над столом, щоб вимкнути клавіатуру.

Вони збираються йти.

– Макс, – кличу я йому вслід.

Він повертається, запитально піднявши брови.

«Якщо я збираюся це зробити, мені потрібно...» Я оближую сухі губи, надто усвідомлюючи, що в роті залишився присмак кислої блювотини. «Мені потрібно, щоб ти сказав їм не давати мені наркотиків». Я схиляю голову в бік обслуги, яка стоїть поруч. Подушка ліків, притуплення моїх емоцій, затьмарення моїх думок – це єдине, що допомагало мені щодня. Але цілий ряд таблеток – і час від часу ін'єкції – зробили мене повільнішою, нуднішою, більш керованою версією мене, хоча й полегшили біль життя.

«Мені потрібно знову бути... собою». Ідея пропонує далекий жах, як димляча завіса на горизонті. Але якщо цей гамбіт має на меті мати найменший шанс на успіх, я не можу ризикнути бути хоч трохи віддаленою від реальності. Подивіться, що сталося минулого разу, коли я володіла усіма своїми здібностями. Або більшістю із них, у всякому разі.

Макс довго дивиться на мене. – Я розумію, – нарешті каже він. «Я згоден. Але я думаю, ви розумієте, чому ми вдячні за вашу допомогу, але... не схильні йти на такий ризик».

Це ляпас, але я відчуваю його лише мінімально. Завдяки лікам які він відмовляється забороняти.

«Вам потрібно підтримувати рівновагу», – каже Макс. «План лікування допомагає вам це зробити. Ситуація буде складною. Нам не потрібно робити це ще... складнішим для вас».

Рід кидає на мене тріумфальний погляд через плече, і тоді вони йдуть.

Обслуговуючий персонал негайно накидається на мене, перетягуючи мене до моєї кімнати, щоб переодягнути мою мокру від поту та забризкану блювотою піжаму.

Їхні руки не недобрі, але швидкі, безособові. Зараз я настільки звикла до цього, що майже не помічаю їх.

Можливо, Макс правий. Можливо, таблетки допомагають, тримають мене рівно. Можливо, якби я їх не приймала, я б не змогла

перестати кричати.

Або, можливо, для Макса – і для всіх – просто легше, якщо я буду більш керованою. Можливо, це безпечніше. Для них.

Не знаю.

У будь-якому випадку, коли служитель тисне маленьку чашку в мою руку, наповнену таблетками – як одну з тих вимерлих змій на Землі – до брязкоту, і я приймаю її. Після того, що я сказала Макс, він чекає опору. Але я знаю, що краще це не показувати. Я прихиляю чашку до губ, дозволяючи пігулкам припасти до мого язика, гіркота негайно викликає слину та бажання заглушити їх, щоб припинити відчуття.

Але в мить, коли я боюся, що пізніше передумаю, я маніпулюю таблетками, ховаючи їх під язиком і вздовж ясен і вдаю, що ковтаю насухо.

«Вам потрібна вода?» – питає черговий.

Я хитаю головою. А потім я відкриваю рота, як зазвичай, щоб показати, що я була слухняною і зробила, що потрібно.

Задоволений тим, що я не демонструю жодної форми опору, він – також звично – ледь дивиться на мене.

Служителька штовхає мене до ліжка, і коли вони обоє зосереджуються на тому, щоб відтягнути простирадло й підготувати нічні ковзанки, я випльовую таблетки, що розчиняються, на долоню, і стискаю кулак, щоб вони не випали.

Моє серце калатає, коли вони допомагають мені лягти в ліжку і обмотують мої зап'ястя тканиною. Я розумію, що не від страху бути спійманою, а від того, що станеться протягом довгої ночі, коли я і мій невилікуваний розум будуть наодинці. Що я побачу? Що я буду пам'ятати?

Я не знаю, що гірше.

Таблетки все ще відчуваються на моїй шкірі в кулаці, і на мить у мене виникає спокуса зізнатися. Спокуса нахилити голову до руки якомога ближче, щоб спробувати піднести їх до рота та поглибити блаженне забуття, яке вони пропонують.

Замість цього я чекаю, поки обслуга піде, а потім засуваю руку під простирадло й витрушую таблетки на ліжку. Вони падають, перекочуючись по матрацу, щоб влаштуватися біля моєї ноги або відскочити в інший бік, залишаючись між шарами нижнього та

верхнього простирадл. Ця хитрість триватиме не більше доби, як тільки вони змінять білизну. Сподіваюся, цього буде достатньо, щоб Макс витягнув мене звідси. Але головне, я сподіваюся, що це не займе надто багато часу – я не знаю, як довго я зможу протриматися без цих таблеток. Занадто багато годин божевілля без лікування, і ніхто нікуди мене не відпустить.

Виявляється, у палаті нелегко спати, якщо ти не введений у забуття, навіть якщо всі інші так.

Віра скиглить через зал. Хтось десь кричить. Потім у цьому напрямку лунають кроки. Ніхто не намагається перевірити мене, коли проходить поруч. Хоча, напевне, вночі теж будуть обходи. Думаю, що так, хоча нічого подібного не пам'ятаю. Знову мій розум мене підводить. Але принаймні цього разу я розумію причину цього.

Мене проймає дрозь від думки про таку вразливість, я прикута до ліжка й повністю вирвана зі сну, а хтось пильно дивиться на мене.

Піт покриває мою шкіру, коли починається ломка. Я стискаю очі. Було б краще, якби я могла проспати більшу частину цього часу.

Але мої повіки відмовляються зімкнутися, хоча дивитися нема на що. У кімнаті не темно, тьмяне світло з холу проникає крізь частково відчинені двері.

Мій погляд стрибає по моїй маленькій кімнаті, від пластикового крісла для відвідувачів навпроти ліжка, комода з трьома шухлядами на стіні біля підніжжя ліжка, до художнього панно, яке належить і встановлене Вежою над бюро. Зазвичай це спокійне озеро з гілками плакучої верби, що м'яко погойдуються на вітрі, тепер виглядає зловісно, загрозливо.

Звідкись неподалік лунає тихий стогін, і я відриваю увагу від озера на крісло відвідувача.

Чоловік, одягнений у сіру піжаму, як і я, сидить і стікає кров'ю з зап'ясть, а його рани – жахливі порізи. Його пальці послаблюються й упускають скручений і загострений шматок металу, можливо, кронштейн з ящиків бюро. Він вдаряється об кахельну підлогу з тихим дзвоном.

У мене перехоплює подих, а потім я розумію, що чекала. Для нього. Для них.

Він дивиться на мене, крізь мене, а потім зникає.

Через мить біля моїх дверей проходить жінка, кличучи когось. «Таллі? Ти тут?»

Я не бачу її, але коли ніхто не поспішає відповісти мешканцю, який встає з ліжка посеред ночі, і я залишаюся з висновком, що її також насправді немає. Колишній резидент, як самогубець у моєму кріслі?

Коли я востаннє жила на планеті, у будинку групи Верукс, на перенаселеній Землі з обмеженими ресурсами, це було важко. Так багато людей, а разом з ними й інші, яких ніхто інший не бачив. Але я навчилася ігнорувати це... і втікати, коли ігнорувати не виходило.

Але тут, у Вежі Миру та Злагоди – що за фігня, видавання бажаного за дійсне – бігти нікуди.

Я щосили стискаю обмеження, але вони не поступаються. Не те щоб мені було куди подітися, втекти, навіть якби вони зникли.

До моєї кімнати, проходячи крізь стіну ліворуч, входить старий чоловік. Його лікарняний халат білий, з великим логотипом Верукс на лівій стороні грудей. Не схожий на будь-який одяг, який я бачила тут.

Він зупиняється, ніби бачить мене, і моє тіло рикошетом пробиває холодок.

“Марія?” – запитує він, потім продовжує, не чекаючи відповіді. «Вибач. У мене не було вибору. Ти це знаєш. чи ні? Я не знав, що двигуни перегрівуються».

Я не можу відповісти. Я не знаю, що сказати.

Але це, здається, не має значення. Він відвертається від мене і прямує до протилежної стіни, і я бачу його потилицю й плечі, всі в пухирях, почорнілих і обгорілих.

Він проходить крізь стіну і зникає. Йому не заважають конструкції фізичного світу, тож я все ще чую, як він виголошує свою промову перед кимось, хто б не був поруч, і ким би він не вважав Марію. Галюцинації, духи, називайте їх як завгодно, їх не зупиняють ні стіни, ні двері, ні ховання голови під подушку. Навіть беруші марні. Звуки знаходяться у вашій голові, що не має нічого спільного з реальними вібраціями, що б’ють у вашу барабанну перетинку. Вийти за межі зони дії – єдиний вихід.

Беруші. Щось у цьому мене дратує, знайомість, за яку я, здається, не можу зачепитися.

«Марія!» Тепер він звучить ближче. Може в залі? Він повинен робити це щовечора. А може, навіть протягом дня.

Я здригаюся від вологого від поту та липкого простирадла, уявляючи, як він наближається до мене, коли я не сплю, але абсолютно не підозрюю про його прихід.

Мої груди стискаються, я відчуваю, що стіни змикаються. Так багато з них, невидимих, але все ще тут, товпляться серед живих. Тому ЛІНА мене ніколи не турбувала. Так, вона була маленькою, але це обмежувало всіх мешканців. Чим менше людей навколо, тим менше я бачу видінь.

Спалах руху у верхньому правому куті кімнати привертає мою увагу, і я витягую голову вчасно, щоб побачити, як Веллер вітає мене, піднімаючи свердло. Бризки крові звучать набагато голосніше в тихій темряві моєї кімнати.

Перш ніж він повністю зникає, з'являється Лурдес, її незрячі очі намагаються відстежити щось, її голова схилена під час пошуку. «Я не розумію».

У горлі піднімається скигління. Я не знаю, чи зможу я пережити це без таблеток.

Мої пальці шкрябають по простирадлу, шукаючи їх. Але вони розлетілися і поза досяжністю.

Відвідування, як знайомих, так і незнайомих, продовжуються. Деякі з них торкаються мене, холодні руки торкаються моєї шкіри, а я не можу втекти, не можу відійти від їхніх хапаючих пальців.

Інші просто проходять крізь мене, ніби мене немає, що іноді ще гірше. Тремтіння й душевний холод, які приходять з нагадуванням про те, що суцільна святість вашого тіла – це ілюзія.

Шепіт мені на вухо, крики відчаю, плач досягає какофонічного рівня, заглушаючи навіть гучне дзижчання в моєму хворому вусі, яке повернулося.

Крик булькає на моїх губах; тільки найголіші обмеження стримують його. Гарячі сльози течуть по моєму обличчю, і я не можу до них дотягнутися, щоб витерти.

Материна рука торкається моєї щоки. Будь обережна, кохана. Я чую її в своїй голові. Галюцинація, привид? Я не можу цього сказати, якщо взагалі можу.

Кейн з'являється біля підніжжя ліжка, руки на стегнах, його сорочка закривавлена під розкритим комбінезоном, але його вид приносить полегшення. Він живіший, у яскравіших кольорах, ніж привиди Вежі. Біля нього вони ніби згасають.

Він усміхається мені, тим теплим, але стурбованим виразом, який мені добре знайомий у нього, і раптом я більше не прикута до ліжка, а стою поруч із ним, у тьмяно освітленому номері на «Аврорі», після того, як усе пішло до пекла. Буквально, можливо.

Впізнання брязкає в мені, як нетональна нота. Це... це спогад. Я пам'ятаю це.

За мить він простягне руку й торкнеться мого підборіддя. І замість ласки прохолодних фантомних кінчиків пальців я відчуваю грубе мозолясте тепло його руки. “Ти впевнена?”

Тоді привид старого чоловіка знову з'являється, проходячи прямо через Кейна. “Марія?”

Кейн зникає, і в запаморочливий момент переорієнтації я знову повертаюся до свого ліжка, прив'язана. Упевнена у чому? Про що казав Кейн?

Чоловік у моєму кріслі для відвідувачів стогне й упускає свій імпровізований ніж, і я знову чую, як бризки крові Веллера б'ють по підлозі. Ще один спогад чи щось інше?

Спогади, видіння, галюцинації – все плутається в моїй голові, поки я більше не можу їх відрізнити? Як я дізнаюся, що правда? І це тут, у Вежі, а не на «Аврорі», де напевне буде гірше.

Я відчуваю, як обертаюся по спіралі, моє тіло стрімко вдихає і видихає повітря. Тримайся разом, Клер. Тримай це...

«Я не розумію», – каже Лурдес біля мого вуха. Шепіт її видиху відчувається холодом на моїй шкірі. Пам'ять чи видіння? Я не можу сказати. Я не можу відрізнити. Чи буде решта мого життя такою: або я буду замкненою, накачаною наркотиками, або бачитиму речі, які можуть бути реальними або ні?

Тоді в мене проривається паніка, як річка, що переливається через дамбу.

І я кричу.

«Ти виглядаєш як лайно», – голосно каже Рід Дарроу, у словах з'являється огида.

Його голос проникає крізь серпанок, і я відкриваю свої липкі повіки, щоб побачити його біля свого ліжка, в іншому акуратному костюмі, він роздратовано дивиться на мене вниз.

Мені потрібна мить, щоб знову зібратися. Я пересуваюся, намагаючись сісти. Обмеження зникли, і Рід тут; має бути ранок. Але зарано. Тому що я ще не одягнена, а місце уколу на лівій руці ще болить. Цей маленький біль допомагає трохи розвіяти туман. Минулого вечора мої крики змусили обслуговуючий персонал прибігти з заспокійливим.

Я зробила це. Я пережила ніч.

Я насторожено озираюся й одразу бачу в кріслі для відвідувачів різак для зап'ястя. Загострена дужка падає на підлогу, коли хтось стогне. «Таллі?» – гукає жінка, перекриваючи галас мешканців і заспокійливе бурчання обслуги в коридорі.

Прокляття. Я відриваю погляд від чоловіка – привида? – у кріслі, коли з дверей долинає знайомий звук покашлювання горлом. Макс.

«Здається, у вас була важка ніч», – каже він. «Ви впевнені, що готові до цього?»

На мить я розриваюся. Легше було б триматися осторонь і сховатися за густим туманом штучного та медичного розуму. Але мені потрібно знати, що сталося, як я тут опинилася, чи живі Кейн і Нісус. І чим швидше я вийду звідси й покину планету, тим краще. Я сподіваюсь.

Що, якби все, що трапилося на «Аврорі», зламало мене назавжди? Що, якщо я просто продовжуватиму бачити цих людей всюди, так само, як я бачу Кейна, Лурдес і Веллера?

Моє дихання прискорюється, коли паніка просочується під залишки заспокійливого.

«Марія!» – кричить десь поблизу старий.

«Я готова», – кажу я якомога чіткіше сухим ротом і товстим язиком. Я повинна спробувати. І якщо там так само погано, як тут, на Землі, у Вежі, тоді мені буде набагато легше покінчити з космосом, ніж бути замкненою у закладі, призначеному для запобігання цьому. Ця думка приносить з собою несподіваний спокій. Просто деякий план.

Якби у мене вистачило сміливості зробити це під час моєї останньої прогулянки у відкритий космос, нічого б цього навіть не сталося.

За винятком того, що Кейн ніколи не залишив би мене там, і він та інші могли загинути, намагаючись мене врятувати.

Тож замість цього він помирає, бачачи речі, яких немає, і кличе свою дочку? Веллер приставляє свердло до своєї голови, а Лурдес відводить очі, тому що не може цього витримати? Набагато краще, Ковалик.

Я внутрішньо здригаюся, але встигаю витримати погляд Макса, поки він не киває.

«Добре. Радий це чути, – каже Макс. Він киває головою на Ріда, який кидає купу тканини на ліжко. Синій я впізнаю миттево. Комбінезон Верукса. Можливо, з необхідною спідньою білизною бренду Верукс. Звичайно.

Рід йде, повертаючись боком повз Макса. «Це погана ідея», – бурмоче він.

Але Макс ігнорує його. «Вона готова», – каже він комусь у коридорі, і дві жінки-прислуги вриваються й знімають з мене затискачі. Макс повертається в коридор, коли вони починають стягувати простирадла, щоб допомогти мені піднятися з ліжка.

«Я можу встати й одягнутися сама», – кажу я з більшою впевненістю, ніж відчуваю. «Можу я трохи усамітнитися, будь ласка?» Коли вони не відповідають, я натискаю. «Якщо ви не плануєте одягати мене, поки ми будемо в дорозі».

Двоє обслуговуючих озираються на двері, і, почувши сигнал, якого я не бачу, виходять.

Я підводжуся з ліжка, обережно ставлячи ноги на підлогу, усвідомлюючи Макса та, ймовірно, Ріда в коридорі, які чекають, поки я впаду. Зазнаю невдачі.

Я рухаюся повільно, руки й ноги тремтять, але мені вдається зняти пацієнтську піжаму й одягнути новий одяг. Незважаючи на те, що комбінезон чистий і новий, замість потертого і м'якого, як мій, я миттево відчуваю себе більшою, ніж я сама.

З шкарпетками та черевиками мені важче. Дрібна моторика... груба. Тим не менш, я справляюся. І витрачаю додаткову секунду на те, що, сподіваюся, виглядає як спроба застелити ліжко, і змітаю всі

таблетки, які можу знайти, кидаючи їх у крихітну кишеню з блискавкою до свого комбінезона.

«Я готова», – кажу я Макс, який знову заглядає.

«Чудово». Він повертається до кімнати з інвалідним візком.

Я дивлюся на нього. «Ви, мабуть, жартуєте».

Він плескає по м'якій спинці стільця. «Політика, боюся». Він вагається. «Ніхто вас не побачить, якщо вас це хвилює. Це все було засекречене на найвищому рівні».

Так, тому що мене тут найбільше хвилює те, як я виглядаю.

Я б посперечалася з Максом, але я вже відчуваю, що моя енергія витрачена. Швидкі сплески – здається, це все, на що я зараз здатна. Я неохоче підходжу до підніжжя ліжка й сідаю в інвалідний візок, обережно уникаючи калюжі крові від суїцидального чоловіка в кріслі мого відвідувача.

Макс обережно викочує візок з кімнати в коридор і зупиняється.

«О, і ми не можемо забути». Він простягає чашку з таблетками через моє плече.

Я беру в нього чашку, сподіваючись, що він буде надто відволікатися, штовхаючи мене коридором, щоб помітити, що я не кладу їх до рота. Було б легше прийняти таблетки, перестати сумніватися в усьому, що я бачу, але мені потрібна чиста голова, якщо я хочу зрозуміти, що сталося на «Аврорі».

Але Макс чекає, тримаючи руки на ручках позаду мене. «Знизу вгору», – каже він через мить, простягаючи мені пакунок води, саме такої, до якої я звикла на ЛІНІ. М'які металеві сторони мішечка відбивають тепло та світло, подовжуючи термін зберігання, і він має широкий отвір для соломинки. Макс, мабуть, приніс пакет сам, тому що працівники Вежі ніколи б не дали пацієнтові щось подібне. Саме з тієї причини, яку я збираюся продемонструвати.

Не проблема трохи попрацювати язиком, випити води та засунути таблетки язиком у пакунок. Це займає більше часу, ніж потрібно, якби я просто ковтала таблетки.

Віра з'являється в кінці коридору, дивлячись на мене з розгубленим виразом обличчя, а потім повертається до вітальні. Пройшовши крізь стіну замість дверного отвору.

Вода й повітря стикаються в задній стінці мого горла, і я змушена попрацювати, щоб не закашляти й не забризкати все таблетками. Вона

одна з них.

Мої очі сльозяться, але я продовжую.

Макс нічого не каже, доки я не відриваю пачку від своїх губ і не демонструю відсутність таблеток у роті. Металеві сторони запобігають видимості таблеток, а запечатаний отвір соломинкою означає, що комусь доведеться розрізати пачку, щоб їх знайти.

«Хороша дівчинка», – сердечно каже він, поплескуючи мене по плечу.

Слова і жести скрегочуть. Я вже не одинадцятирічна дитина. Але мені вдається натягнуто посміхнутися, хоча б для того, щоб не викликати підозри.

Поки Макс штовхає мене коридором, я складаю й кладу залишки пакета з водою в щілину між м'яким сидінням інвалідного візка та його боком, де, сподіваюся, деякий час його не виявлять. Я озираюся позаду й бачу, як Рід дивиться на мене примруженими очима.

Я чекаю з калатаючим серцем, коли він покличе мене, крикне Макс, щоб він зупинився. Але він нічого не каже, лише зустрічає мій погляд посмішкою та йде за нами до ліфта.

Він точно знає, що я задумала. І він поки що дозволить мені бігати з ним. Тому що він хоче, щоб усе провалилося, він хоче, щоб я провалилася. Або, можливо, все складніше, і він хоче, щоб Макс зазнав невдачі. Неможливо помітити напругу між ними – Рід робить пропозиції та коментарі, а Макс ігнорує його. Для когось такого амбітного, як Рід Дарроу, це має бути нищівним ударом. І обурливим.

Добре. Гадаю, побачимо. Хтось із нас – Рід чи я – буде правий.

Щойно ми наближаємося до виходу, у вестибюлі спалахують вогні й накидаються тіні на головні двері з матового скла.

Я наполягаю на тому, щоб не реагувати. Їх так багато...

Макс зітхає. «Прокляття. Хтось пролив у ЗМІ».

Тоді я розумію, що деякі або всі форми у формі людей живі. Репортери, здається.

«ТРАНСПРО прямо зовні», – зазначає Рід.

«Опусти голову й нічого не говори», – неохоче каже мені Макс. «Це буде лише хвилина».

Чому б їм не організувати більш приватний пікап? Це передня частина Вежі Миру та Злагоди. Будь-хто, хто піде звідси, стане історією, але моя роль у відкритті Аврори та наступні заголовки

гарантують більше, ніж середній рівень уваги. Напевне десь є чорний вхід.

Але Макс штовхає візок крізь автоматичні двері, і це вибух світла та звуку.

«...маєте коментар щодо позову від сімей?»

– Ти вбила їх, Клер? – кричить чоловік.

«... припускають, що сума багатства на борту значно більша, ніж повідомлялося на той час. Ви можете це підтвердити...»

«...розкажіть про стан пасажирів. Чи зможуть сім'ї ідентифікувати...»

«...Як ви змогли вижити?»

Останнє запитання – тихе порівняно з іншими – привертає мою увагу, але я не можу сказати, хто це сказав. Портативні ліхтарі камер сліпуче яскраві.

Я піднімаю руку, щоб захистити очі, але я все одно не бачу достатньо, щоб розрізнити обличчя. Крім Лурдес.

“Я не розумію” вона проводить закривавленими пальцями по щоках.

Я відводжу погляд.

Макс штовхає мене з інвалідного візка в третій салон автотранспорту. Це індивідуальне купе, і на мить я залишаюся сама. Вперше за кілька тижнів. Полегшення настає миттєво, як прохолодна вода на опік.

Але потім репортери оточують купе, притискаючись до скла своїми словами та своїми камерами з обох боків.

Згодом наш супровід – ланцюг із щонайменше шести машин – від'їжджає від Вежі. Я уникаю вікон, коли ми залишаємо репортерів. Але їх чекає ще більше, коли ми під'їжджаємо до штаб-квартири Верукса, і вони кричать, коли наші машини наближаються до електронних воріт.

Хтось, десь, мабуть, сказав їм, що я не просто залишаю Вежу, а й куди ми їдемо.

Наскільки я знаю, єдині люди, які знають про план, це персонал Верукса. Навіщо комусь витік інформації? Я підозрюю, що моє звільнення, хоч і тимчасове, неминуче викличе сильні й, ймовірно, негативні почуття у частини населення, що точно не допоможе

Веруксові розчистити цей піар-безлад. Звичайно, це безлад, який вони успадкували, коли викупили Сіті, але все таки.

Мою підозру підтверджує група з тридцяти чи близько того протестувальників біля воріт, їхні обличчя червоні від холоду, їхні яскраві плакати блимають у сірому ранковому світлі. За ознаками легко відстежити різні гілки історії та конкретну прихильність протестувальників до згаданих гілок.

Ласкаво просимо на Землю, прибульці

Aurora Families for the Truth

Привезіть їх ДОДОМУ!

Брехня Верукс

Жадібність – це смерть

Не вбий!

Хоча з останніми двома я не впевнена, чи вони мають на увазі мене чи Верукс/Сіті та весь космічний промисловий комплекс.

Якби мені довелося зробити це знову – нічого з цього не сталося б – я б принаймні тримала язик за зубами на борту «Ролі», замість того, щоб розповідати свою розбиту, заплутану історію, щойно я прийшла у свідомість і лежала напівзв'язана. Не те, щоб у той момент я мала достатньо можливостей для прийняття будь-яких рішень, зневоднена і з проломом черепа та відсутніми фрагментами пам'яті.

Я прокинулася в відсіку Raleigh's MedBay під режимом ізоляції, у холоді, відчайдушно потребуючи води, і не пам'ятаючи, як я туди потрапила. Вони знайшли мене в евакуаційній капсулі, коли шукали ЛНУ. «Гінзбург», мабуть, забив тривогу, коли ми пропустили нашу зустріч, і вони не змогли зв'язатися з нами.

Підживлювана нагальною потребою, яку я тоді навіть не зовсім розуміла, я розповіла лікарю та капітану «Ролі» все, що знала, усе, що пам'ятала, а цього було водночас і забагато, і замало.

Моя історія дійшла до Землі раніше за мене, викликавши сотні теорій змови та одну погано зроблену документальну драму, перш ніж Верукс опротестувала її.

Коли наші машини протискаються крізь ледь відчинені електронні ворота, я помічаю маленьку дівчинку, яка виглядає знайомою. Вона тримається за руки з жінкою, яка кричить на знак протесту. Темне волосся дівчини заплетене в кіски з жовтими проблисками на маківці з кожного боку. Метелики.

Ізабель? Я витягну ший, щоб ще раз поглянути, але вона та жінка зникають, натовп штовхається вперед і навколо них. Якщо вони там взагалі були.

Я закриваю очі. Якщо нічого іншого, я повинна зробити це для сім'ї Кейна. Для всієї їхньої родини. Вони заслуговують на відповіді, і я не вірю, що Верукс зробить більше, ніж очистить і придумає історію, яка надає мало або взагалі не містить фактичної інформації, окрім їхньої власної бездоганності.

Величезні білі ангари човників здіймаються вдалині попереду, і мене охоплює приголомшливе відчуття дежавю. Я тренувалася тут. Я скористалася своїм першим шатлом тут, щоб полетіти від цієї зони запуску до свого першого транспортного засобу та свого першого призначення на сніфер, РЗТ4. РЕТА. Мені здається доречним взяти і свій останній політ звідси.

Макс чекає біля дверей, щойно наш транспорт зупиняється біля ангара шатла 4, ніби боїться, що я передумаю. Рід чекає за дюжину футів від нього, нетерплячий і насуплений водночас, звіряючись з годинником.

Макс відкриває мені двері. «Сюди». Він жестом закликає мене вилізти, але не рухається, поки я не вийду. Потім він йде на крок позаду мене, супроводжуючи мене до відкритих дверей ангара.

Це інша сторона Макса, ніж я бачила раніше. Зараз він жвавий, діловитий. Це трохи бентежить, різниця між його поведінкою жертви біля ліжка та цією персоною, яка бере відповідальність за вирішення проблем, яку він має зараз.

Це змушує мене відчувати, що я, можливо, не знаю його так добре, як я думаю.

Три загони персоналу приватної служби безпеки Верукс, двадцять один чоловік і жінка в чорній уніформі та захисному спорядженні, стоять, уважно чекаючи в нестерпно світлому ангарі перед трансферним шатлом, який підвезе нас до більшого судна, ймовірно, чогось класу Страйкер. Більше кількох спостерігають за нашим наближенням, дивлячись на мене з доволі відкритою підозрою. Вони всі добре озброєні, зі зброєю, яку я навіть не впізнаю, на їхніх плечах разом із сумками. Ящики, позначені логотипом Верукс, символом вогню та словами **ЛИШЕ ДЛЯ АВТОРИЗОВАНОГО ВИКОРИСТАННЯ**, стоять збоку.

Все це було б досить тривожним, але вони оточені смертю.

Мені перехоплює подих.

Люди, заплакані та закривавлені, ширяють поруч або впали на підлогу біля ніг співробітників охорони. Жертви? Винуватці? Неможливо знати, але точно не живі, виходячи з відсутності реакції з боку охоронців і Макса, який поряд зі мною.

Вони одягнені у подібну форму служби безпеки Верукса, мабуть, це їхні товариші по команді, які загинули. Кілька з них кричать або благають своїх товаришів по команді, які ще дихають.

Я мушу відвести погляд.

Це піде погано. Коли на «Аврорі» буде стільки зброї в поєднанні з тим, що вони повинні побачити чи думати, що побачать? Це буде кровопролиття. Таке, яке поставить під загрозу всіх нас, у тому числі тих, хто ще може бути живим на борту.

«Макс», – шиплю я, коли він проходить повз мене, прямуючи до загонів, як людина, яка нарешті побачила чітке вирішення своєї найболючішої проблеми. «Макс!»

Він робить паузу й повертається до мене, роздратування чітко з'явилося на його обличчі, перш ніж згладитися до звичайного стурбованого виразу.

«Ви не можете стріляти там у що б то не було. Це не якась другорядна сутичка у країні, з якою Верукс втомився вести бізнес», – кажу я.

Макс кидає на мене несхвальний погляд. Ніби я не знаю, на кого працюю.

«Це так не працює. Розумієте?» Я вказую на групи безпеки, їх зброю та сутності навколо них. «Це погана ідея». Я вже можу це уявити. Вони стріляють по речах, яких немає або, можливо, є, і в будь-якому випадку люди гинуть. Особливо, якщо при цьому їм вдасться пробити отвори в корпусі «Аврори». Подивіться, яку шкоду ми завдали собі та один одному, не маючи жодної зброї між нами.

«Залиште нам турбуватися про це. І просто зосередьтеся на собі», – каже Макс, словесний еквівалент поблажливого погладжування по голові, якщо таке взагалі було. Потім він розвертається і веде нас далі.

Я хитаю головою. Якщо він не попередить їх, це зроблю я. Я повинна спробувати.

Макс зупиняється перед загонами, широко розставивши ноги, вдягнуті у поношені шкіряні черевики, заклавши руки за спину, у тій позі «я головний», яку я ніколи не розуміла. «Команди Альфа, Bravo, Чарлі».

«Сер, так, сер!» негайно відповідають вони.

«Дякую за вашу готовність», – каже він, а потім коротко киває, що, очевидно, служить сигналом.

Три групи безпеки зриваються зі свого місця та прямують до купи ящиків, щоб почати завантажувати їх на транспорт. Щось у цьому не так, щось поза очевидним «забагато вогневої потужності для і без того нестабільної ситуації».

Але очевидна проблема – це та, з якою мені потрібно впоратися в першу чергу.

Я чекаю й спостерігаю, як Макс і Рід тягнуться за ними, наче зневірені діти, які сподіваються посидіти з великими дітьми – і консультуються з одним зі співробітників служби безпеки, керівником команди іншого сорту, ніж я... це, швидше за все, узгодження дій. Решта з них пересуваються, складаючи ящики та вантаж, не звертаючи уваги на привидів, що тягнуться за ними.

Коли Макс, здається, повністю зайнятий своєю розмовою, вказуючи на щось на екрані, якого я не бачу звідси, я роблю свій хід.

Інший лідер групи, принаймні я так припускаю, бо він не робить жодної довбаної роботи, і стоїть – знову з руками за спиною, що це за манера? – наглядаючи за своїми людьми на відстані.

Я зупиняюся поруч з ним, дотримуючись дистанції в пару футів, тому, можливо, Макс не відразу зрозуміє, що я роблю, якщо випадково погляне. «Слухай. Я знаю, що ти мене не знаєш. Але тобі потрібно мене почути. Зброя цього не вирішить».

Чоловік – з нашивкою на його руці – МАККОГІ – не відповідає. Його рот має тверду, рішучу лінію, коли він стежить за прогресом перед собою. Ймовірно, йому сказали про мене, сказали ігнорувати мене.

Розчарована, я продовжую. «Це небезпечно. Ви не будете знати, що насправді відбувається, в кого ви стріляєте. Ти побачиш речі...»

Жінка перестає допомагати нести ящик, посилаючи його разом зі своїми товаришами по команді, і тупотить до мене. Діас, відповідно до

її латки. “З ким ти розмовляєш?” – запитує Діас, її рука рухається до зброї. Неусвідомлений захисний жест.

«Маккогі», – кажу я із зануреним почуттям, хоча й розумію, щойно мій рот починає рухатися, що це помилка. Що я зробила велику помилку.

Її голова хитається назад, наче я вдарила її кулаком, її обличчя блідне.

Потім вона в моєму особистому просторі тицяє в мене пальцем. «Думаєте, нам про вас не розповідали? Так що заткніться щодо Маккогі. Ти так легко не залізеш у наші голови».

Поруч зі мною Маккогі пересувається, реагуючи на наближення Діаз, відступаючи й повертаючись, щоб він міг стежити за нею. І, звісно, щойно він це робить, я бачу його перед собою, і мене вітає серйозність моєї помилки. Маккогі скривавлений і мертвий, ліва половина його обличчя зруйнована, з нього все ще стирчить лише м'ясо зі скрученими металевими осколками.

Вибух під час виконання місії. Ймовірно, це сталося так швидко, що він навіть не бачив, як це настане. Він працював тоді, продовжує працювати і зараз. Знову переживаючи його останні моменти, які, очевидно, пов'язані з Діас і, можливо, з її товаришами по команді.

Прокляття. Я втрачаю момент, коли охорона починає ходити туди й назад. А може, Маккогі змішався з самим початком, не будучи серед тих, хто кричить, благає.

Я піднімаю руки вгору, відриваючи погляд від Маккогі, щоб зосередитися на Діаз. «Вибачте», – кажу я обережно. «Я не знала, але це нічого не змінює. Це все ще...»

«Спокійно, Діас», – м'яко каже Макс поруч зі мною, вразивши мене. Я навіть не почула, як він наблизився.

Вона напружується, її хребет випрямляється. «Так, сер», – бурмоче вона.

Я дивлюся на Макса. Що в біса він на них має? Він просто дідусь у поношених черевиках за кілька днів або, можливо, тижнів до пенсії. Проштовхувач паперу від відділу якості.

«Продовжуйте», – каже він тим самим ніжним тоном, киваючи в бік човника. Діас відходить, щоб повернутися до своїх завдань, але кидає на мене злий погляд через плече, поки йде, і її кулаки все ще стиснуті з боків.

Я повертаюся до Макса з відкритим ротом, щоб пояснити.
Але він тільки зітхає. «Ох, Клер».

Поїздка та трансфер проходять легко та без пригод. Якщо не рахувати сильної напруги в повітрі між мною по один бік човника і Діас і її товаришів по команді – по інший.

Але як тільки ми – Макс, Рід і групи безпеки – опиняємось на борту корабля класу страйкер, «Аресі», Макс повідомляє новини. У своєму типовому стилі.

«Ви можете зрозуміти їхній дискомфорт», – каже він, проводячи мене коридором до моєї каюти. Яка, мабуть, буде охоронятися ззовні. До каюти, яка зазвичай є каютою високопосадовця, для перевезення якого це судно “офіційно” використовується, прилаштовано окрему ванну, але цього привілею недостатньо, щоб компенсувати втрату свободи. Навіть у тюремних камерах є туалети. «Їхня головна мета – успішне завершення цієї місії. Вони не хочуть більше... сюрпризів».

Як виявилось, версія Макса про те, що я зосереджена на собі – як він запропонував раніше – передбачає “закріплення” мене в моїй кімнаті. На весь час подорожі до “Аврори”, включно з харчуванням. Я не знаю, чи було це частиною плану Макса весь час. Я знаю, що не допомогла собі з Діас.

«Арес набагато швидший. Лише три тижні до зовнішнього краю спільноти замість місяця. Можливо, менше, оскільки «Аврора» прямує до нас, і ми будемо на курсі перехоплення». Його рот невдоволено кривиться від цієї думки. «Ви навряд чи помітите, як минає час».

П’ятсот годин, плюс-мінус, у пастці в кімнаті десять на десять. Я майже впевнена, що помічу.

Я витираю вологі долоні об тканину комбінезона, що вкриває мої ноги. «Макс. Я погано почуваюся під замком».

«Здається, ти чудово впоралася у Вежі». Він схиляє голову набік, дивлячись на мене з викликом, ніби змушуючи мене сказати правду. “Там набагато менші та менш розкішні помешкання.”

Важливий не розмір простору; це моя нездатність змінити місце, коли мені потрібно. Не кажучи вже про те, що у Вежі я була

напівзведена з розуму.

Мої пальці метушаться в кишені з блискавкою, у якій ховаються мої таблетки від минулої ночі. «Це інше», – невпевнено кажу я.

Краєм ока я бачу позаду Ріда. Він усміхається мені, але нічого не каже. Чоловік у старомодному чорному костюмі – мабуть, його дідусь? – (Це має сенс, у них обох на лацкані шпильки покоління), – ширяє поруч нього, його суворий вираз обличчя зосереджений на Рідові.

Макс кудахкає біля мене. «Клер, весь корабель – це замкнений простір. Тож... просто уявіть собі це як набагато менший корабель. З доставкою їжі.»

Я могла би посперечатися. Або хоча б спробувати. Але кращою ідеєю може бути знаходитися наодинці, а не застрягнути з командою безпеки. Якщо вони будуть досить далеко від мене на цьому кораблі, я можу навіть не бачити нікого з них – живих чи мертвих.

Він показує мені, щоб я йшла попереду нього в кімнату. Це охайне місце з ліжком, притиснутим до правої стіни, порожнім столом ліворуч і полицями, на яких лише пил навпроти дверей. Ні вікна, ні навіть оглядового екрана.

Вочевидь, усе було перевірене для Клер. Нічого не вдієш, ніяк не звільнишся, якщо до цього дійде.

Я повертаюся обличчям до Макса. «Що я маю робити, поки...»

Але він уже зачиняє двері, відмахуючись від моїх слів. «Якщо вам щось знадобиться, просто повідомте охоронцю. Рід буде поруч, щоб допомогти».

Останній мій погляд у коридор – це легка самовдоволення посмішка Макса та вираз люті та розчарування Ріда Дарроу через те, що він призначений моєю нянею.

Три тижні на самоті, лише з моєю головою та привидами, як у буквальному, так і переносному смислі.

Я не можу цього зробити. Мої пальці лізуть до кишені комбінезона. Я можу просто прийняти таблетки.

Ні. Мені потрібна ясна голова, коли ми прибудемо до «Аврори». Через три тижні.

Я переходжу до дальньої стіни, дванадцять кроків. Книжкова полиця така ж порожня, як здавалася спочатку. Коли я перевіряю гладкий вбудований стіл, охайні відділення так само вільні, як і полиці. Жодної етикетки, яку можна було б прочитати.

Я крокую до дверей і ліжка, а потім знову туди і назад. З кожним кроком кімната стає меншою – і якимось теплішою. Нема куди подітися. Нічого робити. Я тут збожеволю. Стану ще божевільнішою. А ми ще навіть не зійшли з орбіти Землі. Навіщо Максу робити це зі мною?

Хвилювання наростає в мені, аж поки я не відчуваю його сердите шипіння у своїй крові, наче моя шкіра може раптово луснути назовні від його тиску.

Кейн з'являється в центрі ліжка, стоячи. Його ноги різко закінчуються на матраці.

я завмираю.

Він жестом закликає мене підійти ближче, виразивши ледь стримувану паніку широко розплющеними очима. Його рот рухається, але, як завжди, не виходить жодного звуку.

Але цього разу, за відсутності хаотичного середовища Вежі та наркотиків, що притупляють розум, я розумію, що знаю, що він каже. Чи швидше запитує.

З вами все гаразд?

Миттєво я переміщуюся в інше місце. До Аврори, в коридорі. Але блискучі дерев'яні панелі зникли. Стіни тут більш індустріальні, звичайний гладкий метал, прикріплений болтами. Гудіння в моєму поганому вусі майже нестерпно гучне, і запаморочення хвилями омиває мене. Моя голова здається... неправильною. Палаючи від болю, вогненними нерівними лініями вздовж мого черепа, ніби це розбите скло, що ледь звисає в рамі. Але я встаю, я на ногах.

З вами все гаразд? – знову запитує Кейн, цього разу сповільнюючи слова й обережно вимовляючи склади.

Він розуміє, що я його не чую. Але я відчуваю гул двигунів під ногами та віддалений, нерівномірний високий шум, крізь який невдовзі впізнаю, що хтось кричить. Хто кричить?

“Все добре”. Мені вдається скласти слова, хоч вони густі й липкі від болю.

Потім позаду нього з'являється Лурдес. Вона ціла, не скалічена. Ні закривавлених рук, ні очей. Вона стурбовано кусає губу, а потім випускає потік слів, які я не можу вловити.

На мій шок, Кейн повертається до неї, визнаючи її присутність.

Вона жива?

Від подиву моє дихання перехоплює, і цього достатньо, щоб обірвати тонку нитку, що з'єднує мене зі сценою, що переді мною.

Кейн і Лурдес зникають, а я знову в своїй замкненій каюті на Аресі.

Мої слабкі коліна починають піддаватися, і я намагаюся крісло і важко сідаю на нього, перш ніж впасти.

Що це було? Галюцинація ... чи спогад, що повертається?

Я хитаю головою й морщуся від примарного болю від давно загоєної травми. Я цього не розумію.

Мої руки тремтять, і я скріплюю пальці на колінах, щоб вони зупинилися.

Нічого з цього не має сенсу. Моя потилиця з правого боку пульсує, наче розкололася, бо ледь трималася разом – це мало бути після Веллера та ручки дрилі, але...

Я нічого не пам'ятаю з того часу. Немає нічого, крім чорноти. Навіть жодної щілини чи порожнього місця. Просто... нічого.

Я припустила, що це тому, що я була без свідомості. Я не пам'ятаю, щоб мене перенесли на місток або Лурдес завдала собі шкоди, тому що я тоді нічого не відчувала.

Але що, якщо це не так?

Моє серце б'ється в грудях, відчуття, змішане з нудотним передчуттям і відвертим страхом.

Якщо я пропустила частину з цього короткого вікна в часі, як я можу бути впевнена, що не пропустила більше?

Я знову встаю, мої ноги все ще тремтять, але тепер міцніші, і переходжу через кімнату, щоб зачиркнути у двері. "Гей!"

Жодної відповіді, і по моїх жилах проходить паніка. Вони просто збираються ігнорувати мене протягом усієї подорожі?

"Привіт?" Я гупаю трохи сильніше, і зрештою за дверима лунають кроки.

– Ти не вийдеш, Ковалик. Рід звучить нетерпляче. «Знаєш, якби ти недавно співпрацювала зі мною і...»

«Мені потрібно щось записати», – перебиваю я. «Є на чому писати».

Цього разу я буду сама... можливо, я зможу цим скористатися. Переглядаючи те, що я пам'ятаю, звертаючи більше уваги на те, що я

бачу, коли з'являються Кейн, Лурдес і Веллер, замість того, щоб намагатися їх уникнути.

«Чи не пізно хвилюватися про те, щоб вияснити свою історію?» – запитує Рід, усмішка лунає голосно й чітко навіть крізь зачинені двері.

Офіційний укол. Сподіваюся, що все, що є на «Аврорі», дістане його. Принаймні до того, як він мене зачепить.

«Можеш мені щось принести? Чи вам потрібно спочатку зареєструвати це у Макса?» Я питаю, слова стікають удаваною солодкістю.

Він тупцює, його кроки віддаляються, і я кривлюся. Занадто далеко, Клер. Він звик, що люди кланяються йому та шкрябають підлогу.

Я вмощуюся на ліжку, притуляючись спиною до стіни, і намагаюся згадати злощасний урок з медитації та очищення розуму. Ще один експерт з дитинства Верукс, інша техніка. Я була улюбленим проектом для багатьох з них протягом семи років, коли зростала під опікою Верукса на Землі. Невдалим, за більшістю стандартів, хоча наприкінці всього я навчилася вдавати «нормальний стан» трохи краще.

Але посилення пульсації двигунів піді мною та миттєвий крен, коли спрацьовують амортизатори, щоб компенсувати наше прискорення, говорять мені, що ми далеко, тому мені важко зосередитися.

Ми вже в дорозі. І Лурдес жива. У моменті, якого я раніше не пригадувала. Це означає, що, можливо, вона все ще жива. Можливо, вони всі живі.

Глибокий сумнівний голос у мені намагається загасити надто яскраву іскру надії. Ви знаєте, що ви бачили.

Крім того, що я не знаю, де моя уява, а де реальність!

Але ви пам'ятаєте їх.

Розчарована, я відкидаюся головою до стіни, ніби це якось скине спогади.

Гучний стукіт у дверях сигналізує про відмикання замка.

«Заходжу», – лаконічно повідомляє Рід з іншого боку. «Я маю те, що ви просили».

Я відштовхуюсь від ліжка й прямую до дверей. Вони відкриваються на кілька дюймів, коли я наближаюся, ніби я намагаюся

проштовхнути собі дорогу.

Зітхнувши, я відступаю й простягаю руки.

Я очікую старомодний планшет. Що залишився на борту, захищений десь у комірці для зберігання, навіть на такому дуже передовому судні, як це. Іноді вони все ще потрібні, наприклад, на ЛНН, коли наш головний процесор завантажував оновлення з comweb.

Натомість Рід простягає короткий циліндричний предмет. Я впізнаю його лише після того, як беру – ручка. Зокрема, ручка Макса, здається, або ідентична їй.

Я дивлюся на нього, і він передає мені пачку сторінок. Чистий кремово-білий папір, гладкий на дотик. Рідкісний, дорогий.

Я піднімаю брови, дивлячись на Ріда, перш ніж взяти аркуші.

«Він цього не пропустить, і він сказав дати тобі все, що ти попросиш», – каже Рід таким чином, що змушує мене подумати, що мова йде не про те, щоб дати мені те, що я просила, а більше про те, щоб поквитатися з Максом у дурний, дрібний спосіб.

Звісно, поки Макс не побачить мене з ним.

Але я не збираюся уявляти цю ідею і забирати свої призи.

«Дякую...» Але Рід закриває двері перед моїми словами ще до того, як вони повністю вимовлені.

Добре. Як завгодно.

Я повертаюся до ліжка й строчу нотатки про те, що я пам'ятаю – поки що, – про Кейна і Лурдес. Тоді я вагаюся. Це було десь посередині – після того, як мене поранили, але до того, як я якимось чином втекла з корабля. Можливо, хронологія буде корисною для визначення того, що є реальним, а що ні.

Я роблю ескіз приблизної шкали часу, і поки що залишаю більшу частину порожньою.

Тоді я відкладаю ручку – дивно використовувати її для чогось, окрім підпису мого імені, але сила тертя між металевим кінчиком ручки та папером дивно заспокоює, наче я вирубую камінь, вирізаючи відповіді, які шукаю – і намагаюся зосередитися. Мені потрібно більше. Більше того, що я якимось чином втратила.

Я намагаюся сісти, потім лягаю. Очі відкриті, очі закриті. Нічого, крім заспокійливого дзигжання двигунів. Таке враження, ніби мій інтерес до моїх потенційних спогадів змусив їх сховатися.

Спроба змусити це навряд чи спрацює, і все ж я не можу зупинитися.

Поки я лежу на ліжку, рішуче вдивляючись у темряву власних повік, мене зрештою охоплює втома. Ритмічний білий шум корабельних двигунів – інша висота й резонанс, ніж у ЛІНИ, але все-таки знайома – звучить по-домашньому, заколисуючи мене до сну. Досі я не усвідомлювала, як сильно мені не вистачало шуму двигуна. Вежа рідко мовчала, але вона ніколи не мала такого втішеного звуку.

Нарешті, коли сон затягує мене під свої темні, густі хвилі, я розумію, що мене хвилювало в тому, що ящики завантажували на човник, а потім на «Арес», окрім проблеми надмірності та ймовірної неефективності.

Щоб повернути тіла пасажирів і членів екіпажу «Аврори» додому на кораблі з активним середовищем, знадобиться якась техніка збереження. Холод, хімія, щось подібне. Але я ніде не бачила того, що було би позначене як медичне обладнання.

Принаймні, звичайно, знадобляться герметичні мішки для тіл.

І сотня таких, плюс-мінус, мала б зайняти помітну кількість місця. Але усе було не так, наскільки я бачила.

Отже... що саме планує робити Макс?

Я втрачаю відчуття днів. Здебільшого я бачу, що фрагменти – уламки втрачених або похованих спогадів – з'являються, коли я їх не шукаю. Коли я їм. Коли я записую частини того, що вже знаю. Коли мені час від часу дозволяли вийти з квартири під час “нічної” зміни, щоб побігати на біговій доріжці в корабельному спортзалі.

Моєю єдиною постійною компанією є привид – чи як хочете це називайте – дідуся Ріда Дарроу. Він у чорному костюмі з широкими застарілими гудзиками та шпилькою Верукс першого покоління. Він проходить крізь стіну, найближчу до Ріда. Мабуть він поруч. Дідусь – це мовчазна, але стійка присутність, яка мене більше не дратує.

Моя мама не з'явилася жодного разу, ось чого я не розумію. Але коли я озираюся на це назад, здається, що вона дає про себе знати лише тоді, коли я в паніці або в очевидній небезпеці. Це змушує мене

повірити, що, можливо, батальйон експертів мав рацію: вона в моїй голові. Як механізм подолання всього іншого, створений через потребу спочатку на Феррісі, коли я залишилася сама. Хоча це не все пояснює, тому я не впевнена.

Але Кейн та інші бувають тут так часто, як ніколи, і здебільшого показують мені те, що я бачила раніше, протягом багатьох тижнів.

Хоча кілька разів було щось нове.

Розмитий Кейн сперечається зі мною, його обличчя почервоніло від неспокійного кольору, на голові кров. Весь момент очищений від деталей, і біль, який з'явився у моїй голові, набагато гірший.

Лурдес стукає у двері зсередини одного з номерів, кричить про допомогу. Я намагаюся підійти до неї, але хтось мене відриває.

Короткий спалах Нісуса з еластичним бинтом, туго обмотаним навколо його голови.

Хтось кричить у темряві, коли я рухаюся вузьким коридором, у якому немає жодних ознак розкоші Платинового рівня або навіть однієї з нижніх пасажирських палуб.

Це, я думаю, може бути частиною спогадів, які я відновила раніше, з Кейном і Лурдес, коли вона була ще жива.

Сидячи на ліжку, я прихиляюся до стіни, кидаю ручку на сторінку, де намагаюся всі видіння вписати в послідовну часову шкалу, і витираю втомлені та палаючі очі.

Ось що я знаю тепер: мій останній спогад, той, що був на містку, – це не останнє, що я зробила або сказала на борту «Аврори», і це не новина. Я якимось чином потрапила у ту аварійну капсулу.

Але мені також не вистачає фрагментів часу між моїм пораненням і тим моментом на мостіку. Наприклад, у якийсь момент Кейн, Лурдес і я блукаємо по кораблю за межами закритої зони, припускаючи, що ті уривки, що пливуть у моїй голові, є справжніми спогадами, а не сценаріями моєї власної уяви. Але чому? Що ми робили? Що ми шукали?

Ця прогалина в моїй пам'яті непокоїть мене все більше. Скільки мені не вистачає? Чому це просто зникло з моєї голови?

Усе це означає, що я не ближча до істини, ніж була, коли починала. Тому що, по суті, є лише дві можливості.

Перше: я полетіла, бо вся моя команда була мертва.

Друге: я полетіла, хоч моя команда була жива і страждала. І я не знаю чому.

Жоден з цих варіантів не є прийнятним.

Розчаровано відштовхнувши від себе папір, я встаю і знову починаю ходити кроками по кімнаті. У сотий чи тисячний раз – я збилася з рахунку.

Оскільки я стою, я миттєво відчуваю крихітний поштовх, коли двигуни сповільнюються. Потім шум двигуна зменшується настільки, що це стає помітним.

Моє серце тривожно калатає в грудях, але решта мене завмерла на місці. Почекайте, ми вже тут? Чи точніше там?

Я намагаюся порахувати, скільки ранків минуло з того першого. Число, ймовірно, десь у підлітковому віці, а це означає, що так, це можливо.

Заплющуючи очі, я намагаюся уявити, що зараз відбувається. Вони знижують швидкість, а це означає, що наступний маневр, ймовірно, буде наблизитися та тягнутися поруч ...

Я відчуваю зсув, невеликий поштовх до лівого борту, коли корабель наближається до правого борту, і генератор сили тяжіння компенсує це.

Ми тут. «Аврора» зовні. З усіма відповідями, які я шукаю.

У роті миттєво пересихає.

Я кидаюся до дверей і б'ю по них кулаками. «Гей! Гей, випустіть мене!» Мій голос потрісканий і іржавий, результат того, що я ні з ким не розмовляла протягом кількох днів.

Але ніхто не приходить. Немає жодної роздратованої відповіді охоронця з іншого боку дверей, жодного тупоту роздратованих кроків.

На мить моя уява показує мені «Арес» покинутим, заgonи безпеки, Рід і Макс, усі якимось зникли. Порожні сидіння, миски з регідратованою їжею, що повільно перетворюються на порошок, автопілот, який просто слідує задалегідь встановленому курсу.

Але я відкидаю цю смішну та параноїдальну думку. Я бачила співробітника служби безпеки тільки сьогодні вранці – вчора ввечері? – коли вона принесла мені поїсти та необхідні таблетки, і я зберігаю їх у шухляді столу разом з усіма іншими. І хтось має керувати кораблем через зміну курсу.

Це означає, що вони вирішили – або їм наказав Макс – поки що залишити мене тут.

Ідея залишатися тут годинами, поки «Аврора» тут, видима й на екрані з будь-якими підказками, які може мати сторонній погляд, викликає у мене спалах люті та паніки. Мені потрібно це побачити. Мені потрібно це знати. Я вже навіть не знаю, який з двох варіантів я сподіваюся отримати – якщо мій екіпаж мертвий, уся надія втрачена, але якщо вони живі, то я їх покинула, – але невизначеність, яка, як вогонь, горить в моєму кишечнику, я терпіти не можу.

Я стукаю в двері й кричу майже півгодини. Я вдаюся до ударів ногами, які так само неефективні, коли хтось кличе з іншого боку.

– Добре, добре, заспокойся, Ковалик. Це Рід Дарроу. “Крок назад.”
«Добре», – кажу я, не рухаючись.

Коли двері відчиняються назовні, він здивовано підстрибує, побачивши мене так близько. «Isuse!» Я не бачила його не знаю скільки днів, і він виглядає як лайно. Його колись незайманий костюм тепер має зморшки від носіння протягом кількох днів чи тижнів. На комірці його сорочки пляма від якоїсь їжі. Жодної хімічестки в космосі. Його підборіддя вкрите нерівною щетиною, а фіолетові кола під очима від недосипу настільки темні, що він виглядає так, ніби його побили кулаками. Честь, на яку я б радо зголосилася.

Я припускаю, що це його перший тривалий період у космосі. Перший тур завжди важкий. Це біс із вашими циркадними ритмами, браком сонячного світла та свіжого повітря. І комбінезони – це не просто тому, що Верукс штовхає протокол у наші горла; вони практичні.

Я проштовхуюся повз нього в коридор, зла на нього з незрозумілих причин. За те, що він раптом здався людяним і помилковим, за те, що нарешті відчув смак життя, яким він так зневажливо нехтував під час наших розмов у Вежі, і тим, він явно не зміг з цим впоратися. Можливо, мені мало би бути смішно, але ні. Натомість я хочу вколоти його. «Не зовсім той розкішний круїз, якого ви очікували?» Кидаю я через плече.

Він не намагається мене зупинити, але робить довгі кроки, щоб наздогнати. Це добре, тому що я не знаю, де місток на цьому кораблі.

«Ні, але ваш останній розкішний круїз теж не вдався», – зазначає він.

Очко для містера Дарроу. «Який наш статус?» – питаю я, слідуючи за ним за рiг до iншого довгого коридору.

Рiд не відповідає відразу, i я сповiльнююсь, щоб витрiщитися на нього, лють переливається в слова. «Ти зараз серйозно? Як я, в бiса, маю когось направляти, якщо я не знаю...

Вiн довго зiтхає, наче йому нав'язують. «Вони намагаються встановити контакт, але ви повиннi...»

Я кидаюся на пробiжку, розраховуючи на те, що вiн наздожене мене й не дасть пiти не туди.

Але, як виявилось, вiн менi не потрібен. Пiдiшовши досить близько до мостика, я чую тихе шепотiння стриманих голосiв i слiдую до джерела звуку.

«Аврора» висить за широкими вiкнами мостика, зосереджена в чорному просторi, освiтлена прожекторами «Ареса», як картина на стiнi музею. Макс та iншi зiбралися навколо, обличчям до вiкон, як вiдвiдувачi згаданого музею, якi вивчають якiсь архаiчнi та ранiше втраченi роботи. Арес набагато бiльший за ЛНУ, але все ще карлик у порiвняннi з розкiшним лайнером. Знову ж таки, Арес був створений для швидкостi та, швидше за все, для руйнування. Не для вишуканих страв i плавання в космосi.

Я зупиняюся, у мене перехоплює подих, коли я знову бачу Аврору. Ми будемо багатi, дитинко! Голос Веллера лунає в моiй пам'ятi, i я нiби знову натискаю на синець, що сягає до кiстки. Я сумую за ними, за всiма. Я не цiнувала їх, коли вони в мене були – тимчасова сiм'я, якою ми стали проти моєї волi, – а тепер подивiться, де ми... i де я. Я вiддала би все, щоб знову почути голос Веллера. Навiть його хропiння.

Дивитися на «Аврору» – це як повернутися додому, я нiколи не думала, що буду дивитися на неї, як на свiй дiм. Але тiльки в тому випадку, якщо ваш дiм також є мiсцем жахливого злочину. Вiдомий i невідомий водночас, як чужинець, замаскований пiд когось знайомого.

Макс єдиний на мостикy, хто визнає мою присутнiсть. «Наведiть камери», – каже вiн комусь i повертається до мене, вiтаючись.

Я повiльно киваю, пiдходячи ближче. Коли я наближаюся, працівники служби безпеки вiдступають з мого шляху, наче я переносник якоїсь дуже заразної хвороби.

Це погляд, який менi знайомий. Правий борт «Аврори». Це те, що ми вперше побачили, коли знайшли її.

Але є щось інше.

Мій погляд відстежує лінії Аврори переді мною в розумовій грі порівняння та контрасту з версією Аврори в моїй голові.

Басейн, розумію я через мить. Це вже не гігантська заморожена бульбашка з тілами та частинами тіл, які всіяні гладким чистим льодом, як насіння для жахливого врожаю.

«Чи можете ви збільшити масштаб носової частини?» Прощу когось, будь-кого.

Вода, каламутна й темна, плескається об краї басейну. Як запрошення прийти відпочити у рот пекла.

Я здригаюся, надто усвідомлюючи, що знаходиться під поверхнею. «Підтримка навколишнього середовища ввімкнена», – тихо кажу я. Це принаймні частково пояснює, як я вибралася, якщо не зовсім чому. Мабуть я – або хтось – повторно герметизував решту корабля, щоб можна було відкрити двері і перегородки на Платиновому рівні. Я, звісно, не пам'ятаю про це, але, наскільки мені відомо, я навіть не знаю, як це зробити. Гадаю, судновий комп'ютер міг би провести мене через цей процес.

Я чекаю якусь секунду, на якийсь миттєвий спалах тієї миті, викликаний цим одкровенням, але нічого не відбувається. Ще один порожній простір.

«Ви щось чули?» запитую я. «Будь-яку спробу зв'язку з «Аврори?»»

Макс хитає головою. «Те саме повідомлення, яке повторюється на екстреному каналі».

Я думала, що зробила собі щеплення від марної надії, до того моменту, коли здається, що моє серце падає на коліна, і я не можу дихати.

Якби хтось був ще живий, чи не чекав би він, відчайдушно сподіваючись на відповідь?

Макс прочищає горло. «Поки ми не дізнаємося, з чим ми маємо справу, команда Alpha починає готуватися. Повний екологічний костюм.»

«З берушами», – кажу я, і слова зриваються з мого рота, перш ніж я навіть усвідомлюю, що говорю. Звідки це взялося? Беруші не захистять їх від слухових галюцинацій. Але це правильно. Я знаю, що це так, я просто не знаю, звідки я це знаю. Це схоже на те відчуття,

коли ви не можете згадати конкретне слово – ви відчуваєте його, як свербіж у вашому мозку, але ви просто не можете згадати склади.

Макс дивиться на мене з примруженими очима та насупленим лобом, наче я раптом з'явилася перед ним нізвідки.

Я думаю запитати його, що не так, але потім він, здається, оговтується, розправляючи плечі. «Повний костюм з захистом для вух і...»

«І для мене», – одразу кажу я. Я не знаю, як вони збираються туди дістатися, коли обидва кораблі зійдуться, але вони не підуть без мене.

Макс відкриває рота, щоб протестувати, але я готова до цього.

«Я тут, щоб виконати роботу, переконатися, що всі безпечно вийдуть, чи не так? Я єдина, хто вижив. Це те, що ви постійно говорите. Тож дозвольте мені зробити те, для чого я прилетіла сюди». Я складаю руки на грудях. Якщо він не хоче, щоб я пішла на Аврору, йому доведеться мене прив'язати. Якщо там хтось із моєї команди залишився живим – що, мушу визнати, здається дедалі менш імовірним, – вони живуть у тому кошмарі вже два з половиною місяці. Кисень і тепло означають розпад. Забудьте про все, що є на кораблі, що спричиняє весь цей хаос і страждання, просто виживання в таких умовах було б тортурами. Я не можу просто сидіти тут і чекати. Мені потрібно допомогти їм, і за відсутності такої можливості мені потрібно знати, що сталося.

Я нетерпляче перекладаю вагу з ноги на ногу. Якби я могла туди побігти, я б це зробила.

Макс закриває рота, виглядаючи примиреним, і тріумф пронизує мене, паморочливий і неприємний. Мені потрібна кожна дещиця стриманості, щоб не стиснути кулак на знак перемоги.

«Ти, мабуть, жартуєш, – голосно каже Рід позаду мене. Я навіть забула, що він поруч. «Ти ж не відправиш її туди без нагляду».

«Я впевнений, що Діас, Монтгомері та Шин більш ніж здатні стежити за Клер», – м'яко каже Макс, махаючи трьома керівникам служби безпеки, які обернулися до нас, щоб стежити за розмовою. Ніхто з них не виглядає в захваті від цієї ідеї. Діаз – це та сама Діаз – невисока, гарненька, з темним волоссям, зібраним у тугий вузол і суворим виразом обличчя, – яка була свідком моєї розмови з Маккогі. Вона може бути більш ніж щаслива скинути мою дупу на «Аврору» назавжди або доки вони не зрозуміють, що робити з кораблем.

«Якщо ти не захочеш прогулятись», – додає Макс, здавалося б, невизначено, але в його тоні відчувається погроза.

«Так», – каже Рід, викликчно підіймаючи підборіддя, ніби кажучи: «Що ти збираєшся з цим робити, старий?»

Губи Макса тонкі.

«Ні», – одразу кажу я. «Я не зможу доглядати за ним. Він занадто...» Розпечений, дорогоцінний. До біса надокучливий. «Занадто багато роботи», – закінчую я нарешті. Крім того, Рід член родини Верукс у третьому поколінні, ймовірно, вважається елітним працівником. Я не хочу, щоб ця відповідальність висіла над моєю головою.

«Ти просто хочеш отримати шанс переконатися, що ти добре замела сліди, і хтось не дивиться через твоє плече», – кепкує Рід.

Знову ж таки, мені не потрібно буде турбуватися про збереження Ріда живим, якщо я вб'ю його перша.

Макс піднімає руку з втомленим виразом. «Достатньо. Рід, якщо ти думаєш, що зможеш впоратися, ти в цьому. Я не впевнений, що сказав би твій батько.

І навіть я, незнайома з корпоративними ієрархіями та шттовханинами та ударами ножем у спину, які повинні мати місце, щоб піднятися, визнаю це як укол.

Але також приманка. Розмахуючи лайном Ріду під носом і змушуючи його не здригнутися від смороду.

Обличчя Ріда червоніє над його забрудненим коміром. «Він казав, що я роблю свою роботу. І йдеться про захист нашої компанії».

Наживку схопили. Я закочую очі.

Я вивчаю Макса – зараз він дивиться в очі Ріду – і намагаюся зрозуміти, навіщо він це зробив. Він же не настільки дріб'язковий, щоб підшттовхнути Ріда до цього просто тому, що знає, що може, чи не так?

Тоді мені вперше спадає на думку, що Рід, символ нестримного кумівства у Веруксі, не просто бореться за те, щоб довести свою спроможність, а бореться за те, щоб довести свою спроможність у певний спосіб. Скажімо, наприклад, зайнявши місце Макса, коли той вийде на пенсію. Або, можливо, змусивши Макса піти трохи раніше, щоб довести свою правоту і отримати схвалення тата і дідуся.

Прокляття. У мене немає часу на цю політичну фігню. Хоча, чесно кажучи, я трохи співчуюю Максу. Він завжди був добрим до

мене, хоча й трохи незграбним, і він заслуговує кращого, ніж хтось на зразок Ріда Дерроу, як заміну на роботі його життя.

«Отже, у нас все добре», – різко кажу я. «Кожен знає, що робити. Як, у біса, ми туди потрапимо?»

Макс і Рід продовжують своє жахливе змагання за домінування, поки Макс нарешті не припиняє його, дивлячись на мене. «У нас є код зупинки двигуна. Вбудований вимикач, механізм безпеки на всіх суднах Сіті в той час, для запобігання піратству».

Люди ніколи не володіли своїми кораблями повністю. Якби Сіті, а тепер і Верукс, могли в будь-який момент вимкнути ваш двигун, тоді ви були б менш схильні робити те, що їм не подобається. Все, що може вважатися для них конкуренцією.

Я піднімаю брови. «І я впевнена, що всі, хто володіє цими кораблями, знають про цю особливість?»

Макс посміхається. «В той час Верукс не брала участі в бізнес-рішеннях Сіті».

Так, і я впевнена, що Верукс не мала нічого подібного, особливо з огляду на те, як пізно вони увійшли в кораблебудування. Їхня зосередженість на модулях житлових приміщень і життєдіяльності колоній забирала всі ресурси, доки Сіті не вибухнула, а Верукс не підібрав шматки, мабуть, вивчаючи всі найкращі трюки та пастки на цьому шляху.

Макс повертається й киває до члена екіпажу в комбінезоні Верукс за штурвалом. Її пальці танцюють по дошці, і наш корабель сповільнюється. Я дивлюся у вікна й спостерігаю, як «Аврора» мчить попереду без нас, вислизаючи з поля зору.

Мої руки стискаються в кулаки, короткі краї моїх нігтів впиваються у вразливу шкіру моїх долонь.

«Корбін?» – запитує Макс.

Інший член екіпажу, який, як я припускаю, повинен бути на зв'язку, киває. «З'єднувач готовий», – оголошує він.

Нічого не відбувається. Минає ще кілька довгих секунд, і це нестерпно. Не те щоб ми не змогли наздогнати Аврору, але вже стільки часу втрачено. Це схоже на вправу в терпінні, а терпіння – це те, чого я ніколи не мала у надлишку, навіть у гарний день.

А потім повільно, з правого боку від нас знову з'являється «Аврора», ми її наздоганяємо. Коли корабель знову видно, моє

полегшення тимчасове, але справжнє.

Коли ми майже вирівнюємося з нею, двигуни перериваються до тихого холостого гудіння.

Макс схвально киває. Потім він дивиться на Діас, Монтгомері та Шина. «У вас є свої завдання», – каже він. «Дякую за вашу службу».

Це вражає дивною ноткою у моєму вусі. Макс ніби вже змирився з думкою, що деякі з них не повернуться. Що, я вважаю, з огляду на мій досвід, виглядає досить ймовірним.

Це просто здається таким холодно практичним. Щось, чим я, можливо, колись захоплювалася, але що зараз змушує мене почуватися погано. Усвідомлення болісне у своїй раптовості. Я не хочу бути тим, ким була раніше, боротися з прихильністю, триматися на безпечній відстані. На Аврорі немає такого поняття, як безпечна відстань.

Але лідери команд, здається, не бентежаться. Вони миттєво починають діяти, гавкаючи накази у свої комунікаційні імпланти та крокуючи в коридор.

Я йду за ними, не чекаючи на добро від Макса. Я не сумніваюся, що Діас і її люди скористаються будь-якою нагодою, щоб залишити мене, якщо зможуть. Вони ще не були на борту. Вони все ще впевнені у своїй здатності впоратися з усім, що станеться. Я заздрю їм через це. Ця впевненість, ймовірно, призведе до їхньої смерті, але я все одно хотіла би, щоб я теж її мала.

Ми стоїмо на майданчику нижнього рівня щільною групою з двадцяти трьох людей. Три загони охорони по сім осіб. Я і Рід. Наші повні захисні костюми роблять нас ще громіздкішими, тож ми чекаємо плечем до плеча, просто стоячи поруч, поки очікуємо, поки стаціонарний шлюзовий з'єднувач буде подовжений та загерметизований. Великі чорні сумки – ймовірно, зі зброєю у ящиках, які я бачила, – займають майже кожен дюйм площі.

І все це не пояснює дюжину чи більше супутніх мерців, яких я бачу.

Маккогі знову нависає над Діаз, яка стоїть проти мене та решти своєї команди. Очевидно, вона його не бачить, але він закриває її від

мене. Все, що я бачу, це її ступню в черевіку, яка стукає по текстурованій металевій підлозі, спалюючи зайвий адреналін, поки вона щось кричить у вигнутій комутатор у своєму шоломі. Я не маю імпланта, як решта її команди. Її слова ледь помітні й приглушені, але не блоковані яскраво-помаранчевими берушами, розданими всім нам. Це найкраще, що міг запропонувати Верукс на борту Ареса.

Помаранчеві беруші. Ідея дряпає в глибині мого мозку, але вона не переходить до плодоношення. Що ще про них я упустила з виду? Я порадила засоби захисту вух, і Макс погодився. І що? Я намагаюся відігнати цю думку, але голос Діас, навіть приглушений, досить гучний, щоб відвернути увагу.

«Ти не виконуєш наказів, я б'ю тебе в дупу. Якщо ви поставите під загрозу будь-кого з наших людей, я б'ю вашу дупу. Якщо ви спробуєте будь-що з своєї примарної фігні, я б'ю вас в дупу».

Я втримуюсь від бажання зазначити, що «примарна фігня» не здавалася фігнею, коли я розмовляла з її колишнім колегою.

«Чи є якийсь сценарій, за якого ти не б'єш мене в дупу?» питаю я замість цього.

«Жодного», – каже вона.

Чудово. Добре знати.

Мій темперамент напружується, щоб розірвати хватку. Я не імбецил. Хоча я не маю її підготовки чи спеціальних навичок, я була керівником команди. Я знаю, що означає нести відповідальність за інших, тримати їх під своєю опікою.

Якби це принесло їм велику користь.

Я ігнорую це й трохи нахилиюся вбік, щоб побачити Діас за привидом Маккогі. «Я тут, щоб допомогти. Моя мета – витягнути всіх живими».

Вона глузує. «Правильно».

«Чого, в біса, ви такі сердиті на мене? Не я давала вам це завдання і не я змушувала вас бути волонтером». Я зупиняюся, і мені приходить жахлива ідея. «Ви ж пішли волонтером, правда?» У такій ситуації нікому не можна наказувати.

Діас різко піднімає підборіддя й відкриває рота.

«Діас», – попереджує Монтгомері. Коли вона дивиться на нього, він хитає головою, постукуючи по шоломі, і погляд Діас кидається на Ріда, який стоїть поруч зі мною.

Рід, однак, здається, цього не помічає. Його обличчя спітніле й сірувате під внутрішнім освітленням шолома, яке йому насправді не варто було б вмикати. Але все одно. Він продовжує проводити руками по ногах, ніби намагаючись витерти долоні, навіть якщо на ньому одягнені рукавички, або щоб заспокоїти себе, що одітий костюм усе ще на місці й захищає його.

Він ловить мій погляд. «Що?» – кидає він, стишуючи рухи руками в пізньому самоусвідомленні.

«Вперше в костюмі?» запитую я.

Він щось бурмоче, але судячи з руху його губ, одне зі слів – «тренування».

«Просто дихайте нормально і намагайтеся зосередити увагу за межі шолома». Добра порада в будь-якій ситуації, але особливо в цій. Одна з основних небезпек у костюмі для новачка полягає в тому, щоб зосередитися на лицьовій панелі або тому, як шолом обмежує ваше бачення, а не на тому, що знаходиться поза ним, на тому, що ви можете побачити. Занадто легко наштовхнутися на перешкоду або зачепитися за ремінь безпеки, якщо ви не звертаєте уваги на те, що потрібно. У цій ситуації відволікання на своє спорядження лише погіршить неминучу дезорієнтацію на «Аврорі».

Рід пильно дивиться на мене. «Мені не потрібна твоя допомога», – каже він, вимовляючи кожне слово окремо, щоб бути впевненим, що я його розумію.

І це, як ніщо інше, розриває повідець на моєму темпераменті. «Так, ви все знаєте. Ви всі треновані». Я підвищую голос, щоб усі мене почули, але зосереджуюсь на Діас. «Я знаю, що ти не хочеш мені вірити, і це добре. Але ви побачите там різні речі. Живих людей, яких ви любите, мертвих родичів, яких ви втратили. Випадкових незнайомців, які померли жакливими способами, але все ще стоять і ходять, навіть якщо ви бачили їхні тіла на підлозі. Ось як ця штука – що б це не було – працює. Можливо, це жива істота, яка живиться нашим страхом і розгубленістю».

Діас закриває очі.

«А може, це якийсь дивний побічний ефект від виділення газу з матеріалу, який вони використовували на кораблі. Я не знаю. Але це станеться. І знання, що це нереальне, знання того, що це галюцинація,

не врятує вас. Це відчувається справжнім. І ви перестанете розрізняти». Принаймні, якщо зважати на мій досвід.

«Ви маєте тримати голову у руках», – продовжую я. «Не стріляти у все, що рухається, інакше ви вб'єте тих, хто вижив...»

«Тих, хто вижив». Цього разу Рід відверто знущається з мене.

Придурок. Можливо, це неправильно, але мені буде приємно спостерігати, як він звиватиметься від жаху, хоча б трохи.

«...і проб'єте діри в кораблі, що знищить усіх нас», – завершую я.

Діаз пильно дивиться на мене, наче вмирає від бажання сказати, куди я можу сховати свої попередження, але мовчить.

Ніхто з них нічого не говорить. Єдина ознака того, що хтось із них навіть чув мене, – це те, що всі вони дуже старанно уникають дивитися в мій бік.

Вони, мабуть, вважають мене божевільною. Я впевнена, що їх вже попередили. Добре. Незабаром вони побачать це самі.

Лунає гучний звуковий сигнал, коли відкривається шлюз на нашому кінці перехідного тунелю. Двері вантажного відсіку «Аврори» на іншому кінці вже відкриті.

Нас ніхто не чекає.

Команда Монтгомері йде перша. Я затамовую подих, але коли їхні вогні освітлюють темний вантажний відсік, ЛІНА все ще там. Тримається за підлогу. Від вигляду її блискучого знайомого корпусу у мене болить живіт від туги за домівкою.

Я відчуваю дотик плеча Кейна до свого у вузьких проходах ЛІНИ, відповідне тепло в моїх грудях, коли він усміхається мені.

Але зараз я бачу, як він стоїть перед мною на палубі «Ареса», зливаючись з Маккогі, їхня суміш хаотична й дезорієнтуюча. Кейн, як завжди, наполегливо махає мені рукою, але на його обличчі вираз паніки.

Я стискаю очі, чекаю, поки образ, спогад, привид, чи що б це не було, зникне. Мені потрібно зосередитися.

Шлюзовий перехід – це просто розсувна частина Ареса, яка з'єднується з входом на іншому кораблі та герметизує місце з'єднання. Як великий прозорий тунель. З обох боків проходять напрямні мотузки, які допомагають вам переходити з одного корабля на інший.

Я чула про шлюзові переходи, але ніколи ними не користувалася. Теоретично це не складніше, ніж пройти по звичайному підземному

переходу на Землі. Але на Землі ви не дивитеся вниз і не бачите нескінченну порожнечу під собою. Навколо тебе.

Наступна команда Діас. Більшість із них уже на борту, відкриваючи свої ящики й мішки, коли Рід, який випереджає мене на напрямній мотузці, завмирає. Його панічне дихання голосно звучить у моїх вухах.

У нього шок.

Я озираюся назад. Троє членів команди Шина затримуються позаду мене. Ми не можемо повернутися назад.

«Одна рука перед іншою, зосередься на вантажному відсіку», – кличу я Ріда, підвищуючи голос. Макс ніколи не повинен був дозволяти йому йти разом, незалежно від того, яку думку Макс намагався довести.

“Замовкни! Я знаю, – кричить Рід. І все ж він не рухається.

Мені не подобається бути правою і бути нянькою Рідові майже так сильно, як я думала. Знову ж таки, на даний момент він – єдиний, що стоїть між мною та Авророю та відповідями, які можуть ховатися всередині. Рухайся, давай!

«Посуньте задню руку вперед до передньої, а потім вирівняйтеся», – кажу я, намагаючись зберегти терплячий тон. «Це абсолютно безпечно». Поки плomba тримається. Звідси схоже, що тимчасове пристосування до «Аврори» – це та сама фігня з піни, яку Кейн... мусив продовжувати застосовувати на ЛНІ.

Я очікую, що Рід знову загарчить на мене, але він нічого не каже. Потім, ще через кілька нестерпних секунд, він робить, як я сказала, хоча його руки помітно тремтять.

«У вас виходить. Продовжуйте.»

Він повільно наближається до Аврори. Жорсткий вузол напруги в моєму животі починає послаблюватися. Він збирається зробити це. Ми перейдемо.

Я йду, обіцяю я всім, хто залишився на «Аврорі».

Щойно Рід переступає поріг, він спотикається під дією сильнішої сили тяжіння. Один з членів команди Діаса хапає його й тягне далі у вантажний відсік, перш ніж відпустити. Рід приземляється на підлогу незручною купою, яку він негайно намагається виправити, підвівшись на ноги.

Досить добре. Без Ріда попереду я зможу завершити свій перехід набагато швидше. Але в той момент, коли мої черевики торкаються підлоги «Аврори», надто знайоме дзижчання двигунів, що працюють на холостому ході, резонує в моїх ногах і проймає мою шкіру жахливим холодом. Це неприємне, але знайоме відчуття, майже відчуття присутності та тиску. Ніби хтось злегка приклав кінчик пальця до центру вашого чола, а потім поступово проникає всередину, так повільно, що ви навіть не помічаєте, що це відбувається, тиск збільшується, доки цей кінчик пальця не просвердлить ваш череп.

Так. Я була тут раніше, і хоча досі не пам'ятаю частини цього, цей страх на кишковому рівні і незабутній.

Ще не допомагає, що у вантажному відсіку темно, єдине світло відходить від наших шоломів. Нахмурившись, я простягаю руку, щоб увімкнути свій шолом, і Рід, дивлячись на мене, імітує рух. Зрозуміло, що гравігенератор працює, і ми побачили наслідки того, що екологічні системи знову ввімкнулися. Тоді чому тут темно? Хоча тепер, коли я думаю про це, я не пригадую, щоб зовні «Аврори» було видно якесь світло, коли ми пливли поруч.

«Ви вимкнули живлення, коли заглушили двигуни?» Прошу всіх, хто слухає.

Ніхто не відповідає.

“Привіт? Що відбувається з світлом?”

На мій подив, мені відповідає Макс. Мабуть, він стежить за комунікаційними каналами на «Аресі».

«Негативно», – каже він, похмурий тон його підвищеного голосу чітко звучить навіть з моїми затичками для вух. «Це були не ми».

Надія спалахує в мені, неймовірно яскрава. Нісус вимикав світло раніше, коли ми намагалися надати двигунам більше потужності. Можливо, він все ще робить це, навіть якщо інші системи навколишнього середовища працюють. Звучить так, ніби це зробив Нісус.

Або... запрограмував. Все, включно з курсом корабля, могло бути запрограмоване кілька місяців тому. Це не є доказом їхнього виживання. Лише доказом того, що вони були ще деякий час живі, про що я вже знаю.

Надія в мені тьмяніє від усвідомлення найгіршого. Але я глибоко вдихаю, налаштована йти вперед.

Я прямую до шлюзу, де зібралися охоронці. Їхні зовнішні костюми, як і той, який я зараз ношу, – військового класу та зроблені з темнішого матеріалу, щетиняться зброєю, прикріпленою в усіх мислимих точках. А в сумках, які кілька з них носять прив'язаними до спини, у них, імовірно, щось більше.

Це погана ідея.

Щойно ця думка пролітає в моїй голові, як я краєм ока помічаю рух. Я незграбно обертаюся, намагаючись відслідкувати його, очікуючи побачити Ріда Дарроу, який топчеться біля мене.

Натомість біля мене ширяє моя мати, її рот розкритий у беззвучному крику всього в декількох дюймах від мого обличчя. Вона така, як я пам'ятаю її, засохлу кров у зморшках її рота, її очі, що стали пліснявими та сірими, знову запали в голову, а її шкіра почала гнити від вилиць і чола.

Я сахаюся назад, стикаючись з кимось, викликаючи ланцюгову реакцію приглушених проклять.

Але коли я втримую рівновагу й піднімаю очі, її вже немає.

“Та що з тобою таке?” вимагає хтось, коли я обертаюся в невитонченій манері, яку дозволяє костюм, шукаючи, перевіряючи, чи вона ще тут. Саме в цьому вантажному відсіку, майже в тому самому місці, я бачила її востаннє, вперше за багато років. І коли я була тут востаннє, я втратила половину своєї команди – якщо можна довіряти моїм спогадам – і значну частину свого розуму.

Рід Дарроу, який нарешті наздогнав нас, насторожено спостерігає за мною.

Побачити матір один раз – це можна вважати проекцією страху стривоженого розуму. Можливо, це навіть давно обговорований механізм подолання, створений моїм мозком, який все ще розвивається.

Але двічі... Двічі більше схоже на прикмету.

Шлюз вантажного відсіку достатньо великий, щоб через нього могла пройти ціла команда одночасно. Діас змушує мене чекати з її людьми, ми йдемо після Монтгомері. Команда Шина буде зайнята

перенесенням обладнання Верукса і вантажу, призначеного для колонії Міра. Отримання всього, що ще можна використовувати, і що не застаріло, я думаю.

Рішення Діас додає мені, мабуть, ще п'ятнадцять хвилин до очікування, але хвилювання в мені наростає з кожною секундою, поки не здається, що мої зуби вібрують разом із ним.

Нарешті, по той бік шлюзу, в коридорі, я одночасно відчуваю полегшення та розчарування, побачивши палубу екіпажу саме такою, якою я її пам'ятаю з моєї першої подорожі. Меблі засунули в передпокій, блокуючи двері, не даючи людям вийти з кімнат.

Я здригаюся, уявляючи запах розпаду, якого я не відчуваю, дякуючи шолому та незалежній подачі повітря. «Тут є жертви», – кажу я Діас. «У кімнатах. На цьому рівні екіпаж і персонал».

Її увага зосереджена на її команді в коридорі, вона різко киває головою, ледь помітним рухом. «Мертві все одно будуть мертвими пізніше. Наш пріоритет – пошук по всьому кораблі».

Пошук того, що це спричинило. І тих, хто вижив. Хоча вона більше нічого не каже, мені важко не тиснути на неї, щоб це підтвердити.

Команда Монтгомері бере лідерство, коли ми рухаємося коридором, і мені потрібно зібрати всі сили, які я маю, щоб не відштовхнути їх і не кинутися до Платинового рівня. Якщо хтось ще живий, вони б розблокували рівень, як тільки я втекла, чи не так? Це найлогічніший крок для виживання. Отже, якщо двері перегородки опущені, є ймовірність, що за ними хтось живий.

Але якщо вони не...

Попереду мене один із членів команди Монтгомері різко бере праворуч, світло на кінці його зброї освітлює темний дверний отвір. Він порожній, двері міцно зачинені.

Через мить його плечі піднімаються й опускаються, знизуючи плечима. «...подумав ...щось побачив». Його слова звучать уривчасто й слабко.

Можна було б списати це на нерви.

Але я знаю краще.

Це починається.

На першому великому перехресті цього коридору й того, що йде в протилежному напрямку, де ми мали б підніматися сходами, команда

Монтгомері різко повертає ліворуч.

«Гей, зачекайте», – кажу я. «Краще, якщо ми залишимося разом». Люди і привиди, які з'являються несподівано, лише посилять плутанину. Команда Шина у вантажному відсіку не викликає занепокоєння, але якщо ми отримаємо різноманітні пошукові групи, які блукають пасажирськими палубами – і всі вони почнуть щось бачити, будучи озброєні до зубів – це лише збільшить ймовірність того, що хтось когось підстрелить.

Але Монтгомері та його команда не подають жодних ознак того, що почули мене чи, що вірогідніше, хоч трохи переймаються моєю думкою, прямуючи до протилежного кінця перехресного коридору.

Я дивлюся на Діас, яка нетерпляче чекає на мене зі своєю командою внизу сходів. «Це великий корабель, Ковалик. Ходімо.»

Я спостерігаю, як команда Монтгомері йде геть, і мене охоплює тривога. Що, в біса, вони хочуть знайти? Але Атріум і Платиновий рівень знаходяться на сходах і попереду, і мені потрібно бути там.

Тиск у грудях посилюється, коли ми піднімаємось сходами на наступний рівень кают. І знову все так, як я пам'ятаю. Включаючи криваве повідомлення на стіні.

“я бачу тебе

залиш мене в спокої”

Це змушує навіть Діаз зупинитися на секунду.

У кінці коридору один з членів її команди зупиняється, завмираючи. «Ви чуєте це?» Його голос тьмяний і слабкий. «Це спів. Якась маленька дитина співає». Світло на кінці його зброї гойдається, коли він повертається, намагаючись знайти джерело звуку. «...все спокійно, все...» – співає він разом з уявним голосом, звук крихкий і різкий.

Поруч зі мною Рід змінює своє положення. «Мені здається... я теж це чую».

Лайно Сила навіювання? А може, ця штука посилюється.

«Це несправжнє», – кажу я, підвищуючи голос, щоб мене почули. «Тут ніхто не співає».

Але коли світло члена команди проноситься повз сходи попереду, я бачу білу тканину з маленькими блакитними квітами та маленькі босі ніжки.

Я різко вдихаю. Бекка махає мені рукою і хихикає, я чую це так чітко, ніби вона прямо переді мною – ні, так чітко, ніби вона зі мною в моєму довбаному костюмі – і манить мене піднятися до гри.

Галюцинація, привид чи пам'ять? Я закінчила цю гру, і далі буде тільки гірше. І якщо мені важко впоратися з цією зміненою реальністю, досвід показує, що всі інші зйдуть з розуму набагато швидше.

«Нам треба поспішати, – похмуро кажу я.

– Тут я віддаю накази, Ковалик, – каже Діас. Але вона хитає головою на свою команду. «Рухайтесь!»

Ми піднімаємося східцями трохи швидше, без вагань минаємо рівень з моторошним театром, а потім ще один з порожнім закритим рестораном. Але коли Діас покидає сходи, щоб попрямувати до затемненого Атріуму, я на мить зупиняюся, щоб набратися сил.

Усі люди, які колись дрейфували над моєю головою, не змогли б м'яко приземлитися, коли гравітація відновилася. І після майже восьми тижнів перебування в повних умовах навколишнього середовища це не буде гарним.

Але відразу бачу, що здійснена спроба виглядати гідно. Тут холодно, можливо, хтось намагається уповільнити розпад? Простирадла, ковдри та одяг безладно накинуті на загиблі тіла. Принаймні до передньої половини кімнати. Зусилля несподівано припиняються від середини атріуму, ніби хтось перервав роботу або відволікся. Від цієї точки до глибини кімнати це все ще хаотична суміш кінцівок і плоті.

Як якась жахлива абстрактна картина зі сценами вбивства.

Діас робить паузу і повертається до своєї команди. «Розходьтесь. Ви знаєте, що шукати». Потім, коли члени її команди розділяються, обережно пробираючись через поле мертвих і встановлюючи аварійне освітлення на підставках, вона додає: «Знайдіть тих, хто в найкращій формі».

Я витріщаюся на неї. «Що ви...»

Але потім мою увагу привертають три тіла, щільно загорнуті в простирадла, з одного боку, позаду Діас, біля нижньої частини красивих гвинтових сходів на Платиновий рівень.

Розпач здавлює мене в горлі, і мої ноги здаються безсуглобовими й розхитаними, наче мої коліна можуть раптово зігнутися в

протилежну сторону без попередження, коли я спотикаюся вперед, а потім спробуюся побігти.

Я зупиняюся біля їхніх ніг. Їх три. Один труп високий і худий, це, мабуть, Веллер. Посередині Лурдес. А на останньому засохла кров забруднює простирadlo біля голови...

З мене виривається тихий крик; жоден звук не відповідає цьому болю. Порожнеча тунелює крізь центр мого тіла, поки не здається, ніби нічого не залишилося.

Я їх підвела. Я привела їх сюди. Залишила їх тут помирати. Вони мені довірилися.

Діас уже стоїть поруч зі мною і намагається відтягнути мене назад, але в цей момент я не можу і не хочу зупинитися.

Перш ніж вона встигає втрутитися, я зімаю покриття з кожного з них. Веллер. Лурдес. Нісус.

Голова Веллера все ще має пошкодження від плазмового дреля. Очі Лурдес закриті пов'язками, точно так, як я пам'ятаю з того фрагментованого та пошарпаного спогаду. А Нісус...

Моя рука підлітає до рота в інстинктивному жесті, але її блокує мій шолом.

Нісус дивиться на стелю, його шкіра сірувата й злущується, але на обличчі вираз спокою та полегшення. Що заперечується кількома дюймами металевої викрутки та синьою пластиковою ручкою, що стирчить з його лівого вуха. Я одразу її впізнаю. Це наша викрутка з ЛНИ, яку ми взяли з собою.

Від цього мені стає гірше. Я не знаю чому, але це так. Я опускаюся на коліна біля Нісуса.

У своїй голові я бачу їх. Веллер посміхається мені. Тонкі, елегантні пальці Лурдес літають над дошками, її спокійний голос над каналом у моєму шоломі, який каже мені зайти з холоду назовні. Нісус, який сяє до мене, ніжно проводячи рукою по дерев'яних панелях у коридорі Платинового рівня на «Аврорі». Він думав, що я дала йому найкращу, найдивовижнішу, унікальну можливість, дослідити Аврору.

І це було у його житті. І це його вбило. Моє рішення це зробило. Для них усіх.

Гарячі сльози котяться по моїх щоках, як рідкий вогонь. Усі ці видіння, сни, галюцинації, спогади, як би ви їх не називали, були

правильними. Я не уявляла, що Нісус покінчить з викруткою, але це не змінює того факту, що він лежить тут переді мною, мертвий.

Можливо, ті психологічні оцінки мого дитинства були правильні. Я була необачною у житті, непридатною для лідерства. Тому що мені було байдуже, що зі мною сталося, і вони пішли за мною. І я дозволила їм.

«Ходімо, Ковалик», – каже Діас, відчуваючи дискомфорт. «Ви знали, що це далеко не все». Вона обходить мене й вільно натягує простирадла на їхні обличчя. Це виглядає неохайно та незграбно порівняно з акуратною роботою, яку виконав Кейн. «Ми повинні продовжувати».

Я не рухаюся.

В чому справа? Ні, Кейна тут немає, акуратно закутаного та доглянутого, як інші, але його б і не було. Як останнього з живих, його знайдуть там, де він упав. І я не впевнена, що витримаю це видовище.

На мить я прагну забуття від пігулок, залишених у ящику у моїй каюті на Аресі.

«Я залишуся з ними. З моєю командою, – кажу я. Рід затримується на межі мого зору, перекладаючи вагу з ноги на ногу, але мудро тримаючи язика за зубами.

Але перш ніж Діас встигає відповісти, як десь позаду мене вибухає гучний тріск – короткі сплески, які йдуть один за одним. Я підстрибую, моє серце калатає. Мені потрібна мить, щоб визначити приглушений шум як постріли з пістолета, а не, скажімо, корпус, який несподівано розколовся.

«Припиніть вогонь!» – кричить Діаз, біжучи повз мене до своєї команди. «Що за біс?»

«У нас є рух», – каже тонкий голос у моєму вусі. «Я бачив... я бачив рух». Однак член команди звучить менш ніж певно.

“Де?” вимагає вона.

Я повертаюся, коли він спрямовує світло на кінці своєї зброї на вершину гвинтових сходів на Платиновому рівні. Там порожньо.

“Що ви бачили?” Я запитую.

«Я не... Я не впевнений. Може, жінка?» він каже. “Довге волосся. Біле пальто».

Я схиляю голову набік. Це звучить як... щось неможливе.

«Ти не стріляєш без мого дозволу», – кидає йому Діас. «У нас є місія, і вбити усіх, перш ніж ми її завершимо, – це не наш план».

Щось у цьому звучить не так, але я не можу зупинитися на цьому, незважаючи на те, що мої думки бурхливо уривчасті.

Я повільно підводжуся – усе тіло болить, ніби мене неодноразово топтали – і прямую до гвинтових сходів. Я маю перевірити, я маю побачити.

“Куди ти йдеш?” – запитує Діас.

Я ігнорую її і продовжую рухатися, зосереджуючись. Сходи – це напрочуд тісна та запаморочлива справа, легко промахнутися кроком і впасти. Я масштабувала зовнішню частину, використовуючи перила як точку відштовхування. Але я ніколи не піднімалася по них з увімкненою силою тяжіння.

На вершині я перехоплюю дихання від зусиль, і цей стан не покращується, коли я знову дивлюся на найближчий коридор Platinum Suite. Перегородка відкрита, втягнута в стелю, залишаючи передпокій темним і непроникним.

Інша, з правого борту, ймовірно, теж відкрита.

Це не дуже добрий знак, і все ж це те, що я очікувала знайти.

Але тепер я повинна переконатися сама.

Я прямую лівим коридором, тим самим, яким ми спершу потрапили до люксів і містка. Світло на моєму шоломі ледве проникає в темряву.

Позаду мене Діас гавкає накази своїй команді, ідучи слідом. «Просто загорніть їх докупи!»

Двері з обох боків коридору досі закриті наглухо. Червоні хрестики на дверях, які позначають номери, які ми перевірили, і де ми з Кейном знайшли мертвих, залишилися на місці, хоча здається, що минули століття чи інше життя, коли я була тут востаннє. Це як повернення до місця поганого сну.

Ближче до кінця проходу світло мого шолома блимає на кривавому нашкрябаному посланні на стіні, і цього разу моєму мозку вдається вловити шаблон у підйомі та спаді розмазаних літер.

“Вибач”

Але хто б вибачався, особливо тут? У той час пасажери та екіпаж «Аврори» тонули в галюцинаціях, параної та страху.

Я настільки захоплена цією ідеєю, що ледь не пропускаю те, що прямо переді мною – край рушника чи простирадла, який трохи стирчить з-під дверей номера, найближчого до кінця коридору. Найближче до мостика.

Раніше цього тут не було. У всякому разі, це я пам'ятаю. Я нахилиюся, щоб краще роздивитися, і стає зрозуміло, що рушник застряг у щілині під дверима – ніби хтось намагався захиститися від диму.

Серце б'ється, я кладу руку на дверну ручку і пробую – ручка вільно рухається. Не замкнено, але коли я намагаюся штовхнути двері, вони зустрічають опір.

Щось м'яке і важке з іншого боку.

Як тіло, підказує якась жахлива частина мого розуму.

Мене охоплює паніка, я штовхаю двері, але вони не рухаються ні на дюйм. “Прокляття!” Мій голос пронизливий, ламається на краях, і я б'ю по дверях в марному розчаруванні.

Діас приєднується до мене без жодного слова, притуливши плече до полірованого дерева. Я імітую її позицію, і ми разом штовхаємо двері, доки вони нарешті не піддаються, відкривши приблизно шість дюймів або близько того.

Щось важке падає з іншого боку дверей – я відчуваю гупання крізь чоботи на підлозі, якщо не сам звук.

Я обережно вдивляюся в прогалину, яку ми створили.

Спочатку я не можу зрозуміти, що я бачу. Кімнату неможливо впізнати серед елегантно оформлених люксів, які я пам'ятаю. Меблі зникли, у морі білого не залишилося нічого такого, що можна ідентифікувати.

А потім розумію: матраци. Я дивлюся на десятки матраців уздовж стін, на підлозі, складених щонайменше по два.

Насправді, просунувши голову глибше в щілину, я бачу, що те, що ми збили, відкривши двері – теж матраци. Їхні короткі кінці все ще притиснуті до задньої стінки дверей, не даючи мені відчинити їх далі.

Тут так темно, єдине світло йде від мого шолома і ... і ще є слабке світло з дальнього правого кута? Важко сказати, коли втручається моє власне світло.

Витягаючи шию, я намагаюся краще розглянути те, що може бути блідо-блакитним освітленням. Як один із наших аварійних ліхтарів з

ЛІНИ, на межі смерті.

Адреналін пливе моїми жилами, плавно і яскраво, як рідкий вогонь.

“Що ти бачиш?” – запитує Діас.

«Допоможіть мені», – вимагаю я.

«Я не думаю, що це гарна ідея», – каже Рід позаду мене. Мабуть, він стежив за нами. Він намагається бути суворим, наче він головний, але слова звучать задихано й трохи налякано.

Я ігнорую його. Коли ми з Діас штовхаємо далі, двері відчиняються настільки, що я можу прослизнути крізь них, щільніше стиснувшись в моєму комбінезоні та просунувши шолом.

Увійшовши в кімнату, стає зрозуміло, що моя початкова оцінка була не зовсім точною. Кімната забита матрацами не лише з цього рівня, а ймовірно з усього корабля. Я не можу уявити, скільки зусиль довелося витратити, щоб перемістити стільки речей і скласти в одній кімнаті. Рушники, простирадла, ковдри та одяг лежать купами на підлозі на матрацах.

Тут як ... як гніздо. Ця думка змушує мене тремтіти.

У дальньому кутку один із наших портативних робочих ліхтарів слабо світиться, там, де він приклеєний до матраца, останній у довгій послідовності портативних робочих ліхтарів, прикріплених приблизно таким же чином. Тільки ті, що перед ним, усі темні. Мертві.

– Що ти бачиш, Ковалик? – запитує Діас знову, коли я стаю на матраці й намагаюся пробратися до того кутка. Я незручно й хитаюся на плюшевій поверхні, яка нагадує мені про мою незграбну й панічну спробу втекти від жінки під ліжком. Мертва жінка, яка простягнула руку, щоб схопити мене за щиколотку. Це не було реальним, не так, як ми зараз визначаємо реальність, але воно було настільки ж реальним, як усе, що я коли-небудь відчувала.

– Не знаю, – кажу я нарешті. «Я намагаюся підійти ближче і...»

Купа одягу на краю тьмяного робочого світла, переважно в тіні, різко зміщується. У мене перехоплює подих, і я відступаю на крок назад. Моя нога застряє в щілині між парою матраців, різко вивертаючи щиколотку вправо.

Я падаю, перш ніж встигаю підхопитися, приземляючись на спину, і оберемок ганчір'я розширюється, розгортаючись, височіючи наді мною.

У тьмяному світлі мені потрібно більше часу, ніж потрібно, щоб виділити знайомі риси фігури, що висувається назовні. Сплутане та скуйовджене волосся, зазвичай золотава шкіра стала попелястою, розмазаною та брудною, і ... яскраво-блакитні очі, які дивляться на мене.

Кейн.

Поки я намагаюся сісти, його рука злітає вгору, щоб заблокувати яскравість мого світла – тепер спрямованого на нього. Коли мені вдається звестися на ноги – моя права щиколотка тепер пульсує, – він відсакується, відскакуючи від мене.

Він худий, як скелет. Голодує.

Але живий.

Після стількох тижнів на самоті. Я залишила їх тут самих.

Я відганяю цю думку, щоб зосередитися на Кейні.

Я повільно встаю, скрегочучи зубами, ігноруючи відповідну пульсацію в щиколотці. Я тримаю руки вгору, показуючи, що не маю наміру шкодити. «Кейн, це я. Клер».

Але він не впізнає ні імені, ні мого голосу. Він стискається в куток кімнати, опускається на підлогу, вкриту матрацом, і згортається клубком. “Ні-ні-ні.”

Я бачу, як його рот рухається, навіть якщо я його не чую.

«Ковалик!» – кричить Діас. “Що відбувається?”

«Просто тримайся подалі», – кажу я. «Дай мені секунду». Більше людей тут можуть ще більше заплутати Кейна, якщо в його розумі залишиться щось, здатне розрізняти реальність. Або це може бути неможливо. Він – і Нісус – були самі, відколи я, очевидно, залишила їх тут. Потім Нісус помер – або був убитий, о Боже, – і Кейн залишився сам по собі. З усіх людей я найкраще знаю, що така ізоляція може зробити з розумом. І це без того, що є на «Аврорі» і спричинило це божевілля.

Сором гріє мою кров.

Я відкриваю засув на шоломі, і шипіння ущільнювача привертає увагу Кейна до мене. Він дивиться, наче я змія, яка збирається вдарити. Повільно рухаючись, я знімаю шолом і відкладаю його вбік.

Повітря затхле, пахне старим потом, свіжою панікою та немытою шкірою. А під цим їдкий сморід гнилі – він різко б'є по горлу, і я мимоволі кашляю.

Все це негайно переносить мене на двадцять з гаком років назад, і на мить я гублюся в темному коридорі, єдина жива людина на планеті за тисячі кілометрів і прислухаюся до неможливого шепоту голосу моєї матері.

Тоді Кейн кидається на мене, вискаливши зуби. “Забирайся!” Тепер його погляд здається різкішим, зосереджений на мені, а не на моєму невизначеному напрямку.

Я злякано підстрибую, але мені вдається подолати рефлекс відступити. «Кейн, це Клер. Ковалик».

Однак цього разу він, здається, без проблем упізнав мене. “Забирайся!” – реве він.

Спалах страху, змішаного з відчаєм, пронизує моє серце. Він знає, що я зробила, він не хоче мене тут. Навіть якщо це частина порятунку, це надто пізній порятунок.

«Кейн», – починаю я, вражено. «Вибач, я...»

«Я заходжу», – кричить Діас, і я роблю помилку, дивлячись на двері.

“Ні”, кажу я. «Просто дайте мені іншу...»

Кейн кидається на мене, і я вловлюю розмитість руху за частку секунди до того, як його тіло важко стикається з моїм.

Ми падаємо на матраци під незручним кутом, моя рука завернута піді мною, унеможливлуючи належний захист чи навіть утримання його. Але чи маю я право навіть спробувати? Хіба я не заслуговую цього за те, що зробила?

Але він не стискає пальці на моєму горлі і не б'є кулаком по обличчю.

Натомість він пильно дивиться на мене, поклавши руки по обидва боки від мене, його голова схилена набік і чоло зморщене від збентеження, ніби він не може зрозуміти, що він бачить. Під жмутами його волосся спалах знайомого помаранчевого кольору. Беруші. Як ті, що зараз у нас у вухах.

Як у першого офіцера «Аврори», коли ми знайшли його тіло. Він теж носить їх. Ми знайшли ті інші пари в багажнику в кімнаті екстреної допомоги.

«Чому ти...» – починаю я.

“Відпусти її!” – кричить Діас, вриваючись до кімнати, її зброя спрямована на нього. Рід протискується за нею.

«Не треба!» Я кажу. «Все добре, я в порядку». Я не хочу, щоб Кейн панікував, а Діас застрелила його, якщо він піде в її бік.

Але Кейн, кинувши швидкий погляд на Діас і Ріда, повністю відкидає їх. «Я казав вам, що вона прийде», – каже він натомість, звертаючись до порожнього місця в трьох футах ліворуч від себе.

Надія, яка наповнювала мої груди, витікає з бульканням.

Він знову звертає увагу на мене, але вираз його обличчя схожий на вираз людини, яку охопив гарячковий сон. Насторожений, але все ще далекий. Тут, але не повністю. «Я знав, що ти повернешся».

Почуття провини б’є мене, але перш ніж я встигаю сформулювати відповідь, він продовжує розмову. «Ні, ні, це не те, що я сказав». Він пильно дивиться на іншу невидимку, цю праворуч від нього. “Я буду. Я скажу їй.”

Діас видає щось середнє між огидою та жалем і опускає зброю. Збоку Рід стоїть напружено – так само напружено, як тільки можна стояти на матрацах, – виглядаючи водночас роздратованим і розчарованим. Що Кейн живий і він, Рід, помилився.

Гадаю, вибачень за те, що він називав мене вбивцею, не буде. Хоча те, що я не вбила свою команду заради більшого призу, у чому мене звинуватив Рід, не означає, що я так само не вбивала інших.

Кейн відступає від мене, а потім подає мені руку абсурдно нормальним жестом. Трохи повагавшись, я беру його руку, і він піднімає мене, щоб я встала на ноги.

Біль пронизує мою щиколотку, і я здригаюся. Кейн тримає мене за руку, доки я не відновлюю рівновагу.

«Матраци роблять усе краще. М’якше, – каже він змовницьким голосом, нахилиючись ближче.

Угу.

«Нісус перенаправив електроенергію, щоб збільшити шумопоглинання, згідно специфікацій», – продовжує він. «Ми почали рухатися повільніше, ніж раніше, але це допомагає».

Я дивлюся на нього. Це звучить майже як цілісна думка. І це може бути правдою, враховуючи статус ліхтарів.

«Ми не можемо його знайти», – каже мені Кейн із раптом похмурим виразом обличчя. «Ми шукали всюди». Його погляд скочується вбік, і він киває у відповідь тому, кого я не бачу й не чую. «Це треба якось прив'язати до двигунів». Він робить паузу. «Але воно живе тут». Тикає пальцем у скроню. «Хоче їсти, жувати і поїдати».

Про що він говориш? Я відриваюся від запитання. Будь-яка відповідь, яку я могла би отримати, була б лише сумішню тарабарщини та чогось, що звучало б майже як сенс, що спонукало б мене шукати значення. Намагаючись вибрати лише стільки, щоб дати мені надію, що він намагається по-справжньому спілкуватися.

Мене охоплює глибокий смуток, який піднімається, поки не здається, що я можу в ньому потонути. Кейн Беренс, фізична особа, все ще живий, його легені все ще працюють, серце все ще б'ється. Але самого чоловіка – яким він був – уже немає.

«Ми не можемо це викоринити», – сумно каже Кейн, відпускаючи руку на бік. «Нісус намагався».

Я здригаюся, згадуючи про викрутку.

«Нам потрібно забрати його звідси», – кажу я Діас. «Зараз. Йому стане краще, як тільки він піде звідси». Що, в кращому випадку, є оптимістичним перебільшенням моєї найглибшої надії, а не тим, що я маю докази, але я не дозволю Кейну сидіти тут ні секунди довше. Це точно йому не допоможе.

Діас починає відвертатися, і з'являється Маккогі, нависаючи над нею. Вона злегка здригається, тремтіння ледь помітно в її поставі, але я це помічаю. Вона побачила його. Або побачила щось інше.

Діас не застрахована від того, що тут відбувається, хоча чомусь вона, здається, може ігнорувати це краще за інших.

«Сер, підтверджуємо, що одна людина вижила», – каже вона, закінчуючи відвертатися від мене.

Привид її колишнього командира уважно спостерігає за нею, незважаючи на відсутню половину обличчя.

Я не чую відповіді Макса, мій шолом лежить на матраці на підлозі, де я його залишила. Я намацую свої беруші, витягну їх.

“Так, сер. Так, сер, – каже Діас.

Кейн ніжно смикає мене за руку. «Можливо, вони знайдуть це», – каже він.

«Так, можливо», – кажу я. Але я стежу за Діас. Це не має бути важким моментом. Ми знайшли вцілілого. Крок перший, заберіть його з довбаного корабля та назад у безпечне місце.

Але Діас все ще говорить. – Здається так, сер.

«Нісус намагався шукати за специфікаціями, як ми вже говорили, але...» Кейн робить паузу, різко хитаючи головою, начебто собака намагається витрусити воду зі своїх вух. Потім він дивиться на когось, кого немає поруч. “Замовкни! Це неправильно! Я тобі сказав, ні! Вона нас не зрадила, вона тут!»

Ненависть до себе горить у грудях. «Все гаразд», – заспокійливо кажу я Кейну. “Все добре.”

Кейн кліпає, повертаючи увагу до мене. «Але корабель занадто великий», – каже він так, наче переривання й не було. «Навіть машинне відділення занадто велике, коли ти точно не знаєш, де шукати». Він розпачливо сміється. “Ви були праві.”

Невиразне відлуння спогаду проноситься в моїй свідомості, слабке, але присутнє. Голоси на мостіку, коли я прокинулася біля Лурдес. Останній спогад, який я пам’ятаю, що я лежу у темряві, з жахом дивлячись на дві версії Лурдес, яка зараз шепоче мені вдалині. Чи їх було більше? Більше того моменту, взятого в мене?

«Зрозуміло», – каже Діас.

Я дивлюся в її бік і бачу, що вона вже в русі. Але замість того, щоб повернутися до нас, вона прямує геть.

До дверей.

Те аморфне почуття страху й підозри, яке кружляло в мені, раптом зливається в гостре, як бритва, вістря підтвердження. А потім паніка.

«Почекай!» – кричу я, силкуючись кинутися за нею, біль шипить у щиколотці.

Але я запізнилася. Двері грюкають, перш ніж я встигаю до них дотягнутися, а через кілька секунд щось шкрябає по поверхні. Чується тихе шипіння, і густа біла рідина виливається крізь замкову щілину – прокляті старомодні замки – і скочується гладкою дерев’яною поверхнею з нашого боку, перш ніж затвердіти на місці.

Я смикаю дверну ручку, намагаючись повернути її, але механізм не слухається. Усе, що вона туди поклала, повністю закрило вихід.

“Що відбувається?” – запитує Рід, прямуючи до дверей.

«Вона загнала нас у пастку». Я намагаюся зішкребти речовину на дверях, але вона дивно абразивна і рве мої рукавички, навіть не показуючи вм'ятини від моїх зусиль. “Прокляття.”

– Ні, – категорично каже Рід. «Це не...»

Я відходжу назад і показую на двері. «Будь ласка, покажи мені, що я не права».

Натомість він похмуро дивиться на мене. «Макс», – каже Рід у свій шолом. «Відклич свою сучку. Вона замкнула нас тут».

Я кривлюся, дивлячись на його вибір слів – ніби образливість чимось допоможе, але, мабуть, це лише основний спосіб Ріда – навіть коли значення, яке означає, що він, ймовірно, навіть не збирався, проникає в голову.

Діас – це виконавець у компанії. Вона не буде робити нічого, що їй не наказано. Вона розмовляла з Максом безпосередньо перед тим, як вжити заходів.

Що означає...

Раптом усі дивні моменти та поведінка, свідком яких я була під час цієї місії, стають на свої місця. Гнів Діас на місію в цілому. Монтгомері, який обриває її, коли я запитала, чи вона волонтер. Відсутність мішків для тіл. Ящики з позначками «небезпечно» та «вибухонебезпечно», хоча служби безпеки вже мали при собі зброю. Команда Шина, яка зосереджена на обладнанні з маркуванням Верукс у вантажному відсіку.

Я довбана ідіотка. Охоплена почуттям власної провини та відповідальності, я повністю пропустила найочевидніші ознаки.

“Макс?” – повторює Рід. На його обличчі з'являється страх, і вперше він виглядає на свій – дуже молодий – вік. «Я не... він не відповідає, і я навіть нікого не чую...»

Вони обірвали його комунікацію. «Вони збираються залишити нас тут», – кажу я, і слова зриваються з моїх уст, перш ніж я встигаю їх зупинити.

Я кидаюся до свого шолома та каналу зв'язку всередині, наче кілька додаткових секунд можуть якось змінити ситуацію. Кейн здригається від мене та мого шквального руху, знову тулячись до задньої стіни.

«Вони б цього не зробили», – недовіжливо каже Рід, коли я повертаю свій шолом на місце. «Мій батько...»

«Член правління», – кажу я. “Я знаю.” Треба віддати Максу належне – це блискучий хід. Частина прикриття, яка зробить всю історію набагато правдоподібнішою. А ще Макс отримує задоволення від того, що усунув молодого вискочку-суперника, який прагнув його відставки.

«Ти божевільна», – з огидою каже Рід.

“Макс?” запитую я. “Привіт?”

Тривала тиша, потім я чую зітхання.

«Мені дуже шкода, Клер», – каже Макс. «Цього не повинно було статися».

28

«Нічого з цього», – продовжує Макс. «З самого початку ніхто і ніколи не повинен був знайти цей клятий корабель. Усі наші аналітики казали, що якщо цього не сталося протягом перших п’яти років, цього б не сталося взагалі, але я вважаю, що вони не враховували прогрес технологій comweb і довбаний маяк лиха, який так довго тримав заряд.»

Чомусь лайка Макса робить для мене розмову реальною. Доброго дідуся, який відвідував мене в дитинстві, не стало, його замінив цей крижаний незнайомец. А може, зараз це справжній Макс і він був таким весь час.

«Мої компліменти колишнім інженерам Сіті, стійкість їх маяків вражає», – продовжує Макс із щирим і фальшивим сміхом.

«Що він каже?» – запитує Рід, торкаючи моє плече, і я знизую плечима.

«Ти зробив це», – кажу я Макс. «Ви щось зробили з «Авророю». Верукс зробив». Зрештою, це робота Макса, чи не так? Щоб прибрати безлад у Веруксі.

«Це ніколи не мало бути настільки драматичним». Він дає тихий смішок. «Ми просто хотіли, щоб високопоставлені гості відчули трохи дискомфорту. Наші вчені виявили, що інтенсивні вібрації на певному субчутному рівні у кілька децибел, створені в закритому середовищі, можуть викликати головний біль, параною, безпричинний страх і

депресію. Зорові галюцинації, можливо, у двох відсотків піддослідних, як правило, у тих, хто вже відчував психічну нестабільність».

Вібрації. Вони змусили корабель дзвеніти, як дзвін. Ось що він каже. Тільки на такому рівні, якого ніхто не чув.

«І саме це змусило всіх почати вбивати себе та один одного?» вимагаю я.

“Ні-ні-ні! Звичайно, ні. Не так прямо. Вібрації просто змушують усе... резонувати. Що може мати деякі неприємні побічні ефекти».

Ну, я б не назвала корабель, повний мертвих пасажирів, «неприємним побічним ефектом».

«Ось чому вони бачили й чули те, чого не було», – кажу я. Не привидів, не таких, як у мене. Усе, що придумала їхня «резонуюча» нервова система. «І ви поклали щось на «Аврору», щоб це зробити». Справа була не в присутності на кораблі, а в тому, як впливав цей... пристрій.

Ні, не пристрій.

«Зброя», – кажу я, і частини нарешті збираються воедино. Ймовірно, їх залучила на борт сама команда Сіті, коли вони завантажували обладнання Верукс для Міри, вважаючи, що роблять послугу конкуренту. І, можливо, хотіли трохи похизуватися. На той момент Верукс все ще намагався побудувати щось, що могло б конкурувати з кораблем Сіті. Інвестори припускали, що Веруксу доведеться найняти Сіті для транспортування товарів і матеріалів і колоністів для своїх колоній і форпостів.

«MAW 500X був відкриттям, винаходом», – виправляє Макс, звучачи оборонно. «Той, який мав кілька застосувань для контролю натовпу, безпеки та захисту».

І який зводить людей з розуму, здається.

Я дивлюся на Кейна, який згорнувся клубком на підлозі. Я можу уявити Лурдес, Веллера та Нісуса трохи далі, тихих, нерухомих і мертвих під своїми щільно загорнутими простирадлами.

Сотні тіл на цьому кораблі та рятувальні капсули, яким вдалося успішно скинутись, проводячи останні хвилини в жаху, замерзаючи та хапаючи повітря. Інші загинули від руки ближнього з незрозумілих причин. Або мучилися видіннями живих і мертвих, не бачили сенсу в своєму існуванні і покінчили з власним життям.

Гнів булькає під моїми ребрами, киплячи, поки я не відчуваю смаку його гіркої кислоти в горлі.

«Коли впливові люди на «Аврорі» почнуть скаржитися, ніхто більше не захоче сісти на інший корабель Сіті», – каже Макс, ніби це все пояснює.

І це так, певним чином. Без загрози з боку Сіті щодо можливого розкішного життя в космосі, версія майбутнього, спонсорована Веруксом – житлові будинки та планети – була б у безпеці.

«Верукс убила людей, щоб захистити свої прибутки», – категорично кажу я. Твердження, а не запитання. «Так само, як вони не надсилали повітряні фільтри на аванпост Ферріс». Більше смертей на їхніх головах.

Макс видає нетерплячий вигук. «Це був просто бізнес. Хтось завжди повинен оцінювати кінцевий результат. Це не особисте. Ферріс мав бути в порядку ще кілька тижнів. Ти це знаєш. Раніше фільтри служили довше».

«І від цього вам стає краще?» Моє обличчя в моєму шоломі стає гарячим. «Я впевнена, що жителі Ферріса так не думають. Але вони всі мертві. Так само, як люди на цьому кораблі». Від люті мій голос тремтить, і я ненавиджу, що це звучить як слабкість.

Макс накидається на мене. «Я ж казав, що так не повинно було статися. Сіті змінила клятві специфікації. Вони використали новий склад сплаву в корпусі та опорах. Це трималося у секреті. Ніхто про це не знав. І ми поняття не мали, що вібрації через це посиляться».

«Ти вбив їх усіх», – тихо кажу я.

Рід стає переді мною, його обличчя в шоломі стає сірим і спітнілим. «Що він каже?» – повторює він.

Я відвертаюся від нього.

«Дивіться, наша людина всередині, він намагався це зупинити», – каже Макс. «Але капітан, вона збила корабель з курсу, ми не знаємо чому».

Намагатися втекти єдиним способом, який вона мала у своєму розгубленому стані? Спроба втекти від того, від чого було неможливо втекти? Може бути. «А може, ваша людина зсередини виконувала накази і спробувала приховати те, що ви зробили, коли все пішло нанівець».

Їхня людина. Я пригадую першого офіцера з вогнепальним пораненням у скроні та помаранчевими берушами у вухах. Кейдж Воллес. Ось чому беруші. Він знав, що відбувається.

«Ми знайшли його. Він убив себе, – кажу я Макс. Чи через дію зброї, яку він сам активував, чи через почуття провини, коли він побачив, що зробив.

«Скажи йому, щоб він випустив нас», – голосно наполягає Рід позаду мене. «Зараз».

«Це вже не має значення, – каже Макс. «Що сталося, те сталося. І повірте мені, коли я скажу вам, що це не той варіант, як я хотів закінчити цю справу». Він зітхає. «Ви були моєю найкращою історією успіху. Жертвою Верукса для співробітника Верукса. Ви знаєте, скільки зусиль було потрібно, щоб це зробити?»

Я завжди знала, що мотиви Верукса забезпечувати мене були певною мірою самозахистом і піаром компанії. Але коли я почула, наскільки егоїстичною була мета – і як він пишався тим, що зробив, – я відчула себе впевніше.

Мені не знадобиться багато часу, щоб зрозуміти решту.

«Ти збираєшся знищити «Аврору», – кажу я. «З нами на борту».

Рід видає звук, щось середнє між кашлем і здавленим зітханням.

– Ні, – каже Макс. «Це ти збираєшся це зробити. Принаймні так це виглядатиме. Вибух двигуна. Страждаючи від шкідливих наслідків свого травматичного досвіду та таємного ухиляння від прийому ліків...»

Я відсахнулася. Він знав це весь час. Я зіграла прямо йому в руку. І він мені дозволив. Я впевнена, що про схованку таблеток, яку я залишила на «Аресі», будуть усілякі документи, якщо їх ще не було.

«Ви загубилися у власних ілюзіях. Втекли від своєї охорони, перш ніж ми встигли забрати більше ніж кілька тіл і особистих речей мертвих. Які, до речі, загинули через несправність датчиків вуглекислого газу. Нічого такого складного чи зловісного, як те, що ви описали, коли вас рятували. Просто не вистачало свіжого повітря». Здається, Макс задоволений собою.

І він має рацію. Це набагато правдоподібніше, ніж правда. Лайно, тут постійно щось іде не так. І це рідко, якщо взагалі трапляється, через навмисний злий умисел.

У більшості випадків це звичайна людська помилка або збій обладнання.

Мою історію просто спишуть з рахунків як марення людини, зведеної з розуму травмою.

«Ти втекла від нас і намагалася викрасти «Аврору» у своїй плутанині». Він драматично зітхає. «Ви занадто сильно намагалися розігнати старе та пошкоджене обладнання. Двигуни перевантажилися і... вибух. Усі на борту загинули. Справді трагедія».

Включно з кількома групами безпеки та сином відомого керівника Верукса, тим самим придушуючи будь-які потенційні розмови про те, що «трагедія» є прикриттям дій Верукса.

До біса холоднокровно. І абсолютно блискуче. Тоді чого вони чекають?

– Невже містеру Беренсу вдалося знайти наше майно під час тривалого перебування на «Аврорі»? – запитує Макс. «Було б корисно знати, де вони його сховали. Уоллес надто добре це зробив, і нам не вистачає часу. План буде реалізований незалежно від нашого успіху чи невдачі у пошуках. Але я хотів би, щоб це був успіх».

Вони хочуть повернути зброю. Для повторного використання. Або, можливо, щоб уникнути незручних запитань, ретельний огляд уламків повинен провести хтось інший, а не Верукс. Навіть вибух двигуна – чи симуляція такого – не знищить усе.

Я глибоко вдихаю. Здається, це один з моїх останніх номерів. «Іди до біса, Макс».

Його захоплений сміх, тихий і їдкий, коли я знімаю шолом. Моє серце сильно б'ється в грудях, і на мить я не можу дихати. Потрапити в пастку у цій єдиній кімнаті, яку зробили ще меншою через усі напхані тут матраци.

Матраци.

Матраци роблять її кращою, м'якшою. Це те, що сказав Кейн. Я вважала це ознакою його погіршеного психічного стану. Я думала, що він говорить про підлогу, але він мав на увазі звук. Матраци повинні були принаймні зменшувати вібрацію. Як акустична підкладка. Вони з Нісусом це зрозуміли. Тепер, знаючи те, що я знаю, я розумію, що я упустила раніше, коли Нісус давав нам усе, що міг витиснути з діагностики. Збільшений шум двигунів, якого не мало бути, надмірне споживання електроенергії. Це був той клятий пристрій.

Чи знала я про це раніше? Що це було щось механічне, рукотворне? Я досі не знаю. Це також більше не має значення.

Я опускаюся на підлогу біля Кейна. Він насторожено дивиться на мене.

Рід кидається, спотикаючись об кут матраца. Він виглядає трохи смішно, все ще в костюмі та шоломі. «Що відбувається? Що ви робите?»

«Ми є прикриттям», – категорично кажу я, смикаючи застібки на своєму костюмі. «Вони підірвуть «Аврору» і звинуватять нас. Ну, мене».

«Але він не може... це не так», – хрипить Рід. «Я...»

«Твоя смерть – це те, що він продає», – кажу я. «Все це частина плану. Їм потрібно, щоб виглядало, ніби вони теж зазнали втрат». Цікаво, скільки заплатять охоронцям. Достатньо, щоб зробити це спокусливою пропозицією для кращого майбутнього для їхніх сімей і близьких, недостатньо, щоб воно справді було того варте, як тільки вони виберуться звідси, я думаю.

Рот Ріда відкривається й залишається таким. «Що... чому?»

«Хіба ви не знаєте, на кого працюєте?» Я знаю. Через відсутність інших варіантів – і умови, створені для мене Веруксом – я вирішила не надто придивлятися до рішень свого роботодавця. Але зараз я жну те, що посіяла.

Я сідаю ближче. «Кейн. Це я.» Я стежу, щоб не торкнутися його. Я не хочу його лякати.

Він кліпає на мене, його погляд загострюється. «Клер?»

«Я реально тут», – підтверджую я. Поки що, у всякому разі. Я знімаю з плечей свій костюм, знімаючи його до талії, звільняючи руки.

Рука Кейна виривається й ловить мою руку. Його пальці ніжно переплітаються з моїми, і його хватка змушує щось напружене в мені розслабитися.

«Що ви робите?» – вимагає Рід.

«Влаштовуюся комфортніше».

Його очі розширюються за склом шолома. «Але ви не можете просто...»

«Що в біса ви хочете, щоб я зробила, містере Дерроу?» запитую я. «Ми закриті тут».

«Але має бути спосіб...»

Я зневажливо хитаю головою. «Навіть якби ми змогли вибратися з цієї кімнати, як ви пропонуєте нам вибратися з цього корабля?»

Він вагається. «Рятувальна капсула Аврори...»

«Не відійде досить швидко. Ми б потрапили під вибух. А якщо ні, Макс не вагаючись накаже нас збити. Він на військовому судні Striker. Їхній навідник міг неправильно чхнути і знищити нас».

«Твій маленький сніфер, – сперечається він.

«Ми забрали навігатор з ЛНИ, щоб цей корабель запрацював», – кажу я. «І навіть якщо ми зможемо повернути його на місце, у нас буде та ж проблема. У ЛНИ немає ні зброї, ні захисту. І це за умови, якщо ми зможемо до неї дістатися. На «Аврорі» зараз три групи безпеки. Принаймні одна з них, імовірно, все ще перебуває у вантажному відсіку біля ЛНИ». Решта шукають пристрій або переносять кілька символічних останків вибраних пасажирів «Аврори», щоб підтвердити історію Макса. «Я майже впевнена, що вони отримали наказ залишити нас на борту будь-якими необхідними засобами». Вогнепальні поранення було б легше пояснити, якщо припустити, що знайдено достатньо наших тіл, ніж дозволити нам втекти.

Рід знову відкриває рота, але я перериваю його. «Мені це подобається не більше, ніж тобі. Але правда в тому, що ми... Йдемо... На.ер... – кажу я, ретельно наголошуючи кожне слово. «Єдиний спосіб для нас вийти з цього корабля, коли вони підірвуть його».

І маленька частина мене – можливо, та сама частина мене, яка відчувала спокусу від'єднатися від страховочного троса на останньому маяку спільноти – відчуває полегшення. Це кінець. Усі мої вибори, хороші, погані чи інші, були відібрані в мене.

Так, Верукс – це безжальне, аморальне та нелюдське скупчення людських відходів. І від самої думки про те, що їм це зійде з рук, моя кров кипить, наче ми знаходимося на занадто близькій орбіті навколо Сонця. Але я нічого не можу зробити. Коли шанси проти вас такі високі, ви приймаєте той спокій, який можете знайти. Правильно?

Однак раптом думка про космос назавжди стає не такою привабливою, як колись. Моя шкіра здається надто напруженою, ніби вона змушує мене зробити щось, будь-що, щоб вижити. Я ігнорую це.

Рід досі стоїть, дивлячись на мене.

Цікаво, чи вперше його не врятувало його походження? Перший раз у його житті, коли його зачепило щось більше і поза його

контролем вирішило обдурити його існування.

Потім він різко повертається і, стрибаючи, пробирається до дверей, де стукає кулаками по гладкій поверхні. “Гей!” – кричить він. “Хто небудь! Якщо ти мене чуєш, я заплачу тобі, щоб мене витягнути! Я заплачу тобі більше».

Отже, думаю я, це правда. Незважаючи ні на що, я закриваю очі.

Кейн стискає мою руку, повертаючи мою увагу до нього. «Ізабель?»

Я секунду вагаюся, не впевнена, чи він розмовляє з видінням про неї, чи питає мене. Але через мить стає зрозуміло, що він зосередився на мені та теперішньому моменті. Поки що.

“Здається, я її бачила”, – кажу я. “Якщо це була вона, то з нею все гаразд”. Я не кажу йому, що дівчина, яку я бачила, була серед протестувальників – здається, зі своєю матір’ю, його колишньою, які вимагали відповіді на питання про катастрофу, в якій ми опинилися. Він не повинен думати про неї таким чином. Як про нещасну жінку, яка шукає рішення, яке, швидше за все, ніколи не реалізується. Принаймні, не в тій формі, на яку вона з донькою сподіваються.

Кейн киває і розслабляється, спокійно, тихо приймаючи свою долю. Свою втрату. Насправді він, ймовірно, давно змирився з тим, що більше ніколи не побачить свою дочку – ще кілька тижнів тому, відмовившись від порятунку чи мого повернення. Але це чомусь здається остаточнішим.

І його сприйняття повзає під моєю шкірою, як свербіж, який неможливо вгамувати. Кейн, який багато від чого відмовився, щоб забезпечити свою дитину, побитий. Тижні наодинці, в умовах голоду, в умовах напруження свого здоров’я, і він вижив. Тепер, коли повернення додому було так близько, для нього все скінчилося. І для Ізабель.

Ще одна дитина, яка більше ніколи не побачить своїх батьків, у якої не буде могили, щоб їх відвідати. Лише порожній і безглуздий шматок мармуру з висіченим на ньому його іменем, що лежить десь у ніжно гарному парку на Землі.

Лють спалахує, вкотре підхоплюючи весь той сухий трут, який надав Макс. Одна справа – змиритися з неминучим, але Кейн зробив це, він був зломлений, я зіграла свою роль у його зламі... а це неправильно. Просто неправильно.

Неспокійна енергія наповнює мене, знищуючи мою м'яку відступність і замінюючи її потребою в русі. Дії.

Відпускаючи руку Кейна, я встаю.

Він дивиться на мене догори, надія та збентеження воюють у його виразі обличчя.

Я скрегочу зубами, роблячи пару кроків і повертаючись. Це смішно. Безглуздо, навіть. Це неможливо. Саме так, як я сказала Ріду. Навіть якщо ми зможемо вибратися з цієї кімнати, взяття рятувальної капсули дасть нам лише кілька додаткових хвилин, можливо, годину життя. Те саме з ЛІНОЮ.

Єдиний корабель, який захищений від добаного Макса, той, на якому він зараз.

Я завмираю, ідея танцює на краю моїх думок. Я повільно підкрадаюся до неї, боячись прогнати її.

Корабель, на якому Макс, зараз сам по собі. З кістяком екіпажу. На даний момент він набагато менш захищений, ніж «Аврора».

У своїй голові я бачу шлюз через прірву між Авророю та Аресом.

Перейти, якщо тунель ще на місці, було б можливо. І якщо вони ще переносять тіла та обладнання на Арес, він ще не прибраний. Теоретично. І в наших костюмах – якщо ми зможемо знайти відповідний для Кейна – ми не дуже відрізняємося від командос безпеки.

Якщо ми зможемо пройти на «Арес», у нас може бути шанс.

Але це не вирішує нашу проблему. Проблеми, у множині. Вийти з цієї кімнати – це одне з завдань. Після цього мова йде про те, щоб перетнути тунель, де нас можуть зупинити одна чи кілька група безпеки. І це за умови, що ми зможемо зробити це до того, як вони знайдуть пристрій, який шукають, або Макс вирішить припинити роботу та перейти до наступної фази, тобто підірвати нас.

Якби тільки був спосіб відволікти їх, сповільнити...

Я перестаю крокувати. Або звести їх з розуму.

Макс сказав, що ця штука викликає параною, страх, галюцинації. Видіння. Але я живу з більшістю з цих речей усе своє життя. Я бачила свою маму на цьому кораблі ще до того, як запустили двигуни. Це не була галюцинація, викликана зброєю.

Можливо, щось із того, що я відчувала на борту, пов'язане з пристроєм Верукса – як та жінка під ліжком, привид чи галюцинація, я

не знаю, – але дещо це просто... я.

Думки мчать попереду, майже поза межами моєї досяжності.

Коли я вперше відчула Аврору, я могла краще з цим впоратися. Я намагалася навчити Кейна та інших. Я звикла бачити речі, які ніхто інший не бачив, звикла до того, що моє сприйняття реальності незручно змінюється. Можливо, мій пошкоджений слух – часткова глухота зліва – також зробив мене менш вразливою до вібрацій. Я не знаю точно.

У будь-якому випадку це перевага. Свого роду.

Що, якщо ми можемо використати її? Якщо Нісус знайшов спосіб активувати шумозаглушувачі, щоб зменшити ефект, що станеться, якби я могла зрозуміти, як вимкнути шумозаглушувачі? Можливо, навіть збільшити вібрацію, включивши двигуни, що працюють на холостому ході.

Думка повертається миттєво, крадучи моє дихання.

«Це має бути щось механічне. Коли двигуни працюють швидше, ефект зростає. Це не прибульці чи привиди». Крізь темряву майже затемненого мостика до мене долітають слова Нісуса. Я лежу на підлозі, мій зір сяє тим маленьким світлом, а моя голова пульсує з кожним ударом серця. Хвилі агонії проливаються по всьому тілу. Поруч я відчуваю присутність, рух, але не можу змусити себе повернути голову, щоб подивитися. Не лише від болю, а й від страху перед тим, що я можу побачити.

«Щось пов'язане зі звуком або вібрацією. Ось чому амортизатори намагаються не відставати від цього».

Відновлений спогад раптово обривається, змушуючи мене задихнутися.

Вони були на межі з'ясування причини... і я втекла. З причин, які я досі не розумію.

Не те, щоб зараз це мало значення. І взагалі ніщо не матиме значення, включно з моїм розпливчастим планом, якщо ми не знайдемо вихід із цієї кімнати.

Я повертаюся до Кейна й стаю біля нього на коліна. «Я все ще тут», – кажу я. Хоча мені цікаво, чи його галюцинована версія мене скаже щось інше.

Він киває, але виглядає так, ніби не вірить власним очам. Я відпускаю його руку і йду геть; що стосується його заплутаного мозку,

я можу бути тією самою сутністю, що була кілька хвилин тому, а може й ні. Я розумію це.

«У тебе тут щось є? Припаси? Інструменти?» запитую я.

Його погляд відривається від мене, його увага зосереджена на порожньому кутку. «Вона б цього не зробила», – каже він нікому, уривчасто дихаючи. «Просто тому, що ти це зробив!»

«Кейн», намагаюся я ще раз.

«Це було інакше!» – міркує він.

Кинувши останній погляд на тих, кого він там бачить, Кейн встає й переміщається через кімнату. Він копається під купою одягу, а потім лізе під два складені матраци, витягаючи темний предмет. Якась тверда річ, предмет.

Він секунду вагається, перш ніж принести його мені. Лише коли він показує мені коробку, я її впізнаю. Це один із наших наборів інструментів від ЛНІ, її позначення та ім'я Верукс, надруковані яскраво-червоними літерами.

Я беру його, і наперед знаю, що знайду. Колекція дрібних інструментів – викруток, гайкових ключів, канцелярських ножів, пластикових стяжок, навіть пилки з мікролезами – усе це акуратно впорядковане за розміром і кольором.

Звичайно, одна з кишень порожня. Найбільшої викрутки – з синьою ручкою – нема. Тому що вона в голові Нісуса, зовні. Ввігнана в його вухо, коли він намагався покінчити з своїми стражданнями або принаймні з тими голосами, які шепотіли йому.

Я здригаюся, але встигаю кивнути Кейну. “Дякую тобі.” Тепер я знаю, з ким Кейн, мабуть, розмовляв хвилину тому: галюцинацією Нісуса, яка попереджала його про те, що я можу щось планувати.

Це неважливо. До біса, я спробую використати ці інструменти, щоб втекти, але цього разу ми пройдемо через довбані двері.

Друга за величиною викрутка нічого не може зробити проти затверділої субстанції, яку Діас вилила у дверний механізм. Я навіть не можу отримати окремого шматочка, щоб відколоти. Все, що він робить, це притупляє край інструмента.

Мікролезо роз'єднується на дві частини, не роблячи вм'ятини на будь-якому місці. Що б я зараз не віддала за плазмовий дріль.

«Ти надто сильно натискаєш», – наполягає Рід, наглядаючи через моє плече. «Це QuikLok. Ми робимо це для поселень у колоніях, щоб вони охороняли кімнати чи злочинців. Не можна сильно тиснути. Я контролював перевірку його якості».

Я стискаю зуби і встаю. Лясаю уламками леза в його руку, я вказую на двері. “Спробуй сам.”

На мій подив, він незграбно кидається вперед, все ще в костюмі та шоломі, щоб стати навколішки перед дверима. Він прикладає найбільший шматок леза, що залишився, до речовини, делікатно зішкрібаючи край, мікроскопічні стружки згортаються вздовж леза.

Я заочую очі, міцно стискаючи кулаки з боків. Ми помремо від старості раніше, ніж це виведе нас звідси.

Але, звичайно, ні. Тому що ми розірвемося на шматочки задовго до цього.

Прокляття. Я відчуваю, як кожна дорогоцінна секунда вислизає від нас. Будь-якої миті ми почуємо й відчуємо гуркіт далекого вибуху – наше єдине попередження за кілька секунд до того, як він прорве нас. Липкий панічний піт змушує мою футболку прилипати до кожного дюйма моєї шкіри, і це ще гірше внизу, де мій костюм все ще чіпляється за мою талію та ноги.

Не допомагає, що їдке хихикання Бекки лунає по всій кімнаті, на межі мого слуху. Ледве помітне і досить тихе, щоб його можна було помилково прийняти за навколишній шум – легке тріпотіння в системі фільтрації повітря або легкий вереск у двигунах, що працюють на холостому ході.

І я краєм ока продовжую ловити пробіски моєї мами. Спалах її білого халата, розвівання її темного волосся, широко розкритий рот у тихому крику попередження.

Якщо вона з'являється лише тоді, коли у мене справжня біда, то здається цілком правильним, що вона зараз тут, з огляду на нашу поточну ситуацію.

Я розумію, що Лурдес і Веллер не з'являлися, відколи я повернулася на борт. Що означає, що? Я поняття не маю.

Поруч зі мною Кейн врізається в моє плече, лякаючи мене. Він простягає руку, і на мить мені здається, що він просить моєї руки. Тоді

я розумію, що він хоче викрутку, яку я все ще стискаю в одному кулаці.

Я на мить вагаюся, пригадуючи, як він вагався, коли я попросила набір інструментів.

«Я не буду. Обіцяю, – каже він різким голосом, повторюючи мені мої слова.

Я сподіваюся, що це більше, ніж міміка, як дитина, яка повторює «будь ласка» і «дякую», не розуміючи їх значення.

Він схиляє голову до дверей, і я стежу за його поглядом у бік... петель. Ох! Прокляття! Вони по цей бік дверей. На відміну від ЛНИ, це пасажирське судно з усіма зручностями та особливостями простору, призначеного для життя людей. Включаючи двері, які відкриваються всередину.

«Варто спробувати», – киваю я, віддаючи йому викрутку. Якщо вам доведеться потрапити в пастку на кораблі, який ось-ось вибухне, найкраще потрапити в пастку з блискучим і спостережливим – хоча й напівбожевільним – механіком.

«Посунься», – кажу я Ріду.

Він не дивиться вгору. «Ні. Я знаю, що роблю».

Моє терпіння закінчилося, і я не надто ніжно штовхаю його. Він легко падає набік, втрачаючи рівновагу, бо стояв на колінах у своєму костюмі з важким шоломом.

І так, крихітній, дрібній частині мене це сподобалося.

Рід миттєво випрямляється, його обличчя почервоніло, а рот стиснув від люті. «Ви не можете заважати...»

«Я можу, я це зробила, і я зроблю знову, якщо ти не заткнешся. Я намагаюся вивести нас звідси». Точніше, Кейн намагається, але це те саме.

«Не дивно, що ваша команда збунтувалася й кинула вас у ту аварійну капсулу», – гарчить на мене Рід, насилу підводячись на ноги, використовуючи стіну для рівноваги.

Я відвертаюся від нього, хоча мій мозок все ще обробляє його слова. Це не те, що він казав раніше. Зовсім ні. У його версії подій я зазвичай убивця, злочинець, жадібна людина, яка жертвує всіма заради власного вдосконалення.

Але все одно. У мене зараз немає часу на його фігну.

Як тільки Рід відсувається, Кейн прикладає викрутку до нижньої частини найвищої дверної петлі.

Після швидкого удару по вучці викрутки металевий штифт майже комічно легко вискакує. Другий трохи жорсткіший, а третій змушує затамувати подих. Але Кейн зрештою вибиває і його.

Останній штир піддається з гучним тріском, і двері зсуваються в рамі. Права сторона, де були петлі, тепер трохи відійшла до нас, ніби QuikLok розширився всередині того місця, куди Діаз залила його, поки піна не затверділа.

Я вклинююся біля Кейна, опускаюся навпочіпки й обережно всовую пальці у вузьку щілину. «Готовий?» запитую я.

Якусь мить він не відповідає, порожньо дивлячись на двері.

«Кейн», – кажу я, підвищуючи голос.

Він озирається, спочатку його погляд ковзає повз мене – ніби я для нього зовсім невидима – перш ніж почати рухатись. – Ти, – нарешті каже він.

«Так, я все ще тут», – повторюю я, борючись і з розчаруванням, і зі страхом. Хвилину тому він здавався нормальним. Або... Достатньо зв'язним, щоб зрозуміти, що відбувається, і обґрунтувати спосіб допомоги. Але наступної миті він просто... йде.

Невідповідність перетворює моє нутро на лід.

Що має бути в його голові? Нас оточують люди, яких я не бачу? Чи слухати мене – для нього все одно, що намагатися почути шепіт у переповненій кімнаті? Що робити, якщо я не можу знайти спосіб допомогти йому? Що, якщо він назавжди загубиться в тій іншій версії світу – тій постійно переповненій кімнаті?

У моєму розумі відразу ж уявляється Кейн у сірій піжамі Верукса у Вежі Миру і Злагоди, який сидить самотньо в кутку вітальні й бурмоче собі під ніс.

Уявна картина настільки реальна, що мій живіт скручує від страху.

Але я знаю, що насправді навіть це видіння є надто оптимістичним на даний момент. Нам доведеться спершу зійти з цього корабля, щоб пізніше його поселили у Вежі.

Що повертає нас до цих чортючих дверей.

«Мені потрібна твоя допомога», – кажу я Кейну, намагаючись тримати свій голос рівним і спокійним. Мої стегнові м'язи вже здригаються від утримання в цій позі. Я нахиляю голову до дверей. «Я тягну. Якщо збоку відкриється щілина, мені потрібно, щоб ти теж

потягнув». Я не знаю, наскільки потужний QuikLok. Здається, я мала би створити принаймні невеликий отвір.

Вираз обличчя Кейна змінюється з розгубленого на рішучий. «Гаразд.»

«Добре», – повторюю я з полегшенням, хоча підозрюю, що цей момент ясності від нього може бути коротким. «Ось і ми.»

Я стискаю пальці навколо нижнього краю дверей і відкидаюся назад, натискаючи ногами на стіну для додаткового важеля та сили.

Правий бік дверей нахиляється до нас на дюйм чи близько того, і Кейн негайно кидається до маленького отвору, засовуючи всередину пальці. Разом ми тягнемо двері з особливою рішучістю, щоб він не втратив кінчики пальців у цій вправі на додачу до всього іншого.

По моєму хребту стікає піт, а в ногах поколює від напруги. Мої пальці починають ковзати.

«Це безглуздо», – голосно каже Рід позаду нас.

Важко не хотіти спрямувати свою енергію на те, щоб заткнути йому рот, але я зосереджуюся.

«QuikLok розроблений, щоб запобігти саме такому втручанню», – продовжує він.

І, можливо, на робочому кораблі, військовому кораблі чи житлі, він мав би рацію. Двері металеві, коробки металеві. Але я б'юся об заклад, навіть молюся, що дерев'яна дверна рама – частина розкішного середовища для цивільних жителів Платинового рівня – скоріше красива, ніж міцна. Крім того, QuikLok швидко затверділа лише в тому місці, де замок, чи не так?

У той момент, коли мої пальці почали втрачати хватку, дерево раптово тріщить і подається на кілька дюймів. Неочікуване звільнення безцеремонно кидає мене на дупу, і Кейн спотикається.

Я дивлюся з полегшенням і бачу, що двері тепер прочинені.

Трохи.

Верхня половина відкрита приблизно на шість дюймів, тоді як нижня приблизно вдвічі менша, тому двері п'яно нахиляються всередину.

Я підводжуся на ноги й хапаюся за щойно звільнений край дверей. Кейн без запитань наслідує мій приклад. Зібравшись з силами, нам вдається відсунути їх ще на кілька дюймів.

Ми можемо пролізти зараз. Піднесення – це яскрава іскра в мені, змішана з нудотними низькими тонами страху перед тим, що буде далі.

Я відходжу назад, про всяк випадок хапаю свій шолом і набір інструментів з ЛІНИ. Я прикріплюю набір інструментів через петлю у верхній частині футляра до одного з гачків на талії свого костюма. Як у звичайний робочий день. «Ходімо», – шепочу я. Здається малоймовірним, що Діас залишила когось поруч, вони б почули, як ми боремося з дверима, але навіщо ризикувати?

Я штовхаю Кейна в отвір першим. Він застрягає на кілька жажливих секунд, але йому вдається протиснутися. Тоді я слідую за ним.

Або намагаюся.

Більша частина мого тіла в коридорі, але просування вперед зупиняється, коли мій шолом вривається в краї дверей і рами. На відміну від наших тіл, шолом не пролазить. Округла форма бульбашки абсолютно негнучка.

І отвір просто недостатньо великий.

«Він не пройде», – шипить на мене Рід.

Він правий.

І це проблема. Кілька проблем. Відсутність шолома означає менший захист від пристрою MAW, якщо припустити, що друга частина мого плану спрацює і я зможу зрозуміти, як вимкнути амортизатори. Але це ще й гірше. Я сподівалася забрати костюм і шолом від якогось члена служби безпеки для Кейна. Тоді в тунелі були б троє анонімів у костюмі, троє людей, які, ймовірно, були б членами групи безпеки, переносячи мертвих або чийсь особисті речі, щоб підтвердити версію подій Верукса. Але без шоломів нас з Рідом одразу впізнають, якщо ми спробуємо повернутися на Арес.

«Прокляття, – бурмочу я. Я востаннє відчайдушно смикаю шолом, але брязкіт металу й пластику об дерево настільки невблаганний, як і звучить.

Я повинна зняти його.

Так я і роблю, але коли шолом падає з кінчиків моїх пальців, це схоже на капітуляцію. Ніби прийняти свою долю ще до того, як ми почали битися.

Я пильно дивлюся на Ріда, ніби в такому розвитку подій винен він. Теоретично це тому, що в усьому, що відбувається, винен також і

він. Він та Верукс.

Позаду мене Кейн неспокійно крокує коридором. Я не хочу, щоб він пішов геть. Тут так темно, без підсвічування шолома, але я чую його рухи, тихий шепіт його чобіт на плюшевому килимі.

Принаймні, я сподіваюся, що це він.

Я здригаюся від цієї думки. Це не реально. Нічого з цього. Це просто трюк, почуття і видіння, створені якоюсь машиною.

«Давай», – кажу я Ріду, радше виклик, ніж запрошення. Бо якщо мені було важко відмовитися від шолома з практичних міркувань, то Рід, безперечно, піде цим шляхом, брикаючись і кричачи.

Він на мить зникає з поля зору, але перш ніж я встигаю прикрикнути на нього, він повертається. Без свого шолома, але він несе вмираючий робочий ліхтар з ЛНИ. Мабуть, він витягнув його з матраців, куди Кейн чи Нісус його засунули.

Це небагато світла, але краще, ніж нічого.

Я неохоче піднімаю брови в знак поваги. Отже, він не зовсім марний.

Ніби читаючи мої думки, Рід пихато посміхається мені.

Добре. Як завгодно.

Я відходжу назад, коли він намагається протиснутися. «Протискайся, буде легше, якщо дасиш ліхтарик мені», – кажу я.

Але він відмовляється, міцно стискаючи пальці навколо тьмяного овалу. Демонструючи дріб'язкове прагнення до контролю.

Але як тільки він звільняється, я розумію чому.

Він відразу відвертається від нас – від мостика – і починає бігти до дверей перегородки та гвинтових сходів до атріуму.

Мені доводиться бігти, щоб наздогнати його, порожні рукави мого комбінезона б'ють по моїх ногах і стегнах.

Коли я порівнююся з ним, я штовхаю його в стіну. Він спотикається об власні ноги, все ще незграбний у костюмі, але не настільки, як у шоломі.

«Що, в біса, ти робиш?» Вимагаю я пояснення, мій голос напружується від потреби мовчати проти бажання кричати.

Як тільки він знову встає на ногу, він штовхає мене у відповідь. Але я цього чекаю, і це мене мало зворушує.

«Це моя місія, моє завдання», – гарчить він. «Я беру контроль назад». Він випрямляється. Його рука несвідомо піднімається вгору,

наче хоче поправити краватку, якої він не носить, або – я з запізненням усвідомлюю – його клятву шпильку покоління Верукс.

Я дивлюся на нього. «Ти пропустив ту частину, де вони планують нас убити?»

Він відкриває рота, щоб відповісти, але я перериваю його. «Ні, забудьте про це. А як щодо тієї частини, де твоя смерть конкретно має на меті продати їхню версію подій?»

«Мій батько – керівник найвищого рівня...»

«Саме тому Верукс хоче, щоб ти помер тут», – зауважую я. – Крім того, ти не вийдеш звідси живим. Макс про це подбає. Ти його довбана заміна».

Рід швидко кліпає очима, вираз його обличчя стає млявим, ніби ця ідея не спадала йому на думку.

«І ці люди, з служби безпеки, їм наплювати, хто твій батько. Вони вже взяли на себе зобов'язання заради грошей, заради вигоди для своєї сім'ї, тощо. Можливо, твій батько не підписувався на твою смерть, але я впевнена, що хтось у Веруксі це зробив. І якщо ви станете їм на заваді, ви станете для них просто ще однією перешкодою на шляху до цього».

Його очі примружуються до мене. «Ти просто не хочеш, щоб я йшов до них, тому що тоді вони дізнаються, що ти вийшла», – каже він.

Він, звичайно, абсолютно правий. Але як він не бачить, що я пильную і його інтереси, я не розумію.

Бережи мене Боже від дурних людей. «Це правда, але це не те, що я маю на увазі», – кажу я.

Я ризикую швидко глянути через плече туди, де залишила Кейна. Я більше не чую, як він рухається. І, звісно, без клятого світла, яке несе Рід, я теж нічого не бачу.

Моє обмежене терпіння вичерпується до кінця.

«Слухайте», – категорично кажу я. «Ви мені не подобається, але можете стати в нагоді». Ну, швидше за все, його батько. Якщо припустити, що ми зможемо зійти з «Аврори» та зв'язатися зі старшим містером Дерроу, ще живий Рід може виявитися цінною картою, якщо його батько настільки важливий, як каже Рід. Батько Ріда, можливо, захоче піти проти Верукса – або принаймні проти фракції, яка відповідає за цю місію – і побореться за життя своєї дитини, якщо ми

зможемо до нього дотягнутися. «Моя мета – залишити тебе живим і витягнути звідси. Чи можете ви сказати те саме про когось іншого на цьому довбаному кораблі?»

Рід вагається, і мені цього достатньо. Я вириваю світло з його руки.

“Гей!” – протестує він.

Але коли я повертаю туди, де залишила Кейна, Рід неохоче пливе за мною.

Кейна більше немає за межами номера, з якого ми втекли. Порожній коридор змушує моє серце сильно гриміти від паніки.

Де він?

Я встромляю верхню половину свого тіла в люкс, щоб переконатися, що він не заплутався й не поворухнувся назад. Але, наскільки я бачу в тьмяному світлі, його тут немає.

Прокляття.

Я вилізаю назад. Куди він пішов? Якщо він буде блукати кораблем, я можу його не знайти. Принаймні, не раніше, ніж це зробить хтось з групи безпеки.

«Кейн!» Кричу я так голосно, як тільки можу.

Рід тисне на мене, просто щоб бути мудаком, і я ігнорую його.

Але потім я чую щось, не зовсім відповідь чи якісь слова. Просто стук. З мостика.

Я прямую в цьому напрямку так швидко, як можу.

У приміщенні трохи світліше завдяки світлу зірок з вікон і блідому світінню панелей керування.

Кейн скорчився під столом навігаційного керування, і щось бурмоче собі під ніс, пробираючись крізь ослаблені дроти, ніби щось шукає.

Я все ще не дуже знаю схему мостика «Аврори», але впевнена, що звукоглушники розташовані не в цьому конкретному наборі обладнання.

Я підходжу ближче до нього. “Кейн?”

Він не відривається від своєї роботи. «Нам потрібно йти за нею. Минуло занадто багато часу. Ми повинні знайти спосіб».

За нею. Він має на увазі мене?

Я прочищаю горло. «Кейн. Це я. Я тут.» Я хапаю його руку, стишуючи її тривожні рухи серед дротів.

Він дивиться на мене, але теж крізь мене. Я ніколи не почувалася такою невидимою, і від цього відчуття моє серце дивно замирає в грудях. «Я весь час бачу її, Най», – каже Кейн із невтішним виразом обличчя. «Я бачу її прямо зараз».

Я стискаю його руку. «Ти зробив це», – нагадую я йому. «Ти пішов за мною. Я тут.»

«Це зворушлива зустріч», – шипить Рід. – Але ти обіцяла мені вибратися звідси живим.

Тепер він нервує? Напевне, нарешті пройшло достатньо часу, щоб адреналін вивітрився, а моя логіка занурилася в нього.

«Мені потрібно вимкнути амортизатори», – кажу я Кейну.

«Чому?» – запитує Рід позаду мене. «Яка від цього користь?»

Я сердито дивлюся на нього через плече. «Це зробить те, що мені потрібно». Я могла би пояснити, але якщо він знову вирішить піти, я не хочу, щоб він розбалакав це перед Максом або командою безпеки.

Я знову звертаю увагу на Кейна. «Амортизатори», – кажу я. «Як їх вимкнути?»

Але Кейн просто дивиться на мене, крізь мене.

Чорт. Гаразд. Я можу зробити це. Це не може бути так важко.

Я переходжу через місток до екрану, де Нісус показував нам червону лінію демпферів і незрозумілу 10-відсоткову витрату енергії.

Але, дивлячись на низку варіантів і аббревіатур на екрані, я проклинаю Верукс – і не вперше – за те, що він тримає нас у наших експертних профілях навчання. Я можу працювати з основами на ЛПНІ, але більшою мірою через тренування та запам'ятовування. Не через розуміння фактичної техніки чи роботи двигуна. Для цього були Нісус, Веллер і Кейн.

І я не хочу запускати не ту систему, натискати не ту кнопку і випадково знову ввімкнути світло чи ввимкнути якусь систему.

Рід приходить, щоб подивитися над моїм лівим плечем. «Ось ця», – каже він, показуючи на піктограму з написом ENG MAN.

«Ти поняття не маєш», – кажу я, стримуючи бажання просто натиснути кнопку на основі впевненості в його тоні.

Він знущається з мене. «Обслуговування двигуна. Що це ще може бути?»

Я дивлюся на нього. «Не знаю... це правильно написано?»

Йому потрібна секунда, а потім він розуміє. «Це аббревіатура», – каже Рід із захисним голосом. «Суть у тому, що залишають початкові літери».

Не звертаючи на нього уваги, я повільно вдихаю й намагаюся набратися терпіння, намагаюся ігнорувати відчуття секунд, що цокають на таймері, якого я не бачу.

Зрештою я знаходжу меню з позначкою DIAG і пробираюся далі, поки не знаходжу екран із інформацією про демпфер. Вони справді діють над верхніми лініями графіка, показуючи, де Нісус творив свою магію.

Потім я знаходжу вказівку меню для самих амортизаторів. І, слава Богу, у другому підменю цього меню є проста опція OFF.

Натискаю, і ефект миттєвий. Двигуни, що працюють на холостому ході, відчутно посилюють гуркіт під моїми ногами, посилаючи дрібні хвилі вібрації на мої підшви.

Але відбувається також більше, ніж це. Жах, мов важка задушлива ковдра, опускається на мене, тисне на груди й ускладнює дихання.

Моє серце стрімко тріпоче, ніби намагається втекти.

Рух у куті ока привертає мою увагу, і я різко повертаюся до задньої частини мостика, хоча вже знаю...

Там нічого немає.

Принаймні, не спочатку.

Але поки я дивлюся в темряву, поза нашим непевним робочим світлом і тьмяним сяйвом панелей керування постають форми. Поки не стають такими ж яскравими та помітними, якими мали бути в житті.

Капітан Лінден Джерард, хитаючись, відступає назад у бік залу, вираз її обличчя це шок і гнів, а на її грудях росте багряна пляма. Однак вона зовсім не падає, а натомість підстрибує в повітрі.

Сила тяжіння вимикається. Середовище вимикається.

Інстинктивно я тягнуся до краю панелі керування позаду, щоб утримати рівновагу. Але я не відчуваю, щоб гравітація слабшала – лише таке відчуття, ніби хтось перерізає шнур між вами та іншою людиною в безперервній грі в перетягування канату.

Інша фігура, чоловік спиною до мене, хапає Джерард за руку і тягне її з мостика, наполовину йдучи, наполовину відштовхнувшись від підлоги, щоб ковзати в повітрі. Ймовірно, Кейдж Воллес, перший офіцер. Внутрішня людина Верукса.

Що Джерард хотіла робити? Піти до себе і увімкнути маяк лиха? У когось точно він був.

Через мить лунає постріл, один і з відлунням. Я підстрибую, злякавшись. “О Боже.”

Зворотний удар, кров і речовина мозку, бризкає тонким туманом крізь відчинені двері.

Потім на місток раптово повертається напівтемрява, і я кілька разів моргаю, намагаючись побачити більше.

Або не бачити того, що я бачила раніше.

Це був кінець капітана Джерарда та першого офіцера Уоллеса. Вбивство-самогубство, як Веллер і підозрював. Сцена розігрується переді мною так яскраво, наче це відбувається прямо зараз. Через темряву я не маю змоги нічого цього побачити. Тому що це сталося більше двох десятиліть тому. І все ж ...

Привиди чи галюцинації, спричинені зброєю – Макс назвав її МАВ? Обидва?

Мені вперше – і надто пізно – спадає на думку, що що б МАВ не робив з людьми, які не бачать привидів, він може зробити те й ще більше зі мною. Якщо цей клятий пристрій змушував звичайних людей бачити речі, то що він міг зробити з тими, хто вже бачить видіння? Раніше мені вдавалося контролювати себе, завдяки моєму досвіду ігнорування незвичайного – якщо ніхто більше цього не визнає, краще вдавати, що його немає, – але це було з увімкненими амортизаторами.

Тепер, без цього захисту, ми можемо мати більше проблем, ніж я уявляла. Ми повинні спуститися до вантажного відсіку через корабель, наповнений мертвими, пронизаний сотнями жорстоких і жахливих смертей. Забудьте про МАВ, тут, ймовірно, тепер буде багато справжніх привидів.

І якщо це не спосіб втратити залишки розуму, то я не знаю, що це.

Крики звідкись із глибин корабля викликають у мене поштовх. Далі лунає виразна черга з автоматичної зброї, яка розбиває мої вагання та пробуджує мене від тимчасового паралічу.

Мій план, який не є, працює.

Незважаючи на те, що я очікувала такого результату і сподівалася на нього, жахливий звук пострілів стоїчних і мовчазних членів команди безпеки, які втрачають свою хватку, змушує мене тремтіти. Я насторожено оглядаю місток, передчуваючи появу чергової реконструкції смерті. Але все темно і тихо. Чим ми маємо скористатися, поки можемо.

«Ходімо», – кажу я Ріду й Кейну, змушуючи себе звучати впевненіше, ніж відчуваю. «Нам потрібно йти».

Коли я дивлюся позаду, я бачу, що Кейн там, де я його залишила, сидить біля купи витягнутих проводів біля блоку керування навігацією. Його обличчя нещодавно в'яле, а рухи мляві. Я не можу сказати, почув він мене чи ні. Я взагалі нічого не можу про нього сказати.

Страшне хвилювання в моєму животі. Принаймні раніше він говорив і слухав. Для людей, яких тут не було, це зрозуміло, але ця нова тиша... жахає.

Інстинкт кричить мені ЩОСЬ РОБИТИ.

Я проштовхуюся повз Ріда, щоб стати на коліна біля Кейна.

«Це я», – тихо кажу я.

Ніякої відповіді. Навіть коли я беру його руку в свою.

Кейн кліпає, ковтає, дихає – повільно, поверхнево, – але його погляд не сфокусований, не прикутий до чогось. Його ніби немає, він просто... пішов.

Мій зір затуманюється від сліз. Вимкнути амортизатори для нього було занадто.

«Почекай і я витягну тебе звідси. Я обіцяю.» Я стискаю його руку на знак підбадьорення, але його пальці залишаються розслабленими на моїх.

«Мені просто потрібно, щоб ти встав. Будь ласка, – шепочу я.

Але він не рухається.

“Вставай!” Я благаю його. Я не можу, не хочу, залишити його позаду. Неважливо, що я робила раніше.

Відчай наростає в мені до крайності. Я підводжусь і штовхаю його, відхиляючись від нього, щоб мати важіль.

«Будь ласка!» Слово виривається сирим і болючим, ближче до крику. Зараз я навіть не знаю, кого питаю. Кейна. Бога. Долю. Хто мені винен.

Нарешті його ноги рухаються. Спочатку хаотично, складаючись і розгортаючись, ніби ляльковод на мить заплутався, яка струна що робить. Але потім він встає.

Це більше схоже на м'язову пам'ять, ніж на реальне рішення. І все-таки в цю мить це здається дивом, і я піднімаюся від схлипування і полегшення. Тильною стороною вільної руки я витираю сльози на обличчі.

Я не відпускаю Кейна. Міцно стиснувши його руку, я тягну його до дверей, і він слідує.

«Дерроу, ходімо, – кажу я Ріду.

Тільки тоді я розумію, що він був занадто тихим. Занадто багато можливостей, де він міг кепкувати та підсміюватися, залишилися без коментарів.

Коли я дивлюся, Рід завмер на місці, з жахом дивлячись на місток.

Я знаю цей погляд. Занадто добре.

«Рід». Я клацаю пальцями перед його очима. “Ходімо.”

«Ви бачите його?» – шепоче Рід.

«Я не бачу жодного...»

«Мій батько, він тут». Він робить паузу. «Він злий на мене». Рід звучить розгублено, поранено.

Я підходжу до нього, але його увага залишається прикутою до привида його батька.

Вільною рукою я смикаю його підборіддя вниз, змушуючи його дивитися мені в очі. «Його тут немає. Це не реально. Твій батько на Землі». Саме там, де він нам і потрібен, якщо ми збираємося пережити цей безлад. «Ніщо з цього не є реальним. Мені потрібно, щоб ти це усвідомив і тримався цього». Я не можу тягнути Ріда через цей корабель проти його волі, кричачи про його батька.

Рід третється об груди. «Але я це відчуваю. Я відчуваю, який він злий». У його голосі лунає параноїдальне скиглення. Привіт. Його погляд знову повертається від мене на його батька.

Я щипаю його за щоку, настільки сильно, що залишився червоний слід.

Він кричить, а потім пильно дивиться на мене.

«Тоді вам, хлопці, не слід було змушувати MAW-500-чи що завгодно працювати так добре», – кажу я крізь зціплені зуби.

Він кліпає на мене, а потім повертається подитвитися на місток.

«Він зник», – каже він, приголомшений.

«Його там ніколи не було. Пам'ятайте про це. Більшість того, що ви будете бачити відтепер, нереальне».

Він киває, але виглядає менш ніж переконаним.

Щойно ми підходимо до коридору, я веду вперед, тягнучи Кейна, який не реагує, збоку, з Рідом позаду, як я розумію свою помилку: поспішаючи, я забула ліхтарик на мостіку.

Тут так темно, я не бачу своєї руки перед обличчям.

Прокляття.

Можливо, це полегшить те, що буде далі, якщо ми цього не будемо бачити.

Можливо ні.

Я намагаю стіну й починаю йти вперед. «Тимайся поруч», – попереджаю я Ріда. «Якщо ми зможемо рухатися досить швидко, можливо, ми зможемо уникнути...»

Бекка з'являється переді мною, сміючись і танцюючи в нічній сорочці, махаючи мені іти вперед.

Ні, мабуть, ні.

Я докладаю всіх зусиль, щоб не звертати на неї уваги, міцно тримаючи руку на стіні, проводячи нею по фактурних шпалерах і гладких дверях. Якби я відволіклася й просто пішла за нею, здається, ми могли б загубитися тут назавжди. Як ті діти у казці без хлібної стежки. Чи наприклад, коли я пішла слідом за Беккою до карантинного будинку.

Бекка несподівано зникає.

І мій крок збивається на секунду.

“Що не так?” – вимагає Рід, натикаючись на мене ззаду.

«Нічого. я...»

Важкі удари припадають на гладкі дерев'яні двері, які зараз знаходяться під моїми пальцями. З іншого боку. Двері хитаються в рамі, зрушувані силою.

Інстинктивно я відсмикую руку, наче поверхня гаряча.

Випусти мене! Випусти мене! Я більше не зроблю їм боляче, я обіцяю... Чоловічий голос, але в ньому такі пронизливі нотки істерики та безтурботного сміху, що звучить ледве по-людськи.

«Ти щось чуєш?» питаю я інстинктивно, хоча вже знаю відповідь.

«Я нічого не чую», – каже Рід. «І також нічого не бачу». Зараз він звучить швидше роздратованим, ніж наляканим, але потім його тон змінюється, стає гірким. Середнім. «Усе саме так, як ти хочеш. Тож ви можете бути головною».

«Замовкни, Рід». У мене немає на це часу.

Я міцніше стискаю руку Кейна і знову починаю рух вперед.

Голос разом зі стуком зникає, щойно ми йдемо далі.

Але цього разу в моєму шлунку згортаються згустки. Якщо шаблон забирається, це лише означає, що готується щось інше.

Через мить прохолодний подих торкається моєї щоки, ніби хтось стоїть поруч зі мною, збираючись прошепотіти мені на вухо.

Я мало не обертаюся, очікуючи побачити страшне, але знайоме видіння моєї матері, але глибший інстинкт в мені промовляє. Ні.

Страх – перед тим, чого я не бачу, що я могла би побачити – майже зупиняє мене, і піт виступає на моєму лобі.

Якої довжини цей коридор? Хіба ми не повинні бути вже близькі до кінця?

Або я не можу довіряти навіть своєму сприйняттю пальцями?

Я стискаю зуби і продовжую піднімати ноги, одну перед одною.

За першим холодним поплескуванням по плечу швидко слідує друге і третє. Ніби один кінчик пальця легенько натискає на мою шкіру.

Лише коли я відчуваю, як це відчуття котиться по моїй спині, я впізнаю це як краплі води.

Краплі течуть усе швидше й швидше, це прохолодне дихає до моєї шкіри, наче хтось наскрізь мокрий нахиляється до мене.

Хтось спіймав мене. Опустив моє обличчя під воду. Я не знаю чому. Вона виглядає збентеженою, розгубленою.

Жінка-пасажирка, що замерзла у ванні, принцеса. Я пам'ятаю її. Її вразливу фігуру, яка згорнулася калачиком у захисній позі ембріона у ванні під льодом.

Я повинна була убити її першою.

Ці слова звучать разом із різким потягуванням моєї щоки, а потім уколом порізаної шкіри.

Я мимоволі задихаюся, моя рука відпускає руку Кейна й летить мені до обличчя. Це було... вона мене вкусила?

Мої пальці відриваються від мого обличчя вологими й теплими. Можливо кров. Можливо, піт. Я не можу сказати. Якщо привиди можуть заподіяти нам біль...

Ми ніколи цього не переживемо.

Я намацую руку Кейна і знову починаю рухатися. «Швидше», – кажу я Ріду через плече.

«Ти знаєш, вони ніколи тобі не повірять», – каже Рід. «Верукс і мій батько. Вони знають, що з себе представляють такі люди, як ви. Жадібні. Егоїстичні. Ви завжди прагнете отримати те, чого не заслуговуєте».

Злість оживає в мені, гаряча й гостра.

«А ти... ти просто хочеш, щоб я виглядав погано», – продовжує він, його голос раптово знижується, від обурення до люті.

У моїй голові спалахує спогад про мій перший погляд на атріум: усі ці люди, які нескінченно ковзають над головою. Сестра Данліві з фіолетовим волоссям у халаті з ножом на зап'ясті. Чоловік з ременем на шиї, кінець якого все ще обмотаний в руках іншого пасажира.

У каюті Ентоні Лайтфут і Джейсен Вайман, двоє чоловіків, які до смерті побили один одного обладнанням для зйомок.

Параноя – один з симптомів, про які Макс тріпав язиком. Не дивно, що пасажири повбивали один одного.

«Ріде, я просто хочу вибратися з цього довбаного корабля. Будь зосередженим,» – кажу я, намагаючись зберегти спокій. Якщо я буду хвилюватися, це лише посилить його нестабільність. «Ви дозволяєте цьому дістатися до вас».

«Ви хочете, щоб я так думав, чи не так?» вигукує він. «Але я знаю краще. Я бачу речі ясніше, ніж за довгий час. Через довгий час!»

Гаразд, так. Рід втрачає відчуття реальності. Я благаю Бога, щоб я придумала, як поставити його перед собою, замість того, щоб дозволити йому плестися за собою. У довбану темряву.

Потрібне зусилля, щоб не згорбити плечі, для захисту. Таке відчуття, ніби на моїй спині намалювали сяючу мішень, яка змусить Ріда кинутися вперед.

Але зараз з цим нічого не можна зробити, окрім як тягнути нас далі. Попереду темрява здається трохи яскравішою, що вказує на те, що ми, можливо, наближаємося до сходів до рівня атріуму та робочого освітлення, яке налаштувала команда Діас. Я не знаю, чи світло

чимось допоможе, але воно, безсумнівно, допоможе легше побачити, що насувається.

Я думаю.

Звідкись неподалік, можливо, за кілька футів долинає тихе ридання. Розбитий серцем, спустошений плач, який переривається глибокими задихами. Це звучить... правдивіше, ніж усе, що ми чули.

Інстинкт підказує мені сповільнитися, але я протистою цьому імпульсу й продовжую йти.

Це просто пристрій, зброя, коливання барабанної перетинки викликають дивні ефекти. Це все.

Крім того, що це не так. Пристрій це чи ні, надто багато людей загинули тут різними жахливими, жорстокими способами. Якщо якесь місце має бути з привидами, то це цей корабель. Тож хіба дивно, що купа розлючених, розгублених духів намагається дати про себе знати?

Навіть більше того, створюється відчуття, ніби корабель зажив власним життям, конгломерат духів, захоплених усередині, і ще щось більше. Сутність сама по собі. І вона не хоче нас відпускати.

Я хитаю головою про себе. Хто дозволив, щоб це місце дісталось їй? Параноя, Ковалик. Вона вкусить тебе за дупу, якщо ти не будеш слідкувати за цим.

“Ти плачеш?” – глузуючи, запитує Рід.

«Продовжуй рухатися», – кажу я злякано. Він чує те саме, що я? То це справжнє чи несправжнє?

Коли ми підходимо ближче, гучність плачу збільшується. І звучить так, наче ми збираємося спіткнутися об когось – її? – за секунду.

Можливо ... можливо, один із членів служби безпеки втік сюди від насильства та хаосу внизу.

Цієї думки достатньо, щоб я завагалася, сповільнившись на секунду, але тут мої пальці торкаються гладких дверей.

Це все, що потрібно.

Холодна рука міцно стискає мою ліву щиколотку, коли я готуюся зробити крок, виводячи мене з рівноваги.

Я махаю руками втрачаючи Кейна, і намагаюсь за щось схопитися.

Я не можу впасти. Вона чекає.

Жінка з-під ліжка. Я не смію дивитися вниз, але знаю, що це вона. Її рот і вуха набиті тканиною, очі із зав'язаними очима, але вона

бачить...

Перш ніж я встигаю знову стабілізуватися, Рід із бурчанням врізається мені в спину.

М важко падаємо, в клубку кінцівок.

Я одразу вириваюся, щоб звільнитися, і встаю, передчуваючи знову крижаний дотик її руки. Можливо, до мого обличчя, дотягуючись до моїх очей...

Але перш ніж я встигаю зайти так далеко, інша рука хапає мою ногу – тепла і дуже жива. Рід тягне мене назад до себе. Килим горить на моїх долонях, коли я дряпаю, щоб зупинити рух назад.

«Що ти...»

«Я знав це», – каже Рід, стискаючи слова крізь зціплені зуби. «Ти намагаєшся бути героєм, і хочеш, щоб я був дурнем. Але я не збираюся цього допустити. Ти мене чуєш?»

Я відкидаю його, але на животі практично неможливо міцно впертися. «Послухай себе, це не має сенсу. Мені потрібно, щоб ти поговорив зі своїм батьком. Мені потрібно, щоб ти...

Він перекидає мене з живота на спину й опускає вагу свого тіла, щоб утримати мене на місці.

Відразу в моїй голові дзвенять тривожні дзвіночки.

Я кидаю у нього всім, що маю, але нічого не бачу. Електричний біль рикошетить моїми кісточками після одного особливо дикого удару; Здається, я зачепила його підборіддя.

Але, крім одного швидкого, різкого видиху Ріда, більше ніякої реакції немає. Він занадто загублений у своєму параноїдальному ландшафті.

Він нахиляється, тисне ліктями на мої плечі, поки мені не здається, що кістки можуть розтритися, і я мимоволі кричу. Сльози збираються в кутиках моїх очей.

Кейн. Він тут. Але немає звуку його наближення.

“Тобі подобається, так?” – запитує Рід, нахиляючись настільки близько, що цятки його слини влучають мені в обличчя під час його слів. «Ти вже не така сильна, правда?»

Раптом тиск на мої руки зникає, і відчайдушний видих полегшення наростає в моєму горлі, вимагаючи звільнення від тиску. Але я примушую себе мовчати, відмовляючись принести йому задоволення. Довбаний Рід Дарроу.

Тоді його руки стискаються на моєму горлі.

Моє тіло панікує, реагуючи швидше, ніж мій розум, який все ще замкнений у невірі, що це насправді відбувається. Моя спина вигинається, намагаючись відштовхнути його. Мої руки злітають, щоб підчепити його пальці, а потім – нарешті – включається мій мозок. Я штовхаю ноги на підлогу в напівпригаданому руху самозахисту з моїх тренувань у Веруксі багато днів тому, відчайдушно шукаючи опору для плеча.

Але Рід набагато важчий, ніж здається. Його хватка навколо моєї шиї непохитна і стає міцнішою. Мій пульс шалено пульсує в голові та за очима, Я починаю вічуват дефіцит кисню.

Навколо мене стоять привиди, я відчуваю, як вони спостерігають за мною, нахилившись на сидіннях в першому ряду, щоб побачити ще одну смерть. Осліпла жінка з-під ліжка. Реготун, якого хотіли випустити з кімнати. Раніше замерзла дівчина з ванни, яка вкусила мене за щоку.

Вони чекають, коли я до них приєднаюся. Ще одна жертва Аврори приєднається до сотень інших у цьому нескінченному довбаному параді мертвих.

Я дряпаю руки Ріда, але його екологічний костюм захищає його. Із зусиллям я кидаюся в бік його обличчя і ловлю м'ясо під нігтями. Його руки послаблюються, але лише на секунду.

Яскраві спалахи кольорів освітлюють темряву перед моїми очима.

Ти помреш тут.

Моє бачення мало б стати темнішим, але замість цього один із тих блискучих спалахів зірок вибухає кольорами, світлом і звуком.

На мить я бачу корабель таким, яким він мав бути. Запах «нового» у щойно покритих лаком дерев'яних панелях у залі, аромат рідкісних квітів, що виставляються, і сміх, змішаний з ледь помітним дзвоном келихів і тихим дзижчанням голосів.

Я сідаю – біль зник, Рід забув про мене – і дивлюся, як до мене підходять три жінки. Усі вони одягнені у парадні сукні, можливо повертаються з якогось заходу. Десь у бальній залі чи атріумі рівнем нижче. Красива жінка з темним волоссям, здається, пливе коридором у витворі, який виглядає лише шарами рожевої сітки – це здається чимось знайомим, хоча зараз я не можу точно визначити, чому.

Наймолодша з трьох, волосся якої пофарбоване в сріблястий колір під сукню, несе туплі за ремінці, недбало розгойдуючи ними біля себе. Яскравий золотий ланцюжок звисає з її шиї до вузької талії, а на кінці – старомодний ключик, який вирізняється, як діамант. Данліві, молодша з двох. Я впізнаю її, хоча вона виглядає такою іншою... і живою.

Ці двоє першими відділяються, заходячи до своїх кімнат, залишивши лише останню учасницю тріо, одягнену у все чорне, її світле волосся зібране в елегантну зачіску. Коли вона наближається до мене, я розумію, що вона не в сукні, а в смокінгу без рукавів, з чорними лацканами та спалахом білого на грудях, що веде до розрізаної спідниці.

Капітан. Лінден Джерард. Вона прямує до мостика. Її чоло насуплене, і вона натискає кінчиками пальців на місце між бровами, кінчики її пальців стають білі від тиску.

Ти просто втомилася. Це все. Шепоче вона собі знову і знову, поки не зрівнюється зі мною.

Потім вона відводить руку від обличчя, щоб подивитися на мене вниз.

За винятком того, що вона не капітан Жерар, а я.

Моє власне обличчя дивиться на мене, і я дивлюся у відповідь, загіпнотизована.

Допоможи мені. Допоможіть нам, говорить її рот. Її руки на мить тріпотять по боках, перш ніж злетіти до шиї, наче вона задихається.

Потім спалах білого лабораторного халату та темне волосся в куточку мого зору.

Клер!

Моя мати. Коли я повертаюся, щоб відстежити її рух, її немає. Все пропало. У цю мить я знову на підлозі в абсолютній темряві холу, а Рід міцно стискає мені горло.

Мої руки відпали від нього, щоб відпочити біля мене; Я здалася.

Тиск у моїй голові здається, ніби за лічені секунди шматки мого черепа розпорошать усюди. Отже, мені потрібно більше часу, ніж потрібно, щоб зрозуміти, що моя рука лежить на чомусь громіздкому та грубому. Я раптом можу це уявити: міцна коробка з назвою ЛІНА, яскраво-червоним кольором, літери трохи стерті від частого використання.

Набір інструментів.

Я намацуюю, мої пальці заціпеніли й майже не реагують, поки мені не вдається вчепитися за текстуровану пластикову ручку інструменту. Викрутка.

Збираючи останню енергію, я піднімаю руку вгору до обличчя Ріда, тримаючи гострий кінець викрутки, цілячись у його скроню.

Удар не має великої сили, але я відчуваю, як металеве лезо прошкрябує щось м'яке, зустрічаючи незначний опір, який поступається, доки його не зупиняє щось тверде, схоже на кістку.

Він кричить, і його руки зникають з моєї шиї. «Моє око!» Він наполовину сповзає, наполовину падає з мене.

Перевернувшись на бік, я вдихаю повітря, кашляю та задихаюсь, кожен вдих прорізає моє хворе горло, ніби я видихаю осколки скла.

«Я не бачу! Я не можу... ти, сука!» Тепер у Ріда щось схоже на істерику, неважливо, що він не може знати, засліпила я його чи ні, враховуючи, що тут так само темно, як раніше. «Я збираюся... ти заплатиш... це лише початок...»

Поки він продовжує бурмотіти, я піднімаюся на руки й коліна й відповзаю від нього, моє пошкоджене горло пульсує, як другий удар серця, але все ще працездатне.

Я повинна встати. Я мушу бігти. Треба бігти. У його нинішньому стані я не сумніваюся, що Рід уб'є мене, якщо отримає такий шанс. Кейна також, якщо Рід натрапить на нього.

Запаморочення охоплює мене в ту секунду, коли я майже стою вертикально, і на мить у мене крутиться в голові від запаморочення, яке посилюється темрявою. Я не бачу, куди падаю, вгору чи вниз, і моє тіло посилає мені панічні сигнали про те, що земля швидко піднімається.

Я автоматично простягаю руку, шукаючи, за що б ухопитися.

Мої пальці торкаються грубої тканини, зігрітої людською шкірою під нею.

Я відсахнулась, перш ніж мій мозок спрацьовує. Рід стоїть позаду мене, все ще бурмочучи собі під ніс. А привиди, з якими я стикалася – принаймні досі – не утримують тепла тіла.

Кейн.

Я знову простягаю руку, шукаю його спину, потім плече. Я проводжу лінію його руки вниз до його руки, до його знайомих

мозолистих кінчиків пальців.

Це він.

Моє полегшення таке сильне, що майже душить мене. У горлі клубок, а по щоках котяться сльози болю.

Як і раніше, він не бере мене за руку, але дозволяє мені взяти його. Я беру.

І ми біжимо, я тягну його за собою, якомога швидше в темряві. Таке відчуття, ніби вибігаєш зі сліпою вірою, знаючи, що нас чекає падіння в небуття, але не знати куди.

Кожен крок здається нашим останнім.

Я несамовито намагаюся згадати плавний вигин коридору, точне розташування декоративних столиків.

Боляче знаходжу один з них краєм стегна; коли я спотикаюся повз, ваза із сухими та мертвими квітами хитається на підставі й падає з гуркотом, гучним, як вибух.

Позаду нас бурмотіння Ріда обривається гарчанням. Лунає стукіт кроків. Він переслідує нас.

Прокляття.

Накульгуючи, я смикаю Кейна, щоб продовжити рух. Розбите скло скрипить під нашими ногами, повідомляючи Ріду наше точне місцезнаходження. Якщо він достатньо у свідомості, щоб прислухатися до цього та зрозуміти.

Але темрява попереду мене стає світлішою, я в цьому впевнена. Хоча не так яскраво, як мало би бути, враховуючи кількість і інтенсивність світла, яке я бачила, коли команда Діаз встановлювала світильники.

Ми пробігаємо повз закриті двері перегородки на сходовий майданчик Платинового рівня, біля гвинтових сходів до атріуму вниз. Порожній постамент, який раніше містив Грацію (чи Швидкість) на вершині сходів, є бажаним і знайомим орієнтиром.

І майже єдиним.

Поки ми поспішаємо до гвинтових сходів – я зовсім не хочу, щоб Рід наздогнав нас, але на цій штуковині, коли нема куди втекти чи сховатися, це буде гарантована смерть, – я дивлюся вниз, у бік атріуму.

На мить мій зір розпливається, і я бачу атріум, яскравий і весело освітлений, з десятками пасажирів, що перетинають простір. Деякі з них у офіційному вбранні виходять із бальної зали; інші в купальниках

або халатах зі спа. Невелика група з них сидить, сміючись і розмовляючи, на ще не зіпсованих шкіряних диванах. Жодних слідів крові та хаосу, вони виголошують тости один за одного з бокалами шампанського.

Аврора в один із останніх моментів нормального життя. Перш ніж перший офіцер Уоллес увімкнув свій пристрій і прирік їх усіх на пекло.

Я моргаю, і видіння зникає, залишаючись лише тьмяно освітлений атріум, повний смерті.

Тепер ще більше смертей.

Робочі ліхтарі перевернуті або розбиті кулями. Кілька з них досі шиплять та іскриться. А серед тіл пасажирів кілька нових трупів, одягнених у знайомі екологічні костюми.

Свіжа кров, червона і тривожно яскрава, розмазана по підлозі. І тягнеться через кімнату до коридору жирними краплинками, які перетворюються на міні-калюжі, перш ніж я втрачаю їх з поля зору.

Ось звідси крики і стрілянина. Принаймні деяка.

Добре. Я борюся з напливом жахливого задоволення в собі, одночасно нервуючи через це. Я не хотіла, щоб хтось помер.

Але якщо це вони або ми, я знаю, на чиєму я боці.

Практично, прагматично, негарно. Можливо, я більше дитина Верукса, ніж я усвідомлюю. Знову ж таки, я не погоджувалася померти за історію прикриття Верукса, і точно не я, хрін, почала це.

Діас стоїть на колінах перед бійнею, опустивши плечі й тупо дивлячись на своїх людей. На те, що від них залишилося. Її шолом перекинувся на бік і лежить на підлозі поруч, світло світить під дивним кутом напроти протилежної стіни. Її зброя важко висить у руці, здається, забута, її рука на боці. Її груди то піднімаються, то опускаються під костюмом. Вона ще жива.

Я вагаюся. Невже вона настільки занурена в те, що бачить, відволікаючись на свою втрату чи галюцинації, чи те й інше, що ми можемо проскочити повз неї? Або...

Перш ніж я встигаю подумати, навіть прийняти рішення про те, що робити, Діас різко підводить голову й піднімає зброю, наводячи на мене.

Я відстрибую назад і викидаю руку, щоб штовхнути Кейна далі за собою. Але якщо вона натисне на курок прямо зараз, моя реакція буде надто повільною, щоб врятувати когось із нас.

Напружившись в очікуванні, я чекаю гучного звуку пострілу, швидкого, потужного удару в моїх грудях.

Але нічого немає.

Трюк, щоб знову заманити мене в поле зору? Або щось інше?

У неї була можливість уколу, якщо вона хотіла це хвилину тому. Навіщо їй обманювати мене? Але знову ж таки, чому б не зробити постріл?

«Ковалик!» реве Рід за нами. Його непевні кроки стають все ближче.

Прокляття! Я ризикую глянути назад. Його ще немає, але він підходить. Ми повинні щось зробити, інакше ми помremo. Так чи інакше. Гадаю, якщо мені доведеться вибирати, я вважаю за краще, щоб це було швидко – від Діас та її зброї.

Я знову підходжу до сходів і дивлюся через край на атріум.

Діас усе ще тримає зброю на мені, міцно стискаючи її обома руками, але вона не стріляє.

«Я тобі не вірила», – каже вона.

Не знаючи, що відбувається, але бажаючи брати участь у розмові, якщо це збереже нас живими, я повільно киваю. Із зусиллям я виштовхую слова крізь поранене горло, кожне з яких звучить невиразно. «Ніхто не вірив». Крім Макса, який був великим довбаним брехуном.

У Діас голосно збивається подих, і я розумію, що вона плаче.

«Я бачила його, – каже вона.

Я одразу розумію, кого вона має на увазі. Маккогі.

«Він був такий злий на мене», – каже вона, її голос ламається. «І він мав рацію».

Чорт. «Ні», – кажу я, відчуваючи наростаючу тривогу. Піднявши руки, я роблю ще один крок до сходів. «Він не був сердитий. Зовсім. Він спостерігав за тобою». Між ними існував емоційний зв'язок, який пережив навіть смерть.

«Він загинув, рятуючи мене». Її автоматичний пістолет провисає до її колін.

«Він міг це зробити, так», – швидко кажу я. «Але він не сердився. Я тобі це обіцяю. Чоловік... привид, якого я бачила...» Я намагаюся знайти слова, щоб пояснити це. «Він піклувався про вас, навіть коли його не стало. Розумієте? Те, що ви відчуваєте, що ви думаєте, що бачили, це все той пристрій. Ви це знаєте. Але ця річ змушує вас думати, що все не так, що...

Вона рухається так швидко, так несподівано, що я не розумію, що відбувається. Одну секунду її зброя опущена й ні на кого не спрямована, а наступної – вона спрямована прямо їй у скроню. Туди, куди я вдарила Ріда.

Тільки вона не кричить.

“Ні!” – кричу я, навіть коли постріли відлунюють у широкому відкритому просторі атріуму. Кров і речовина мозку бризкають назовні, і Діас зісковзує з колін на підлогу.

Прокляття.

«Ковалик!» – знову кричить Рід, занадто близько. Цього разу я обертаюся саме вчасно, щоб побачити, як він виходить з коридору до номерів. За п'ятнадцять футів.

Ліва сторона його обличчя – криваве місиво. Ліва повіка розірвана, звисає нерівною та пошкодженою шторкою. Але очне яблуко знизу зруйноване, здається, воно розрізане надвоє. Передня частина, де райдужка, все ще прикріплена, але ледь-ледь. Вона бовтається і ковзає, зміщуючись разом з його рухом.

Я волочу Кейна сходами, так швидко, що спотикаюся й скочуюся вниз кількома сходинками одночасно, мало не виносячи нас обох. Але ми досягаємо низу.

Рід все ще хитається та крутиться біля вершини, але йде за нами.

Ми не встигаємо зупинитися, щоб я отримала костюм для Кейна від одного з полеглих в атріумі. Я маю сподіватися, що ми зможемо знайти його десь в іншому місці, коли відійдемо від Ріда на деяку відстань. Можливо, у вантажний відсік, якщо команда Шина все ще там у якійсь формі.

Але мені вистачає часу нахилитися, щоб підхопити шолом Діас, що поблискує світлом та витягнути зброю з її ще теплої руки, кидаючи пістолет у шолом, щоб було зручніше нести.

«Вибач», – кажу я їй через плече, поки ми біжимо.

Нижчі рівні пасажирів і екіпажу є найгіршими.

Крики з усіх боків. Невидимі кулаки стукають у двері зсередини, і лунає стрілянина. Холодний шепіт ковзає по моїй шкірі з усіх боків, і з такою швидкістю я вже не можу розрізнити окремих слів. Це запаморочливий нескінченний океан звуку.

А за нами – здалеку, але все ще недостатньо для комфорту – періодичний гуркіт і невгамовний крик Ріда, який намагається слідувати за нами.

Бекка то зникає, то зникає разом з відблисками шолома Діас, під час руху змінюючись від прозорості до майже суцільного тіла. Ми майже підійшли до вантажного відсіку, але досягли рівня, захищеного купами меблів, імпровізованими барикадами, які тепер загороджують наш шлях. Я застібаю блискавку на костюмі, щоб ні за що не зачепитися, і надягаю шолом, щоб направляти наш шлях, що є необхідністю, навіть незважаючи на те, що ліхтар шолома малює гігантську стрілу над нашим місцем – приходь, щоб убити їх! – для Ріда.

«Діас, ти мене чуєш?» кричить Макс мені у вухо.

Через особисту комунікацію крики інших команд безпеки затихли – буквально, якщо має припущення вірне, – але Макс продовжує вимагати оновлення.

Однією рукою я тримаю руку Кейна, коли ми маневруємо у вузьких просторах, а в іншій я тримаю за пістолет, який взяла у Діаз.

Мені це не подобається. Його вага його в моїй руці. Влада, яка приходить з ним. Спокуса.

Фізичні наслідки від МАВ тут набагато сильніші, можливо, тому, що ми ближче до джерела. Де б воно не було. Тиск у моїй голові, який колись здавався кінчиком пальця, що тисне між моїми бровами, тепер нагадує свердло, що крутить і плутає мою мозкову матерію.

Веллер. Можливо, він намагався зупинити цю плутанину у своїй голові. Або принаймні зробити її реальною.

Я здригаюся. Тому що прямо зараз думка про дірку в моїй голові здається полегшенням, а не кінцем.

І якщо Кейн ніколи не одужає, чи не було б це більше милосердям, ніж...

Я хитаю головою, ніби це змусить ідею зникнути.

Треба йти швидше. І не тільки через Ріда.

Нарешті ми досягаємо шлюзу вантажного відсіку. Який був залишений відкритим з обох сторін, що руйнує ідею шлюзу.

Ймовірно, тому, що чиесь пошарпане тіло розкинулося поперек дверного отвору, який відкривався – і теоретично закривався – з боку вантажного відсіку. Ймовірно, хтось з команди Шина. Її тіло майже розрізане на дві частини, трохи нижче грудної клітки. Схоже, двері вже зачинялися, коли вона намагалася проповзти. Жахлива зяюча рана посередині її тіла оголює органи та рожевий клубок кишок та інших невпізнаних шматочків.

Я зупиняюсь.

Сцена має гіпнотичний ефект, жахливість і нелогічність. Цей безладний хаос колись був людиною. Це здається надто неймовірним.

Як жарт чи бутафорія.

Крім того, це не так.

Відводячи погляд, я знімаю шолом, щоб прислухатися, що діється далі. Ми залишили команду Шина з семи осіб у вантажному відсіку, досліджувати, можливо, переносити обладнання колонії Верукса для Міри, яке було їх прикриттям, щоб занести пристрій на борт. Не можна залишити жодних доказів, що вказують на них, навіть якщо вони розбиті після вибуху.

Але зараз нічого немає. Ні голосів, ні кроків, ні звуків руху чи життя. Просто нерівномірне ритмічне капання, яке надто голосне, і викликає тривогу, що тече по спині.

Знову одягнувши шолом, я продовжую йти, минаючи тіло жінки в шлюзі. Кейн, не звертаючи уваги, не такий обережний, і я чутиму хлюп його чобіт у її крові, доки живу. Навіть якщо це всього лише кілька кроків. Особливо якщо.

Проте опинившись у вантажному відсіку, я знову зупиняюся, мій мозок не в змозі обробити те, що я бачу спочатку в обмеженому огляді світла з ліхтаря шолома.

Нагорі, в атріумі, це більше скидалося на паніку в поєднанні з галюцинаціями та доступом до потужної зброї, що призвело до плутанини та випадкової смерті команди Діас.

Але тут це ... лише частини тіл. Начебто команда Шина напали один на одного, навмисне прагнучи знищити. Але на такій близькій відстані це призвело до ампутацій, обезголовлень і великої кількості крові.

Червоні плями прикрашають пом'яту сторону пасажирських дверей Mash Ten, а на капоті лежить невідомий шматок людини.

Безголовий труп лежить на тому, що залишилося від розбитого піаніно, і там капає, капає... капає в калюжу на підлозі.

Ісусе.

Мене пронизує тремтіння, змушуючи світло шолома тремтіти і відкидати тремтливі тіні, додаючи моторошної видимості руху серед мертвих. Чи, можливо, рух все таки є: їхні привиди піднімаються, щоб приєднатися до інших.

Я на мить стискаю очі. Добре-добре. Дихай.

Я не військовий і не охоронець. Привиди вони чи ні, але я керівник команди сніфера comweb. Аварії трапляються, так, особливо в космосі. Але ми не бачимо такого виду навмисного особистого насильства чи будь-якого іншого насильства, за винятком випадкових запитань колеги до колеги: «Ти припиниш так голосно жувати?» це напади, про які відомо.

Моя хватка за руку Кейна, яка не реагує, міцна і неприємна, напевно, для нього, але концентрація на цьому контакті мене приземлює. Нагадує мені про мою мету: витягнути нас звідси до біса, поки ми ще можемо.

І ми майже на місці.

Я з силою відкриваю очі й змушую себе зосередитися.

Погляд на дальню стіну показує, що висувний хобот до Ареса все ще на місці. Це принаймні щось. Ящик, кілька навантажених чорних речових речей і один мішок з трупами чекають, наче хтось вже готував перехід на Арес, перш ніж здоровий глузд поступився зовнішньому тиску.

Спокуса кинутися до тунелю прямо зараз сильна як ніколи. У нас закінчується час. Я це відчуваю. Комунікації замовкли; навіть Макс більше не кричить про оновлення. Скільки часу він чекатиме, перш ніж віддати наказ відвести з'єднувальний тунель і відійти на безпечну відстань? Навіть якщо всі його сили безпеки на цьому кораблі загинуть – або загинули – до того, як встигли підготувати запланований вибух, я впевнена, що він не піде, не знищивши «Аврору», так чи інакше.

Але мені все ще потрібен костюм для Кейна. Інакше нам ніколи не відкриють двері з іншого боку.

Я веду Кейна до ЛІНИ, піднімаюся рампою до повітряного шлюзу, а коли він відчиняється, затагую його всередину до маленької комірки, де ми одягалися в екологічні костюми. Самих костюмів тут вже немає. Десь тут може бути запасний, але це не має значення. Кейн не є членом команди безпеки Верукс.

Я знімаю шолом, і запах дому – перегрітого металу, старого пластику та апельсинового чаю Лурдес – одразу переповнює мене.

Мої груди болять від туги, і я не хочу нічого іншого, як зачинити двері й сховатися тут, вдаючи, що нічого не змінилося.

Я влаштовую Кейна в сидяче положення. «Залишайся тут, добре?» шепочу я. Тут йому буде безпечніше, ніж у вантажному відсіку, де він міг заблукати або де Рід міг би його знайти.

Кейн не визнає моїх слів чи навіть моєї присутності. Його очі кліпають, але це лише механіка, вегетативні рефлекси.

Йому стане краще, як тільки ми підемо звідси. Він буде співпрацювати пізніше. Це просто той клятий пристрій, кажу я собі, і намагаюся в це повірити.

Але коли я збираюся відпустити його руку, я помічаю нерівний розрив на його шкірі, посередині між зап'ястям і ліктем, який все ще мляво кровоточить.

Я втягую повітря. Це глибоко. Рану потрібно заклеїти, якщо не зашити.

Коли це сталося? Коли Рід гнався за нами? Коли ми протиснулися повз ці меблеві барикади?

Я підношу руку до щоки, де можливий укус. Або, можливо, щось гірше захопило Кейна на мить.

У будь-якому разі, він нічого не сказав. Ніколи не шумів, навіть мимовільним бурчанням від болю.

Він не повернеться. Ти це знаєш.

Сльози пекуть мої очі, і на мить горе стає неперевершеним. Я хочу впасти на коліна біля його ніг і благати його прокинутися, почути мене.

Я тимчасово загортаю його руку в чисту ганчірку, яку знаходжу в одній із шухляд контейнера для зберігання – медиком був Кейн, а не я, але зараз інфекція – менша загроза, – а потім покидаю ЛІНУ, зачиняючи люк за собою.

Мені знадобилося більше часу, ніж я думала, – більше, ніж у мене було, – щоб знайти майже цілий костюм і здерти його з колишнього власника. (Як виявилось, піаніст – мій найкращий варіант. На його костюмі точно не було жодних пошкоджень. Або на його тілі – на всьому, що нижче шиї.)

Кожну секунду я передчуваю раптовий брязкіт висувного тунелю, який готується до втягування. Це дало б мені кілька секунд, можливо, максимум хвилину, перш ніж печатку буде зламано і широко відкриті двері почнуть випускати атмосферу – і все інше, включаючи мене – у космос.

Це триває надто довго. Надто довго. Надто тихо. Ці слова – барабанний бій у моїй голові, коли я мчу назад до «ЛІНИ» з костюмом у руках.

Сигнал тривоги на моєму костюмі вражає мене. «Попередження», – приємно каже мені на вухо автоматизований жіночий голос. «Мало кисню».

Звичайно, що так. Мене б не здивувало, якби Макс наказав скоротити мій запас. Або, можливо, довбаний біг витрачає багато повітря.

«Залишилося менше дванадцяти відсотків», – продовжує вона. «Будь ласка, перейдіть у безпечно середовище».

Так, я над цим працюю.

Але мені ще потрібно знайти шолом для Кейна.

Зі зрозумілих причин шолома поряд з піаніно не було.

У мене є невелика частка попередження. Скрегіт кроків, десь трохи яскравіше світло вогника.

Я кидаю знятий костюм біля зовнішніх дверей повітряного шлюзу ЛІНИ і повертаюся, націливши пістолет, у коридор до решти корабля, щоб зіткнутися з Рідом.

Тільки коли я роблю цей поворот, я розумію свою помилку. У тому кутку вантажного відсіку темно, як і раніше. І чи міг би Рід знайти світло й використати його в своєму стані? Він, коли я бачила його востаннє, метався в темряві, не маючи жодного плану, як змінити це. І зосереджувався тільки на тому, щоб досягти мене.

Я повертаюся, щоб подивитися у напрямку до висувного тунелю Ареса, тримаючи зброю перед собою. Я встигаю побачити Макса з потужним ліхтарем. З гвинтівкою в руках.

Усе в Максові настільки знайоме – пом'ятий костюм, поношені черевики, стійкий серйозний вираз обличчя – що моєю першою реакцією, що безглуздо, є полегшення. Це так, ніби мій попередній досвід спілкування з ним закодував його в моєму мозку як союзника. Приятеля. І незважаючи на те, що я знаю, що я пережила відтоді, ця початкова оцінка ще не була переписана.

Або, можливо, якась частина мене вважає, що мої шанси кращі проти Макса, ніж проти Ріда.

Макс бачить мене й здивовано здригається, а потім усміхається, як мені здається, щиро і радісно. І піднімає свою зброю – одну з автоматичних гвинтівок, які носять охоронці, яка виглядає комічно великою в Максових руках – щоб мати справу зі мною.

«Мені було цікаво», – каже він із ноткою захоплення. «Я не думав, що без вібраційного демпфування ситуація занепаде так швидко».

Крихітний автоматичний вибух гордості від його похвали сповнює мене. Я ігнорую це, ненавидячи себе в початій грі. Я вважаю, що це просто... роки звички і ознака ролі, яку Макс колись виконував у моєму житті.

Я міцніше стискаю свою позичену зброю, націлюючи її до його грудей.

«Як ти вибралася?» – запитує він, озираючись навколо, ніби очікуючи побачити, як Діас та її команда підтримують мене, перейшовши на інший бік.

Проблема в тому, що якщо я вистрілю і влучу в нього, «Арес» просто відтягне тунель назад і залишить нас помирати. Я впевнена, що хтось там спостерігає за всім.

Якщо я вистрілю в нього й промахнуся, я, ймовірно, закінчу тим, що проб'ю дірку в шлюзовому містку – або в довбаній крихкій пломбі. І смерть все одно переможе.

Таке відчуття, ніби я перегортаю карту за картою в одній із командних ігор в покер, до якої я відмовилася приєднатися, і не отримую нічого, крім джокерів.

Макс робить пару кроків ближче, здається, його не турбує пістолет, який я на нього націлила, що, навпаки, викликає у мене ще більше бажання натиснути на курок.

“СТІЙ!” кричу я. Моя рука тремтить від зусилля тримати зброю на місці. І в мене так сильно пульсує голова, особливо по лінії зажилого перелому, що від болю сльозяться очі

Він не збирається зупинитися. Він збирається вбити вас. Шепіт параної в моєму розумі такий ясний, і так близько, що важко не озирнутися в пошуках спікера. Він збирається перетворити вас на ніщо. Ще один мертвий мішок із м'ясом у костюмі, як усіх інших, як усіх нещасних пасажирів цього корабля.

Параноя звучить не так, як я думала. Це не паніка і злість. Це спокійний, плавний голос, який заспокоює впевненістю.

Ти помреш, якщо не вб'єш його перша...

Проте Макс зупиняється на краю, де перехідний тунель з'єднується з Авророю. Можливо, мені варто дозволити йому зайти. Якщо я вб'ю його у вантажному відсіку, команда, яка керує «Аресом», може не одразу це зрозуміти.

Але дозволити йому наблизитися лише гарантує, що він матиме кращий постріл у мене, якщо і коли він натисне на курок.

Насправді, у цьому плані я не впевнена, чого він чекає. Він не підходить ближче і, здається, не готується стріляти в мене.

«Де містер Беренс?» – запитує Макс.

«Мертвий». Брехня відриває шматок від мого серця. І я боюся, що це зовсім не обернеться брехнею. І все ж я хочу би, щоб Макс не знав правди. Для нього Кейн був би просто ще одним важелем впливу. Або іншим тілом, щоб додати до числа.

Він зітхає, майже щиро. «Я шкодую про це».

«Звичайно, – кажу я з відразою. У куточку мого ока мерехтять рух. Просто поза межами того, що я можу бачити, не повертаючи голови та підключеного підсвічування з шолома. Бекка? Моя мати? Або Рід?

«Ви сприймаєте це особисто, але не повинні. Це просто бізнес, а не заява про те, ким ви є як особистість. Я завжди насолоджувався часом, проведеним разом, захоплювався вашим прагненням до виживання. І якби обставини були іншими, я впевнений, що ти почала би нове життя, яке...

«Замовкни», – кидаю я. «Я була тобі корисною. Це все.» Моя залежність – моя необізнана й добровільна залежність від Верукса, – тепер мене сильно дратує. Але я була дитиною, коли це почалося,

сиротою без сім'ї. Що ще я мала робити? Верукс став моєю родиною, так би мовити, і виявляється, що ці стосунки були настільки ж нефункціональні, як і стосунки, створені кров'ю, таємницями та брехнею.

Або, можливо, наша кров, таємниці та брехня просто іншого роду. Чужа пролита кров. Секрети, які кваліфікуються як шпигунство та диверсія. Брехня як вистава для ЗМІ та публіки.

І все ж я залишилася.

«Чи не цього ми всі хочемо?» – міркує Макс. «Бути корисним, цінним. Внести свій внесок у справу. Залишити спадщину, яка залишиться після нашої смерті».

«Позбавте мене вашої фігні на зразок «Я старий», – гарчу я. «Ваша спадщина – це Ферріс і ось це». Вільною рукою я показую на «Аврору». «Втрачені життя, смерть, вбивства». Навіть якщо ніхто більше ніколи не дізнається.

Його брови зближуються в борозенку, перш ніж розгладитися. «Я не створив пристрій і не давав наказу ввімкнути його на борту. Моя роль полягає в тому, щоб покращувати ситуацію. Щоб розплутати цей трагічний вузол, який принесе лише більше...

«Зробить життя для когось краще?» вимагаю я. «Ви приховуєте правду від людей, які заслуговують її мати, і захищаєте тих, хто повинен бути покараний за те, що вони зробили». Він так само винен, як і невідомі керівники Верукса більше двадцяти років тому, які придумали цей план.

За межами вантажного відсіку щось падає на підлогу. Одна з похилених меблевих блокад нарешті руйнується? Або це Рід?

Важко не дивитися і не намагатися відстежити джерело шуму.

Але Макс, здається, не помічає і не дбає про це. Знову ж таки, я припускаю, що він все одно планує нас усіх убити, то яка різниця?

На його обличчі промайнула досада. «Верукс приносить у світі більше користі, ніж шкоди. Навіть ти це знаєш. Подумайте про роботу, яку ми виконали по колонізації та розвідці. Лише медичні досягнення, які ми дізналися від Ферріса, принесуть...

«Скажіть це пасажирам та їхнім родинам. Скажіть це охоронцям, яких ви послали сюди вмирати. Скажіть це Лурдес, Веллеру, Нісусу та Кейну, – кажу я, намагаючись стримати гнів. Гнів – це вулканічна

гаряча точка в моїх грудях, боляче хочеться виплеснути на нього розтоплену ненависть.

Він усміхається мені так миролюбно, що по моїй шкірі пробігає холодок.

«І все ж, моя люба, – каже він, – не я привів вашу команду на цей борт. Не я спонукав їх закритися в мертвому кораблі заради слави, багатства та кращого майбутнього».

Його слова еквівалентні удару в кишку, який пробиває наскрізь, залишаючи зячучу діру з іншого боку. Я не можу дихати якось мить.

«Я не вірю, що високі моральні позиції підтримають вашу вагу в цьому конкретному випадку», – сухо каже він.

Тому що він правий. Я зробила це, все це. Якими б добрими не були мої наміри. Як би я не намагалася виправити цю помилку після факту. Вони всі мертві. Через мене. Через те, що я хотіла.

Ми з Веруксом більше схожі, ніж я думала. Як корпоративний прийомний батько і його дочка, приблизно.

Моя тремтяча рука повільно опускає зброю. У цей момент мені хочеться згорнутися клубочком на підлозі вантажного відсіку і просто ... зупинитися. І все...

Комуникатор у моєму шоломі раптово скрипить, змусивши мене здригнутися. «Знайшов», – каже мені на вухо виснажений чоловічий голос. Він хрипить, його дихання болісне і нерівне.

Хтось ще живий? Можливо один із членів служби безпеки. Я не впізнаю голос, але я майже впевнена, що вся команда Шина тут. Шматочками.

Макс стукає по комунікаційному імпланту біля вуха. «Гарна робота, Монтгомері. Від'єднайте його і принесіть у вантажний відсік».

Монтгомері? Я списала його та його команду як вибулих, коли побачила Діас та її команду. Вплив MAW, здається, є сильнішим у найближчій близькості до нього.

Чесно кажучи, Монтгомері звучить не дуже добре.

«Ствердно», – відповідає він Максу хрипким, згущеним голосом після нападу густого вологого кашлю.

Але йому це вдалося. Він знайшов пристрій і несе його додому, як слухняний пес, що вхопив палицю.

Моє серце падає до ніг. Макс переможе. Він збирається отримати пристрій, піде на Арес і підірве нас. Це все було даремно.

Несподівано з'являються мурашки по шкірі, незважаючи на мій костюм. За винятком того, що це більше... відступ, як океан відступає від берега. Невпинний тиск у моїй голові слабшає, ніби витягують пробку, а потім все зникає.

Пристрій вимкнений. Це пішло.

Макс, дивлячись на мене, киває. Потім переходить у бухту в очікуванні прибуття Монтгомері.

У свідомості клацає. Це. Ось те, на що Макс чекав.

Він повернеться до Верукса, щоб повідомити про свій остаточний успіх – він востаннє стане чемпіоном, героєм – і Верукс продовжить робити те, що робить. Ніхто не дізнається правди. Інші діти втратять батьків. Можливо, Ізабель Беренс. Можливо, це більше моя провина, ніж Верукса, але якщо я продукт Верукса – несправний – то, можливо, вони частково поділяють цю провину. Заподіяння шкоди окремим особам заради кращого розвитку цілого та найголовнішого результату, вдаючи, що їхнє сумління чисте.

Я мала застрелити його в першу ж секунду, коли побачила. У всякому разі, ми з Кейном ніколи не збиралися сходити з цього корабля. Думати інакше було просто черговою оманю. Я просто хотіла вірити в цю оману.

Міцніше стискаючи пітний пістолет Діас, я знову піднімаю його, цілячись у Макса, який підходить до мене.

Він хитає головою. «Будь ласка, не треба. Запевняю вас, я маю в цьому більше практики, ніж ви». Він продовжує рухатися, кожен крок розмірений і повільний.

Я відступаю, щоб зберегти дистанцію між нами. Я можу тільки уявити, що молодший Макс повинен був робити, виконуючи попередні завдання з контролю якості.

«Навряд чи хтось зможе відновити достатню частину вашого тіла, щоб визначити причину вашої смерті, але якщо ви змусите мене стріляти у вас, ми не зможемо скористатися цим шансом», – спокійно каже він. «Нам доведеться створити нову історію. Де ти напала на мою команду і забрала багато невинних життів».

«Тож я або божевільна, або зійшла з розуму, – кажу я. У мене стиснуло горло не лише від нападу Ріда раніше, а й від грудки невипланих сліз. Все моє життя я намагалася уникнути цієї

класифікації, і, незважаючи на ці зусилля, здається, цей ярлик залишиться моїм спадком.

Макс хитає головою вперед-назад, ніби розмірковуючи. «Звучить майже правильно», – каже він. «Ти так не думаєш? Однак я хотів би уникнути такого результату. Це викличе багато питань, на які ми не хочемо відповідати».

Не дай Боже, моя смерть завдасть їм незручностей.

Я вдаряюся об щось позаду, раптово зупиняючи рух. Глянувши вгору, я бачу лебідку та страхувальний трос, що звисає з ЛНИ, похитуючись над моєю головою. Я зайшла у задній кут ЛНИ. Можливо, несвідомо шукаючи безпеки.

Я кладу іншу руку на пістолет, щоб вгамувати тремтіння. Макс застрелить мене, перш ніж я зможу потрапити в ЛНУ, я в цьому впевнена. Він не скористається мізерним шансом, щоб я вижила після вибуху всередині ЛНИ. І я недостатньо впевнена у своїй здатності вразити його єдиним пострілом, який я зможу зробити, перш ніж він вистрілить у відповідь. Отже, у мене немає можливостей і місця, якщо я не хочу повернутись спиною до Макса та спробувати втекти.

Мої думки мчать, і я на мить уявляю це, намагаючись відтворити. Вантажний відсік величезний, і якщо я зможу відійти досить далеко й вимкнути цей довбаний ліхтар шолома, тоді, можливо,...

«Ковалик!» Гортанний крик із темряви позаду змушує мене підскочити.

Рід. я завмираю. Хоча я почуваюся ясніше, він точно не звучить розумніше. Він також звучить близько. Прямо біля вантажного відсіку, це близько.

Паніка стискає мої груди. Прямо зараз LINA блокує мене з поля зору, але це не триватиме, якщо Рід пройде далі. І якщо він знайде мене, Макс у взагалі не доведеться турбуватися про історію. Він може просто відійти назад і подивитися, як Рід мене вбиває. У мене є пістолет, так, але Рід має перевагу в темряві – я освітлена, як світла сторона місяця, – і мені доводиться хвилюватися про Макса, який скористається моментом.

«Ковалик!» Рід знову реве, його тягнучі, човгаючі кроки відлунюють усередині вантажного відсіку.

Макс відводить погляд від мене на вхід у вантажний відсік.

Тож я не єдина, кому приділена його увага.

У цю секунду в мене виникає чудова, жахлива ідея.

Я збираюся померти; Я не впевнена, що зараз є спосіб уникнути цього. Але, можливо, я можу зробити щось більше, ніж дати Веруксу зручну історію. Або навіть незручну.

Я глибоко вдихаю. «Сюди», – кричу я.

Рід човгає по відсіку, спотикаючись і врізаючись у речі. Його ноги в чоботях скриплять у пролитій крові.

Макс дивиться на мене так, наче я з'їхала з глузду. Можливо це справді так. Він стукає по комунікаційному імпланту. «Який ваш час прибуття, Монтгомері?»

Ах, так, бідолашний Макс, у якого не залишилося нікого, щоб захистити його, окрім одного хворого керівника групи безпеки, який... десь на цьому величезному кораблі, поранений і тягне МАВ.

Я користуюся його відволіканням, щоб простягнути одну руку, вихопити страхувальний трос і зачепити карабін за один із гачків на своєму костюмі. Я молюся, щоб вони були такими ж міцними, як посилені на наших костюмах на ЛНІ, які створені для цієї мети. Ну, не зовсім з цією метою.

Макс дивиться на мене з підозрою. “Що ви робите?”

Рід спотикається навколо ЛНІ, і Макс помітно жахається від його появи. Я не хочу дивитися. Мені потрібно зосереджуватися на Максі і не тільки.

«Ти зробила це зі мною!» – кричить він, мабуть, на мене. Але майже так само швидко його увага переключається на Макса. – Ти хотів, щоб я помер, Донован? питає він. Він звучить швидше ображено, ніж розлючено, але лише на секунду. «Просто тому, що ти не міг впоратися з конкуренцією», – глузує він. «Я покажу тобі, що таке справжній біль. Коли ми повернемося, і мій батько...

Макс відкриває по ньому вогонь, перш ніж я встигаю щось сказати чи зробити.

Гучні стрімкі тріски застигають мене на місці; це набагато голосніше і так близько. Тиша дзвенить у моїх вухах, коли зброя замовкає.

Рід не хитається назад і не спотикається, стискаючи свої рани, як я бачила у фільмах. Він просто складається навпіл посередині і згортається. Ніби його вже нічого не підтримує, і, можливо, це так.

Я дивлюся, нажахана, крик застряг у горлі.

Але приглушений удар його тіла об підлогу вантажного відсіку вириває мене з паралічу. Макс підходить ближче, ніби щоб підтвердити вбивство. Його увага, безумовно, деінде.

Я роблю один болючий вдих, потім інший. Тоді я відводжу пістолет Діас від голови Макса й натискаю на курок. Від віддачі пістолет стрибає в моїй руці, раз, потім удругий. Кулі вриваються в з'єднувальний тунель.

На секунду, що зупиняється серце, нічого не відбувається.

Макс автоматично здригається, перш ніж зрозуміє, що мої постріли пройшли далеко вбік.

Ніби він був моєю метою.

Він сяє на мене, в захваті. «Я ж казав тобі, ти не маєш шансів...»

Ущільнення кришиться, розбиваючись на шматки, які падають на спільний поріг «Аврори» та тунелю, який відривається. Десь швидко лунає тонкий сигнал, попереджаючи про те, що буде.

Тоді Макс знову озиряється на висувний пристрій, його брови збентежено насуплені, але я бачу його усвідомлення, коли він розуміє, і він повертається до мене. Його очі широко розплющені, а рот відкритий від паніки та люті.

Але вже занадто пізно.

Ще один шматок затверділого пінопласту вдаряється об землю, і межу перетнуто; цілісність герметизації зникає.

А решту зробить вакуум простору. Повітря тут вмирає, щоб вийти звідти.

За частки секунди висувний шлюз згинається й відвертається від «Аврори», наче гігантська вередлива дитина, що зминає соломинку. Швидка декомпресія.

Макс, найближчий до тепер відкритих і незахищених дверей вантажного відсіку, зникає майже в ту ж мить. І я востаннє бачу його здивований вираз обличчя.

Крихітна частина мене оплакує втрату людини, якою я вважала його. Але цього чоловіка, здається, ніколи не існувало, тож хвилина скорботи досить коротка. У мене не було вибору.

Можливо, я не зможу змусити Верукс взяти на себе відповідальність за свої дії двадцять років тому чи навіть зараз. Але ніхто не покине цей корабель із цим пристроєм.

Мої ноги відриваються від землі, і сила вітру, що виривається назовні, тягне мене горизонтально та на рівень з лебідкою, яка мене тримає. Але я не йду далі. Карабін і лебідка боляче тягнуть мій костюм, але тримаються. В дану хвилину.

Вантажний відсік швидко очищається. Від тіл, від ящиків; навіть частини піаніно можна ідентифікувати, коли вони пролітають повз.

Назовні «Арес» відходить від нас, відкриваючи позаду порожній простір. Я не можу уявити, що там відбуваються. Їм пощастило, якщо вони не пробили корпус, коли з'єднувальний тунель відірвався. Але знову ж таки, можливо, будівельники корабля планували таку непередбачену ситуацію. Не знаю. Здається, вони не зацікавлені в тому, щоб ризикувати.

Я ловлю яскравий спалах, коли корабель відвертається, а потім мчить геть.

Але жахливий порив повітря, що проноситься повз мене, продовжується. Це вже мало припинитися. Чи ні? Вантажний відсік великий, але не настільки.

Потім приходить усвідомлення. Повітряний шлюз.

З іншого боку вантажного відсіку шлюз все ще відкритий.

«Прокляття».

Це не припиниться, поки тиск не вирівняється. Поки повітря не залишиться.

Це займе більше часу, ніж я очікувала. Але поки все тримається, у мене все гаразд ...

Раптом я відчуваю, що зміщаюся до дверей. Кілька дюймів, потім ще кілька.

Мабуть, гачок на моєму костюмі порвався, тканина недостатньо зміцнена.

Я відпускаю пістолет й несамовито тягнуся до гака, на якому прив'язаний ремінь, наче моє захоплення може зупинити остаточний розрив.

Але тканина здається цілою, я не можу помітити жодних пошкоджень.

Моє тіло знову нахиляється вперед, але цього разу скрегіт металу по металу впізнається вище гуркоту розгерметизації.

Мене пронизує почуття занурення.

Я відхиляю голову назад, щоб підтвердити свою підозру. Задня частина ЛІНИ тепер більше нахилена до дверей вантажного відсіку, ніж це було раніше.

Коли ми приземлилися, ми не змогли знайти стикувальні затискачі, і не намагались знайти їх. Для цього не було причин; ми очікували, що незабаром полетимо звідси.

Це означало, що ЛІНА просто стоїть на підлозі вантажного відсіку. Все ще намагнічена і тримається. В дану хвилину.

Але ще за пару хвилин її витягне крізь двері в космос, і мене разом з нею.

Якщо пощастить.

Якщо не пощастить, я можу опинитися розчавленою між ЛІНОЮ та стіною відсіку, залежно від того, як її потягне і наскільки я заплутаюся в прив'язі.

Я борюся за звільнення, але карабін натягнутий настільки туго, без слабину, що я не можу відчепити себе.

Я трахнута.

Смикаючи за трос над головою, я намагаюся підтягнутися ближче до лебідки, щоб дати собі потрібний простір. Але я просто недостатньо сильна.

LINA знову посувається вперед під кутом, її днище трохи піднімається, але все ще дряпає настил.

Я стискаю очі.

Раптом прив'язка в моїх руках слабшає, але лише на секунду. Я вчасно відкриваю очі, щоб побачити, як лебідка ЛІНИ шалено розкручується, і лечу швидше, ніж бачу, прямуючи прямо через двері вантажного відсіку.

Мабуть, щось не витримало. Лебідка призначена для утримування, щоб запобігти відриву екіпажу від ЛІНИ.

Назовні відчайдушне перетягування канату між повітрям, що виривається, і порожнечою за межами шлюзу, припиняється. Я пливу. Знайома тиша, невагомість і тло проколоне шпильками зірок у чорному кольорі – це полегшення.

Додому. Я вдома.

Нарешті прив'язка досягає свого кінця й смикає мене до зупинки, від чого я обертаюся в іншому напрямку, до «Аврори».

Поки я рухаюся в цьому напрямку, я бачу, як ЛІНА народжується, пролазячи через двері вантажного відсіку, незграбно, частково боком, як я і боялася. Її задня сторона набагато важча, а це означає, що її передня частина повинна повернутися. Незручний вихід.

Але через мить вона звільняється серед розсипу дрібних уламків.

Вільна, як і я. Я зробила це. Макса немає, апарата теж. Або це станеться незабаром, коли ці тимчасові заряди спрацюють і «Аврора» вибухне.

Вибач, Монтгомері.

Я глибоко вдихаю. Я саме там, де хотіла бути всі ті місяці тому на нашому останньому призначенні. Тут. Назавжди.

Я, мабуть, навіть не відчую цього, коли Аврора розлетиться. Або якщо так, то лише на секунду чи дві.

А далі нічого. Щасливе нічого.

За винятком цього разу, ця думка не зменшує клубок напруги в моїх кишках.

Я кусаю губу. Чому це звучить не так привабливо, як раніше? Концепція здається плоскою, порожньою... навіть боягузливою. Ніби я ховаюся за своїми колишніми бажаннями просто тому, що я цього хочу.

Я кидаю погляд на ЛІНУ, що дрейфує на іншому кінці мого троса. Кейн всередині. Несвідомий, загублений у власному світі, але живий. Все ще дихаючий. Сидячи на лавці прямо всередині шлюзу, де я його залишила. На самоті.

Це зображення викликає інтенсивну тугу в моїх грудях. Набагато сильнішу, ніж потяг небуття.

Я не хочу, щоб він зрештою залишився один. Я теж не хочу залишатися наприкінці самотньою.

Але це також і щось більше.

Так близько до смерті, коли все інше зникло, що безглуздо прикидатися.

Я хочу бути поруч з ним. Так само, як завжди хотіла, навіть якщо я не могла цього визнати. Я хочу тримати його руку у своїй, коли повітря навколо нас перетвориться на вогонь. З чоловіком, який вважав, що я чогось варта, хоча я так не вважала.

«Я йду», – кажу я, хоча Кейн мене не чує.

Зосередившись, я тягну руки, повільно й обережно рухаючись по шнурі до ЛІНИ. До Кейна.

Я не пройшла ще й половини, як кисневий сигналізатор на моєму костюмі знову цвірінькає. «Залишилося три відсотки», – каже мені жіночий голос. «При поточному використанні дві хвилини».

Я тягнуся швидше, настільки швидко, наскільки можу, не ризикуючи втратити хватку.

Але я вже можу сказати, що між мною та ЛІНОЮ занадто велика відстань. Прив'язка повністю розтягнута, метрів п'ятдесят.

«Я не встигну», – кажу я, мої губи заніміли. У мене паморочиться голова, і мені важко зосередитися.

«Два відсотки», – каже мені мій костюм.

Після всього цього я не встигну. Я помру однАКЕ у космосі після того, як нарешті зрозумію, що це не те, чого я хочу. Будь-що з цього. Смерті, самотності, космосу.

«Прокляття». Я швидко кліпаю очима від пекучого болю в очах. Я не можу плакати в нульовій вазі. Сльози не капатимуть. Вони лише затьмарять мій зір. Або втоплять мене.

Я продовжую. Але мої руки не співпрацюють, кожен рух незграбніший і повільніший за попередній.

Тоді прив'язка раптово смикається в моїх руках, як змія, що прокидається від зимової сплячки, і ковзає вперед крізь мої мляві пальці, як та сама змія, що пробує звільнитися.

Це займає мій сповільнений час на кілька секунд, щоб наздогнати те, що відбувається.

Лебідка. Вона втягує трос, тягне його – і мене, зрештою, – до ЛІНИ набагато швидше, ніж я могла би сподіватися це зробити сама.

Цьому є тільки одне пояснення. Кейн.

Він прокинувся і у свідомості. Принаймні у достатній, щоб зрозуміти, що прив'язка вийшла, коли цього не повинно бути.

Я міцніше стискаю свої вперті руки на прив'язі, моє серце б'ється занадто швидко. Прив'язка тягне мене за собою, прискорюючись.

«Один відсоток», – каже мені жінка в костюмі, коли LINA стає більшою на мій погляд. «Ситуація критична».

Запаморочення заважає мені кричати, без жартів.

Першими з ЛІНОЮ стикаються мої ноги. Я відчуваю це більше, ніж бачу, мій зір темніє з країв і повзе всередину.

Підштовхуючись, я тягнуся до дверей шлюзу й бачу, що вони вже відчинені й чекають на мене.

Я падаю в шлюз, а жінка в моєму костюмі навіть не намагається зі мною поговорити. Її замінив тривожний і безперервний звуковий сигнал у моєму шоломі, який звучить тривожно, як плоска лінія серцевого монітора.

Звук шлюзу, що закривається за мною, звучить далеко-далеко. Мені потрібно зачекати, доки шлюз знову герметизується, перш ніж я зможу зняти шолом. Але я не можу... Я не можу дихати.

Моя рука слабо змахує біля ущільнювача шолома.

Приглушений удар привертає мою увагу, як удар кулаком по важкій поверхні. “Ні!”

Кейн.

Він кричить на мене. Стукає у двері шлюзу з іншого боку.

Я повинна дивитися вгору. Повернути мою голову і побачити його. Востаннє, це було б...

«Не рухайся. Просто лежи».

Я пливу, не усвідомлюючи, що чую слова.

Зараз, тепер я відчуваю пульсацію у скронях, біль у всьому тілі, тверду, неблаганну поверхню під спиною.

Мої легені вимагають глибшого вдиху, і я вдихаю повітря, але втрачаю його у нападі кашлю, який змушує мій череп відчувати, що він ось-ось вибухне.

Я згортаюся калачиком на бік, смутно усвідомлюючи, що моя голова лежить на чомусь м'якшому, ніж підлога.

– Клер, – каже Кейн. Його рука ніжно проводить по моєму волоссю. “Ти мене чуєш?”

Щоб відкрити очі, потрібно зробити зусилля. Для мене надто яскраво, щоб побачити багато, перш ніж мені доведеться їх знову закрити. Але я впізнаю внутрішню частину шлюзу LINA.

Я зробила це. Вірніше, Кейн зробив.

«Не поспішай», – каже він.

Тільки я не можу. Ми не маємо часу.

Я знову відкриваю очі, даючи їм сльозитися, доки вони не звикнуть до яскравості, яка не така вже й яскрава, за винятком,

здається, порівняно з темрявою майже смерті.

Коли я можу підвести очі, я бачу, що Кейн притулився до стіни шлюзу, виглядаючи таким виснаженим і брудним, як я пам'ятаю, але з яскравою іскрою розуму та усвідомлення того, що він був відсутній, коли я бачила його востаннє. За ним відчинені двері в «ЛІНУ». Моя голова в нього на колінах, шолом відкинутий набік.

«Що в біса сталося?» – бурмоче він. Чи мені, чи собі самому, я не знаю. «Вибач, що я так довго шукав тебе. Я не знав, що тобі потрібна допомога. Я навіть не знав напевне, що це ти на іншому кінці троса. Я намагався... зрозуміти. Ніби прокинувся після сну. Я був тут, на ЛІНІ, але це все, що я пам'ятаю...» Він звучить розгублено, збентежено.

Я хочу запитати його, що він пам'ятає, але якщо його можна позбавити від цих спогадів, можливо, йому було б краще.

«Коли я побачив, як ти намагаєшся повернутися до ЛІНІ, я зрозумів, що тобі потрібно повернутися, тож я запустив лебідку, але...»

Я штовхаюся рукою на підлогу, щоб сісти. Стукіт у моїй голові змушує мене шкодувати, що я не померла. Але це принаймні чесно.

«Гей, гей, повільніше», – каже він. «Ви не в змозі...»

Я починаю хитати головою і відразу шкодую про це. Нудота крутить мене. «Аврора зараз вибухне. Сфальсифіковані звинувачення. Таймер».

Він пильно дивиться на мене. «Основний двигун ЛІНІ в режимі онлайн, але я не керую кермом». Він робить паузу. «Ми... ні, ми забрали навігатор. Я це пам'ятаю». Він об'єднує події.

Я ненавиджу, що йому доведеться знову переживати жахливі моменти, щодо яких я б хотіла, щоб вони ніколи не відбувалися. Але це за умови, що ми виживемо достатньо довго, щоб він міг це зробити.

“Я знаю. У нас ще є маневрені двигуни?» Наскільки мені відомо, малі двигуни все ще мають працювати.

Кейн хмуриється. “Так.”

«Я знаю, що вони не відведуть нас дуже далеко, але...»

Вираз його обличчя змінюється від невпевненості до рішучості. «ЛІНА найкраще захищена знизу. І якщо ми зможемо трохи відійти від вибуху, це забезпечить більше захисту».

Я киваю, і він підштовхується на ноги, щоб побігти на місток.

Я пробуую повільніше слідувати за ним, і досягаю бажаного результату. Але я зупиняюся на камбузі, розглядаючи нашу сумну колекцію артефактів Аврори. Дві скульптури Тратореллі, Швидкість і Грація, а також аварійний маяк, вирвані з космосу за наполяганням Веллера з Нісусом, який його підтримав.

Це не було варте зусиль. Нічого з цього не було варте. Макс може врятуватися, а пристрій незабаром буде знищений, але це не завадить Веруксу робити – або продовжувати робити – саме те, що вони робили роками. Пережовувати людські життя і випльовувати їх назовні.

На мостику Кейн вже прив'язаний до сидіння Веллера. Ймовірно, ці ремені безпеки були використані вперше, враховуючи прихильність Веллера до того, щоб вони звисали на підлозі. Спогад про те, як Веллер обертався, щоб сказати щось на межі образливого, у той час як усміхався й змушував когось із нас заперечувати, тисне моє серце.

Як згадка, я наполовину очікую голосу Нісуса по внутрішньому зв'язку, який повідомляє мені випадковий факт про займистість лаку на справжніх дерев'яних панелях «Аврори». І крісло Лурдес виглядає помітно порожнім. Її навушники все ще лежать на комунікаційній панелі, де вона їх залишила востаннє. Ніби вона щойно відійшла, щоб заварити чай, і повернеться будь-якої миті. О Боже, хотілося б, щоб це було правдою.

Я прив'язую себе ременями, і ми з Кейном спостерігаємо, як двигуни регулюють наше положення й відсувають нас, надто повільно і поступово, від «Аврори». Кожен метр здається важко здобутим кроком до безпеки.

Але коли я перевіряю камери, ми все ще надто близько, надто близько.

«Як думаєш...» – починає Кейн, але не має шансу закінчити.

На екрані «Аврора» ненадовго заливається яскравим світлом, наче все живлення відновлене, а всередині пасажири знову танцюють, розмовляють, п'ють і живуть.

Але це лише на секунду. Потім світло розширюється, і Аврора розламується та зникає під час спалаху вибуху, як тінь на раптовому полуденному сонці.

Немає жодного звуку, але сила вибуху котиться до нас і сильно б'є.

Моє тіло вдаряється об край стільця, плече затиснуте між моєю вагою та зміцненим підлокотником стільця.

Кістка ламається, я відчуваю це, і я кричу, готуючись до останніх кількох секунд повітря та життя, перш ніж ЛНА розтріскається, як яйце.

Натомість ми нескінченно крутимося. Ревуть сигналізації, звідкись дим заливає місток.

Але ми живі. Зараз.

«Клер!» – кричить Кейн.

«Зі мною все гаразд», – кричу я.

Крізь дим він – невиразна тінь, що бореться й рухається. Наше обертання поступово сповільнюється. Напевне Кейн намагається стабілізувати нас за допомогою двигунів.

Тоді гравігенератор знову вмикається, і світло ЛНИ повертається навколо нас із різними глухими ударами та гуркотом.

«Клер». Кейн навпомацки фіксує кріплення й звільняється, щоб стати на коліна біля мого стільця.

Побачивши мою руку, він різко видихає. Я не можу на це дивитися, але це, мабуть, погано, якщо він може це зрозуміти, просто дивлячись.

Я тримаю здорову руку вгору, зламану захищаю біля живота. Під час руху по моїй шкірі виступає холодний піт. “Зі мною все гаразд.”

Брехня, яку я негайно доводжу, нахиляючись і блюючи на весь місток.

«Ніякої навігації. Жодної комунікації. Обмежені засоби підтримки життя та припаси. Можливо, нам варто було просто залишитися на «Аврорі». Померти було б швидше».

Я говорю головним чином, щоб відволіктися від того, що Кейн шинує мені руку. Після того, як Кейн допоміг мені піднятися зі стільця та переніс мене на камбуз, де я міг би лягти на одну з лавок, він зробив мені ін'єкцію чогось. Але як би там не було, цього мало.

Він лагідний, але я скрегочу зубами від болю.

Принаймні дим розвіявся, і поки що наш пошарпаний корпус, здається, тримається. Дві скульптури Тратореллі знаходяться у важких шматках мармуру на підлозі, де вони впали, а аварійний маяк перекинувся на бік. За будь-яких інших обставин оцінка збитку була б головним пріоритетом, але зараз я не впевнена, чи є в цьому сенс.

«Ні», – каже мені Кейн, насупивши брови від зосередженості, намотуючи стабілізуючу пов'язку на мою руку. «Принаймні тут у нас є шанс». Він дивиться на мене. «Ти вчинила правильно».

Його слова проривають дірку прямо в мені, прямо в будь-якому захисті, який у мене залишився.

«Вибач», – випалюю я. «Вибач, що втягнула нас у це. Вибач, що я втекла. Я навіть не знаю, чому я це зробила. Чому не взяла тебе і Нісуса із собою на аварійну капсулу? Або кожного з нас у окрему, я не... я просто не розумію». Я розчаровано хитаю головою. «Я не пам'ятаю».

Його рухи сповільнюються, а потім припиняються. «Ти не втягувала нікого з нас у це. Ми всі погодилися, пам'ятаєш?» Очевидно, він пам'ятає. Принаймні цю частину.

«Через заперечення», – нагадую я йому.

«Коли будь-яка група з п'яти осіб погоджувалася робити щонебудь без заперечень?» вказує він.

«Все одно я відповідальна, я не повинна була...»

«Клер, я не маю на увазі бути жорстоким, але ти не такий хороший лідер команди», – каже він, і в кутиках його губ мерехтить втомлена посмішка. «Якби ми не вважали, що ризик того вартий, ми б не пішли. Крапка. У кожного з нас були свої причини».

«Але я вирішила».

“Ти зробила це? Я не... Нічого з цього не здається примусом». Він зупиняється, біль промайнув на його обличчі. Я не знаю, кого він пригадує: Лурдес, Веллера чи Нісуса. Але це хтось, кого ми втратили. «Але це було?»

Я киваю, а потім прочищаю горло, щоб сказати: «Так. Це було реально».

Він тихий.

«Корабель знайшов мене в одній із рятувальних капсул «Аврори» трохи більше двох місяців тому. Останнє, що я пам'ятаю, це те, як прокинулася на мостіку біля Лурдес...» Я не можу цього сказати. «Поруч з Лурдес, – закінчую я. «Я навіть не пам'ятаю, як вимкнулася». Сором охоплює мене під час сповіді. «У мене був перелом черепа, але він зажив, я мала би пам'ятати, але не можу. Цей час просто... минув».

Він знову починає обертати мою руку. «І ти подумала, що залишила нас помирати. Що ти втекла, щоб врятуватися. І через це

заблокувала свою пам'ять».

З одного мого ока тече сльоза, і я відвертаюся, щоб він не бачив. «Так.»

Він замислено шумить. «Ти вже здогадалася, мабуть, що ти полетіла, щоб нас рятувати? Щоб отримати допомогу?»

Я піднімаюся вгору або намагаюся. Він кладе руку на центр моїх грудей, щоб штовхнути мене. – Тоді чому я не взяла з собою вас і Нісуса? Я вимагаю відповіді. «Ми всі могли б легко втекти».

Він довго мовчить, і я відчуваю приплив щирого задоволення. Нарешті він повірив у те, хто я.

«Я не все пам'ятаю», – нарешті каже він.

І крихітка надії, що залишилася в мені, вмирає, перетворюється на попіл.

«Але я знаю, що на той момент було б важко сказати, яка ситуація була більш ризикованою», – каже він. «Корабель з їжею, киснем, водою та працюючими двигунами чи двадцятирічна аварійна капсула з обмеженими можливостями та запасами, яка не обслуговувалася більше двох десятиліть?»

Як тільки він це говорить, я бачу його логіку. Я майже чую дискусію. На мою думку, я була логічною людиною, яка ризикнула б і пішла по допомогу, тому, хто не мав технічних чи механічних знань, необхідних для підтримки (переважно) працездатності «Аврори» до прибуття допомоги. Я б посперечалася про це.

Але це все припущення. Кейн нічого не знає напевне.

Я відкриваю рота, щоб заперечити, але він випереджає мене.

«Я не знаю, що трапилося», – каже Кейн. «Але я знаю тебе. І як би ти не намагалася відсторонитися від нас, триматися на відстані, ти б ніколи не залишила нас позаду. Ти боялася бути пораненою, але ти не боягуз». Він завершує обмотування та приклеює кінець на місце.

«Але...»

Він відштовхується, щоб подивитися на мене. «Якщо ви не можете довіряти собі, ви можете довіряти мені?» – запитує він, його погляд без вагань зустрічається з моїм.

Я завмираю, але він не відступає, просто дивиться на мене, чекаючи.

«Так», – витримую я, мій голос скрипить від зусилля.

«Добре. Тоді, можливо, ти зможеш витратити сили на те, щоб з'ясувати, як ми збираємося це пережити, і ти зможеш розповісти мені все, чого я не пам'ятаю, поки ми це робимо». Він пропонує мені руку, щоб допомогти мені сісти.

Я сприймаю це, тепло й чуйний тиск його пальців на мої, такий контраст із годинами раніше, що я не хочу відпускати.

Так що я досі не знаю, що думати.

Кейн дивиться на наші зчеплені руки, але нічого не каже. Проте ледь помітна усмішка викривлює його губи.

«Я можу розказати тобі те, що пам'ятаю», – кажу я, намагаючись не звертати уваги на жар на своєму обличчі. «Але я не маю великих планів щодо втечі».

«Ти щось придумаєш», – спокійно каже він.

Я закочую очі. «Це може бути трохи вище мене. Ми не можемо полагодити двигун без деталей, які зараз у мільйонах маленьких шматочків десь там». Я невиразно показую в бік «Аврори». «Ніхто не знає, де ми. Верукс припускає, що ми мертві, що, напевне, добре. Зрештою хтось може прилетіти перевірити вибух, але ми не можемо повідомити своє місцезнаходження, щоб попросити допомоги. І нам нічого... – Я зупиняюся, мій погляд падає на перекинутий аварійний маяк.

Той, на якому наполягав Воллер, який зупинила і деактивувала Лурдес, щоб ніхто інший не зміг відстежити сигнал до місця розташування «Аврори». Той, на якому наполягав Нісус як на пам'ятці. Той, що досі в ідеальному стані серед уламків мармуру навколо нього.

Я глибоко вдихаю. «Добре», – кажу я неохоче. «У мене є одна ідея».

ЕПІЛОГ

ЧЕРЕЗ ДВА РОКИ

Ericurean Space Yards, Нью-Смірна-Біч, Флорида

«Нічого схожого на запах нового «старого корабля». Кейн морщить ніс, піднімаючись по металевій рампі, його кроки голосно стукають.

Я дивлюся на нього насуплено, коли він проходить повз мене на верхній частині рампи, а потім переступає поріг у корабель.

– Модель Т-176 – це класика, – кричу я йому вслід. Принаймні, це те, що сказав нам продавець. «Він може бути трохи старшим». Фактично, мій «новий» корабель набагато старший. Його вік приблизно на півтора десятиліття довший, ніж у мене. Не зовсім статус літнього громадянина, але, можливо, ближче, ніж ми хочемо визнати. «Але він створений, щоб виживати».

Товстий, міцний корпус. Величезний вантажний відсік. Великі каюти для екіпажу з тих часів, коли подорожі були довшими і повільнішими. Мені б обійшлося в цілий статок, якби я спробувала тривалу подорож, але я не планую нічого подібного. Ніколи більше.

Крім того, Шарлотта це оновлений продукт Сіті – частина їх транспортного парку, – якому я тепер довіряю значно більше. Хоча першим завданням було переконатися, що дистанційний вимикач двигунів вилучений.

Так, у неї є кілька подряпин і вм'ятин. Я простягаю руку й протираю пальцем довгу подряпину на борту корпусу; це залишає враження, що пілот-новачок міг переплутати лівий і правий борти в якийсь момент у минулому, на шкоду будь-яким нерухомим об'єктам поблизу.

Але це все поверхневі подряпини. Вона міцна. Надійна. І звичайно, час від часу від неї пахне перегрітим металом і палаючим пилом, але це з часом виникне. Можливо. Але навіть якщо це не так, це нормально. Вона нагадує мені дім. Що зараз є у мене. Я живу тут останні шість тижнів, готую Шарлотту до її нового життя. І мого.

Цей корабель, названий на честь моєї матері, займає центральне місце в моєму плані. Це одна з небагатьох великих покупок, які я зробила із моєю часткою позову про врятування, яку Верукс був змушений заплатити, коли Кейн і я повернулися, коли Верукс ще думав, що вони можуть купити собі вихід із поганої преси, розкрутити наше виживання як радше диво, ніж нещасний випадок.

Рятувальники, які підібрали наше повідомлення на аварійному маяку, були дуже раді взяти нас на борт і дозволити нам опублікувати нашу історію на форумі та в стрічках новин. В обмін на плату, звичайно. Ми віддали їм єдине, що в нас було – ЛІНУ. Технічно вона

не була нашою, щоб віддавати її, але в цій ситуації рятувальники не були такими вибагливими, як і ми.

Зрештою, це була версія плану, який ми мали від початку. Ми мали докази. Фрагменти скульптури Тратореллі спрацювали майже так само добре, як і цілі. І вибух, який знищив «Аврору», також вибив з ладу пристойну частину спільноти, підтверджуючи нашу історію. Не кажучи вже про те, що Верукс отримала багато ворогів, які були готові повірити найгіршому про них. План просто не виконався так, як ми очікували в той перший день. І з меншою кількістю нас, щоб пожинати перемогу.

У моєму випадку виплата включала моє власне транспортне судно і мій власний транспортний бізнес. LINA Shipping Co. LSC. Це не наближається до того, щоб компенсувати те, що ми втратили. Кого ми втратили. Але я намагаюся, щоб це враховувалося.

Це моє майбутнє, сформоване мною, а не жадібністю Верукс чи будь-якої іншої компанії. Однак зараз це лише один корабель і я.

Хоча я сподіваюся це змінити.

Я спостерігаю, як Кейн штовхає люк, мабуть, за звичкою перевіряючи, чи не розсипляться пінопластові ущільнювачі, і мій живіт здригається від передчуття тріпотіння та колючого страху. Ще не пізно, Ковалик. Просто дайте Кейну екскурсію, і нехай це буде зроблено. Ви не повинні цього робити.

Крім того, що я хочу. Я думаю. Я просто не впевнена, що переможе – бажання чи страх. Можливість успіху проти цілком реального полегшення від того, що ви взагалі не ризикнете.

Я слідкую за Кейном. «Багато доступних запчастин означає дешевший ремонт. Ти мені це сказав, – кажу я, потираючи спітнілі долоні об потерті штанини комбінезона. Носити щось інше все ще виглядає дивно, навіть після місяців більш ошатного одягу для слухань у Конгресі, показів і свідчень у суді.

Кейн опускає руку з люка. Сьогодні він виглядає набагато здоровішим. Більше немає сірого відтінку його шкіри, немає темно-фіолетових кіл під очима від стресу та недосипання. Йому знадобилися місяці, щоб повністю одужати, і він все ще має проблеми з головними болями.

«Я таки це сказав», – охоче погоджується він. «Але це буде робота на повний робочий день, щоб підтримувати її в робочому стані. Я тобі

це теж казав». Він тримає мій погляд, яскраво-блакитні очі дивляться прямо крізь мене, до глибини душі, чого я боюся, і він це знає.

Раптом ми стоїмо надто близько один до одного.

“Ходімо.” Я відвертаюся від нього, але моє плече торкається його грудей.

Я тремчу, мої щоки підіймаються.

Глибоко вдихнувши, я відганяю нестримні емоції й веду його до мостика, піднімаючись по коротких сходах і ліворуч через вузький коридор. Накладні витрати на «Шарлотту» були вищі, тож принаймні Кейн не повинен нахилитися.

Краєм ока я бачу Деріка, який безцільно пливе коридором від нас, його рука люб’язно веде по стіні. Наскільки я можу судити, Деррік помер уже щонайменше як двадцять років. Я ще не знайшла його імені в записках «Шарлотти», але ким би він не був, він любив цей корабель і, здається, йому тут добре. Він абсолютно щасливий ігнорувати мене. Поки що, у всякому випадку.

Я стежу за появою матері, але поки що її немає. Можливо, її відсутність є найкращою ознакою. Отже тут безпечно. Я думаю, що вона була б задоволена і кораблем, і його назвою.

Вузький коридор заходить у глухі двері – ще один захист безпеки, враховуючи, що піратство є постійною загрозою для транспортного бізнесу, – але двері наразі відчинені, відкриваючи місток. Широкий відкритий простір порівняно з ЛІНОЮ. Є навіть місце для мого дублера, якщо він – чи вона, чи хтось інший! – захоче покерувати. Незважаючи ні на що, мені доведеться найняти нову команду.

«Усі стільці замінені», – кажу я Кейну, вказуючи на місток. «Вживані моделі, так, але оновлені. Більше ніяких зношених накладок і сумнівних пружин». Я звучу оборонно, і ненавиджу це.

Кейн лише киває.

«Плату зв’язку також було повністю...» – починаю я, вказуючи на консоль праворуч, коли вона сигналізує про нове повідомлення. І оскільки я єдина, хто живе тут на даний момент, я не ввімкнула елементи керування конфіденційністю, а це означає, що повідомлення з’являється прямо на головному екрані.

Він піднімає брови. «Підписка на форум. До витоків Аврори?»

Я намагаюся не кривитися. «У минулому це виявилось корисним».

Кейн мовчить, але я відчуваю як запитання, так і занепокоєння, що випромінюють його. А це не так. Я не одержима.

«Ти бачив той довбаний меморіал?» Я спалахую, шалений жар у грудях від одного лише спогаду про це. «Просто порожній шматок скелі з висіченими на ньому іменами». Так само, як і всі інші помилки Верукса. Поставте меморіал і скажіть, що це зроблено. Ні, до біса, ні.

Цивільний позов – той, який ми подамо проти Верукс разом із родинами пасажирів «Аврори» – може допомогти, якщо ми виграємо до того, і тоді Верукс збанкрутує. Але я не хочу ризикувати.

«Принаймні так ім'я Нісуса пам'ятатимуть», – кажу я тихіше. Сім'я Нісуса відмовилася зустрітися або поговорити зі мною навіть після того, як я надіслала їм його частку. Вони ніколи публічно не визнавали смерть сина. «Усі їхні імена пам'ятатимуть».

“Що ти зробила?” – запитує Кейн, дивлячись на мене з легкою підозрою.

«Я переконалася, що Веллер, Лурдес і Нісус були офіційно визнані в ланцюжку пошуку Аврори разом з нами». Останнім часом засоби масової інформації були надто зосереджені на мені і Кейні, забуваючи, що колись ми були командою з п'яти чоловік.

«І?» – підказує Кейн, показуючи мені, щоб я виплюнула решту.

Я зітхаю. «Можливо, я зроблю виплату цьому Форуму за остаточне перейменування розділу. Тепер це Меморіальний архів «Аврора» та дошка оголошень». Це була моя єдина велика покупка.

Посмішка повільно розпливається по обличчю Кейна. «Це добре», – каже він через мить.

«Так, але його ім'я тепер на кожній сторінці, у верхній частині», – зауважую я.

Кейн сміється. «Йому б це сподобалося».

«Так».

Настає незручна тиша, і мої пальці нервово тріпають металевий сувій, що висить на моїй шиї на тонкому ланцюжку. Сувій теплий від моєї шкіри. Це не намисто Лурдес, але схоже. Її мати втиснула його мені в руку, коли я пішла після того, як віддала частину гонорару Лурдес. Цього було недостатньо, ні грошей, ні слів, які я мала для них, щоб сказати їм, як мені шкода.

Але мати Лурдес наполягала, щоб я взяла намисто, бо Лурдес хотіла, щоб воно в мене було. Я сподіваюся, що це правда.

Я не знаю, що сказано в Біблії. Мені ніби подобається не знати, ходити з цим, благословення від Лурдес б'ється біля мого серця. Це так само легко може бути прокляттям за те, що я їй зробила, але чомусь я впевнена, що це не так. І це здається таким же керівництвом, як і будь-що інше, для шляху вперед.

Давай, ТЛ, сказала би мені зараз Лурдес, якби вона була тут. Просто запитай його.

Я хитаю головою, заперечуючи. Ще ні.

«Ти, мабуть, хочеш побачити машинне відділення», – швидко кажу я, знову прямуючи до коридору. «Гей, я тобі не казала, що нарешті зустріла матір Веллера? Коли я передала їй його частку. Вона така висока, чудова і...»

– Клер, – каже Кейн.

...руда.» Я зупиняюся і повільно повертаюся до нього обличчям. Моє серце надто сильно, як у тварини, б'ється в моїх грудях.

«Чому ти показуєш мені корабель, який я вже бачив?» – ніжно запитує Кейн. «Я перевірів тут усе ще до того, як ви зробили пропозицію?»

«Я...» я вагаюся.

Він склав руки й відкинувся на край комунікаційної консолі, терпляче чекаючи. Він знає. Я знаю, що він знає. Але він хоче змусити мене сказати це, змусити мене запитати.

Частина мене, розлючена через те, що мене загнали в кут, хоче просто піти. Так, це теж йому покаже. Але більше я відчуваю полегшення від допомоги, підштовху, який мені все ще потрібен, у правильному напрямку, коли справа доходить до того, наскільки я вразлива.

«Ви намагаєтесь найняти мене?» – підказує він.

“Ні! Я знаю, що у вас є пропозиція від «Зеніту», – кажу я. У мене була подібна від них, найбільшого конкурента Верукс. Але це було б те саме лайно, просто інша компанія. Ні, дякую.

«Ти намагаєшся мене спокусити?» – кепкує він, але його обличчя червоніє від цієї думки.

Я зиркаю на нього. «Ні», – хриплю я.

Кейн піднімає руки на знак капітуляції. “Просто питаю.”

Я закочую очі.

«Чого ти хочеш, Клер?» м'яко питає він.

Це так прямо, з достатнім тиском за ним, що я відчуваю себе змушеним відповісти.

«Я хочу, щоб ти був зі мною партнером. У LSC». Слова злітають, звучать нахабно, голосно, і їх неможливо забрати назад. «Ви не повинні, очевидно. І вам не доведеться вносити половину частки. Я залишаюся мажоритарним власником». Тому що цього в мене ніхто не відніме. «Звідси до колоній зовсім недалеко. Максимум пару тижнів, тож ти не будеш довго відлучатися від Ізабель. І ми, безумовно, маємо достатньо реклами, щоб розпочати роботу».

«Ти хочеш, щоб я працював на тебе», – повільно каже він із чимось, схожим на розчарування.

Розчарована, я проводжу рукою по волоссю. «Я не ваш ТЛ. Я не збираюся вам вказувати».

Кейн випрямляється, стривожений, його руки опускаються на боки. «Клер, це не...»

«Я просто хочу, щоб ти був зі мною. Щоб ми були разом. Як би це не виглядало». Я зухвало підіймаю підборіддя, хоча моє обличчя горить. «Якщо ви не хочете працювати в LSC, добре. Але я...»

“Так.”

Я зупиняюся, відкриваючи рот на півслові. “Так?”

“Так.” Він посміхається, а очі зморщуються. «Хоча я очікував цієї розмови ще дві години і кілька місяців тому, коли ти змусила мене подивитися на цей корабель», – показує він, підходячи до мене.

«Так, добре. Ти міг би і сказати, – бурмочу я.

– Ні, – рівно каже він. «Я не міг».

Він правий, як би це мене не дратувало; Мені самій потрібно було сюди дістатися.

Кейн простягає руку, і я беру її.

Я міцно стискаю його пальці, з полегшенням усе ще відчуваю міцний тиск його хватки у відповідь, а не млявість його пальців, затиснутих у моїх.

Мені досі сняться кошмари про перебування на «Аврорі». Про все. Нічого іншого, крім часу, проведеного там. І, мабуть, так, я зосереджуюсь на майбутньому, все ще пам'ятаючи про минуле.

“І що тепер?” він питає.

– Я можу взяти трохи шампанського на камбузі для тосту. Про всяк випадок». Здавалося, що варто згадати Веллера в цій новій

ітерації команди. Він би оцінив алкоголь, якщо не почуття. «Нову пляшку», – швидко додаю я.

«До слави й багатства?» – запитує Кейн, повторюючи слова Веллера, і його усмішка супроводжується швидким спалахом смутку.

“Щось схоже. Можливо, трохи менше для нас обох, якщо ми зможемо це зробити, – кажу я, підходячи ближче, моє тіло міцно притискається до Кейна збоку.

Кейн киває, перш ніж торкнутися ротом моєї скроні. “Звучить добре для мене.”